

JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!
NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN
INSTITUUTTI

J.V.STALIN

TEOKSET

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE

*Petroskoi * 1952*

J.V.STALIN

13 OSA

HEINÄKUU 1930
-TAMMIKUU 1934

ESIPUHE

J. V. Stalinin Teosten kolmastoista osa sisältää teokset, jotka on kirjoitettu vuoden 1930 heinäkuun ja vuoden 1934 tammikuun välisenä aikana.

Toteuttaen koko rintamalla sosialismin suurhyökkäyksen politiikkaa bolshevistinen puolue saavutti tänä kautena maailmanhistoriallista menestystä maan sosialistisessa uudistamisessa. Neuvostoliitosta tuli mahtava teollisuusvaltio, kollektiivisen, koneistetun suurmaatalouden maa.

„Loppulausunnossa Keskuskomitean poliittiseen toimintaselostukseen NKP(b):n XVI edustajakokoukselle“ J. V. Stalin paljastaa oikeisto-opportunistien johtajain kaksinaamaisen käyttäytymisen. Sosialistisen rakennustyön menestystä luonnehtiessaan J. V. Stalin sanoi, että Neuvostoliitto on astunut sosialismin kauden. Arvostellen marxisminvastaista, leninisminvastaista teoriaa kansallisten kielten poiskuolemisen ja niiden sulautumisesta yhdeksi yhteiseksi kieleksi yhden valtion puitteissa sosialismin voiton kaudella yhdessä maassa J. V. Stalin perusteli ohjelmaluontoisin teesin siitä, että kansalliset kielet sulautuvat

yhdeksi yhteiseksi kieleksi vasta sitten, kun sosialismi on voittanut maailman mitassa.

Puheissaan „Talousmiesten tehtävistä“ ja „Uusi tilanne — taloudellisen rakennustyön uudet tehtävät“ J. V. Stalin perustelee sosialistisen teollistamisen nopean vauhdin historiallisen välttämättömyyden, osoittaa tekniikan ratkaisevan merkityksen kansantalouden kaikkien alojen rekonstruoinnin kaudella sekä esittää tunnuksen: „Bolshevikkien on omaksuttava tekniikka“. J. V. Stalin osoittaa sosialistisen teollisuuden kehityksen uudet olosuhteet ja viitoittaa taloudellisen rakennustyön uudet johtotavat.

Selostuksessa „Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tulokset“, jonka J. V. Stalin teki NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa, hän osoittaa, että ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämällä neljässä vuodessa on hyvin tärkeä kansainvälinen merkitys. Viisivuotissuunnitelman tulokset, jotka saavutettiin kaudella, jolloin koko kapitalistista järjestelmää järjestytti maailman talouspula, osoittivat sosialistisen neuvostojärjestelmän kiistattoman etevämmyyden viimeisiä aikojaan elävään kapitalistiseen talousjärjestelmään verraten.

Puhuessaan niistä perusvoimista, jotka turvasivat viisivuotissuunnitelman voiton, J. V. Stalin panee ennen kaikkea merkille työläisten ja kolhoosilaisten miljoonaisten joukkojen aktiivisuuden ja uhrautuvaisuuden, intomielisyyden ja aloitteellisuuden, joukkojen, jotka yhdessä insinööri- ja teknikkovoimien kanssa olivat kehittäneet valtavan energian sosialistisen kilpailun ja iskuruuden laajentamisen alalla.

Määritellesään viisivuotissuunnitelman tuloksista johtuvia puolueen perustehtäviä J. V. Stalin osoittaa sen erikoisen tärkeän merkityksen, joka on yhteiskunnallisen sosialistisen omaisuuden suojelemisella kiskureilta ja anastajilta ja että on välttämätöntä lujittaa kaikin voimin proletariaatin diktatuuria.

Kolhoosijärjestelmän lujittamisen kysymyksille ja puolueetyön tehtäville maaseudulla on omistettu: puhe „Työstä maaseudulla“ ja „Puhe ensimmäisessä Yleisliittolaisessa kolhoosilaisiskurien edustajakokouksessa“. Paljastaen naamioituneiden luokkavihollisten uuden taktiikan maaseudulla J. V. Stalin kehoittaa puoluejärjestöjä tehostamaan valppautta. Tehdessään yhteen- vetoja kolhoosirakennustyöstä J. V. Stalin esittää tunnuksen: tehtävä kolhooseista bolshevistisia ja kolhoosilaisista vauraita.

J. V. Stalinin teokset: kirje „Proletarskaja Revoljutsija“ aikakauslehden toimitukselle „Eräistä bolshevismin historian kysymyksistä“ sekä „Vastaus Olehnovitshille ja Aristoville“ on omistettu bolshevismin historian mitä tärkeimmille probleemeille. Paljastaen trotskilaiset ja kaikenlaiset muut puolueemme historian väärentäjät J. V. Stalin kehoittaa panemaan puolueen historian tutkimisen tieteellisille, bolshevistisille raiteille ja korostaa, että leninismi on syntynyt, kasvanut ja voimistunut leppymättömässä taistelussa kaikenkarvaista opportunistia vastaan. J. V. Stalin luonnehtii trotskilaisuuden vastavallankumouksellisen porvariston etujoukoksi.

Kirjeessä Demjan Bednyille J. V. Stalin sanoo, että Demjan Bednyin eräät runomuotoiset pakinat ovat patriotisminvastaisten tendenssien läpituokemia ja

niissä aivan selvästi poiketaan leninismistä. J. V. Stalin korostaa, että Venäjän työväenluokka on antanut ihmiskunnalle suurenmoisia mallinäytteitä taistelusta vapauden ja sosialismin puolesta. Tämä tuo venäläisten työläisten sydämiin vallankumouksellisen kansallisuussympäisyyden tunteen, joka kykenee siirtämään vuorikaikaltaan, kykenee saamaan ihmeitä aikaan. J. V. Stalin kehoittaa neuvostokirjailijoita nousemaan edistyneimmän proletariaatin laulajan tehtävien tasolle.

„Keskustelussa saksalaisen kirjailijan Emil Ludwigin kanssa“ J. V. Stalin valaisee teoreettisesti kysymystä yksilön ja kansanjoukkojen osuudesta historiassa. Vastauksissaan E. Ludwigin kysymykseen J. V. Stalin sanoi, että tehtävä, jolle hän on elämänsä pyhittänyt, on työväenluokan kohottaminen, sosialistisen valtion lujittaminen. Sosialistisen valtion kaikinainen lujittaminen edistää koko kansainvälisen työväenluokan lujittumista.

Useissa keskusteluissa ulkomaalaisten toimihenkilöiden kanssa J. V. Stalin luonnehtii Neuvostovaltion ulkopoliittikan johdonmukaiseksi rauhanpolitiikaksi, perustelee Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden rauhallisen olemassaolon mahdollisuuden rinnatusten ja liikesuhteiden kehittämisen mahdollisuuden niiden välillä.

„Toimintaselostuksessa puolueen XVII edustajakokoukselle NKP(b):n Keskuskomitean työstä“ J. V. Stalin tekee yhteenvedon sosialismin suurista voitoista Neuvostoliitossa, toteaa ne perinpohjaiset muutokset, joita maassa on tapahtunut XVI edustajakokouksen jälkeisellä kaudella, sekä menestykset sosialistisen kansan-

talouden ja kulttuurin kaikilla aloilla, menestykset, jotka todistavat puolueen yleislinjan täydellistä voittoa. J. V. Stalin korostaa, että menestyksistään puolueen on kiittäminen sitä, että se pitää työssään ohjeenaan Marxin, Engelsin, Leninin voittamatonta oppia. J. V. Stalin määrittelee puolueen tulevan työn ohjelman teollisuuden ja maanviljelyksen alalla sekä kansantalouden muilla aloilla, kulttuurin ja tieteen alalla. J. V. Stalin asettaa tehtäväksi kohottaa organisaattorinen johto poliittisen johdon tasolle, tehostaa puolueen ideologista työtä ja taistelua kapitalismin jätteitä vastaan ihmisten tietoisuudessa.

J. V. Stalin analysoi maailman talouspuolan liikkeen, pulan, jonka perustana on kapitalismin yleinen kriisi, ja osoittaa, että kapitalistisen järjestelmän yleisen kriisin oloissa kapitalismi elää erikoislaatuisen depression kautta, joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen. J. V. Stalin luonnehtii kapitalististen maiden sisäisen poliittisen tilanteen ja näiden maiden välisten suhteiden kärjistymistä sekä imperialistien suorittaman uuden maailmansodan valmistelua.

Paljastaen sodanlietsojain suunnitelmat ja ennakoiden tieteellisesti tapahtumain edelleen kehittymisen J. V. Stalin sanoo, että sota Neuvostoliittoa vastaan tulee olemaan imperialisteille kaikkein vaarallisinta sotaa, että Neuvostoliiton kansat tulevat taistelemaan elämästä ja kuolemasta vallankumouksen voittojen puolesta, että sota johtaa hyökkääjään täydelliseen tappioon, vallankumoukseen useissa Euroopan ja Aasian maissa sekä porvariston ja tilanherrain hallitusten kukistumiseen näissä maissa. J. V. Stalin määrittelee

Neuvostoliiton ulkopoliitiikan rauhan säilyttämisen politiikaksi. J. V. Stalin varoittaa, että on välttämätöntä lujittaa Neuvostomaan puolustuskuntoisuutta, jotta oltaisiin valmiina sen puolustamiseen imperialististen valtioiden hyökkäyksiä vastaan.

Kolmannessatoista osassa julkaistaan ensi kertaa: J. V. Stalinin kirjeet tov. Shatunovskille ja tov. Tsh—lle, Demjan Bednyille, tov. Ettshinille, tov. I. N. Bazhanoville; J. V. Stalinin vastaukset Ralf V. Barnesin kysymyksiin ja vastaus hra Barnesin kirjeeseen, keskustelu eversti Robinsin kanssa.

*NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti*

HEINÄKUUN 1930
-TAMMIKUUN 1934

**LOPPULAUSUNTO
KESKUSKOMITEAN POLIITTISEEN
TOIMINTASELOSTUKSEEN NKP(b):n
XVI EDUSTAJAKOKOUKSELLE ¹**

heinäkuun 2 pnä 1930

Toverit! Keskuskomitean toimintaselostuksesta käydyin keskustelun jälkeen, kaiken sen jälkeen, mitä meillä edustajakokouksessa on tapahtunut oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymisen yhteydessä, on minulle jäänyt vähän sanottavaa loppulausunnossani.

Selostuksessani sanoin, että puolueen XVI edustajakokous on eräs niitä harvoja edustajakokouksia puolueemme historiassa, jossa ei ole edes jossain määrin muovautunutta oppositiota, joka voisi esittää oman linjansa ja asettaa sen puolueen linjaa vastaan. Kuten näette, siten itse asiassa onkin tapahtunut. Edustajakokouksessamme, puolueen XVI edustajakokouksessa ei osoittautunut olevan muovautunutta oppositiota eikä löytynyt edes pientä ryhmää tahi edes yksityisiä tovereita, joiden mielestä olisi ollut oikeudenmukaista nousta täällä puhujakorokkeelle ja sanoa, että puolueen linja ei ole oikea.

On selvää, että puolueemme linja on ainoa oikea linja, ja, kuten osoittautuu, sen oikeellisuus on niin ilmeinen ja kiistaton, että jopa oikeisto-opposition

entiset johtajatkin pitivät tarpeellisena ilman horjuntaa korostaa puheissaan, että puolueen koko politiikka on oikea.

Ymmärrettävää on, että kaiken tämän jälkeen on tarpeetonta ruveta puhumaan niiden teesien oikeellisuudesta, joita toimintaselostuksessa kehiteltiin. Se on tarpeetonta siksi, että puolueen linja ilmeisen oikeellisuutensa tähden ei siis kaipaa tässä edustajakokouksessa edelleen puolustamista. Ja kun minä siitä huolimatta en kieltäytynyt loppulausunnosta, niin se johtuu siitä, ettei mielestäni kuitenkaan ole haitaksi vastata lyhyesti eräisiin kirjelappuihin, joita toverit ovat lähettäneet edustajakokouksen puhemihistään, ja sanoa sitten muutama sana oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymisen johdosta.

Suuri osa kirjelapuista koskee eräitä toisarvoisia kysymyksiä: miksi toimintaselostuksissa ei mainittu hevoshoidosta, — eikö siitä voisi mainita loppulausunnossa (n a u r u a); miksi toimintaselostuksissa ei mainittu asuinrakennustoiminnasta, — eikö siitä voisi sanoa jotain loppulausunnossa; miksi toimintaselostuksissa ei sanottu mitään maatalouden sähköistämisestä, — eikö siitä voisi sanoa jotain loppulausunnossa. Ja niin edelleen samaan tapaan.

Minun täytyy vastata kaikille näille tovereille, että minä en voinut selostuksessani kajota kansantalouden kaikkiin kysymyksiin. Paitsi sitä, etten voinut, minulla ei ollut oikeutta siihen, sillä minulla ei ole oikeutta tunkeutua tovereiden Kuibyshevin ja Jakovlevin selostusten alalle, joiden on selostettava teille teollisuuden ja maatalouden konkreettisia probleemeja. Tosiaankin, jos Keskuskomitean toiminta-

selostuksessa kosketellaan kaikkia kysymyksiä, niin mistä sitten on selostajain puhuttava selostuksissaan teollisuudesta, maataloudesta j.n.e.? (Ääniä: „Oikein!“)

Muun muassa maatalouden sähköistämistä koskevan kirjelapun johdosta minun on huomautettava, että tämän kirjelapun lähettäjällä on eräitä virheellisiä käsityksiä. Hän uskottelee, että me „olemme tulleet jo välittömästi“ maatalouden sähköistämiseen, että Maanviljelyksen kansankomissariaatti ei anna tämän asian kehittyä, että Lenin oli tästä kysymyksestä toista mieltä j.n.e. Kaikki tämä on väärin, toverit. Ei voida sanoa, että me „olemme tulleet jo välittömästi“ maatalouden sähköistämiseen. Jos me tosiaankin olisimme tulleet välittömästi maatalouden sähköistämiseen, niin meillä olisi jo nyt 10—15 piiriä, joissa maataloustuotanto olisi sähköistetty. Mutta te tiedätte hyvin, että mitään sellaista ei meillä toistaiseksi ole olemassa. Kaikki, mitä nyt maatalouden sähköistämisestä voidaan sanoa, on se, että sähköistäminen on meillä kokeilun asteella. Lenin suhtautui juuri siten tähän asiaan kannustaen maatalouden sähköistämisen alalla suoritettavia kokeiluja. Eräät toverit ovat sitä mieltä, että traktorit ovat jo eläneet aikansa, että on tullut aika siirtyä traktoreista maatalouden sähköistämiseen. Se on tietysti mielikuvitusta. Sellaisia tovereita on hillittävä. Nimenomaan siten Maanviljelyksen kansankomissariaatti suhtautuukin näihin tovereihin. Kirjelapun lähettäjän tyytymättömyyttä Maanviljelyksen kansankomissariaattiin ei s.is voida pitää perusteltuna.

Toinen kirjelappujen ryhmä koskee kansallisuus-kysymystä. Eräs näistä kirjelapuista, jota pidän

mielenkiintoisimpana, rinnastaa kansallisten kielten probleemin selitystä selostuksessani XVI edustajakokouksessa siihen selitykseen, jonka annoin puheessani Idän kansojen yliopistossa vuonna 1925², ja havaitsee asiassa jonkinlaista epäselvyyttä, joka täytyy selittää. „Te“, sanotaan kirjelapussa, „vastustitte silloin (Kautskyn) teoriaa kansallisten kielten poiskuolemista ja yhden, yhteisen kielen muodostumisesta sosialismin kaudella (yhdessä maassa), mutta nyt, XVI edustajakokouksessa pitämässänne selostuksessa te sanotte, että kommunistit kannattavat kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten yhteensulautumista yhdeksi yleiskulttuuriksi, jolla on yksi, yhteinen kieli (socialismin voiton kaudella maailman mitassa),— eikö tässä ole epäselvyyttä?“

Olen sitä mieltä, että tässä ei ole epäselvyyttä eikä mitään ristiriitaa. Puheessani vuonna 1925 minä vastustin Kautskyn kansallis-chauvinistista teoriaa, jonka mukaan proletaarisen vallankumouksen voiton yhdistetyssä itävaltalais-saksalaisessa valtiossa viime vuosisadan puolivälissä olisi pitänyt johtaa kansakuntien yhteensulautumiseen yhdeksi, yhteiseksi saksalaiseksi kansakunnaksi, jolla olisi ollut yksi, yhteinen saksan kieli, ja tshekkiläisten saksalaistumiseen. Minä vastustin tuota teoriaa, joka oli marxisminvastainen, leninisminvastainen teoria, viittaamalla tosiasioihin, jotka oli otettu maamme elämästä sosialismin voiton jälkeen Neuvostoliitossa ja jotka kumosivat tuon teorian. Minä vastustan nytkin tuota teoriaa, kuten näkyy tässä XVI edustajakokouksessa pitämästäni toimintaselostuksesta. Vastustan siksi, että teoria kaikkien kansakuntien yhteensulautumisesta sanokaamme Neu-

vostoliitossa yhdeksi, yhteiseksi isovenäläiseksi kansakunnaksi, jolla olisi yksi, yhteinen isovenäläinen kieli, on kansallis-chauvinistinen teoria, leninisminvastainen teoria, joka on ristiriidassa leninismin perusväittämän kanssa, jonka ydinajatus on siinä, että kansalliset erilaisuudet eivät voi hävitä lähikautena, että ne tulevat pysymään vielä pitkän aikaa senkin jälkeen, kun proletaarinen vallankumous on voittanut maailman mitassa.

Mitä tulee kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten kaukaisempaan perspektiiviin, niin olen aina ollut ja olen edelleenkin sillä leniniläisellä kannalla, että sosialismin voiton kaudella maailman mitassa, jolloin sosialismi lujittuu ja juurtuu elämään, tulevat kansalliset kielet sulautumaan kiertämättä yhdeksi yhteiseksi kieleksi, joka tietenkään ei tule olemaan isovenäläinen eikä saksan kieli, vaan jokin uusi kieli. Tästä minä puhuin yhtä selvästi myös selostuksessaani XVI edustajakokouksessa.

Mikä tässä on epäselvää ja mitä tässä oikeastaan olisi selitettävä?

Kirjelman lähettäjät eivät ilmeisesti ole tehneet itselleen täysin selväksi ainakaan kahta seikkaa.

He eivät ole tehneet itselleen selväksi ennen kaikkea sitä tosiasiaa, että me olemme Neuvostoliitossa jo tulleet sosialismin kauteen, ja vaikka me olemme jo tulleet tähän kauteen, niin kansakunnat eivät ainoastaan ole häviämättä, vaan päinvastoin kehittyvät ja kukoistavat. Olemmeko me tosiaankin jo tulleet sosialismin kauteen? Kauttamme sanotaan tavallisesti siirtymiskaudeksi kapitalismista sosialismiin. Sitä sanottiin siirtymiskaudeksi vuonna 1918, jolloin

Lenin kuuluisassa artikkelissaan „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta ja pikkuporvarillisuudesta“³ ensimmäisen kerran luonnehti tuon kauden ja sen taloudellisen elämän viisi muotoa. Sitä sanotaan siirtymiskaudeksi nykyään, vuonna 1930, jolloin eräät näistä talousmuodoista vanhentuneina painuvat jo pohjaan, mutta yksi näistä talousmuodoista, nimittäin uusi talousmuoto teollisuuden ja maatalouden alalla, kasvaa ja kehittyy ennennäkemättömän nopeasti. Voidaanko sanoa, että nämä kaksi siirtymiskautta ovat samanlaiset, että ne eivät eroa toisistaan perinpohjaisesti? Selvää on, ettei voida sanoa.

Mitä meillä oli kansantalouden alalla vuonna 1918? Hävitetty teollisuus ja tupakansyöttimiä, kolhoosien ja neuvostotilojen puuttuminen joukkoilmiönä, „uuden“ porvariston kasvu kaupungissa ja kulakiston kasvu maaseudulla.

Mitä meillä on nyt? Kuntoonpalautettu ja rekonstruointitilassa oleva sosialistinen teollisuus, kehittynyt neuvostotilojen ja kolhoosien järjestelmä, jolle kuuluu yli 40% Neuvostoliiton koko kylvöalasta yksistään kevätkylvöissä, kuoleva „uusi“ porvaristo kaupungissa, kuoleva kulakisto maaseudulla.

Silloin oli siirtymiskausi. Ja nyt on siirtymiskausi. Ja kuitenkin ne eroavat toisistaan perin juurin, siten, kuin maa ja taivas toisistaan. Eikä kuitenkaan kukaan voi kieltää sitä, että me seisomme viimeisen vakavan kapitalistiluokan, kulakkien luokan, likvidoinnin kynnyksellä. Selvää on, että me olemme jo päässeet pois siirtymiskaudesta sen vanhassa merkityksessä ja päässeet suoranaisten ja laajan sosialistisen rakennustyön kauteen koko rintamalla. Selvää

on, että me olemme jo tulleet sosialismin kauteen, sillä sosialistinen sektori pitää nyt käsissään koko kansantalouden kaikkia taloudellisia voimavipuja, vaikkakin sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentaminen ja luokkaeroavaisuuksien hävittäminen ovat vielä kaukana. Ja siitä huolimatta kansalliset kielet eivät kuitenkaan kuole pois eivätkä sulaudu yhdeksi, yhteiseksi kieleksi, vaan päinvastoin, kansalliset kulttuurit ja kansalliset kielet kehittyvät ja kukoistavat. Eikö ole selvää, että teoria kansallisten kielten poiskuolemista ja niiden sulautumisesta yhdeksi, yhteiseksi kieleksi yhden valtion puitteissa laajan sosialistisen rakennustyön kaudella, sosialismin kaudella yhdessä maassa, on väärä teoria, marxilaisvastainen, leniniläisvastainen teoria.

Toiseksi, kirjelapun lähettäjät eivät ole tehneet itselleen selväksi sitä, että kysymys kansallisten kielten poiskuolemista ja niiden sulautumisesta yhdeksi, yhteiseksi kieleksi ei ole valtion sisäinen kysymys eikä yhdessä maassa saavutetun sosialismin voiton kysymys, vaan kansainvälinen kysymys, kansainvälisessä mitassa saavutetun sosialismin voiton kysymys. Kirjelapun lähettäjät eivät ole ymmärtäneet, että sosialismin voittoa yhdessä maassa ja sosialismin voittoa kansainvälisessä mitassa ei saa sekottaa toisiinsa. Lenin ei suotta sanonut, että kansalliset eroavaisuudet tulevat säilymään vielä pitkän aikaa senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on voittanut kansainvälisessä mitassa.

Sitä paitsi on otettava huomioon vielä eräs seikka, joka koskee useita Neuvostoliiton kansakuntia. On olemassa Neuvostoliittoon kuuluva Ukraina. Mutta on

olemassa toinenkin, toisiin valtioihin kuuluva Ukraina. On olemassa Neuvostoliittoon kuuluva Bielo-Venäjä. Mutta on olemassa toinenkin, toisiin valtioihin kuuluva Bielo-Venäjä. Luuletteko te, että kysymys ukrainan ja bielovenäjän kielestä voidaan ratkaista ottamatta huomioon näitä omalaatuisia ehtoja?

Ottakaa edelleen ne Neuvostoliiton kansakunnat, jotka asuvat sen eteläisellä rajalla, Azerbaidzhanista Kazakhstaniin ja Burjat-Mongoliaan asti. Ne kaikki ovat samassa asemassa kuin Ukraina ja Bielo-Venäjä. Ymmärrettävää on, että tässäkin on otettava huomioon näiden kansakuntien kehityksen ehtojen omalaatuisuus.

Eikö ole selvää, että kaikkia näitä ja näiden kaltaisia kysymyksiä, jotka liittyvät kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten probleemiin, ei voida ratkaista yhden valtion puitteissa, Neuvostoliiton puitteissa?

Täten, toverit, ovat asiat yleensä kansallisuuskysymyksen suhteen ja erikoisesti yllämainitun, kansallisuuskysymystä koskevan kirjelapun suhteen.

Sallikaa nyt siirtyä oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymiseen.

Mitä edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta? Ehkä katumista, itsensä ruoskimista? Eipä tietenkään! Meidän puolueemme, meidän puolueemme edustajakokous ei milloinkaan tee sitä, että se vaatisi puolueen jäseniltä jotain sellaista, joka saattaisi olla alentavaa heille. Edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta kolmea seikkaa:

ensinnäkin, että he tekisivät itselleen selväksi sen, että puolueen linjan ja sen linjan välillä, jota he puo-

lustelivat, on kuulu, että linja, jota he puolustivat, johtaa objektiivisesti kapitalismin voittoon eikä sosialismin voittoon (ääniä: „Oikein!“);

toiseksi, että he leimaisivat tuon linjan leniniläisvastaiseksi sekä sanoutuisivat siitä irti avoimesti ja rehellisesti (ääniä: „Oikein!“);

kolmanneksi, että he kulkisivat samaa jalkaa kanssamme ja kävisivät kanssamme päättäväistä taistelua kaikkia oikeistouklonisteja vastaan. (Ääniä: „Oikein!“ Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Juuri sitä edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta.

Onko näissä vaatimuksissa jotain alentavaa heille sellaisina ihmisinä, jotka haluavat jäädä bolshevikeiksi?

Selvää on, että tässä ei ole eikä voi olla mitään alentavaa. Jokainen bolshevikki, jokainen vallankumousmies, jokainen itseään kunnioittava puolemies ymmärtää, että hän voi vain voittaa ja nousta puolueen silmissä, jos hän tunnustaa avoimesti ja rehellisesti selvät ja kiistämättömät tosiasiat.

Siksi olen sitä mieltä, että Tomskin puheet siitä, että hänet tahdotaan lähettää Gobin erämaahan ja pakoittaa elämään luonnonhunajalla ja heinäsirkoilla, ovat luonteeltaan provinssiaalisen huvinäytelmän tyhjiä sanasutkauksia, joilla ei ole mitään yhteistä kysymykseen vallankumousmiehen arvokkuudesta. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Voidaan kysyä, miksi edustajakokous asettaa uudelleen nämä vaatimukset oikeisto-opposition entisille johtajille?

Eikö se ole tosiasia, että nämä vaatimukset esitettiin heille jo kerran marraskuussa 1929, Keskuskomi-

tean täysistunnossa⁴? Eikö se ole tosiasia, että he, oikeisto-opposition entiset johtajat, suostuivat silloin näihin vaatimuksiin, luopuivat linjastaan tunnustaen sen virheellisyyden, tunnustivat puolueen linjan oikeaksi ja lupasivat taistella oikeistopoikkeamaa vastaan yhdessä puolueen kanssa? Kyllä, se kaikki on tapahtunut. Mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että he eivät ole täyttäneet lupastaan, eivät ole täyttäneet eivätkä täytä niitä lupauksia, joita he antoivat seitsemän kuukautta sitten. (Ääniä: „Oikein!“) Uglanov oli aivan oikeassa, kun hän sanoi puheessaan, että he eivät ole täyttäneet Keskuskomitean marraskuun täysistunnolle antamiaan lupauksia.

Siitä on lähtöisin se epäluottamus, joka tulee nyt heidän osakseen tässä edustajakokouksessa.

Juuri sen vuoksi edustajakokous asettaa heille uudelleen vaatimuksensa.

Rykov, Tomski ja Uglanov valittelivat täällä, että edustajakokous ei luota heihin. Mutta kuka siihen on syyppää? Syyssä ovat he itse. Se, joka ei täytä lupauksiaan, ei voi toivoa osakseen luottamusta.

Onko heillä, oikeisto-opposition entisillä johtajilla, ollut mahdollisuuksia, tilaisuuksia täyttää lupauksensa ja vetää risti menneisyyden yli? On tietysti ollut. Mutta mitä he ovat seitsemän kuukauden aikana tehneet käyttäkseen noita mahdollisuuksia ja tilaisuuksia? Eivät mitään.

Rykov oli äskettäin Uralin konferenssissa⁵. Hänellä oli siis mitä suotuisin tilaisuus korjata virheensä. Mutta miten kävi? Sen sijaan, että olisi avoimesti ja päättäväisesti sanoutunut irti horjumisistaan, hän alkoi siellä „vehkeillä“ ja manöveeraila. On ymmär-

rettävää, ettei Uralin konferenssi voinut olla antamatta hänelle vastaiskua.

Verratkaa nyt Rykovin sitä puhetta, jonka hän piti Uralin konferenssissa, hänen puheeseensa XVI edustajakokouksessa. Niiden välillä on kuilu. Siellä hän „vehkeilee“ ja manöveerailee taistellen Uralin konferenssia vastaan. Täällä hän yrittää tunnustaa virheensä avoimesti ja kuuluvasti, yrittää katkaista välinsä oikeisto-oppositioon ja lupaa kannattaa puoluetta taistelussa poikkeamia vastaan. Mistä tällainen muutos johtuu, miten se on selitettävissä? Se on selitettävissä nähtävästi sillä uhkaavalla tilanteella, joka puolueessa on oikeisto-oppositio entisten johtajien suhteen muodostunut. Siksi ei olekaan ihme, että edustajakokouksella on muodostunut määrätty käsitys: niin kauan, kun tätä väkeä ei panna tiukalle, ei siitä saa mitään irti. (Yleistä naurua. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Onko Uglanovilla ollut mahdollisuus täyttää Keskuskomitean marraskuun täysistunnolle antamansa lupaus? Kyllä, on ollut. Tarkoitan „Moselektrik“ tehtaalla pidettyä puolueeseen kuulumattomien työntekijäin kokousta, jossa hän äsken puhui. Ja miten kävi? Sen sijaan, että olisi puhunut niin kuin bolshevikin kuuluukin, hän alkoi siellä solvata puolueen linjaa. On ymmärrettävää, että siitä hän sai asiaankuuluvan vastaiskun tehtaan puoluesolun taholta.

Verratkaa nyt hänen tätä puhettaan hänen lausuntoonsa, joka on julkaistu tänään „Pravdassa“. Niiden välillä on kuilu. Mikä on tämän muutoksen selityksenä? Se sama uhkaava tilanne, joka oikeisto-oppositio entisten johtajien ympärille on muodostu-

nut. Siinä ei ole mitään ihmettä, kun edustajakokous on tehnyt siitä vissin johtopäätöksen: panematta tätä väkeä tiukalle siitä ei saa mitään irti. (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.)

Tai esimerkiksi Tomski. Äskettäin hän oli Tiflississä Takakaukaasian konferenssissa⁶. Hänellä siis oli tilaisuus sovittaa syntinsä. Ja miten kävi? Siellä pitämässään puheessa hän kosketteli neuvostotiloja, kolhooseja, osuustoimintaa, kulttuurivallankumousta ja muuta sen sellaista, mutta pääasiasta, s.o. opporunistisesta toiminnastaan Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossa, hän ei sanonut sanaakaan. Ja sitä sanotaan puolueelle annetun lupauksen täyttämiseksi! Hän aikoi vetää puoluetta nenästä käsittämättä, että miljoonat silmät seuraavat meitä jokaista ja ettei tässä voi ketään vetää nenästä.

Verratkaa nyt hänen Tiflississä pitämäänsä puhetta hänen tässä edustajakokouksessa pitämäänsä puheeseen, jossa hän tunnusti suoraan ja avoimesti opporunistiset virheensä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston johtamisessa. Niiden välillä on kuilu. Mikä on tämän eroavaisuuden selityksenä? Se sama uhkaava tilanne, joka on muodostunut oikeisto-opposition entisten johtajain ympärille. Mitä ihmettä siinä on, kun edustajakokous on yrittänyt panna lujille nämä toverit saadakseen heidät täyttämään lupauksensa. (Suosionosoituksia. Yleistä naurua koko salissa.)

Siitä on lähtöisin se epäluottamus, jota edustajakokous yhä vielä tuntee näitä tovereita kohtaan.

Mistä tämä oikeisto-opposition entisten johtajain enemmän kuin kummallinen käyttäytyminen johtuu?

Mistä johtuu se tosiasia, että kuluneena kautena he eivät ole kertaakaan koettaneet täyttää lupauksiaan vapaaehtoisesti, ilman ulkopuolista painostusta?

Se johtuu ainakin kahdesta seikasta.

Ensiksikin siitä, että kun he eivät vielä olleet täysin varmoja puolueen linjan oikeellisuudesta, niin he jatkoivat salavihkaa eräänlaista ryhmäkuntatyötään, istuivat aikansa hiljaa ja odottivat sopivaa tilaisuutta esiintyäkseen uudelleen avoimesti puoluetta vastaan. Kokoontuessaan ryhmäkuntakokouksiinsa ja käsitellessään puoluekysymyksiä, he tavallisesti laskelmoivat: odottakaamme keväeseen saakka, ehkäpä puolue epäonnistuu kylvöissä,—silloin me iskemme niin, että tuntuu. Kevät ei kuitenkaan antanut heille mitään plussia, sillä kylvöt sujuivat suotuisasti. Silloin he laskelmoivat uudelleen: odottakaamme syksyyn saakka, ehkä puolue epäonnistuu viljanhankinnoissa,—silloin me iskemme Keskuskomiteaa. Mutta syksykin jätti heidät pulaan, petti heidän toiveensa. Ja koska kevät ja syksy toistuvat joka vuosi, niin oikeisto-opposition entiset johtajat jatkoivat odottamistaan rakentaen yhä uudelleen toiveensa joko keväeseen tahi syksyyn. (Yleistä naurunhohotusta koko salissa.)

On ymmärrettävää, että istuessaan hiljaa sesongista sesonkiin ja odottaessaan suotuisaa hetkeä iskun antamiseen puolueelle he eivät voineet täyttää lupauksiaan.

Vihdoin toinen syy. Tänä toisena syynä on se, että oikeisto-opposition entiset johtajat eivät ymmärrä bolshevistista kehitysvauhtiamme, eivät luota tähän vauhtiin eivätkä yleensä hyväksy mitään sel-

laista, mikä menee vähitellen tapahtuvan kehityksen puitteiden ulkopuolelle, itsestäänsujumisen puitteiden ulkopuolelle. Enemmänkin, bolshevistinen vauhtimme, kehityksemme uudet tiet, jotka liittyvät uudestirakentamiskauteen, luokkataistelun kärjistymisen ja tämän kärjistymisen seuraukset aiheuttavat heissä levottomuutta, hämminkiä, pelkoa ja kauhua. Siksi on ymmärrettävää, että he luikertelevat syrjään kaikesta siitä, mikä on yhteydessä puolueemme kaikkein kärkevimpiin tunnuksiin.

He potevat samaa tautia, jota sairasti tunnettu Tshehovin sankari Belikov, kreikan kielen opettaja, „koteloihminen“. Muistatteko Tshehovin kertomuksen „Koteloihminen“? Kuten tunnettua, tuo sankari kulki aina kalosseissa, topatussa päällystakissa ja sateenvarjo mukanaan sekä kuumalla että kylmällä ilmalla. „Anteeksi, mutta mitä varten teillä on kalossit ja topattu päällystakki heinäkuussa, näin kuumalla ilmalla?“, kysyttiin Belikovilta. „Kaiken varalta“, vastasi Belikov, „ettei vain mitään sattuisi: entä jos yhtäkkiä tulee pakkaneen, niin miten silloin kävisi?“ (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.) Hän pelkäsi kuin ruttoa kaikkea uutta, kaikkea sitä, mikä menee harmaan pikkuporvarillisen elämän tavanmukaisten rajojen ulkopuolelle. Kun avattiin uusi ruokala, niin Belikov oli jo rauhaton: „ehkä se on hyväkin asia, kun on ruokala, mutta varokaa kuitenkin, ettei vain mitään sattuisi“. Järjestettiin dramaattinen kerho, avattiin lukusali,—Belikov oli jälleen rauhaton: „dramaattinen kerho, uusi lukusali—mikähän tarkoitus niillä on? Varokaa, ettei vain mitään sattuisi“. (Yleistä naurua.)

Aivan samaa on sanottava oikeisto-opposition entisistä johtajista. Muistatteko tapauksen, kun korkeimpia teknillisiä oppilaitoksia siirrettiin talousalan kansankomissariaateille? Me tahdoimme siirtää kaikkiaan vain kaksi teknillistä korkeakoulua Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle. Asia tuntuu pieneltä, mutta siitä huolimatta me kohtasimme vimmittua vastarintaa oikeistouklonistien taholta. „Ettäkö kaksi teknillistä korkeakoulua olisi siirrettävä Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle? Miksi? Eiköhän olisi parempi odottaa? Varokaa, ettei siinä hankkeessa vain jotain sattuisi.“ Mutta nyt on kaikki teknilliset korkeakoulumme siirretty talousalan kansankomissariaateille. Ja toimeen tullaan.

Tahi esimerkiksi kysymys erikoistoimenpiteistä kulakkeja vastaan. Muistatteko, minkälaisen hysterian valtaan sen vuoksi joutuivat oikeisto-opposition johtajat? „Erikoistoimenpiteitä kulakkeja vastaan? Mitä varten? Eikö olisi parempi noudattaa liberaalista politiikkaa kulakkien suhteen? Varokaa, ettei tässä hankkeessa vain mitään sattuisi“. Mutta nyt me toteutamme kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa, politiikkaa, johon verrattuna erikoistoimenpiteet kulakistoa vastaan olivat tyhjämpäiväinen asia. Ja toimeen tullaan.

Tahi esimerkiksi kysymys kolhooseista ja neuvostotiloista. „Neuvostotiloja ja kolhooseja? Mitä varten? Mihin me kiirehdimme? Varokaa, ettei näiden neuvostotilojen ja kolhoosien takia mitään tapahtuisi“.

Ja niin edespäin, ynnä muuta sellaista.

Juuri tämä uuden pelko, taitamattomuus suhtautua uudella tavalla uusiin kysymyksiin, tämä huoles-

tuneisuus— „kunhan ei vain mitään sattuisi“— nämä koteloihmisen piirteet ne juuri estävätkin oikeistopposition entisiä johtajia sulautumasta tosisteolla yhteen puolueen kanssa.

Nämä koteloihmisen piirteet saavat heissä erittäin naurettavia muotoja silloin, kun ilmaantuu vaikeuksia, kun ilmaantuu pienimpiäkin pilvenhattaroita näköpiiriin. Kun vain meillä jossain ilmaantuu vaikeus, pulma,— niin he ovat jo huolestuneita: kunhan ei vain mitään sattuisi. Jos vaikka torakka rapisee jossain ehtimättä kunnolleen tulla ulos piilopaikastaan, niin he jo vetäytyvät taaksepäin, joutuvat kauhun valtaan ja alkavat ulista katastrofista, Neuvostovallan tuhosta. (Yleistä naurun hohotusta.)

Me rauhoitamme heitä ja yritämme saada heidät vakuuttuneiksi, että siinä ei ole vielä mitään vaarallista, että se on kaiken kaikkiaan vain torakka, jota ei kannata pelätä. Mutta mitä vielä! He vain jatkavat ulinaansa: „Mikä torakka? Se ei ole torakka, vaan tuhat raivostunutta petoa! Se ei ole torakka, vaan pohjaton kuilu, Neuvostovallan tuho“... Ja siitä se sitten alkaa... Buharin kirjoittaa asian johdosta teesit ja lähettää ne Keskuskomiteaan vakuutellen, että Keskuskomitean politiikka on saattanut maan tuhon partaalle, että Neuvostovalta tuhoutuu aivan varmasti, ellei juuri nyt, niin ainakin kuukauden kuluttua. Rykov yhtyy Buharinin teeseihin huomauttaen kuitenkin, että hänellä on Buharinin kanssa vakavaa erimielisyyttä, jonka sisältö on siinä, että hänen mielestään Neuvostovalta ei tuhoudu kuukauden kuluttua, vaan kuukauden ja kahden päivän kuluttua.

(Yleistä naurua.) Tomski yhtyy Buhariniin ja Rykoviin, mutta protestoi sitä vastaan, että he eivät ole osanneet tulla toimeen ilman teesejä, eivät ole tulleet toimeen ilman dokumenttia, josta on sittemmin vastattava: „Kuinka monesti olenkaan teille sanonut — tehkää mitä haluatte, mutta älkää jättäkö dokumentteja, älkää jättäkö jälkiä“. (Homeerista naurua koko salissa. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tosin myöhemmin, vuoden kuluttua, kun jokaiselle hölmölle on selvää, että torakkavaara ei maksa rahtuakaan, alkavat oikeistouklonistit tulla tuntuuhinsa ja rohkaistuttuaan ovat valmiit jopa kerskailemaan sanoen, että he eivät pelkää mitään torakkoita, että tuo torakka on sitä paitsi niin raihmainenkin ja miltei raato. (Naurua. Suosionosoituksia.) Mutta tämä vasta vuoden kuluttua. Toistaiseksi — tehkää hyvin ja vaivatkaa itseänne näiden juonittelijain takia.

Toverit, siinä ovat ne seikat, jotka estävät oikeisto-opposition entisiä johtajia lähentymästä puoluejohdon ydinjoukkoa ja sulautumasta siihen täydellisesti.

Miten tätä asiaa voitaisiin auttaa?

Siihen on vain yksi keino: on sanouduttava lopullisesti irti omasta menneisyydestään, aseistauduttava uudella tavalla ja sulauduttava yhteen puolueemme Keskuskomitean kanssa sen taistelussa bolshevistisen kehitysvauhdin puolesta, sen taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan.

Muita keinoja ei ole olemassa.

Jos oikeisto-opposition entiset johtajat kykenevät tekemään sen, niin se on hyvä. Elleivät kykene, niin syyttäkööt itseään. (Jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Kunnianosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan ja laulavat „Internationalen“.)

*„Pravda“ № 181,
heinäkuun 3 pnä 1930*

KIRJE TOV. SHATUNOVSKILLE

Tov. Shatunovskil

Ensimmäistä kirjettänne (Liebknechtistä) en muista. Toisen kirjeen (kriitikistä) olen lukenut. Kriitikki on tietysti tarpeen ja välttämätöntä, mutta yhdellä ehdolla: jos se ei ole hyödytöntä. Valitettavasti Teidän kritiikkiänne ei voida pitää hyödyllisenä. Otan kritiikkiinne kohta kohdalta.

1) Ei ole totta, että ennen vallankumousta vain kulakit ostivat maata. Todellisuudessa maata ostivat sekä kulakit että keskitalonpojat. Jos maata ostaneet talonpoikaistaloudet otetaan ja jaotellaan sosiaalisiin ryhmiin, niin keskitalonpoikien puolella osoittautuu olevan suurempi määrä talouksia kuin kulakkien puolella; mutta jos asiaa tarkastellaan ostettujen maiden määrän kannalta, niin suurempi määrä on kulakkien puolella. Puheessani⁷ minä tarkoitin tietysti keskitalonpoikia.

2) Lause tomppelien perääntymisestä leniniläisiin aseisiin on muunnosmuoto ajatuksesta, että tompellit luopuvat virheistään. Luullakseni tämä on selvä ja käsitettävä asia. Teidän „kriittillinen“ huomautuksenne tästä on suorastaan huvittava.

3) Te olette väärässä siinäkin kysymyksessä, joka koskee rukiin muuttamista sianruuaksi. Minä en tarkoita sitä, että ruis kelpaa myös sioille. Minä tarkoitan rukiin **liikatuotannon pulaa**⁸, joka tekee rukiin kylvöalan laajentamisen epäedulliseksi ja pakottaa kapitalistit (hintasuhteen tähden) pilaamaan ruista erikoisella kemiallisella keinolla, jonka vuoksi tämä ruis kelpaa vain sikojen lihottamiseen (ihmisten ravinnoksi sellainen ruis ei kelpaa). Kuinka Te saatoitte olla huomaamatta tätä „pikku seikka“?

4) Vieläkin enemmän Te erehdytte kapitalismin mätänemistä koskevassa kysymyksessä, ikäänkuin tämä mätäneminen sulkisi pois kapitalismin kasvun. Lukekaa Iljitshin „Imperialisminia“⁹ ja Te ymmärrätte, että kapitalismin mätäneminen toisilla aloilla ja toisissa maissa ei sulje pois, vaan edellyttää kapitalismin kasvua toisilla aloilla ja toisissa maissa. Kuinka te saatoitte olla huomaamatta Leninillä tätä „pikku seikka“? Olkaa hyvä ja arvostelkaa, mutta arvostelkaa Leninin kannalta, ja vain tältä kannalta, jos haluatte, että kritiikkinne olisi tuloksellista.

5) Te olette niin ikään väärässä luonnehtiessanne maamme „siirtomaatyypiseksi“ maaksi. Siirtomaat ovat pääpiirteissään esikapitalistisia maita. Muuta meidän maamme on kapitalismia **myöhemmän ajan** maa. Ensinmainitut eivät ole päässeet kehittyneen kapitalismin tasolle. Viimeksimainittu on sivuuttanut kehittyneen kapitalismin. Ne ovat kaksi periaatteellisesti erilaista tyyppiä. Miten voidaan unohtaa tämä „pikku seikka“, тов. kriitikko?

6) Teitä ihmetyttää se, että Stalinin mielestä uusien talouskaaderien on oltava teknillisessä suh-

teessa kokeneempia kuin vanhojen¹⁰. Herää kysymys, miksi? Eikö ole totta, että vanhat talouskaaderit ovat kasvaneet jälleenrakennuskaudella, vanhojen tehtaiden kuormituksen kaudella, sellaisten tehtaiden, jotka olivat teknillisessä suhteessa takapajulla ja jotka sen vuoksi eivät antaneet suurta teknillistä kokemusta? Eikö ole totta, että uudestirakentamisen kaudella, jolloin otetaan käytäntöön uutta ajanmukaista tekniikkaa, on vanhojen talouskaaderien opiskeltava uudelleen ja useinkin luovutettava paikkansa uusille, teknillisesti pätevämmille kaadereille? Ettehän Te vain ryhdy kieltämään sitä, että vanhat talouskaaderit, jotka ovat kasvaneet vanhojen tehtaiden kuormitus- ja käyntiinpanotyössä, osoittautuvat useinkin suorastaan aseettomiksi ei ainoastaan uuden tekniikan edessä, vaan myös meidän uuden vauhtimme edessä?

7) Minä en koskettele kirjeenne muita kohtia, jotka ovat vähäpätöisempiä ja tyhjänpäiväisempiä, vaikkakin yhtä virheellisiä.

8) Te puhutte „uskollisuudestanne“ minulle. Se on mahdollisesti sattumalta luiskahtanut lause. Mahdollisesti... Mutta ellei se ole satunnainen lause, niin minä neuvoisin Teitä heittämään pois henkilöllisen uskollisuuden „periaatteen“. Se ei ole bolshevistista. Olkaa uskollinen työväenluokalle, sen puolueelle, sen valtiolle. Se on tarpeellista ja hyvä. Mutta älkää sotkeko sitä uskollisuuteen henkilöille, tähän tyhjään ja tarpeettomaan intelligenttiseen leluun.

Kommunistisin tervehdyksin

Elokuu 1930

J. Stalin

KIRJEITÄ TOV. TSH—LLE

Tov. Tsh—e!

Teidän kirjeenne on täynnä väärinkäsityksiä. XV puoluekonferenssissa pitämässäni selostuksessa puhutaan „teollistamisen (t.s. proletariaatin) etujen ja työtätekevien väestökerrosten perusjoukkojen etujen yhteisyydestä“. Siinä on sanottu, että teollistamismetodimme, s.o. sosialistinen teollistamismetodi „ei johda miljoonaisten joukkojen kurjistumiseen, vaan näiden joukkojen aineellisen aseman paranemiseen, ei sisäisten ristiriitojen kärjistymiseen, vaan niiden tasoittumiseen ja voittamiseen“¹¹. Tässä on siis puhe työväenluokan sekä työtätekevien perusjoukkojen ja ennen kaikkea talonpoikaiston perusjoukkojen välisestä liittoyhteydestä. Puhe on siis liittoyhteyden sisäisistä ristiriidoista, jotka tulevat tasoittumaan ja onnellisesti voitetuiksi sitä mukaa, kun tapahtuu teollistamisen kasvu, s.o. sitä mukaa, kun proletariaatin voimat ja vaikutus kasvavat maassa.

Siitä on selostuksessani kysymys.

Mutta Te unohdatte kaiken tämän ja puhutte ristiriidoista proletariaatin ja kulakiston välillä, s.o. liittoyhteyden rajojen ulkopuolisista ristiriidoista, jotka

tulevat kasvamaan ja kärjistymään siihen saakka, kunnes hävitämme kulakiston luokkana.

Te olette siis sotkenut keskenään kaksi eri asiaa. Olette sotkenut proletariaatin ja työtätekevien perusjoukkojen väliset ristiriidat proletariaatin ja kulakiston välisten ristiriitojen kanssa.

Onko selvä? Luulen, että asia on selvä.

Kommunistisin tervehdyksin

Marraskuu 1930

J. Stalin

Tov. Tsh—e!

1. Ensimmäisessä kirjeessänne Te leikitte sanalla „ristiriidat“ ja panitte yhteen kasaan sekä liittoyhteyden ulkopuolella olevat ristiriidat (s.o. ristiriidat proletaarisen diktatuurin ja maan kapitalististen ainesten välillä) että liittoyhteyden sisällä olevat ristiriidat (s.o. ristiriidat proletariaatin ja talonpoikaiston perusjoukkojen välillä). Te olisitte voinut välttää tämän marxilaiselle sopimattoman leikin, jos olisitte vai-vautunut ymmärtämään puolueen ja trotskilaisten välisten kiistojen perusteet. Trotskilaiset sanoivat meille:

a) te ette selviydy keskitalonpoikaiston ja työväenluokan välisistä ristiriidoista, keskitalonpoika ja työväenluokka varmasti iskevät yhteen ja liittoyhteys tulee häviämään, ellei voittoisa maailmanvallankumous ehdi apuun;

b) te ette voita kapitalistisia aineksia, te ette saa rakennetuksi sosialismia omin voimin ja thermidor on

kiertämätön, ellei voittoisa maailmanvallankumous ehdi apuun.

Näissä molemmissa kysymyksissä, kuten tiedetään, trotskilaiset kärsivät tappion. Mutta Te ette halunnut syventyä ajattelemaan kiistojamme trotskilaisten kanssa. Sen vuoksi olin vastauksessani pakoitettu paljastamaan leikkinne, jota te käviitte sanalla „ristiriidat“, ja muistutin Teille, ettei saa panna samaan kasaan kahta eri lajia olevia ristiriitoja.

Miten Te vastasitte siihen?

2. Sen sijaan, että olisitte tunnustanut rehellisesti virheenne, Te kiersitte „diplomaattisesti“ kysymyksen ja siirryitte „ristiriidat“ sanalla leikkimisestä leikkiin sanoilla „sisäiset ristiriidat“, pannen liittoyhteyden sisällä olevat ristiriidat samaan kasaan maan sisällä olevien ristiriitojen kanssa, proletaarisen diktatuurin ja kapitalismin välisten ristiriitojen kanssa. T.s. Te palasitte „huomaamatta“ takaisin virheeseen muuttamalla vain sen muotoa. En salaa, että kahden erilaisen ristiriidan paneminen samaan kasaan ja kysymyksen „diplomaattinen“ hämääminen ovat trotskilais-zinovjevilaisten ajattelutavan luonteenomaisimpia piirteitä. En luullut, että Te olette tämän taudin saastuttama. Nyt täytyy ajatella sitäkin.

Koska ei ole tietoa siitä, minkälaisen leikin Te vielä voitte aloittaa, ja koska minä olen juoksevien asioiden ylenmäärin kuormittama, jonka vuoksi minulle ei jää aikaa leikkittelyyn, niin sallikaa sanoa jäähyväiset Teille, tov. Tsh.

J. Stalin

Joulukuun 7 pnä 1930

Julkaistaan ensi kertaa

TOV. DEMJAN BEDNYILLE

(Otteita kirjeestä)

Kirjeenne 8.XII olen saanut. Te nähtävästi tarvitsette vastaustani. Mitäpä siinä, olkaa hyvä.

Ennen kaikkea eräistä pienistä ja pikkumaisista lauseistanne ja viittauksistanne. Jos ne, nuo rumat „pikku seikat“, olisivat satunnainen aines, niin ne voitaisiin sivuuttaa. Mutta niitä on niin paljon ja ne „pulppuavat“ niin virkeästi, että ne antavat soinnun koko kirjeellenne. Ja sointu, kuten tiedetään, muodostaa musiikin.

Te pidätte Keskuskomitean päätöstä „silmukkana“, merkkinä siitä, että „katastrofini (s.o. Teidän katastrofinne) hetki on tullut“. Miksi, millä perusteella? Miten pitäisi nimittää kommunistia, joka sen sijaan, että syventyisi ajattelemaan Keskuskomitean päätöksen olemusta ja korjaisi virheensä, hyljeksii tuota päätöstä kuin „silmukkaa“?..

Keskuskomitea on kehunut Teitä kymmeniä kertoja silloin, kun on pitänyt kehua. Keskuskomitea on kymmeniä kertoja suojellut Teitä (tosin hiukan väkinäisesti!) puolueemme erillisten ryhmien ja tovereiden hyökkäyksiltä. Keskuskomitea on ojentanut kymmeniä runoilijoita ja kirjailijoita silloin, kun he ovat tehneet

erillisiä virheitä. Kaikki se on Teidän mielestänne ollut normaalia ja käsitettävää. Mutta kun Keskuskomitean täytyi arvostella Teidän virheitänne, niin Te aloitte yhtäkkiä tuiskia ja metelöidä „silmukasta“. Millä perusteella? Ehkä Keskuskomitealla ei ole oikeutta arvostella Teidän virheitänne? Ehkä Keskuskomitean päätös ei ole Teille velvoittava? Ehkä Teidän runonne ovat kaiken arvostelun yläpuolella? Ettekö huomaa, että Teihin on tarttunut eräs epämiellyttävä tauti, jota sanotaan „ylvästelyksi“? Enemmän vaatimattomuutta, tov. Demjan...

Mikä on virheittenne olemus? Se, että Neuvostoliiton elämän ja olojen puutteellisuuksien kritiikki, tämä välttämätön ja tarpeellinen kritiikki, jota Te alussa kehittitte verrattain osuvasti ja taitavasti, sai Teidät viehättymään ylenmääräisesti, ja saatuaan Teidät viehättymään, alkoi teoksissanne muuttua Neuvostoliiton, sen menneisyyden, sen nykyisyyden parjaukseksi. Sellaisia ovat teoksenne „Alas uunilta“ ja „Sääliittä“. Sellainen on „Perervanne“, jonka luin tänään tov. Molotovin kehoituksesta.

Te sanotte, että tov. Molotov kehui pakinaa „Alas uunilta“. Se on paljon mahdollista. Minä olen kehunut tätä pakinaa ehkä yhtä paljon kuin tov. Molotovkin, sillä siinä (kuten toisissakin pakinoissa) on useita erinomaisia kohtia, jotka osuvat suoraan maaliin. Mutta siellä on lisäksi lusikallinen sellaista tököttiä, joka pilaa koko kuvan ja muuttaa sen kauttaaltaan samanlaiseksi „Perervaksi“. Juuri siitä on kysymys ja juuri se muodostaa näiden pakinoiden musiikin.

Päätelkää itse.

Koko maailma myöntää nyt, että vallankumousliikkeen keskus on siirtynyt Länsi-Euroopasta Venäjälle. Kaikkien maiden vallankumousmiehet katsovat toivorikkaina Neuvostoliittoon koko maailman työtekevien vapaustaistelun tulipesäkkeenä, tunnustaen sen ainoaksi isänmaakseen. Kaikkien maiden vallankumoukselliset työläiset yksimielisesti taputtavat käsiään neuvosto-työväenluokalle ja ennen kaikkea venäläiselle työväenluokalle, neuvostotyöläisten etujoukolle, kuten tunnustetulle johtajalleen, joka toteuttaa kaikkein vallankumouksellisinta ja kaikkein aktiivisinta politiikkaa, minkä toteuttamisesta muiden maiden proletaarit ovat milloinkaan haaveilleet. Kaikkien maiden vallankumouksellisten työläisten johtajat tutkivat suurella innolla Venäjän työväenluokan mitä opettavaisinta historiaa, sen menneisyyttä, Venäjän menneisyyttä, tietäen, että paitsi taantumuksellista Venäjää on ollut olemassa myös vallankumouksellinen Venäjä, Radishtshevien ja Tshernyshevskien, Zheljabovien ja Uljanovien, Halturinien ja Aleksejevien Venäjä. Tämä kaikki valaa (eikä voi olla valamatta!) Venäjän työläisten sydämiin vallankumouksellisen kansallisuusylpeyden tunnetta, joka kykenee siirtämään vuoria paikoiltaan, joka kykenee saamaan ihmeitä aikaan.

Entä Te? Sen sijaan, että tekisitte itsellenne selväksi tämän vallankumouksen historian suuremosen prosessin ja nousisitte edistyneimmän proletariaatin laulajan tehtävien tasolle, Te olette joutunut jonnekin alanteeseen — ja sotkeuduttuanne mitä ikävimpiin sitaatteihin Karamzinin teoksista ja yhtä ikäviin sanontoihin „Domostroista“ olette alkanut toittottaa

koko maailmalle, että Venäjä oli menneisyydessä inhotavuuden ja autiuden kalkki, että nykyinen Venäjä on kauttaaltaan „Pererva“, että „laiskuus“ ja pyrkimys „uunilla istuskelemiseen“ on miltei kansallinen piirre yleensä venäläisillä ja siis myöskin venäläisillä työläisillä, jotka Lokakuun vallankumouksen suorittamisen jälkeen eivät tietenkään ole lakanneet olemasta venäläisiä. Ja sitä Te sanotte bolshevistiseksi kritiikiksi! Ei, korkeastikunnioitettu tov. Demjan, se ei ole bolshevistista kritiikkiä, vaan kansamme parjaamista, Neuvostoliiton halventamista, Neuvostoliiton proletariaatin halventamista, venäläisen proletariaatin halventamista.

Ja Te haluatte tämän jälkeen, että Keskuskomitea olisi vaiti! Miksi Te oikeastaan luulette Keskuskomiteaamme?

Ja Te haluatte, että minä olisin vaiti sen tähden, että Te kuulemma tunnette minua kohtaan „elämäkerralista hellyyttä“! Miten naiivi Te olettekaan ja miten huonosti Te tunnettekaan bolshevikkeja...

Ehkä Te „kirjanoppineena henkilönä“ suostutte kuuntelemaan seuraavia Leninin sanoja:

„Onko meille, tietoisille isovenäläisille proletaareille, kansallisuusylpeyden tunne vieras? Ei tietenkään! Me rakastamme omaa kieltämme ja omaa synnyinmaatamme, me työskentelemme kaikkein eniten sen työtätekevien joukkojen (s.o. sen väestön $\frac{9}{10}$) nostamiseksi demokraattien ja sosialistien tietoisin elämän tasolle. Meille on tuskallisinta nähdä ja tuntea, minkälaisen väkivallan, sorron ja pilkanteon alaiseksi tsaarin pyövelit, aateliset ja kapitalistit meidän mainion synnyinmaamme alistavat. Me olemme ylpeitä siitä, että tämä väkivalta on herättänyt vastarinnan meidän keskuudessamme, isovenäläisten keskuudessa, että nämä piirit ovat nostaneet keskuudestaan Radishtshevin, dekabristit, 70-luvun

raznotshintsi-vallankumoukselliset, että isovenäläinen työväenluokka loi vuonna 1905 mahtavan vallankumouksellisen joukko-puolueen, että isovenäläinen talonpoika alkoi samaan aikaan tulla demokraatiksi, alkoi kukistaa pappia ja tilanherraa. Me muistamme, kuinka isovenäläinen demokraatti Tshernyshevski, joka antoi elämänsä vallankumouksen asialle, puoli vuosisataa sitten sanoi: „Surkuteltava kansakunta, orjien kansakunta, ylhäältä alas asti — kaikki orjia“. Avoimet ja peitetyt orja-isovenäläiset (orjia suhteessa tsaarin monarkiaan) eivät mielellään muistele noita sanoja. Mutta meidän mielestämme ne olivat synnyinmaahan kohdistuvan todellisen rakkauden sanoja, rakkauden, joka kärsi tuskaa sen vuoksi, että isovenäläisen väestön joukoilta puuttui vallankumouksellisuus. Silloin sitä ei ollut. Nykyään sitä on vähän, mutta sitä jo on. Me olemme täynnä kansallisuussylypeyttä, sillä isovenäläinen kansakunta on myöskin luonut vallankumouksellisen luokan, myöskin todistanut, että se kykenee antamaan ihmiskunnalle suurenmoisia näytteitä taistelusta vapauden ja sosialismin puolesta eikä vain suuria pogromeja, hirsipurivejä, kidutuskammioita, suurta nälänhätää ja suurta orjaisuutta pappien, tsaarien, tilanherrain ja kapitalistien edessä“ (kts. Lenin. „Isovenäläisten kansallisuussylypeydestä“) ¹².

Näin osasi puhua Lenin, maailman suurin internationalisti, isovenäläisten kansallisuussylypeydestä.

Ja hän puhui täten siksi, kun tiesi, että:

„Isovenäläisten kansallisuussylypeyden etu (ei lakeijan tavalla ymmärrettynä) lankeaa yhteen isovenäläisten (ja kaikkien muiden) proletaarien sosialistisen edun kanssa“ (kts. sama) ¹³.

Sinä se on, tuo Leninin selvä ja rohkea „ohjelma“.

Se, tämä „ohjelma“, on täysin ymmärrettävä ja luonnollinen niille vallankumousmiehille, jotka ovat sydänjuuriaan myöten sidotut työväenluokkaansa, kansaansa.

Se on epäselvä ja epäluonnollinen Lelevitshin tyyppisille epäsikiöille, jotka eivät ole sidottuja eivätkä voi olla sidottuja työväenluokkaansa, kansaansa.

Voidaanko tämä Leninin vallankumouksellinen „ohjelma“ sovittaa yhteen sen epäterveen tendenssin kanssa, jota Teidän viimeisissä pakinoissanne noudatetaan?

Valitettavasti ei voida. Ei voida, sillä niillä ei ole mitään yhteistä.

Juuri siitä on kysymys ja juuri sitä Te ette halua ymmärtää.

Siis kaikesta huolimatta Teidän tulee kääntyä vanhalle, leniniläiselle tielle.

Siinä on asian ydin eikä pahanpäiväisesti pelästyneen intelligentin tyhjissä valituksissa, intelligentin, joka säikähdyksissään jaarittelee siitä, että Demjan muka aiotaan „eristää“, että Demjania „ei enää tulla julkaisemaan“ j.n.e.

J. Stalin

Joulukuun 12 p:nä 1930

Julkaistaan ensi kertaa

JUUTALAISVIHASTA

*Vastaus Juutalaiselta tietotoimistolta Amerikasta
saatuun kyselyyn*

Vastaan kyselyynne.

Kansallisuus- ja rotuchauvinismi on kannibalismin kaudelle ominaisten tapojen — ihmisvihan — perua. Juutalaisviha rotuchauvinismin äärimmäisenä muotona on kannibalismin kaikkein vaarallisin peru.

Juutalaisviha on edullinen riistäjille ukkosenjohdattimena, joka suojaa kapitalismia työtätekevien iskulta. Juutalaisviha on vaarallista työtätekeville, sillä se on väärä polku, joka eksyttää heidät pois oikealta tieltä ja johdattaa viidakkoihin. Sen vuoksi kommunistit, jotka ovat johdonmukaisia internationa-
listeja, eivät voi olla olematta juutalaisvihan leppy-
mättömiä ja vannoutuneita vihollisia.

Neuvostoliitossa laki rankaisee ankarasti juutalaisvihasta pitäen sitä Neuvostojärjestelmälle syvästi vihamielisenä ilmiönä. Aktiivisia juutalaisvihaajia rangaistaan Neuvostoliiton lakien mukaan kuoleman-
tuomiolla.

J. Stalin

Tammikuun 12 pnä 1931

*Ensi kerran julkaistu
„Pravda“ lehdessä № 329,
marraskuun 30 pnä 1936*

TALOUSMIESTEN TEHTÄVISTÄ

*Puhe sosialistisen teollisuuden toimihenkilöiden ensimmäisessä Yleisliittolaisessa konferenssissa*¹⁴

helmikuun 4 pnä 1931

Toverit! Konferenssinne työ on päättymässä. Nyt te ryhdytte päätösten tekoon. En epäile, etteikö päätöslauselmia hyväksytä yksimielisesti. Näissä päätöslauselmissa — tuunen niitä jonkin verran — te hyväksytte teollisuuden kontrollinumerot vuodelle 1931 ja sitoudutte täyttämään ne.

Bolshevikin sana on vakava sana. Bolshevikit ovat tottuneet täyttämään antamansa lupaukset. Mutta mitä merkitsee sitoumus vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttamisestä? Se merkitsee sitä, että turvataan teollisuustuotannolle yleinen 45%:n lisäys. Ja se on hyvin suuri tehtävä. Eikä siinä kaikki. Sellainen sitoumus merkitsee, että te ette ainoastaan lupaa täyttää viisivuotissuunnitelmaamme 4 vuodessa — se on jo ratkaistu asia, eikä siinä enää tarvita mitään päätöslauselmia, — se merkitsee, että te lupaatte täyttää sen 3 vuodessa teollisuuden tärkeimmillä, ratkaisevilla aloilla.

On hyvä, että konferenssi lupaa täyttää vuoden 1931 suunnitelman, täyttää viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa. Mutta me olemme saaneet oppia „katke-

rasta kokemuksesta“. Me tiedämme, että lupauksia ei aina täytetä. Myöskin vuoden 1930 alussa annettiin samanlainen lupaus vuosisuunnitelman täyttämistä. Silloin piti lisätä teollisuutemme tuotantoa 31—32%. Lupausta ei kuitenkaan täytetty kokonaan. Todellisuudessa teollisuustuotannon lisäys vuonna 1930 oli 25%. Meidän täytyy kysyä: eiköhän sama juttu toistu tänäkin vuonna? Teollisuutemme johtajat ja työntekijät lupaavat nyt lisätä teollisuustuotantoa vuonna 1931 — 45%:lla. Mutta mitä takeita on siitä, että lupaus täytetään?

Mitä tarvitaan kontrollinumeroiden täyttämiseksi, tuotannon lisäämiseksi 45%:lla, viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi ei 4:ssä, vaan tärkeimmillä ja ratkaisevilla aloilla 3:ssa vuodessa?

Sitä varten pitää olla kaksi perusedellytystä.

Ensiksikin, että sitä varten olisivat olemassa reaaliset eli, kuten meillä sanotaan, „objektiiviset“ mahdollisuudet.

Toiseksi, että olisi halua ja taitoa johtaa laitoksamme siten, että nämä mahdollisuudet tulisivat toteutetuiksi.

Oliko meillä viime vuonna „objektiivisiä“ mahdollisuuksia suunnitelman täydelliseen täyttämiseen? Oli kyllä. Sen todistavat kiistämättömät tosiasiat. Nämä tosiasiat ovat sellaisia, että viime vuoden maalisi- ja huhtikuussa teollisuus lisäsi tuotantaan 31%:lla edelliseen vuoteen verraten. Herää kysymys, miksemme sitten täyttäneet koko vuoden suunnitelmaa? Mikä oli esteenä? Mitä puuttui? **Puuttui taitoa käyttää tarjoutuneita mahdollisuuksia. Puuttui taitoa johtaa oikein tehtaita ja kaivoksia.**

Meillä oli olemassa ensimmäinen edellytys: „objektiiviset“ mahdollisuudet suunnitelman täyttämiseen. Mutta meillä ei ollut riittävässä määrin toista edellytystä: tuotannon johtamistaitoa. Ja juuri siksi, ettei ollut riittävästi tuotantolaitosten johtamistaitoa, — juuri siksi jäi suunnitelma täyttämättä. 31 — 32%:n lisäyksen asemesta saimme vain 25%.

25%:n lisäys on tietenkin suuri asia. Ei yhdessäkään kapitalistisessa maassa ollut vuonna 1930 eikä ole nytkään tuotannon lisäystä. Kaikissa kapitalistisissa maissa poikkeuksetta tapahtuu tuotannon jyrkkä lasku. Sellaisissa oloissa 25%:n lisäys on suuri askel eteenpäin. Mutta me olisimme voineet lisätä enemmän. Sitä varten oli meillä kaikki välttämättömät „objektiiviset“ edellytykset.

Mitä takeita on siis siitä, että tänä vuonna ei toistu viimevuotinen juttu, että suunnitelma täytetään täydellisesti, että käytämme tarjoutuneet mahdollisuudet siten kuin ne on käytettävä, ettei teidän lupauksenne jää joltain osaltaan paperille?

Valtioiden historiassa, maiden historiassa ja armeijain historiassa on ollut tapauksia, jolloin ovat olleet olemassa kaikki menestyksen ja voiton mahdollisuudet, mutta ne, nuo mahdollisuudet, ovat menneet hukkaan, kun johtajat eivät ole huomanneet näitä mahdollisuuksia, eivät ole osanneet niitä käyttää, ja armeijat ovat kärsineet tappion.

Onko meillä kaikki mahdollisuudet, jotka ovat välttämättömät vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämiseen?

Kyllä, meillä on olemassa nämä mahdollisuudet.

Mitä nämä mahdollisuudet ovat, mitä tarvitaan, että nämä mahdollisuudet olisivat todellisuus?

Ennen kaikkea maassa pitää olla riittävästi **luonnonrikkauksia**: rautamalmia, kivihiiltä, naftaa, viljaa ja puuvillaa. Onko niitä meillä? On. On enemmän kuin missään muussa maassa. Mainittakoon vaikkapa Urali, jossa on sellainen rikkauksien yhdistelmä, että sellaista ei ole missään muussa maassa. Malmia, kivihiiltä, naftaa, viljaa, — Uralilla on vaikka mitä! Maassamme on kaikkea paitsi ehkä kautsua. Mutta vuoden parin kuluttua on meidän käytettävänäimme jo kautsuakin. Tämän puolesta, luonnonrikkauksien puolesta, olemme täysin turvatut. Niitä on meillä enemmänkin kuin tarpeeksi.

Mitä vielä tarvitaan?

Tarvitaan sellaista **valtaa**, jolla olisi halua ja voimaa ottaa nämä valtavat luonnonrikkauudet käyttöön kansan hyväksi. Onko meillä sellainen valta? On. Tosin ei meidän työmme luonnonrikkauksien käyttämiseksi suju aina hankauksitta omienkaan toimihenkilöidemme välillä. Esimerkiksi viime vuonna täytyi Neuvostovallan käydä vissinlaista taistelua kysymyksestä, oliko perustettava toinen kivihiili- ja metallurgiatukikohta, jota ilman emme voi enää kehittyä. Mutta me olemme jo poistaneet nämä esteet. Ja tämän tukikohdan me saamme piakkoin.

Mitä vielä tarvitaan?

Tarvitaan vielä sitä, että tämä valta nauttisi työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkojen **kannatusta**. Nauttiiko meidän valtamme sellaista kannatusta? Kyllä, nauttii. Ette löydä koko maailmasta toista valtaa, joka nauttisi sellaista työläisten ja talonpoikain

kannatusta kuin Neuvostovalta. En rupea koskettelemaan sosialistisen kilpailun kasvua osoittavia tosiasioita, iskuruuden kasvua osoittavia tosiasioita eikä kamppailua teollisuus- ja finanssi-vastasuunnitelmien puolesta. Kaikki nämä tosiasiat, joista näkyy havainnollisesti Neuvostovallan nauttima kannatus miljoonajoukkojen taholta, ovat yleisesti tunnetut.

Mitä vielä tarvitaan vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämiseksi ja ylittämiseksi?

Tarvitaan vielä sellaista järjestelmää, joka olisi vapaa kapitalismin parantumattomista taudeista ja joka tarjoaisi tuntuvia paremmuuksia kapitalismiin verraten. Pula, työttömyys, tuhlaus, laajojen joukkojen kurjuus, —sellaisia ovat kapitalismin parantumattomat taudit. Meidän järjestelmämme ei sairasta näitä tautteja siitä syystä, että valta on meidän käsissämme, työväenluokan käsissä, että harjoitamme suunnitelmataloutta, kasaamme suunnitelmallisesti varoja ja jaamme ne oikein kansantalouden eri aloille. Me olemme vapaat kapitalismin parantumattomista taudeista. Tässä on eroavaisuutemme, tässä ratkaiseva paremmuutemme kapitalismiin nähden.

Katsokaa, miten kapitalistit tahtovat päästä talouspulasta. He alentavat maksimaalisesti työläisten palkkoja. He alentavat maksimaalisesti raaka-aineiden hintoja. Mutta he eivät halua vähääkään tuntuvasti alentaa joukkokulutuksen teollisuustavaroiden ja elintarvikkeiden hintoja. Se merkitsee, että he tahtovat päästä pulasta tavarain pääasiallisten kuluttajain kustannuksella, työläisten kustannuksella, talonpoikien kustannuksella, työtätekevien kustannuksella. Kapitalistit hakkaavat poikki sitä oksaa, jolla istu-

vat. Ja pulasta pääsytyn asemesta seuraakin pulan syveneminen, karttavat uudet edellytykset, jotka johtavat uuteen, entistä ankarampaan pulaan.

Paremmuutemme on siinä, että me emme tunne liikatuotannon pulia, meillä ei ole eikä tule olemaan miljoonia työttömiä, meillä ei ole anarkiaa tuotannossa, koska harjoitamme suunnitelmataloutta. Mutta ei siinä kaikki. Me olemme kaikkein keskittyneimmän teollisuuden maa. Se merkitsee, että me voimme rakentaa teollisuutemme parhaimman tekniikan perustalle ja turvata siten ennenkuulumattoman työn tuottavuuden, ennenkuulumattoman kasaantumisvauhdin. Ennen oli heikkoutenamme se, että tämä teollisuus nojautui hajanaiseen ja pieneen talonpoikaistalouteen. Mutta niin on ollut. Nyt ei ole enää niin. Huomenna, ehkä vuoden kuluttua, meistä tulee maailman suurimman maatalouden maa. Neuvostotilat ja kolhoosit — ja ne ovat suuratalouden muotoja — ovat jo tänä vuonna tuottaneet puolet koko tavaraviljastamme. Ja se merkitsee, että meidän järjestelmämme, Neuvostojärjestelmä, tarjoaa meille sellaisia mahdollisuuksia nopeaan etenemiseen, jollaisista ei voi unelmoida ainoakaan porvarillinen maa.

Mitä vielä tarvitaan sitä varten, että voitaisiin astua eteenpäin seitseenpeninkulmaisina askelin?

Tarvitaan puoluetta, joka on kyllin eheä ja yhtenäinen voidakseen suunnata työväenluokan kaikkien parhaiden ihmisten ponnistukset yhteen kohtaan ja joka on kyllin kokenut ollakseen pelkäämättä vaikeuksia ja toteuttaakseen järjestelmällisesti oikeata, vallankumouksellista, bolshevistista politiikkaa. Onko meillä sellainen puolue? On kyllä. Onko sen politiikka oikea?

On, se on oikea, sillä se tuottaa suuria menestyksiä. Tätä eivät nyt myönnä ainoastaan työväenluokan ystävät, vaan myöskin sen viholliset. Katsokaa, miten kaikille tunnetut „kunnioitettavat“ gentlemannit — Fish Amerikassa, Churchill Englannissa, Poincaré Ranskassa — ulvovat ja raivoavat puolueettamme vastaan. Miksi he ulvovat ja raivoavat? Siksi, että puolueemme politiikka on oikea, siksi, että se tuo menestyksen toisensa jälkeen.

Sellaisia, toverit, ovat kaikki ne objektiiviset mahdollisuudet, jotka helpottavat meitä vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämässä, jotka auttavat meitä täyttämään viisivuotissuunnitelman 4:ssä ja ratkaisevilla aloilla jopa 3:ssakin vuodessa.

Täten on meillä olemassa suunnitelman täyttämisen ensimmäinen edellytys — „objektiiviset“ mahdollisuudet.

Onko meillä toista edellytystä — taitoa käyttää näitä mahdollisuuksia?

Toisin sanoen, onko meillä oikea talousjohto tehtaissa ja kaivoksissa? Onko siinä suhteessa kaikki hyvin?

Valitettavasti siinä ei ole kaikki hyvin. Ja meidän on bolshevikkeina sanottava se suoraan ja avoimesti.

Mitä merkitsee tuotannon johtaminen? Meillä ei aina suhtauduta bolshevistisesti tuotantolaitosten johtamiskysymykseen. Usein meillä arvellaan, että johtaminen merkitsee paperien, päiväkäskyjen allekirjoittelemista. Se on surullista, mutta totta. Joskus muistuvat väkisinkin mieleen Shtshedrinin pompadourit. Muistelkaapa, miten rouva pompadour opetti nuorta pompadouria: älä vaivaa päätäsi tieteellä, älä

syvenny asioihin, hoitakoot muut niitä, se ei kuulu sinulle, — sinun tehtäväsi on allekirjoittaa papereita. Häpeäksemme on myönnettävä, että meidänkin, bolshevikien keskuudessa on paljon sellaisia, jotka johtavat allekirjoittamalla papereita. Mutta jos on syvennyttävä asiaan, omaksuttava tekniikka, päästävä tehtävänsä tasalle, niin — siitä ei tulekaan mitään.

Miten on saattanut käydä niin, että me, bolshevikit, jotka olemme tehneet kolme vallankumousta, suoriutuneet voittajina ankarasta kansalaissodasta, ratkaisseet mitä suurimman tehtävän: nykyaikaisen teollisuuden luomisen, kääntäneet talonpoikaiston sosialismin raitelle, — miten on saattanut käydä niin, että tuotannon johtamisessa tunnustamme voimattomuutemme paperipalan edessä?

Syy tähän on siinä, että paperin allekirjoittaminen on helpompaa kuin tuotannon johtaminen. Niinpä ovatkin monet talousmiehet menneet tätä pienimmän vastuksen linjaa. On siinä meidänkin syytämme, keskuksen syytä. Kymmenisen vuotta sitten esitettiin tunnus: „Koska kommunistit eivät vielä ymmärrä riittävästi tuotannon tekniikkaa, koska heidän on vielä opeteltava johtamaan taloutta, niin hoitakoot tuotantoa vanhat teknikot ja insinöörit, specialistit, mutta älkää te, kommunistit, puuttuko asian teknilliseen puoleen, vaan siihen puuttumatta tutkikaa tekniikkaa, tutkikaa herkeämättä tuotannon johtamisen tiedettä, tullaksenne sitten yhdessä meille uskollisten specialistien kanssa todellisiksi tuotannon johtajiksi, todellisiksi alanne tuntijoiksi“. Sellainen oli tunnus. Mutta miten kävi todellisuudessa? Tämän formulon jälkimmäinen osa hyljättiin, sillä opiskelu on vai-

keampaa kuin paperien allekirjoitteleminen, ja formulalan ensimmäinen osa mataloitettiin tulkitsemalla puuttumattomuus luopumiseksi tuotantotekniikan opiskelusta. Tuloksena oli tolkuttomuus, vahingollinen ja vaarallinen tolkuttomuus, ja mitä pikemmin me siitä vapaudumme, sitä parempi.

Itse elämä on antanut meille monesti varoitusmerkkejä siitä, että tässä asiassa ei ole kaikki kunnossa. Shahtyn juttu¹⁶ oli ensimmäinen vakava varoitus. Shahtyn juttu osoitti, että puoluejärjestöillä ja ammattiliitoilla ei ollut riittävästi vallankumouksellista valppautta. Se osoitti, että talousmiehemme ovat sietämättömästi jääneet jälkeen teknillisessä suhteessa, että eräät vanhat insinöörit ja teknikot, jotka työskentelevät ilman valvontaa, luisuvat helpommin tuholaisuuden tielle, varsinkin kun rajantakaiset viholliset alituisesti ahdistelevat heitä „tarjouksiltaan“.

Toinen varoitus oli „Teollisuuspuolueen“ oikeusjuttu¹⁶.

Tuholaisuuden pohjana on tietenkin luokkataistelu. Luokkavihollinen vastustaa tietysti vimmatusti sosialistista hyökkäystä. Mutta tämä yksistään ei riitä niin uhkeana rehoittavan tuholaisuuden selittämiseen.

Miten saattoi käydä niin, että tuholaisuus on päässyt niin laajaan mittaan? Kenen syy se on? Se on meidän syyimme. Jos olisimme järjestäneet toisin talouden johtamisen, jos olisimme paljoa aikaisemmin ryhtyneet tutkimaan tekniikkaa, omaksumaan tekniikkaa, jos olisimme puuttuneet useammin ja järkevästi talouden johtamiseen, ei tuholaisien olisi onnistunut tehdä niin paljon vahinkoa.

Meidän on itsemme tultava spesialisteiksi, työalan tuntijoiksi, käännettävä katse teknillisiin tietoihin, — siihen on elämä meitä ajanut. Mutta ei ensimmäinen eikä toinenkaan varoitus saanut vielä aikaan välttämätöntä käännettä. On jo aika, ja jo kauan sitten on ollut aika kääntää katse tekniikkaan. On jo aika luopua vanhasta tunnuksesta, yli aikansa eläneestä tekniikkaan puuttumattomuuden tunnuksesta, ja meidän on itsemme tultava spesialisteiksi, asiantuntijoiksi, meidän on itsemme tultava talousalan täydelliseksi tuntijoiksi.

Usein kysytään, miksei meillä ole yksilöpäällikkyyttä? Sitä ei ole eikä tule olemaan ennen kuin omaksumme tekniikan. Niin kauan kuin meidän keskuudessamme, bolshevikkien keskuudessa, ei ole riittävästi tekniikka-, talous- ja finanssikysymyksiin hyvin perehtynyttä väkeä, meillä ei tule olemaan todellista yksilöpäällikkyyttä. Kirjoittakaa miten paljon tahansa päätöslauselmia, vannokaa millä sanoilla tahansa, mutta ellette opi hallitsemaan tehtaan tai kaivoksen tekniikkaa, taloutta ja finansseja, — niin kunnan jälkeä ei tule, yksilöpäällikkyyttä ei tule.

Tehtävänämme siis on itsemme omaksua tekniikka, oppia hallitsemaan työalaamme. Vain tämä takaa sen, että suunnitelmamme täytetään täydellisesti ja yksilöpäällikkyyttä saatetaan voimaan.

Tämä tehtävä ei tietysti ole helppo, mutta se on täysin suoritettavissa. Tiede, teknillinen kokemus, tiedot — tämä kaikki on hankittavissa. Tänään niitä ei ole, mutta huomenna on. Pääasia siinä on, että olisi kiihkeää bolshevistista halua tekniikan omaksu-

miseen, tuotannon tieteen omaksumiseen. Kun on kiihkeää halua, niin voidaan saavuttaa kaikki, voidaan voittaa kaikki.

Joskus kysytään, eikö saisi hiukan hidastuttaa vauhtia, pidättää liikettä? Ei, ei saa, toverit! Ei saa vähentää vauhtia! Sitä on päinvastoin voimien ja mahdollisuuksien mukaan lisättävä. Sitä vaativat meiltä velvoituksemme Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Sitä vaativat meiltä velvoituksemme koko maailman työväenluokkaa kohtaan.

Vauhdin hiljentäminen merkitsee takapajulle jäämistä. Ja takapajuisia lyödään. Mutta me emme tahdo joutua lyödyiksi. Ei, emme tahdo! Vanhan Venäjän historia oli muun muassa sellaista, että Venäjää herkeämättä lyötiin takapajuisuuden takia. Sitä löivät mongoolilaiset kaanit. Löivät turkkilaiset bekit. Löivät ruotsalaiset feodaalit. Löivät puolalaisliettualaiset paanit. Löivät englantilais-ranskalaiset kapitalistit. Löivät japanilaiset paroonit. Kaikki löivät sitä — sen takapajuisuuden tähden. Löivät sotilaallisen takapajuisuuden tähden, kulttuurin takapajuisuuden tähden, valtiollisen takapajuisuuden tähden, teollisuuden takapajuisuuden tähden, maatalouden takapajuisuuden tähden. Löivät siksi, että se oli tuottoisaa ja kävi päinsä joutumatta rangaistuksi. Muistakaa ennen vallankumousta eläneen runoilijan sanoja: „Oot köyhä ja yltäkylläinen, oot mahtava ja voimaton, sä Venäjä-äiti“¹⁷. Nämä herrat olivat painaneet tarkoin mieleensä nuo vanhan runoilijan sanat. He löivät ja sanoivat lyödessään: „oot yltäkylläinen“ — sinun kustannuksellasi voi siis hyötyä. He löivät ja sanoivat lyödessään: „oot köyhä ja voimaton“ — sinua voi siis

lyödä ja ryövätä joutumatta rangaistuksi. Sellainen on näet riistäjien laki — on lyötävä takapajuisia ja heikkoja. Se on kapitalismin sudenlaki. Jos olet takapajuinen, olet heikko — siis olet väärässä ja sinua voi niin ollen lyödä ja orjuuttaa. Jos olet voimakas — siis olet oikeassa ja sinua on niin ollen kavahdettava.

Juuri sen takia emme saa enää jäädä jälkeen.

Menneisyydessä ei meillä ollut eikä voinut olla isänmaata. Mutta nyt, kun olemme kukistaneet kapitalismin ja valta on meillä, kansalla, — on meillä isänmaa ja me tulemme puolustamaan sen riippumattomuutta. Tahdotteko te, että sosialistinen isänmaamme tulisi lyödyksi ja että se menettäisi riippumattomuutensa? Mutta ellette sitä tahdo, on teidän lopetettava sen takapajuisuus mitä lyhimmässä ajassa ja kehitettävä todellinen bolshevistinen vauhti sen sosialistisen talouden rakennustyössä. Muuta keinoa ei ole. Senpä takia Lenin sanoikin Lokakuun aattona: „Joko kuolema tai edistyneimpien kapitalistimaiden saavuttaminen ja sivuuttaminen“.

Me olemme jääneet jälkeen edistyneimmistä maista 50—100 vuotta. Meidän on juostava tämä välimatka kymmenessä vuodessa. Joko teemme sen tai meidät poljetaan maahan.

Sen sanelevat meille velvoituksemme Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia kohtaan.

Mutta meillä on vielä muita, vieläkin vakavampia ja tärkeämpiä velvoituksia. Ne ovat velvoitukset maailman proletariaattia kohtaan. Ne käyvät yhteen edellämaitunlaisten velvoitusten kanssa. Mutta me asetamme ne korkeammalle. Neuvostoliiton työväenluokka

on maailman työväenluokan osa. Meidän voittomme ei ole ainoastaan Neuvostoliiton työväenluokan ponnistusten, vaan myöskin maailman työväenluokan antaman tuen ansiota. Ilman tätä tukea olisi meidät jo kauan sitten raadeltu. Sanotaan, että meidän maamme on kaikkien maiden proletariaatin iskuprikaati. Se on hyvin sanottu. Mutta se asettaa meille mitä vakavimpia velvoituksia. Minkä takia kansainvälinen proletariaatti tukee meitä, millä olemme ansainneet tämän tuen? Sillä, että olemme rynnänneet ensimmäisinä taisteluun kapitalismia vastaan, pystyttäneet ensimmäisinä työväen vallan, alkaneet ensimmäisinä rakentaa sosialismia. Sillä, että teemme työtä, joka menestyessään mullistaa koko maailman ja vapauttaa koko työväenluokan. Ja mitä tarvitaan menestystä varten? Takapajuisuutemme poistamista, rakennustyön nopean, bolshevistisen vauhdin kehittämistä. Meidän on mentävä eteenpäin niin, että koko maailman työväenluokka voisi meihin katsoessaan sanoa: tuossa on minun etujoukkoni, tuossa on minun iskuprikaatini, tuossa on minun työläisvaltani, tuossa on minun isänmaani, — he tekevät työtään, meidän työtämme hyvin, — auttakaamme heitä kapitalisteja vastaan ja lietsokaamme maailmanvallankumouksen asiaa. Pitääkö meidän toteuttaa maailman työväenluokan toiveet, pitääkö meidän täyttää velvoituksemme sitä kohtaan? Kyllä, pitää, ellemme halua saattaa itseämme kokonaan häpeään.

Sellaiset ovat velvoituksemme, sisäiset ja kansainväliset.

Te näette, että ne sanelevat meille bolshevistisen kehitysvauhdin.

En väitä, etteikö meillä olisi näinä vuosina tehty mitään talouden johtamisen suhteen. On tehty, ja hyvinkin paljon. Olemme kaksinkertaistaneet teollisuustuotannon sodanedelliseen tasoon verraten. Olemme luoneet maailman suurimman maataloustuotannon. Mutta olisimme voineet tehdä vielä enemmän, jos olisimme tänä aikana pyrkineet todenteolla omaksmaan tuotannon, sen tekniikan, sen finanssi-taloudellisen puolen.

Korkeintaan kymmenessä vuodessa meidän on juostava se välimatka, jonka olemme jäljessä kapitalismin edistyneimmistä maista. Sitä varten meillä on olemassa kaikki „objektiiviset“ mahdollisuudet. Puuttuu vain taitoa käyttää todenteolla näitä mahdollisuuksia. Mutta se riippuu meistä. Vain meistä! Meidän on jo aika oppia käyttämään näitä mahdollisuuksia. On jo aika tehdä loppu tuotantoon puuttumattomuuden mädästä kannasta. On jo aika omaksua toinen, uusi, nykyaikaa vastaava kanta: **puuttua kaikkeen**. Jos olet tehtaan johtaja, niin puutu kaikkiin asioihin, perehdy kaikkeen, älä jätä mitään huomioimatta, opiskele ja vielä kerran opiskele. Bolshevikkien on omaksuttava tekniikka. On jo aika bolshevikkien itsensä tulla spesialisteiksi. Uudestirakentamiskaudella tekniikka ratkaisee kaiken. Ja talousmies, joka ei tahdo tutkia tekniikkaa, ei tahdo omaksua tekniikkaa, — on vitsi eikä mikään talousmies.

Sanotaan, että tekniikan omaksuminen on vaikeaa. Se ei ole totta! Ei ole sellaisia linnoituksia, joita bolshevikit eivät voisi valloittaa. Olemme ratkaisseet monia mitä vaikeimpia tehtäviä. Olemme kukistaneet kapitalismin. Olemme ottaneet vallan. Olemme raken-

taneet mitä suurimman sosialistisen teollisuuden. Olemme kääntäneet keskitalonpojan sosialismin raitteille. Olemme jo tehneet sen, mikä on kaikkein tärkeintä rakennustyön kannalta katsoen. Jäljelle on jäänyt vähän: oppia tekniikka, omaksua tiede. Ja kun sen teemme, alkaa meillä sellainen rakennustyön vauhti, jollaista emme nyt rohkene unelmoidakaan.

Ja me teemme sen, jos tahdomme sitä todenteolla!

„Pravda“ № 35,
helmikuun 5 pnä 1931

KIRJE TOV. ETTSHINILLE

Tov. Ettshin!

Kirjastanne en ole voinut lukea (ei ole ollut aikaa!), mutta 4:ään kysymykseenne voin vastata lyhyesti.

1) „Puolueen sisäisistä ristiriidoista“. Engelsin ajoista lähtien on tullut selviöksi väittämä, että proletaaristen puolueiden kehitys tapahtuu puolueen sisäisten ristiriitojen voittamisen tietä. Näitä ristiriitoja ilmentävät joko avoimet tahi peitetyt erimielisyydet. Ossovskilla ei tässä ole mitään tekemistä, sillä Ossovski esimerkiksi piti virheellisesti puoluettamme kahden antagonistisen luokan blokkina, näiden luokkien edustajakuntana, vaikka itse asiassa puolueemme (kuten Kominternin toisetkin jaostot) on yhden luokan, nimittäin työväenluokan edustajakunta. Onhan meillä puhe kommunistisista puolueista, jotka ovat yhden (proletaarisen) luokan edustajakunta.

2) Leninismistä. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö leninismi olisi maailman työväenliikkeen kaikkein vasemmistolaisin virtaus (ilman lainausmerkkejä). Työväenliikkeessä on kaikkia ja kaikenlaisia

virtauksia feodaalis-monarkistisesta (kuten „Venäjän kansan liitto“) ja avoimesti kapitalistisesta (kuten kadetit) alkaen aina peitetysti porvarilliseen (sosialidemokraatit, varsinkin „vasemmisto“-sosialidemokraatit, anarkistit ja anarko-syndikalistit) ja ultra-vasemmisto-„kommunistiseen“ asti. Leninismi on niistä kaikkein vasemmistolaisin ja ainoa loppuun asti vallankumouksellinen virtaus.

3) „Vasemmisto“- ja oikeistopoikkeamien juurista. Niillä on sama juuri siinä mielessä, että ne heijastavat meille vieraiden luokkien painostusta. Puoluetta vastaan käymänsä taistelun muodot ja keinot ovat niillä erilaiset riippuen niiden yhteiskunnallisten kerrostumien erilaisuudesta, joita ne, s.o. poikkeamat, edustavat.

4) Taistelusta kahdella rintamalla. Tässä ei ole mitään selittämistä. En voi käsittää, miksi tov. Kantor ei ole samaa mieltä kanssanne.

Kommunistisin tervehdyksin *J. Stalin*

Helmikuun 27 pnä 1931

Julkaistuaan ensi kertaa

TERVEHDYS AZNEFTIN JA GROZNEFTIN TYÖNTEKIJÖILLE

Tervehdin Azneftin ja Grozneftin työläisiä sekä hallinnollista ja tekniillistä henkilökuntaa viisivuotissuunnitelman kahdessa ja puolessa vuodessa täyttämisen johdosta. Onnittelen voittonne johdosta, toverit!

Eläköön Neuvostoliiton työläiset, jotka ovat murskanneet kapitalismin kahleet ja tulleet maansa isänniksi!

Eläköön Neuvostovalta! Eläköön bolshevikkien puolue!

J. Stalin

Maaliskuun 31 pnä 1931

*„Pravda“ № 90,
huhtikuun 1 pnä 1931*

SÄHKÖTEHTAALLE

Tulinen tervehdys Sähkötehtaan työläisille sekä hallinnolliselle ja teknilliselle henkilökunnalle viisivuotissuunnitelman kahdessa ja puolessa vuodessa täyttämisen johdosta.

Eteenpäin, uusiin voittoihin!

J. Stalin

„Pravda“ № 92,
huhtikuun 3 pnä 1931

MAGNITOGORSK. MAGNITOSTROILLE

Tervehdin Magnitogorskin työläisiä ja johtavaa henkilökuntaa ensimmäisen huomattavan voiton johdosta¹⁸.

Eteenpäin, toverit, uusiin voittoihin!

J. Stalin

„Pravda“ № 136,
toukokuun 19 pnä 1931

TRAKTORIKESKUKSEN HALLINNON PUHEENJOHTAJALLE. KAIKILLE KONE- JA TRAKTORIASEMILLE

Veljellinen tervehdys kone- ja traktoriasemien työmiehille ja työläisnaisille, tekniikoille ja spesialisteille sekä koko johtavalle henkilökunnalle 18 miljoonaa hehtaaria käsittävän kylvösuunnitelman ennen määräämää täyttämisen johdosta.

Onnittelten voittonne johdosta, toverit!

Viime vuonna kone- ja traktoriasemat kylvivät lähes 2 miljoonaa hehtaaria kolhoosipeltoja. Tänä vuonna — yli 18 miljoonaa hehtaaria. Viime vuonna kone- ja traktoriasemat palvelivat 2.347 kolhoosia. Tänä vuonna — 46 514 kolhoosia. Tällainen on se tie, — saharasta traktoriin, — jonka maamme talonpoikaistalous on kulkenut. Tietäkööt kaikki, että Neuvostoliiton työväenluokka vie lujana ja varmana eteenpäin liittolaisensa, työtätekevän talonpoikaiston, teknillistä uudestiasestamista.

Toivokaamme, että kone- ja traktoriasemat eivät pysähdy saavuttamiinsa tuloksiin ja ottavat vastasuunnitelmukseen annetun 18 miljoonan hehtaarin kylvösuunnitelman (joka on jo täytetty) laajentamisen 20 miljoonaan hehtaariin.

Toivokaamme, että kone- ja traktoriasemat eivät pysähdy tähän, vaan ottavat varmoina vastaan uudet päiväjärjestyksessä olevat tehtävät,— jotta ne saisivat muokatuksi kesantoa 5 miljoonaa hehtaaria, suoritetuksi menestyksellisesti **korjuukamppailun**, tehdyksi **syyskyntöjä** noin 15 miljoonaa hehtaaria, kohotetuksi **syyskylvöjen** määrän 8 miljoonaan hehtaariin, järjestyksi **tuhat uutta** kone- ja traktoriasemaa ja luoduksi siten perustan kolhoosien valtaosan palvelemiselle ensi vuonna.

Tietäkööt kaikki, että Neuvostoliitto muuttuu pientalonpoikaisen talouden ja takapajuisen maanviljelystekniikan maasta suuren kollektiivisen talouden ja edistyneimmän maanviljelystekniikan maaksi!

Eteenpäin, toverit, uusiin voittoihin!

J. Stalin

„Pravda“ № 145,
toukokuun 28 pnä 1931

VILJATRUSTIN HALLINNON PUHEENJOHTAJALLE. KAIKILLE VILJANEUVOSTOTILOILLE

Veljellinen tervehdys uuden neuvostomaanviljelyksen johtavalle voimalle, maatalouden uuden tekniikan ja uusien järjestämismenetelmien sosialistiselle lipunkantajalle — viljaneuvostotilojen järjestelmälle, sen työmiehille ja työläisnaisille, teknikoille ja spesialisteille, sen johtajille ja instruktoreille!

Älkää rauhoittuko kylvösuunnitelman täyttämisen johdosta,— te voitte ja teidän täytyy ylittää suunnitelma, sillä teillä on sitä varten kaikki tarvittavat mahdollisuudet.

Parantakaa jälkeenjäävien osastojenne työtä Siperiassa ja varsinkin Kauko-Idässä, antakaa kaikinpuolista apua kolhooseille, järjestäkää työtä sadonkorjuuseen valmistautumiseksi, joka on viljaneuvostotilojen tärkein päiväjärjestyksessä oleva tehtävä,— saavuttakaa uusia voittoja.

Eteenpäin, uusiin voittoihin!

J. Stalin

UUSI TILANNE — TALOUDELLISEN RAKENNUSTYÖN Uudet tehtävät

*Puhe talousmiesten neuvottelukokouksessa 19
kesäkuun 23 pnä 1931*

Toverit! Neuvottelukokouksen aineistosta näkyy, että teollisuutemme tarjoaa suunnitelman täyttämisen kannalta katsoen varsin kirjavan kuvan. On teollisuusaloja, joilla viimeisten viiden kuukauden aikana on tapahtunut noin 40—50%:n tuotannon lisäys viime vuoteen verrattuna. On aloja, joilla ei ole tapahtunut enempää kuin 20—30%:n lisäys. Ja vihdoin on eräitä teollisuusaloja, joilla tuotannon lisäys oli äärimmäisen pieni, jotain 6—10% ja vieläkin vähemmän. Viimeksimainittujen joukkoon on laskettava kivihiilen tuotanto ja musta metallurgia. Kuva on kirjava, kuten näette.

Miten tämä kirjavuus on selitettävissä? Mikä on syynä siihen, että teollisuutemme eräät alat jäävät jälkeen? Mikä on syynä siihen, että teollisuuden joillakin aloilla on tullut kaiken kaikkiaan vain 20—25%:n lisäys, ja kivihiiliteollisuudessa ja mustassa metallurgiassa on tullut vielä pienempi lisäys, että ne laahustavat toisten alojen perässä?

Syynä on se, että teollisuuden kehityshedot ovat viime aikoina perinpohjin muuttuneet, on muodostu-

nut uusi tilanne, joka vaatii uusia johtamismenetelmiä, mutta eräät talousmiehemme, sen sijaan, että muuttaisivat työmenetelmiä, työskentelevät yhä edelleenkin vanhaan tapaan. Kysymys on siis siitä, että teollisuuden uudet kehitysheidot vaativat työskentelyä uudella tavalla, mutta eräät talousmiehemme eivät ymmärrä tätä eivätkä näe, että nyt on johdettava uudella tavalla.

Tässä on syy teollisuutemme eräiden alojen jälkeenkääntymiseen.

Mitkä ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot? Mistä ne ovat tulleet?

Näitä uusia ehtoja on ainakin kuusi.

Tarkastelkaamme näitä ehtoja.

I

TYÖVOIMA

Kysymys on ennen kaikkea tuotantolaitosten turvaamisesta työvoimalla. Ennen työläiset tulivat tavallisesti itse tehtaisiin,—tässä suhteessa siis asiat sujuivat tavallaan itsestään. Ja se, että ne sujuivat itsestään, johtui siitä, että oli työttömyyttä, oli luokkajakaantumista maaseudulla, oli köyhyyttä ja nälän pelkoa, joka ajoi ihmisiä maalta kaupunkiin. Muistatteko sanonnan: „Maamiehen pako maalta kaupunkiin“? Mikä pakoitti talonpoikaa pakenemaan maalta kaupunkiin? Nälän pelko, työttömyys, se seikka, että maaseutu oli talonpojalle äitipuoli, ja hän oli valmis pakenemaan sieltä vaikka hornan tuuttiin, kunhan vain sai jotain työtä.

Näin tai miltei näin olivat meillä asiat vielä joku aika sitten.

Voidaanko sanoa, että meillä on nykyään aivan samanlainen kuva? Ei, niin ei voida sanoa. Päinvastoin, tilanne on nyt perin pohjin muuttunut. Ja juuri siksi, että tilanne on muuttunut, ei meillä työvoiman saanti suju enää itsestään.

Mitä on sitten tällä aikaa oikeastaan muuttunut? Ensiksi, olemme hävittäneet työttömyyden,— olemme siis hävittäneet sen voiman, joka painosti „työmarkkinoita“. Toiseksi, olemme tyrehdyttäneet perin juurin luokkajakaantumisen maaseudulla,— olemme siis voittaneet juuri sen joukkoköyhyyden, joka ajoi talonpoikaa maalta kaupunkiin. Vihdoin, olemme varustaneet maaseudun kymmenillä tuhansilla traktoreilla ja maatalouskoneilla, nujertaneet kulakin, perustaneet kolhooseja ja antaneet talonpojille mahdollisuuden elää ja työskennellä ihmisten tavoin. Nyt ei maaseutua enää voida nimittää talonpojan äitipuoleksi. Ja juuri siksi, että sitä ei enää voida nimittää äitipuoleksi, on talonpoika alkanut pysyä maalla eikä meillä ole enää „maamiehen pakoa maalta kaupunkiin“ eikä työvoiman saanti suju enää itsestään.

Näette siis, että meillä on nyt aivan uusi tilanne ja uudet ehdot tuotantolaitosten turvaamiselle työvoimalla.

Mitä tästä johtuu?

Siitä johtuu ensiksikin se, ettei saa enää luottaa työvoiman saannin sujuvan itsestään. Itsestäänsujumisen „politiikasta“ on meidän siis siirryttävä työläisten järjestetyn värväyksen politiikkaan teollisuutta varten. Mutta siihen on olemassa vain yksi tie—

talousjärjestöjen sopimukset kolhoosien ja kolhoosilaisten kanssa. Te tiedätte, että eräät talousjärjestöt ja kolhoosit ovat jo lähteneet tälle tielle, ja kokemus on osoittanut, että sopimusmenetelmä antaa hyviä tuloksia sekä kolhooseille että teollisuuslaitoksille.

Siitä johtuu toiseksi se, että on viipymättä ryhdyttävä mekanisoimaan raskaimpia työprosesseja kehittämällä tätä työtä täyttä vauhtia (metsäteollisuudessa, rakennustöissä, kivihiliteollisuudessa, lastaus- ja purkaustöissä, liikenteessä, mustassa metallurgiassa j.n.e.). Se ei tietenkään merkitse, että käsin tehtävästä työstä olisi luovuttava. Päinvastoin, käsin tehtävällä työllä tulee vielä kauan aikaa olemaan mitä tärkein osuus tuotannossa. Mutta se merkitsee, että työprosessien mekanisoiminen on meillä se uusi ja ratkaiseva voima, jota ilman emme voi kestää vauhtiamme emmekä tuotannon uusia mittasuhteita.

Meillä on vielä paljon talousmiehiä, jotka „eivät usko“ mekanisointiin eivätkä kolhoosien kanssa tehtäviin sopimuksiin. Nämä ovat juuri niitä talousmiehiä, jotka eivät käsitä uutta tilannetta, eivät halua työskennellä uudella tavalla ja jotka kaihoten muistelevat niitä „vanhoja hyviä aikoja“, jolloin työvoima „tuli itsestään“ tuotantolaitoksiin. On sanomattakin selvää, että tällaiset talousmiehet ovat yhtä kaukana kuin taivas maasta niistä taloudellisen rakennustyömme uusista tehtävistä, joita uusi tilanne meille asettaa. He nähtävästi luulevat, että vaikeudet työvoiman saannissa ovat satunnainen ilmiö, että työvoiman puute häviää itsestään, niin sanoaksemme omalla painollaan. Toverit, se on erehdys. Työvoiman saannin vaikeudet eivät voi hävitä itsestään. Ne voi-

vat hävitä vain meidän omien ponnistustemme tuloksena.

Siis työvoimaa on värvättävä järjestyneesti solmimalla sopimuksia kolhoosien kanssa, on mekanisoitava työ—sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen ensimmäisestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen toisesta ehdosta.

II

TYÖLÄISTEN PALKKA

Puhuin juuri työläisten järjestetystä värväyksestä tuotantolaitoksillemme. Mutta työläisten värväys ei vielä merkitse, että koko työ olisi siten tehty. Tuotantolaitostemme turvaamiseksi työvoimalla on saatava työläiset kiinnitetyksi tuotantoon ja tehtävä työväki tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakinaiseksi. Tuskin tarvitsee todistella, että ilman vakinaista työväkeä, joka on enemmän tai vähemmän omaksunut tuotannon tekniikan ja tottunut uusiin koneisiin,— on mahdotonta mennä eteenpäin, on mahdotonta täyttää tuotantosuunnitelmia. Päinvastaisessa tapauksessa olisi joka kerta opetettava työläiset alusta alkaen ja kulutettava puolet ajasta heidän opettamiseensa sen sijaan, että sekin aika käytettäisiin tuotantoon. Mutta mitä meillä nykyään tapahtuu käytännössä? Voidaanko sanoa, että työväki tuotantolaitoksissamme on nykyään enemmän tai vähemmän vakinainen? Ei, sitä ei valitettavasti voida sanoa. Päinvastoin, meillä vallitsee tuotantolaitoksissa yhä edelleenkin niin sanottu työvoiman vaihtuvaisuus.

Eikä siinä vielä kaikki: useissa tuotantolaitoksissa ei työvoiman vaihtuvaisuus ole suinkaan häviämässä, vaan se päinvastoin kasvaa ja lisääntyy. Joka tapauksessa löytyy vähän sellaisia tuotantolaitoksia, joissa ei työväki puolen vuoden, vieläpä vuosineljänneksenkin aikana olisi vaihtunut vähintään 30—40%:lla.

Aikaisemmin, teollisuuden kuntoonpalauttamisen kaudella, jolloin teknillinen kalusto ei meillä ollut monimutkainen eivätkä tuotannon mittasuhteet suuret, voitiin vielä jotenkuten „sietää“ niin sanottua työvoiman vaihtuvaisuutta. Nyt on toisin. Nykyään on tilanne perin pohjin muuttunut. Nykyään, laajan uudestirakentamisen kaudella, jolloin tuotannon mittasuhteet ovat käyneet jättiläismäisiksi ja teknillinen kalusto äärimmäisen monimutkaiseksi, — on työvoiman vaihtuvaisuus muodostunut tuotannon vitsaukseksi, joka desorganisoi tuotantolaitoksiamme. Työvoiman vaihtuvaisuuden „sietäminen“ nykyisin merkitsee teollisuutemme rappeuttamista, tuotantosuunnitelmien täyttämismahdollisuuksien hävittämistä, tuotteiden laadun parantamismahdollisuuksien horjuttamista.

Mikä on työvoiman vaihtuvaisuuden syy?

Väärä työpalkan järjestely, virheellinen tariffisysteemi, „vasemmistolainen“ tasapalkkaisuus. Useissa tuotantolaitoksissamme on palkkatariffit määritelty siten, että melkein kokonaan katoaa ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn väliltä, raskaan ja kevyen työn väliltä. Tasapalkkaisuus johtaa siihen, että ammattitaidottomalla työmiehellä ei ole harrastusta päästä ammattitaitoiseksi eikä hänellä niin ollen ole edistymisen perspektiiviä, jonka takia hän tuntee itsensä „kesävieraaksi“ tuotannossa, henkilöksi, joka

työskentelee vain väliaikaisesti ansaitakseen hieman ja lähteäkseen sitten johonkin muualle „onneaan etsimään“. Tasapalkkaisuus johtaa siihen, että ammattitaitoisen työläisen on pakko siirtyä tuotantolaitoksesta toiseen, löytääkseen vihdoinkin sellaisen tuotantolaitoksen, jossa ammattityölle osataan antaa oikea arvo.

Siitä johtuu „yleinen“ kulkeminen tuotantolaitoksesta toiseen, työvoiman vaihtuvaisuus.

Poistaaksemme tämän paheen on lopetettava tasapalkkaisuus ja lyötävä rikki vanha tariffisysteemi. Poistaaksemme tämän paheen on luotava sellainen tariffisysteemi, jossa otetaan huomioon ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn, raskaan työn ja kevyen työn välillä. Ei voida sietää, että työntökärrymies mustametallurgiateollisuudessa saa saman verran kuin lakaisija. Ei voida sietää, että veturinkuljettaja rautatielaitoksessa saa saman verran kuin puhtaaksikirjoittaja. Marx ja Lenin sanovat, että ero ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn välillä tulee säilymään vielä sosialisminkin aikana, vieläpä luokkien hävittämisen jälkeenkin, että tämä eroavaisuus tulee katoamaan vasta kommunismin aikana ja että sen vuoksi „työpalkka“ on vielä sosialisminkin vallitessa maksettava työn mukaan eikä tarpeiden mukaan. Mutta meidän talousmiestemme ja ammattiliittotoimitsijaimme joukossa olevat tasaajat eivät myönnä tätä, vaan arvelevat, että tämä eroavaisuus on jo kadonnut Neuvostojärjestelmämme aikana. Kummatko ovat oikeassa,—Marx ja Lenin vaiko tasaajat? Nähtävästi Marx ja Lenin ovat tässä oikeassa. Mutta tästä johtuu, että se, joka nyt laatii tariffisysteemin tasapalkkaisuuden „periaatteiden“ poh-

jalle, ottamatta huomioon eroa ammattityön ja ammattitaitoa vaatimattoman työn välillä, luopuu marxilaisuudesta, luopuu leninismistä.

Kaikilla teollisuuden aloilla, jokaisessa tuotantolaitoksessa ja jokaisessa tehdasosastossa on enemmän tai vähemmän ammattitaitoisten työläisten johtavia ryhmiä, jotka ennen kaikkea ja pääasiassa on saatava pysymään tuotannossa, jos haluamme todella saada tuotantolaitokselle vakinaisen työväen. Nämä johtavat työläisryhmät muodostavat tuotannon perusrankaan. Kun heidät saadaan pysymään tuotantolaitoksessa ja tehdasosastossa, niin se merkitsee koko työväen vakiinnuttamista, työvoiman vaihtuvaisuuden perinpohjaista tyrehdyttämistä. Mutta miten heidät voidaan vakiinnuttaa tuotantolaitokseen? Heidät voidaan vakiinnuttaa vain nostamalla heitä ylöspäin, heidän palkkatasoaan kohottamalla, sellaisella työpalkan järjestelyllä, joka asettaa työntekijän ammattitaidon oikeaan arvoonsa.

Mutta mitä merkitsee heidän nostamisensa ja heidän palkkatasonsa kohottaminen, mihin se voi johtaa ammattitaidottomien työläisten suhteen? Se merkitsee kaiken muun ohella, että ammattitaidottomille työläisille avataan tulevaisuuden näköala ja että heille annetaan kiihoke ylöspäin kohoamiseen, ammattitaitoisten ryhmään kohoamiseen. Tiedättehän itsekin, että me tarvitsemme nykyään satoja tuhansia ja miljoonia ammattitaitoisia työläisiä. Mutta jotta voitaisiin saada ammattitaitoisia työläisiä, on ammattitaidottomille työläisille annettava kiihoke ja näköala eteenpäin pääsyyn, ylöspäin kohoamiseen. Ja mitä rohkeammin me tälle tielle lähdemme, sitä parempi, sillä se on perus-

keino työvoiman vaihtuvaisuuden poistamiseksi. Mutta jos tässä asiassa kitsaillaan, niin tehdään rikos, asetetaan sosialistisen teollisuutemme etuja vastaan.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki.

Jotta työläiset saataisiin vakiintumaan tuotantolaitoksiin, on vielä edelleen parannettava työläisten huoltoa ja asunto-oloja. Ei voida kieltää, etteikö työläisten asuntojen rakentamisen ja huollon alalla olisi viime vuosina tehty aika paljon. Mutta se, mitä on tehty, on aivan riittämätöntä työläisten nopeasti kasvavien tarpeiden tyydyttämiseksi. Ei saa vedota siihen, että ennen oli asuinrakennuksia vähemmän kuin nyt ja että tämän vuoksi voidaan tyytyä saavutettuihin tuloksiin. Ei myöskään saa vedota siihen, että työläisten huolto oli ennen paljota huonompaa kuin nyt, ja että sen vuoksi voidaan tyytyä nykyään vallitsevaan tilanteeseen. Vain mädät ja läpikotaisin pilaantuneet ihmiset voivat lohduttaa itseään menneisyyteen vetoamalla. Ei ole lähdeittävä menneisyydestä, vaan työläisten nykyisistä kasvavista tarpeista. On ymmärrettävä, että työläisten olemassaolon ehdot ovat meillä perin pohjin muuttuneet. Nykyään ei työmies ole sama kuin ennen. Nykyajan työmies, meidän neuvostotyömiehemme, haluaa elää siten, että kaikki hänen aineelliset ja kulttuuritarpeensa tulisivat tyydytetyiksi niin elintarvikehuollon kuin asunnon, niin kulttuuritarpeiden kuin kaikkien muidenkin tarpeiden suhteen. Hänellä on siihen oikeus ja me olemme velvolliset turvaamaan hänelle nämä ehdot. Tosin ei työläinen meillä kärsi työttömyydestä, hän on vapaa kapitalismin ikeestä, hän ei ole enää orja, vaan oman asiansa isäntä. Mutta tämä ei riitä. Hän vaatii kaik-

kien aineellisten ja kulttuuritarpeidensa tyydyttämistä, ja me olemme velvolliset täyttämään tämän hänen vaatimuksensa. Älkää unohtako, että me itse esitämme nyt määrättyjä vaatimuksia työläiselle — me vaadimme häneltä työkuria, tiukkaa työtä, kilpailua, iskuruutta. Älkää unohtako, että työläisten valtava enemmistö on ottanut nämä Neuvostovallan vaatimukset vastaan suurella innostuksella ja täyttää niitä sankarillisesti. Älkää siis ihmetelkö sitä, että täyttäessään Neuvostovallan vaatimuksia työläiset vaativat puolestaan siltä velvollisuuksiensa täyttämistä työläisten aineellisen aseman ja kulttuuritason edelleen kohottamisen suhteen.

Siis on tehtävä loppu työvoiman vaihtuvaisuudesta, hävitettävä tasapalkkaisuus, järjestettävä työpalkka oikein, parannettava työläisten elinehtoja — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen toisesta uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen kolmannesta ehdosta.

III

TYÖN ORGANISATIO

Ylempänä puhuin työvoiman vaihtuvaisuuden lopettamisen välttämättömyydestä ja työläisten vakiinnuttamisesta tuotantolaitoksiin. Mutta kysymys ei rajoitu työläisten vakiinnuttamiseen tuotantolaitoksissa. Ei riitä se, että lopetetaan työvoiman vaihtuvaisuus. Työläisille on myöskin luotava sellaiset työehdot, jotka antaisivat heille mahdollisuuden työskennellä taidolla, kohottaa työn tuottavuutta, parantaa tuotteiden

laatua. On siis järjestettävä työ tuotantolaitoksissa siten, että tuottavaisuus kohoaisi kuukausi kuukaudelta, vuosineljännes vuosineljännekseltä.

Voidaanko sanoa, että nykyisin tuotantolaitoksissamme tosiasiallisesti vallitseva työn organisatio vastaa tuotannon nykyaikaisia vaatimuksia? Sitä emme valitettavasti voi sanoa. Joka tapauksessa on meillä yhä vielä monia tuotantolaitoksia, joissa työn organisatio on erittäin huonolla kannalla, joissa järjestyksen ja sopusoinnun asemesta työssä vallitsee epäjärjestys ja sekamelska, joissa suoritettavasta työstä vaadittavan vastuunalaisuuden asemesta vallitsee täydellinen edesvastuuttomuus, **yksilövastuuttomuus.**

Mitä on yksilövastuuttomuus? Yksilövastuuttomuus on sitä, että puuttuu kaikenlainen vastuunalaisuus suoritettavaksi annetusta työstä, puuttuu vastuunalaisuus mekanismeista, koneista, työkaluista. Ymmärrettävää on, että yksilövastuuttomuuden vallitessa ei voi olla puhuttakaan työn tuottavaisuuden vähänkään huomattavasta noususta, tuotteiden laadun paranemisesta, huolellisesta suhtautumisesta mekanismeihin, koneisiin, työkaluihin. Te tiedätte, mihin yksilövastuuttomuus johti rautatieliikenteessä. Samoihin tuloksiin se johtaa teollisuudessakin. Me hävitimme yksilövastuuttomuuden rautatieliikenteessä ja paransimme rautatieliikenteen työtä. Sama meidän on tehtävä teollisuudessakin kohottaaksemme sen työn korkeammalle asteelle.

Aikaisemmin voitiin vielä jotenkuten „tulla toimeen“ sillä väärällä työn organisatiolla, joka viihtyy niin mukavasti yksilövastuuttomuuden kanssa ja

sen kanssa, ettei jokainen työntekijä ole vastuussa hänelle annetusta konkreettisesta työstä. Nyt on toisin. Nyt on tilanne aivan toinen. Nykyisten tuotannon valtaviiden mittasuhteiden ja jättiläistehtaiden aikana on yksilövastuuttomuus sellainen teollisuuden vitsaus, joka vaarantaa kaikkia tuotannollisia ja organisatorisia saavutuksiamme tuotantolaitoksissa.

Miten on yksilövastuuttomuus päässyt juurtumaan useissa tuotantolaitoksissamme? Se tuli tuotantolaitoksiin keskeytymättömän työviikon laittomana seuralaisena. Olisi väärin sanoa, että keskeytymätön työviikko tuo välttämättömästi mukanaan yksilövastuuttomuuden tuotantoon. Jos työ on oikein järjestetty, jos jokaiselle on säädetty vastuu määrätystä työstä, jos määrätyt työläisryhmät kiinnitetään hoitamaan määrättyjä mekanismeja ja työkalukoneita, jos työvuorot on järjestetty oikein, niin, että ne eivät jää jälkeen toisistaan laadun eivätkä ammattitaidon puolesta, — niin näillä ehdoilla keskeytymätön työviikko johtaa työn tuottavaisuuden valtavaan nousuun, työn laadun paranemiseen, yksilövastuuttomuuden häviämiseen. Näin ovat asiat esimerkiksi rautatieliikenteessä, jossa nykyisin on keskeytymätön työviikko, mutta jossa ei ole enää yksilövastuuttomuutta. Voidaanko sanoa, että meillä on teollisuuslaitoksissa yhtä suotuisa tilanne keskeytymättömän työviikon suhteen? Valitettavasti ei niin voida sanoa. Asia on siten, että eräissä tuotantolaitoksissa siirryttiin keskeytymättömään työviikkoon hätiköiden, valmistamatta vastavia ehtoja, järjestämättä asianvaatimalla tavalla työvuoroja, niin että ne olisivat olleet enemmän tai vähemmän samanarvoiset laadun ja ammat-

titaidon puolesta, järjestämättä jokaisen vastuun-
alaisuutta määrätystä konkreettisesta työstä. Ja tämä
johti siihen, että oman onnensa nojaan jätetty keskey-
tymätön työviikko muuttui yksilövastuuttomuudeksi.
Sen seurauksena useissa teollisuuslaitoksissa on kes-
keytymätön työviikko paperilla ja sanoissa sekä
realinen eikä paperilla oleva yksilövastuuttomuus. Seu-
rauksena on vastuuntunnon puute työstä, huolimaton
suhtautuminen mekanismeihin, koneiden särkyminen
joukoittain ja kiihokkeen puuttuminen työn tuotta-
vaisuuden kohottamiseksi. Suotta eivät työläiset
sano: „Me kohottaisimme työn tuottavaisuutta ja kor-
jaisimme asiaintilan, mutta kuka sille antaa oikean
arvon, kun kukaan ei vastaa mistään?“

Tästä näkyy, että eräät toverimme joillakin pai-
koin ovat pitäneet liikaa kiirettä keskeytymättömään
työviikkoon siirtymisessä ja kiirehtimisellään vääris-
telleet keskeytymättömän työviikon muuttaen sen
yksilövastuuttomuudeksi.

Tämän asiaintilan korjaamiseksi ja yksilövastuut-
tomuuden hävittämiseksi on kaksi keinoa. Joko kes-
keytymättömän työviikon toteuttamisedot muute-
taan siten, ettei keskeytymätön työviikko muuttuisi
yksilövastuuttomuudeksi, ottamalla esimerkiksi siitä,
miten rautatieliikenteessä on menetelty. Tahi siellä,
missä nyt heti ei ole suotuisia edellytyksiä tällai-
selle kokeelle, hyljätään paperilla oleva keskeytymätön
työviikko ja siirrytään väliaikaisesti kuusipäiväiseen
keskeytyvään työviikkoon, kuten äskettäin tehtiin
Stalingradin traktoritehtaalla, ja valmistetaan ehdot
sille, että tarpeen tullen sitten palataan todelliseen,
ei paperilla olevaan keskeytymättömään työviikkoon,

palataan ehkä keskeytymättömään työviikkoon, mutta sellaiseen, jossa ei ole yksilövastuuttomuutta.

Muita keinoja ei ole.

Ei voi olla epäilystäkään, etteivätkö talousmiehemme varsin hyvin ymmärtäisi kaikkea tätä. Mutta he ovat vaiti. Miksi? Kaiketikin siksi, että pelkäävät totuutta. Mutta mistä lähtien bolshevikit ovat alkaneet pelätä totuutta? Eikö ole totta, että useissa tuotantolaitoksissa keskeytymätön työviikko on muuttunut yksilövastuuttomuudeksi ja että keskeytymättömyyttä työviikkoa on siten vääristelty äärimmilleen? Herää kysymys: kuka tarvitsee tällaista keskeytymättömyyttä työviikkoa? Kuka rohkenee sanoa, että tämän paperilla olevan ja vääristellyn keskeytymättömyyden työviikon säilyttämisen edut on asetettava työn oikean organisation etuja korkeammalle, työn tuottavaisuuden kehittymisen etuja korkeammalle, todellisen keskeytymättömyyden työviikon etuja korkeammalle, sosialistisen teollisuutemme etuja korkeammalle? Eikö ole selvää, että mitä pikemmin hautaamme paperilla olevan keskeytymättömyyden työviikon, sitä pikemmin pääsemme työn oikeaan organisation?

Eräät toverit luulevat, että yksilövastuuttomuus voidaan hävittää manauksilla ja suurisanaisilla puheilla. Minä ainakin tunnen useita talousmiehiä, jotka taistelussaan yksilövastuuttomuutta vastaan rajoittuvat siihen, että tavan takaa pitävät kokouksissa puheita manaten yksilövastuuttomuutta, olettaen nähtävästi, että sellaisten puheiden jälkeen yksilövastuuttomuuden täytyy hävitä itsestään, niin sanoaksemme omalla painollaan. He erehtyvät pahasti,

jos luulevat, että yksilövastuuttomuus voidaan kar-koittaa käytännöstä puheilla ja manauksilla. Ei, toverit, yksilövastuuttomuus ei katoa milloinkaan itsestään. Sen voimme hävittää vain me itse ja meidän täytyy se hävittää, sillä me kanssanne olemme vallassa ja me kanssanne yhdessä vastaamme kai-kesta, muun muassa myöskin yksilövastuuttomuu-desta. Olen sitä mieltä, että olisi paljoo parempi, jos taloutemme johtohenkilöt puheiden ja manausten ase-mesta viipyisivät kuukauden tai pari esimerkiksi kaivoksella tai tehtaassa, tutkisivat kaikkia työn orga-nisation yksityiskohtia ja „pikku seikkoja“, hävittäisi-vät siellä yksilövastuuttomuuden käytännössä ja sen jälkeen siirtäisivät tämän tuotantolaitoksen kokemuk-set toisiin tuotantolaitoksiin. Se olisi paljoo parempi. Se olisi todellista taistelua yksilövastuuttomuutta vas-taan, taistelua työn oikean, bolshevistisen organisation puolesta, taistelua voimien oikean sijoituksen puolesta tuotantolaitoksessa.

Siis on hävitettävä yksilövastuuttomuus, parannet-tava työn organisatiota, sijoitettava voimat tuotanto-laitoksessa oikein — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen kolmannesta uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen neljännestä ehdosta.

IV

KYSYMYS TYÖVÄENLUOKAN TUOTANNOLLIS-TEKNILLISESTÄ SIVISTYNEISTÖSTÄ

Tilanne on muuttunut myöskin teollisuutemme päällikkökuntaan nähden yleensä sekä insinööri- ja teknikkokuntaan nähden erikoisesti.

Aikaisemmin oli meillä asia siten, että koko teollisuutemme peruslähteenä oli Ukrainan kivihiili- ja metallurgia-tukikohta. Ukrainasta saatiin metalli kaikille teollisuusalueillemme, sekä Etelään että Moskovaan ja Leningradiin. Sieltä saatiin myös kivihiili Neuvostoliiton tärkeimpiin tuotantolaitoksiin. Jätän tässä Uralin pois laskuista, sillä tässä suhteessa sen ominaispaino Donetsin kaivosalueeseen verrattuna oli vähäinen. Tätä vastaavasti oli meillä kolme pääasiallista opinahjoa, joissa teollisuuden päällikkökunta koulutettiin: Etelä, Moskovan seutu ja Leningradin seutu. On ymmärrettävää, että tällaisen asiointilan vallitessa voitiin jotenkuten tulla toimeen sillä insinööri- ja teknikkovoimien minimimäärällä, mikä vain oli silloin maamme käytettävissä.

Näin oli äskeisessä menneisyydessä.

Mutta nyt tilanne on aivan toinen. Nyt on mielestäni selvää, että säilyttämällä tuotannon nykyisen kehitysvauhdin ja jättiläismäiset mittasuhteet me emme tule enää toimeen yksinomaan Ukrainan kivihiili- ja metallurgia-tukikohdalla. Te tiedätte, että meille ei enää riitä Ukrainan kivihiili eikä metalli, vaikka niiden tuotanto onkin lisääntynyt. Te tiedätte, että meidän on tämän vuoksi pakko luoda uusi kivihiili- ja metallurgia-tukikohta Itään, Uralin — Kuznetskin tukikohta. Te tiedätte, että tätä tukikohtaa luodaan menestyksellä. Mutta tämä ei riitä. Meidän on edelleen luotava metallurgia itse Siperiaan sen kasvien tarpeiden tyydyttämiseksi. Ja me jo luomme sitä. Tämän lisäksi on meidän luotava uusi värimetallurgian tukikohta Kazakhstaniin ja Turkestaniin. Vihdoin on meidän kehitettävä mitä laajinta rautateiden rakennus-

toimintaa. Sitä vaativat Neuvostoliiton edut kokonaisuudessaan, sekä rajaseutujen tasavaltojen että keskuksen edut.

Mutta tästä johtuu, ettemme enää voi tulla toimeen sillä minimimäärällä teollisuuden insinööri-, teknikko- ja päällikkökuntaa, millä tulimme ennen toimeen. Tästä johtuu, että insinöörejä ja teknikkoja valmentaneet vanhat opinahjot ovat jo riittämättömät, että on välttämätöntä luoda kokonainen verkosto uusia opinahjoja — Uralille, Siperiaan, Keski-Aasiaan. Meidän on nyt saatava teollisuuden insinööri-, teknikko- ja päällikkövoimia kolme, viisi kertaa enemmän kuin ennen, jos todella aiomme täyttää Neuvostoliiton sosialistisen teollistamisohjelman.

Mutta me emme tarvitse **minkälaisia tahansa** päällikkö-, insinööri- ja teknikkovoimia. Me tarvitsemme sellaisia päällikkö-, insinööri- ja teknikkovoimia, jotka kykenevät ymmärtämään maamme työväenluokan politiikan, kykenevät omaksumaan tämän politiikan ja ovat valmiit toteuttamaan sitä tunnollisesti. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että maamme on astunut sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin työväenluokan on luotava itselleen oma tuotannollis-tekniillinen sivistyneistönsä, joka kykenee puoltamaan tuotannossa työväenluokan etuja hallitsevan luokan etuina.

Ei yksikään hallitseva luokka ole tullut toimeen ilman omaa sivistyneistöään. Ei ole mitään epäilemisen varaa siinä, että myöskään Neuvostoliiton työväenluokka ei voi tulla toimeen ilman omaa tuotannollis-tekniillistä sivistyneistöään.

Neuvostovalta on ottanut tämän seikan huomioon ja avannut korkeakoulujen ovet kansantaloutemme kaikilla aloilla työväenluokkaan ja työtätekevään talonpoikaistoon kuuluvia henkilöitä varten. Te tiedätte, että kymmeniä tuhansia työläis- ja talonpoikaisnuorisoa opiskelee tätä nykyä korkeakouluissa. Kun ennen, kapitalismin aikana, korkeakoulut olivat vain herrasvesojen yksinoikeutena, niin nyt, Neuvostojärjestelmän aikana, on työläis- ja talonpoikaisnuoriso niissä vallitsevana voimana. Ei ole epäilemistä, että pian saamme oppilaitoksistamme tuhansia uusia teknikkoja ja insinöörejä, teollisuutemme uusia päälliköitä.

Mutta tämä on vain asian toinen puoli. Asian toisena puolena on se, että työväenluokan tuotannollis-teknillistä sivistyneistöä tullaan muodostamaan ei vain korkeakoulun päättäneistä henkilöistä, vaan sitä saadaan myöskin tuotantolaitostemme käytännönmiehistä, ammattitaitoisista työläisistä, työväenluokan kulttuurivoimista tehtaissa ja kaivoksissa. Kilpailun alkuunpanijat, iskuprikaatien johtajat, työinnostuksen käytännölliset virittäjät, töiden järjestäjät rakennustyömme eri rintamanosilla, — siinä on se työväenluokan uusi kerros, jonka on yhdessä korkeakoulun päättäneiden tovereiden kanssa muodostettava työväenluokan sivistyneistön ydinjoukko, teollisuutemme päällikkökunnan ydinjoukko. Tehtävämme on se, että näitä „pohjakerroksen“ aloitekykyisiä tovereita ei syrjäytettäisi, vaan entistä rohkeammin nostettaisiin johtopaikoille, annettaisiin heille mahdollisuus tuoda ilmi organisatoriset kykynsä, annettaisiin

heille mahdollisuus täydentää tietojaan ja että heille luotaisiin asianmukaiset olosuhteet, antaen siihen tarvittavat rahavarat kitsailematta.

Näiden tovereiden keskuudessa on aika paljon puolueeseen kuulumattomia. Mutta tämä ei voi olla esteenä sille, että heitä entistä rohkeammin nostetaan johtaville paikoille. Päinvastoin, juuri nämä puolueeseen kuulumattomat toverit on ympäröitävä erikoisella huomiolla, heitä on nostettava johtotehtäviin, jotta he vakuuttuisivat käytännössä siitä, että puolue osaa antaa arvon kyvykkäille ja lahjakkaille työntekijöille.

Eräät toverit arvelevat, että johtaville paikoille tehtäissä voidaan asettaa vain puoluetovereita. Tällä perusteella he usein syrjäyttävät kykeneviä ja aloitekykyisiä puolueeseen kuulumattomia tovereita, antamalla etusijan puolueen jäsenille, vaikka nämä olisivatkin vähemmän kykeneviä ja aloitekyvyttömiäkin. Sanomattakin on selvää, ettei mikään voi olla tyhempää eikä taantumuksellisempaa kuin tuollainen luvalla sanoen „politiikka“. Tuskin tarvinnee todistella, että tuollaisella „politiikalla“ voidaan vain alentaa puolueen arvoa ja saada puolueeseen kuulumattomat työläiset vieromaan puoluetta. Meidän politiikkamme ei ensinkään pyri siihen, että puolue muutetaan itseensä sulkeutuneeksi kastiksi. Poliitiikkamme sisältyy siihen, että puolueeseen kuuluvien ja puolueeseen kuulumattomien työläisten välillä vallitsisi „keskinäisen luottamuksen“ ilmapiiri, „keskinäisen tarkastuksen“ ilmapiiri (Lenin). Puolueemme on voimakas työväenluokan keskuudessa muun muassa siksi, että se noudattaa juuri tällaista politiikkaa.

Siis on päästävä siihen, että Neuvostoliiton työväenluokalla olisi oma tuotannollis-teknillinen sivistyneistönsä,—sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen neljännestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen viidennestä ehdosta.

V

KÄÄNTEEN MERKKEJÄ VANHAN TUOTANNOLLIS-TEKNILLISEN SIVISTYNEISTÖN KESKUUDESSA

Uudella tavalla asettuu myös kysymys suhteesta vanhaan, porvarilliseen tuotannollis-teknilliseen sivistyneistöön.

Pari vuotta sitten meillä oli asia siten, että vanhan teknillisen sivistyneistön ammattitaitoisin osa oli tuholaisuuden taudin saastuttama. Enemmänkin, tuholaisuus oli silloin tavallaan muodissa. Yhdet tekivät tuhotyötä, toiset suojelivat tuholaisia, kolmannet pesivät kätensä ja noudattivat puolueettomuutta, neljännet horjuivat Neuvostovallan ja tuholaiden välillä. Vanhan teknillisen sivistyneistön enemmistö jatkoi tietysti työskentelyään enemmän tai vähemmän lojaalisesti. Mutta tässä ei olekaan puhe enemmistöstä, vaan teknillisen sivistyneistön ammattitaitoisimmasta osasta.

Mikä synnytti tuholaisliikkeen, mikä piti sitä yllä? Luokkataistelun kärjistyminen Neuvostoliitossa, Neuvostovallan hyökkäyspolitiikka kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, viimeainittujen

vastarinta Neuvostovallan politiikalle, kansainvälisen aseman monimutkaisuus, kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön vaikeudet. Kun tuholaisten taisteluhaluisen osan aktiivisuus sai vahviketta kapitalistimaiden imperialistien interventiopuuhista ja maassamme ilmenneistä viljavaikeuksista, niin vanhan teknillisen sivistyneistön toisen osan horjuntaa aktiivisten tuholaisten puoleen voimistivat ne trotskilais-menshevististen jaarittelijain muotijutut, että „kolhooseista ja neuvostotiloista ei kuitenkaan tule mitään“, „Neuvostovalta rappeutuu kuitenkin ja sen täytyy piakkoin kaatua“, „bolshevikit itse edistävät interventiota omalla politiikallaan“ j.n.e. y.m.s. Sitä paitsi kun eräät oikeistolaisuklonistien joukossa olleet vanhat bolshevikitkaan eivät kestäneet „kulkutautia“ vastaan, vaan horjahtivat tällä kaudella sivuun puolueesta, niin ei ole syytä ihmetellä, että vanhan teknillisen sivistyneistön eräs osa, jolla ei ole ollut koskaan hajuakaan bolshevismista, myös horjahti jumalan avulla.

On ymmärrettävää, että asiain näin ollessa Neuvostovalta saattoi noudattaa vain yhtä ainoaa politiikkaa vanhaan teknilliseen sivistyneistöön nähden — aktiivisten tuholaisten **nujertamisen**, neutraalisten **kerrostumiin jakamisen** ja **lojaalisten mukaanvetämisen** politiikkaa.

Näin oli vuosi pari sitten.

Voidaanko sanoa, että meillä olisi nykyäänkin juuri samanlainen tilanne? Ei, niin ei voida sanoa. Päinvastoin, meillä on nyt muodostunut aivan toinen tilanne. Ensiksikin, olemme lyöneet hajalle kaupungin ja maaseudun kapitalistiset ainekset ja suoriudumme

niistä menestyksellä. Tämä ei tietenkään voi ilahduttaa vanhaa sivistyneistöä. On varsin luultavaa, että he yhä edelleenkin ilmaisevat surunvalittelujaan nujerretuille ystävilleen. Mutta sellaista ei tapahdu, että myötämieliset, puhumattakaan puolueettomista ja horjuvista, suostuisivat vapaaehtoisesti jakamaan aktiivisten ystäviensä kohtalon sen jälkeen, kun nämä viimeksimainitut ovat kärsineet ankaran ja auttamattoman tappion.

Edelleen, me olemme voittaneet viljavaikkeudet, emmekä vain voittaneet, vaan viemme ulkomaillekin niin paljon viljaa, että sellaista määrää ei ennen ole viety Neuvostovallan olemassaolon aikana. Horjuvilta katoaa siis tämäkin „argumentti“.

Edelleen, nyt jo sokeatkin näkevät, että kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön rintamalla olemme eittämättömästi voittaneet ja päässeet mitä valtaviin saavutuksiin.

Siis se, mikä vanhan sivistyneistön „asevarastossa“ oli tärkeintä, on kadonnut olemattomiin. Mitä tulee porvarillisen sivistyneistön interventiotoiveisiin, niin on myönnettävä, että ne — ainakin toistaiseksi — ovat olleet hiekalle rakennettuja talopahasia. Ja tosiaankin, kuusi vuotta on jo lupailtu interventiota, mutta kertaakaan ei ole yritetty interventiota. On jo aika myöntää, että meidän tarkkanäköistä porvarillista sivistyneistöämme on yksinkertaisesti vedetty nenästä. Puhumattakaan siitä, että itse aktiivisten tuholaisen käyttäytyminen tunnetussa oikeusjutussa Moskovassa oli sellaista, että sen täytyi saattaa häpeään tuholaisuusajatus ja todellisuudessa se saattoikin sen häpeään.

On ymmärrettävää, että nämä uudet seikat eivät voineet olla vaikuttamatta vanhaan teknilliseen sivistyneistöömme. Uuden tilanteen täytyi synnyttää ja todellisuudessa se synnyttikin uusia mielialoja vanhan teknillisen sivistyneistön keskuudessa. Tämä oikeastaan selittääkin sen tosiasian, että meillä on havaittavissa määrättyjä merkkejä sivistyneistön erään osan, joka aikaisemmin oli myötämielistä tuholaisille, kääntymisestä Neuvostovallan puolelle. Se tosiasia, että ei vain tämä vanhan sivistyneistön kerros, vaan vieläpä eiliset tosi tuholaisetkin, huomattava osa eilispäivän tuholaisista alkaa työskennellä monissa tehtäissa yhteistyössä työväenluokan kanssa, — tämä tosiasia on ilmeisenä todistuksena siitä, että käänne vanhan teknillisen sivistyneistön keskuudessa on jo alkanut. Se ei tietenkään merkitse, että meillä ei enää ole tuholaisia. Ei, sitä se ei merkitse. Tuholaisia on ja niitä tulee olemaan niin kauan kuin meillä on luokkia, niin kauan kuin kapitalistinen ympäristö säilyy. Mutta tämä merkitsee sitä, että koska vanhan teknillisen sivistyneistön huomattava osa, joka aikaisemmin on muodossa tai toisessa ollut tuholaisille myötämielistä, on nyt kääntynyt Neuvostovallan puolelle, — aktiivisia tuholaisia on jäänyt pieni määrä, heidät on eristetty ja heidän täytyy toistaiseksi mennä syvään maanalaisuuteen.

Mutta tästä johtuu, että tätä vastaavasti täytyy myöskin muuttua meidän politiikkamme vanhan teknillisen sivistyneistön suhteen. Kun meidän suhtautumisemme vanhaan teknilliseen sivistyneistöön tuholaisuuden ollessa kiihkeimmillään oli pääasiassa nujertamisen politiikkaa, niin nykyään, tämän sivisty-

neistön kääntyessä Neuvostovallan puolelle, täytyy meidän suhtautumisemme siihen olla pääasiassa mukaanvetämis- ja huolenpitopolitiikkaa siihen nähden. Olisi väärin ja epädialektista, jos jatkettaisiin vanhaa politiikkaa uusissa muuttuneissa oloissa. Olisi tyhmää ja järjetöntä nyt pitää melkeinpä jokaista vanhan koulun spesialistia ja insinööriä rikollisena ja tuholaisena, jota ei ole vielä saatu kiinni. „Spesialistien syömistä“ on meillä aina pidetty ja pidetään edelleenkin vahingollisena ja häpeällisenä ilmiönä.

Siis on muutettava suhtautumisemme vanhan koulun insinööri- ja teknikkovoimiin, kohdistettava niihin mahdollisimman paljon huomiota ja huolenpitoa, rohkeammin vedettävä niitä työhön, — sellainen on tehtävä.

Sellainen on kysymys teollisuutemme kehityksen viidennestä uudesta ehdosta.

Siirtykäämme kysymykseen viimeisestä ehdosta.

VI

ITSEKANNATTAVAISUUDESTA

Kuva olisi epätäydellinen, ellen vielä koskettelisi yhtä uutta ehtoa. Kysymys on kasaantumislähteistä teollisuutta varten, kansantaloutta varten, ja tämän kasaantumisen vauhdin jouduttamisesta.

Mikä on uutta ja erikoista teollisuutemme kehityksessä kasaantumisen kannalta katsoen? Se, että vanhat kasaantumislähteet alkavat jo käydä riittämättömiksi teollisuutemme edelleenkehittämiselle. Se, että on siis välttämätöntä etsiä uusia kasaantumis-

lähteitä ja vahvistaa vanhoja, jos todella haluamme säilyttää bolshevistisen teollistamisvauhdin ja kehittää sitä.

Kapitalististen maiden historiasta tiedämme, ettei yksikään nuori valtio, joka on halunnut kohottaa teollisuuttaan korkeammalle asteelle, ole tullut toimeen ilman ulkoapäin tullutta apua pitkäaikaisen luoton tai lainojen muodossa. Pitäen tätä lähtökohdanaan länsimaiden kapitalistit kieltäytyivät jyrkästi antamasta maallemme luottoa ja lainoja olettaen, että luoton ja lainojen puuttuminen estää varmasti maamme teollistamisen. Mutta kapitalistit erehtyivät. He eivät ottaneet huomioon sitä, että toisin kuin kapitalistisilla mailla meidän maallamme on käytettävänä eräitä erikoisia kasaantumislähteitä, jotka ovat kyllin riittäviä teollisuutemme kuntoonpalauttamiseen ja edelleenkehittämiseen. Ja todellakin, me emme ole ainoastaan palauttaneet kuntoon teollisuutta, emme ole ainoastaan palauttaneet kuntoon maataloutta ja liikennettä, vaan olemme jo myöskin ehtineet panna käyntiin raskaan teollisuuden, maatalouden ja liikenteen uudestirakentamisen jättiläistyön. On ymmärrettävää, että tähän on meillä mennyt kymmeniä miljardeja ruplia. Mistä nämä miljardit on ammennettu? Kevyestä teollisuudesta, maataloudesta, budjettikasaantumisista. Näin on meillä asia sujunut viime aikoihin asti.

Nyt on asia aivan toisin. Kun aikaisemmin kasaantumisen vanhat lähteet riittivät teollisuuden ja kululaitoksen uudestirakentamiseen, niin nykyään alkavat ne jo olla ilmeisesti riittämättömät. Nyt ei ole kysymys vanhan teollisuuden uudestirakentamisesta. Nyt

on kysymys uuden, teknillisesti hyvin varustetun teollisuuden luomisesta Uralille, Siperiaan, Kazakhstaniin. Kysymys on uuden maataloudellisen suurtuotannon luomisesta Neuvostoliiton vilja-, karjanhoito- ja raaka-ainealueille. Kysymys on uuden rautatieverkon luomisesta Neuvostoliiton Idän ja Lännen välille. On ymmärrettävää, että kasaantumisen vanhat lähteet eivät voi riittää tähän jättiläistehtävään.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Siihen on lisättävä se seikka, että huonon taloudenhoidon takia on itsekannattavaisuuden periaate kokonaan järkytetty useissa tuotantolaitoksissamme ja talousjärjestöissämme. Tosiasia on, että useissa tuotantolaitoksissa ja talousjärjestöissä on jo kauan sitten lakattu tekemästä laskelmia, hinnoitteluja, laatimasta perusteltuja tulo- ja menotaseita. Tosiasia on, että useissa tuotantolaitoksissa ja talousjärjestöissä käsitteet „säästäväisyyspolitiikka“, „tuottamattomien menojen supistaminen“, „tuotannon järkiperaistaminen“ — ovat jääneet jo aikoja sitten pois muodista. Nähtävästi ne luottavat siihen, että Valtionpankki „kuitenkin antaa meille tarvittavat summat“. Tosiasia on, että tuotantokustannukset ovat viime aikoina alkaneet kohota useissa tuotantolaitoksissa. Niille annettiin tehtäväksi alentaa tuotantokustannuksia 10 prosentilla ja enemmänkin, mutta ne kohottavat niitä. Mitä sitten merkitsee tuotantokustannusten alentaminen? Te tiedätte, että jokainen tuotantokustannusten alentamisen prosentti merkitsee 150—200 miljoonan ruplan kasaantumista teollisuudessa. On selvää, että tuotantokustannusten kohottaminen näissä oloissa merkitsee sato-

jen miljoonien ruplien hukkaantumista teollisuudelta ja koko kansantaloudelta.

Kaikesta tästä johtuu, että ei voida enää tulla toimeen pelkästään kevyen teollisuuden varoilla, ainoastaan budjettikasaantumisilla ja maataloudesta saatavilla tuloilla. Kevyt teollisuus on mitä rikkain kasaantumislähde, ja sillä on nykyään kaikki edellytykset kehittyä edelleen, mutta tämä lähde ei ole rajaton. Maatalous on yhtä rikas kasaantumislähde, mutta nykyään, sen uudestirakentamisen kaudella, se tarvitsee itse rahallista apua valtiolta. Mitä tulee budjettikasaantumisiin, niin tähän tiedätte, että ne eivät voi eikä niiden pidäkään olla rajattomia. Mitä vielä on? On vielä raskas teollisuus. On siis päästävä siihen, että myöskin raskaassa teollisuudessa — ja ennen kaikkea sen konerakennusalalla — tapahtuisi kasaantumista. Siis vahvistaessamme ja kehittäessämme vanhoja kasaantumislähteitä on samalla päästävä siihen, että myöskin raskaassa teollisuudessa — ja ennen kaikkea konerakennusteollisuudessa — tapahtuisi kasaantumista.

Siinä on ratkaisu.

Mutta mitä sitä varten tarvitaan? Huonon taloudenhoidon hävittämistä, teollisuuden sisäisten varojen mobilisoimista, itsekannattavuuden juurruttamista ja lujittamista kaikissa tuotantolaitoksissamme, tuotantokustannusten järjestelmällistä alentamista, teollisuuden sisäisen kasaantumisen lisäämistä poikkeuksetta kaikilla teollisuusaloilla.

Tällainen on tie ratkaisuun.

Siis on juurrutettava ja lujitettava itsekannattavuutta, lisättävä kasaantumista teollisuuden sisällä — sellainen on tehtävämme.

VII

**ON TYÖSKENNELTÄVÄ UUDELLA TAVALLA,
ON JOHDETTAVA UUDELLA TAVALLA**

Toverit, sellaiset ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot.

Näiden uusien ehtojen merkitys on siinä, että ne luovat teollisuudessa uuden tilanteen, joka vaatii uusia työmenetelmiä, uusia johtamismenetelmiä.

Senpä vuoksi:

a) Ei siis saa enää vanhaan tapaan luottaa siihen, että työvoima tulee itsestään. Turvataksemme teollisuuden työvoimalla, on sitä hankittava järjestyneesti ja työ on mekanisoitava. Jos luullaan, että tulemme toimeen ilman mekanisointia nykyisen työvauhtimme ja tuotannon nykyisten mittasuhteiden vallitessa, niin se merkitsee samaa kuin jos toivottaisiin voitavan ammentaa meri tyhjäksi lusikalla.

b) Edelleen, ei siis saa enää sietää työvoiman vaihtuvaisuutta teollisuudessa. Päästäksemme tästä pahasta on työpalkka järjestettävä uudella tavalla ja saatava työväki tuotantolaitoksissa enemmän tai vähemmän vakinaiseksi.

c) Edelleen, ei siis saa enää sietää yksilövastuutomuutta tuotannossa. Päästäksemme tästä pahasta on työ järjestettävä uudella tavalla, sijoitettava voimat siten, että jokainen työläisryhmä vastaa työstään, mekanismeista, työkalukoneista, työn laadusta.

d) Edelleen, ei voida siis enää tulla toimeen entiseen tapaan sillä minimimäärällä vanhoja insinööri- ja teknikkovoimia, jonka saimme perinnöksi porvarilliselta Venäjältä. Lisätäksemme tuotannon

nykyistä vauhtia ja mittasuhteita on päästävä siihen, että työväenluokalla olisi oma tuotannollis-teknillinen sivistyneistönsä.

e) Edelleen, ei siis saa entiseen tapaan mitata samalla mitalla kaikkia vanhan koulun spesialisteja sekä insinööri- ja teknikkovoimia. Voidaksemme huomioida muuttuneen tilanteen on muutettava politiikkaamme ja kohdistettava mahdollisimman suuri huolenpito niihin vanhan koulun spesialisteihin sekä insinööri- ja teknikkovoimiin, jotka selvästi kääntyvät työväenluokan puolelle.

f) Vihdoin, ei siis voida entiseen tapaan tulla toimeen pelkillä vanhoilla kasaantumislähteillä. Turvataksemme teollisuuden ja maatalouden edelleenkehittymisen on päästävä siihen, että otetaan käytäntöön uusia kasaantumislähteitä, lopetetaan huono taloudenhoito, juurrutetaan itsekannattavuutta, alennetaan tuotantokustannuksia ja lisätään kasaantumista teollisuuden sisällä.

Tällaiset ovat teollisuutemme kehityksen uudet ehdot, jotka vaativat uusia työmenetelmiä, uusia taloudellisen rakennustyön johtamismenetelmiä.

Mitä tarvitaan johdon järjestämiseksi uudella tavalla?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea, että talousjohtajamme ymmärtäisivät uuden tilanteen, tutkisivat konkreettisesti teollisuutemme kehityksen uusia ehtoja ja järjestäisivät työnsä uudelleen uuden tilanteen vaatimusten mukaisesti.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että talousjohtajamme eivät johtaisi tuotantolaitoksia „yleensä“, ei „ilmasta“, vaan konkreettisesti, välittömästi, että he

suhtautuisivat jokaiseen kysymykseen ei yleisen jarrittelun kannalta, vaan tiukan asiallisesti, että he eivät tyytyisi asiain kuittaamiseen paperilla eikä yleisillä fraaseilla ja tunnuksilla, vaan syventyisivät työn tekniikkaan, työn yksityiskohtiin, syventyisivät „pikku seikkoihin“, sillä „pikku seikoista“ muodostuvatkin nykyään suuret asiat.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että nykyiset suunnattomat yhtymämme, jotka usein käsittävät 100—200 eri tuotantolaitosta, — viipymättä pienenevät jakamalla ne useampiin yhtymiin. On ymmärrettävää, että yhtymän puheenjohtaja, jonka on oltava tekemisissä sadan ja useammankin tehtaan kanssa, ei voi tuntea kunnolla näitä tehtaita, niiden mahdollisuuksia, niiden työtä. On ymmärrettävää, että kun hän ei tunne tehtaita, ei hän kykene niitä johtamaan. Antaaksemme siis yhtymien puheenjohtajille mahdollisuuden kunnolla tutkia tehtaita ja johtaa niitä, on heidät vapautettava liioista tehtaista, on jaettava yhtymät useammiksi yhtymiksi ja lähennettävä yhtymät tehtaisiin.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että yhtymäimme täytyy siirtyä kollegiaalisesta johdosta yksilöjohtoon. Nykyään on asia siten, että yhtymien kollegioissa istuu kussakin 10—15 henkilöä, jotka kirjoittelevat papereita ja väittelevät keskenään. Toverit, näin ei saa enää johtaa. On lopetettava paperi-„johto“ ja ryhdyttävä todelliseen, asialliseen, bolshevistiseen työhön. Jääköön yhtymän johtoon yhtymän puheenjohtaja ja muutamia sijaisia. Se riittää täysin yhtymän johtamiseksi. Kollegioiden muut jäsenet olisi

paras siirtää alas—tehtaisiin. Se olisi paljon hyödyllisempää sekä heille että asialle.

Sitä varten tarvitaan edelleen, että yhtymien puheenjohtajat ja heidän sijaisensa kiertelisivät useammin tehtaissa, viipyisivät siellä kauemmin työssä, tutustuisivat paremmin tehtaiden työntekijöihin eivätkä vain opettaisi paikallista väkeä, vaan myös ottaisivat oppia siltä. Jos luullaan, että nykyään voidaan johtaa kanslioista, istuen konttoreissa, kaukana tehtaista, niin erehdytään. Jotta voitaisiin johtaa tehtaita, on oltava paljon kosketuksissa tehtaiden työntekijäin kanssa, oltava heidän kanssaan elävässä yhteydessä.

Lopuksi pari sanaa vuoden 1931 tuotantosuunnitelmastamme. On joitakin puolueen liepeillä olevia poroporvareita, jotka uskottelevat, että tuotantosuunnitelmamme ei ole realinen, että sitä on mahdoton täyttää. Ne ovat samantapaista väkeä kuin Shtshedinin „kaikkiviisaat rantatöröt“, jotka ovat aina valmiit levittämään ympärilleen „ajattelemattomuuden tyhjyyttä“. Onko tuotantosuunnitelmamme realinen? On ehdottomasti! Se on realinen jo senkin vuoksi, että meillä on olemassa kaikki sen täyttämiseksi välttämättömät ehdot. Se on realinen jo senkin vuoksi, että sen täyttäminen riippuu nyt yksinomaan meistä itsestämme, taidostamme ja halustamme käyttää meillä olevia mitä suurimpia mahdollisuuksia. Miten muuten olisi selitettävissä se tosiasia, että monet tuotantolaitokset ja teollisuusalat ovat jo ylittäneet suunnitelman? Siis suunnitelman voivat täyttää ja ylittää muutenkin tuotantolaitokset ja teollisuusalat.

Olisi typerää luulla, että tuotantosuunnitelma on vain luettelo numeroita ja tehtäviä. Tosiasiassa on tuotantosuunnitelma miljoonien ihmisten elävää ja käytännöllistä toimintaa. Tuotantosuunnitelmamme realisuus—sitä ovat uutta elämää luovat miljoonat työtätekevät. Ohjelmamme realisuus—sitä ovat elävät ihmiset, me kaikki, meidän työtahtomme, valmeutemme työskennellä uudella tavalla, päättäväisyytemme täyttää suunnitelma. Onko meillä tätä päättäväisyyttä? On. Tuotanto-ohjelmamme voidaan ja se täytyy siis toteuttaa. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

*„Pravda“ № 183,
heinäkuun 5 pnä 1931*

„AMO:n“ TYÖLÄISILLE JA HALLINNOLLIS-TEKNILLISELLE HENKILÖKUNNALLE ²⁰

NKP(b):n Keskuskomitea panee suurella tyydytyksellä merkille „AMO“ tehtaan työläisten ja hallinnollis-tekniillisen henkilökunnan voiton. Sinne, missä Venäjän kapitalistit pystyivät rakentamaan takapajuisella tekniikalla varustetun autoverstaan, jossa oli alhainen työn tuottavaisuus ja jossa käytettiin raakalaismaisia riistokeinoja, on nyt rakennettu mahtava jättiläistehdas, jonka tuotantoteho on 25.000 kuorma-autoa ja jossa käytetään nykypäivien tekniikan kaikkia saavutuksia. Voittonne on maamme kaikkien työtätekevien voitto. NKP(b):n Keskuskomitea ilmaisee ehdottoman varmuutensa siitä, että tätä ensimmäistä suurta voittoa seuraa muita voittojanne: tehtaan uuden tekniikan omaksuminen, tuotanto-ohjelman ehdoton täyttäminen, tuotantokulunkien alentaminen ja tuotteiden korkea laatu.

Tulinen bolshevistinen tervehdys Neuvostoliiton ensimmäisen autotehdasjättiläisen — „AMO“ tehtaan — kaikille rakentajille.

NKP(b):n Keskuskomitean sihteeri

J. Stalin

HARKOVIN TRAKTORITEHTAAN RAKENNUSTYÖMAAN TYÖLÄISILLE JA HALLINNOLLIS-TEKNILLISELLE HENKILÖKUNNALLE

Maamme työtätekevät, miljoonat kolhoosilaiset ja puolue seurasivat suunnattomalla mielenkiinnolla Harkovin traktoritehtaan rakennustöiden kulkua. Harkovin traktoritehdas on Ukrainan maatalouden kollektivisoinnin teräksinen tuki ja sen rakentajat — etujoukko, joka johtaa miljoonia ukrainalaisia talonpoikia sosialismia kohti. Traktoritehtaiden perheeseen liittyvän Harkovin traktoritehtaan rakentaminen jää maamme sosialistisen teollisuuden historiaan todella bolshevis-tisen vauhdin näytteenä. NKP(b):n Keskuskomitea lausuu varmuutensa siitä, että työläiset sekä insinöörit ja teknikot voittavat nuoren tuotannon vaikeudet, käyttävät hyväkseen Stalingradin tehtaan kokemusta ja täyttävät vuoden 1932 taisteluohjelman.

Tulinen bolshevistinen tervehdys Neuvostoliiton toisen traktoritehdasjättiläisen rakentajille!

NKP(b):n Keskuskomitean sihteeri

J. Stalin

„TEHNIKA“ LEHDELLE ²¹

Tervehdin ensimmäisen bolshevistisen teknillisen sanomalehden ilmestymistä.

„Tehnika“ lehdestä pitää tulla laajojen työläisjoukkojen, taloustyöntekijäin sekä insinöörien ja teknikkojen voimakas ase tekniikan omaksumisessa. „Tehnika“ lehden on autettava puoluetta satojen tuhansien uusien teknikkojen ja insinöörien — bolshevistisen vauhdin puolesta taistelevien soturien — kasvattamisessa työväenluokkaan kuuluvista ihmisistä.

Toivotan lehdelle kaikinpuolista menestystä!

J. Stalin

„Pravda“ № 280,
lokakuun 10 pnä 1931

ERÄISTÄ BOLSHEVISMIN HISTORIAN KYSYMYKSISTÄ

*Kirje aikakauslehti „Proletarskaja Revoljutsijan“
toimitukselle*

Arvoisat toverit!

Esitän jyrkän vastalauseeni sen johdosta, että aikakauslehdessä „Proletarskaja Revoljutsija“²² (№ 6, v. 1930) on julkaistu väittelykirjoituksena Slutskin puoluevastainen ja puolitrotskilainen kirjoitus „Bolshevikit Saksan sosialidemokratiasta sen sodanedellisen kriisin kaudella“.

Slutski väittää, että Lenin (bolshevikit) aliarvioi keskustalaisuuden vaaraa Saksan sosialidemokratiassa ja yleensä sodanedellisessä sosialidemokratiassa, s.o. aliarvioi peitellyn opportunistin vaaraa, sovittelukannan vaaraa opportunistiin nähden. Toisin sanoen, Slutskin mukaan Lenin (bolshevikit) ei käynyt leppymätöntä taistelua opportunistia vastaan, sillä keskustalaisuuden aliarvioiminen on itse asiassa kieltäytymistä laajakantoisesta taistelusta opportunistia vastaan. Näin ollen Lenin ei siis sodan edellisellä kaudella ollutkaan vielä oikea bolshevikki, vaan Leninistä tuli oikea bolshevikki vasta imperialistisen sodan kaudella tai vasta tämän sodan päättyessä.

Näin kertoilee Slutski kirjoituksessaan. Ja te, sen sijaan että leimaisitte tuon vastailmaantuneen „histo-

riointsijan“ parjaaajaksi ja väärentäjäksi, ryhdytte hänen kanssaan väittelyyn, annatte hänelle puhujalavan. En voi olla panematta vastalauseuttani Slutskin kirjoituksen julkaisemista vastaan aikakauslehdessänne väittelykirjoituksena, sillä ei saa muuttaa väittelyn esineeksi kysymystä Leninin bolshevistisuudesta, kysymystä siitä, **kävikö** Lenin periaatteellista, leppymätöntä taistelua keskustalaisuutta, tätä opportunistimin määrättyä lajia vastaan vai **eikö käynyt, oliko** Lenin oikea bolshevikki vai **eikö ollut**.

Selityksessänne „Toimituksen puolesta“, joka on lähetetty Keskuskomiteaan lokakuun 20 pnä, te myönnätte, että toimitus on tehnyt virheen julkaistessaan Slutskin kirjoituksen väittelykirjoituksena. Se on tietenkin hyvä, huolimatta siitä, että toimituksen selitys tulee suuresti myöhästyneenä. Mutta te teette selityksessänne uuden virheen julistaessanne, että „toimitus pitää poliittisesti erittäin ajankohtaisena ja välttämättömänä käsitellä edelleen „Proletarskaja Revoljutsijan“ palstoilla kaikkia niitä problemeja, jotka koskevat bolshevikkien suhteita sodanedelliseen II Internationaleen“. Se merkitsee, että te aiotte uudelleen saattaa ihmiset väittelyyn kysymyksistä, jotka ovat bolshevismiin selviöitä. Se merkitsee, että te aiotte uudelleen muuttaa kysymyksen Leninin bolshevistisuudesta selviöstä probleemiksi, joka kaipaa „edelleen käsittelemistä“. Miksi, millä perusteella?

Kaikille on tunnettua, että leninismi syntyi, kasvoi ja vahvistui säälimättömässä taistelussa kaikenkarvaista opportunistimia vastaan, myöskin keskustalaisuutta vastaan Lännessä (Kautsky), keskustalaisuutta vastaan meillä (Trotski y.m.). Sitä eivät voi kieltää

bolshevismin suoranaiset vihollisetkaan. Se on selviö. Mutta te vedätte meitä taaksepäin, yrittäen muuttaa selviön probleemiksi, jota on „edelleen käsiteltävä“. Miksi? Millä perusteella? Kenties siksi, ettette tunne bolshevismin historiaa? Kenties mädän liberalismmin vuoksi, etteivät Slutskit y.m. Trotskin oppilaat saisi sanoa, että heidän suunsa tukitaan? Aika kummallista liberalismia, jota harjoitetaan bolshevismin elinetujen kustannuksella...

Mitä toimitus oikeastaan pitää Slutskin kirjoituksessa väittelyn ja käsittelyn arvoisena?

1) Slutski väittää, että Lenin (bolshevikit) ei suuntautunut irtaantumiseen, eroamiseen Saksan sosialidemokratian opportunisteista, II Internationalen opportunisteista sodan edellisellä kaudella. Te haluatte väitellä tämän Slutskin trotskilaisen teesin johdosta. Mutta mitä väittelemistä siinä on? Eikö ole selvää, että Slutski yksinkertaisesti parjaa Leniniä, bolshevikkeja? Parjaus on tuomittava eikä muutettava väittelyn esi-neeksi.

Jokainen bolshevikki tietää, jos hän on todella bolshevikki, että Lenin jo kauan ennen sotaa, suunnilleen vuosista 1903—1904 alkaen, jolloin Venäjällä muodostui bolshevikkien ryhmä ja jolloin vasemmistolaiset Saksan sosialidemokratiassa ensi kerran antoivat tietää itsestään, suuntautui välien katkaisemiseen, erontekoon opportunisteista sekä meillä, Venäjän sosialidemokraattisessa puolueessa, että siellä, II Internationalalessa, muun muassa Saksan sosialidemokratiassa.

Jokainen bolshevikki tietää, että juuri sen vuoksi bolshevikit jo silloin (1903—1905) haukkivat itselleen II Internationalen opportunistien keskuudessa „hajoit-

tajain“ ja „desorganisaattorien“ kunniakkaan maineen. Mutta mitä Lenin saattoi tehdä, mitä bolshevikit saattoivat tehdä, kun vasemmistolaiset sosialidemokraatit II Internationalessa ja ennen kaikkea Saksan sosialidemokratiassa olivat heikko ja hintelä ryhmä, organisatorisesti muotoutumaton, ideologisesti karkaisematon ryhmä, joka ei uskaltanut edes lausua julki sanoja „välien katkaiseminen“, „eronteko“? Eihän voida vaatia, että Leninin, bolshevikkien, olisi pitänyt Venäjältä käsin järjestää vasemmistolaisten puolesta kahtiajako Lännen puolueissa.

En edes puhu siitä, että organisatorinen ja ideologinen heikkous ei ollut ainoastaan sodanedellisellä kaudella vasemmistososialidemokraattien luonteenomainen piirre. Kuten tunnettua, on vasemmistolaisilla säilynyt tämä kielteinen piirre sodan jälkeisenäkin kautena. Kaikille on tunnettu se arvio, joka on annettu Saksan vasemmistososialidemokraateista Leninin tunnetussa kirjoituksessa „Juniuksen kirjasesta“, joka julkaistiin lokakuussa 1916, siis yli kaksi vuotta sodan alkamisen jälkeen, ja jossa Lenin arvostellessaan monia vasemmistososialidemokraattien mitä suurimpia poliittisia virheitä Saksassa puhuu „**k a i k k i e n** saksalaisten vasemmistolaisten heikkoudesta, jotka ovat joka puolelta kautskylaisen ulkokultaisuuden, pedanttisuuden, opportunisteja kohtaan osoitetun „hyvänsuopaisuuden“ inhottavan verkon kietomia“, ja jossa hän sanoo, että „**Junius ei ole täysin vapautunut saksalaisten sosialidemokraattien, vasemmistososiali-**

* Junius — Rosa Luxemburg, vasemmistososialidemokraattien johtaja Saksan sosialidemokratiassa.

demokraattienkaan „piireistä“, jotka pelkäävät puolueen kahtiajakoa, eivät uskalla lausua loppuun saakka vallankumouksellisia tunnuksia“²³.

Kaikista II Internationalen ryhmittymistä olivat venäläiset bolshevikit silloin ainoa ryhmittymä, joka organisatoorisen kokemuksensa ja ideologisen karaistuneisuutensa puolesta kykeni tekemään jotain vakavaa suoranaisen välien katkaisemisen, kahtiajaon mielessä omien opportunistiensuhteen omissa Venäjän sosialidemokratiassaan. Jos Slutskit edes yrittäisivät, elleivät nyt todistaa, niin vaikkapa vain olettaa, ettei Lenin eivätkä venäläiset bolshevikit käyttäneet koko voimaansa eronteon järjestämiseksi opportunisteista (Plehanov, Martov, Dan) ja keskustalaisten (Trotski y.m. Elokuun blokin kannattajat) karkoittamiseksi, — niin silloin voitaisiin kiistellä Leninin bolshevistisuudesta, bolshevikkien bolshevistisuudesta. Mutta siinäpä se juttu onkin, että Slutskit eivät uskalla sanoa halaistua sanaakaan sellaisen järjestöjärjettömän olettamuksen puolesta. Eivät uskalla, sillä he tietävät, että kaikille tunnetut tosiasiat Venäjän bolshevikkien (vuosina 1904—1912) noudattamasta päättäväisestä politiikasta, joka tähtäsi välien katkaisemiseen kaikenkarvaisten opportunistien suhteen, ovat huutavassa ristiriidassa tuollaisen olettamuksen kanssa. Eivät uskalla, sillä he tietävät, että he tulevat jo seuraavana päivänä häpeäpaaluun naulituiksi.

Mutta herää kysymys: olisivatko venäläiset bolshevikit voineet tehdä eron omista opportunisteistaan ja keskustalaissovittelijoistaan jo kauan ennen imperialistista sotaa (1904—1912), suuntautumatta samalla välien katkaisemiseen, erontekoon II Internationalen

opportunisteista ja keskustalaisista? Kuka voi epäillä, etteivätkö Venäjän bolshevikit pitäneet opportunisteihin ja keskustalaisiin nähden noudattamaansa politiikkaa esikuvana Lännen vasemmistolaisille? Kuka voi epäillä, etteivätkö Venäjän bolshevikit kaikin tavoin kannustaneet Lännen vasemmistososialidemokraatteja, muun muassa Saksan sosialidemokratian vasemmistolaisia, välien katkaisemiseen, erontekoon omista opportunisteistaan ja keskustalaisistaan? Se ei ole Leninin eikä Venäjän bolshevikkien vika, että Lännen vasemmistososialidemokraatit eivät olleet kypsyneitä kulkemaan Venäjän bolshevikkien jälkiä.

2) Slutski moittii Leniniä ja bolshevikkeja siitä, että he eivät kannattaneet Saksan sosialidemokratian vasemmistolaisia päättäväisesti ja ehdottomasti, vaan että he kannattivat näitä vain vakavin varauksin, että ryhmänäkökohdat estivät heitä kannattamasta vasemmistolaisia loppuun saakka. Te haluatte väitellä tuota veijarimaista ja kauttaaltaan vilpillistä moitetta vastaan. Mutta mitä siinä oikeastaan on väittelemistä? Eikö ole selvää, että Slutski manöveeraa tässä ja koettaa peitellä Saksan vasemmistolaisten kannassa ilmenneitä todellisia puutteellisuuksia vilpillisellä moitteella Leniniä ja bolshevikkeja vastaan? Eikö ole selvää, että bolshevikit eivät voineet, työväenluokkaa ja sen vallankumousta peittämättä, kannattaa bolshevismin ja menshevismin välillä alituisesti horjuvia Saksan vasemmistolaisia ilman oleellisia varauksia, ilman heidän virheidensä vakavaa arvostelua? Veijarimaiset manööverit on leimattava häpeällä eikä saatettava niitä väittelyn kohteiksi.

Niin, bolshevikit kannattivat Saksan vasemmisto-sosialidemokraatteja vain määrätyn vakavin varauksin arvostellen heidän puolimenshevistisiä virheitään. Mutta siitä on heille annettava tunnustus eikä moitittava.

Onko henkilöitä, jotka sitä epäilevät?

Tarkastakaamme kaikkein tunnetuimpia tosiasioita historiasta.

a) Vuonna 1903 ilmeni suuria erimielisyyksiä bolshevikien ja menshevikien välillä Venäjällä puolueen jäsenyyttä koskevasta kysymyksestä. Bolshevikit tahtoivat omalla sanamuodollaan puolueen jäsenyydestä muodostaa organisatorisen esteen epäproletaaristen ainesten tulvalle puolueeseen. Tuollaisen tulvan vaara oli silloin enemmän kuin realinen Venäjän vallankumouksen porvarillis-demokraattisen luonteen vuoksi. Venäjän menshevikit puolustivat päinvastaista kantaa, joka avasi puolueen ovet selälleen epäproletaarisille aineksille. Koska Venäjän vallankumouksen kysymykset olivat tärkeitä maailman vallankumousliikkeelle, päättivät Länsi-Euroopan sosialidemokraatit puuttua asiaan. Siihen puuttuivat myös Saksan vasemmisto-sosialidemokraatit, Parvus ja Rosa Luxemburg, vasemmistolaisten silloiset johtajat. Ja miten kävi? Kumpikin esiintyi menshevikien puolesta, bolshevikkeja vastaan. Tällöin heitettiin bolshevikkeja vastaan syytös ultrasentralismista ja blanquillaisista tendensseistä. Jälkeenpäin menshevikit alkoivat toistaa näitä mauttomia ja poroporvarillisia liikanimiä ja levittää niitä ympäri maailman.

b) Vuonna 1905 puhkesi Venäjän bolshevikien ja menshevikien välillä erimielisyyksiä Venäjän val-

lankumouksen luonteesta. Bolshevikit puolustivat ajatusta työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta, jossa proletariaatilla on hegemonia. Bolshevikit väittivät, että on otettava suunta proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattiseen diktatuuriin siinä mielessä, että porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta siirrytään heti sosialistiseen vallankumoukseen, jota maalaisköyhälistö on saatava tukemaan. Venäjän menshevikit hylkäsivät ajatuksen proletariaatin hegemoniasta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa, pitivät sopimuspolitiikkaa liberaalisen porvariston kanssa parempana kuin työväenluokan ja talonpoikaiston liiton politiikkaa sekä julistivat proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin taantumukselliseksi blankuilaiseksi kaavioksi, joka on ristiriidassa porvarillisen vallankumouksen kehityksen kanssa. Kuinka Saksan sosialidemokratian vasemmistolaiset, Parvus ja Rosa Luxemburg, suhtautuivat näihin kiistoihin? He kyhäisivät utopistisen ja puolimenshevistisen kaavion permanentista vallankumouksesta (rujon kuvan Marxin esittämästä vallankumouksen kaaviosta), ja tuon kaavion, joka oli kauttaaltaan työväenluokan ja talonpoikaiston liittopolitiikan menshevistisen kieltämisen läpituokema, he asettivat proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin bolshevistista kaaviota vastaan. Myöhemmin Trotski (osaksi Martovkin) sieppasi tämän permanentin vallankumouksen puolimenshevistisen kaavion ja teki siitä taisteluaseen leninismiä vastaan.

c) Sotaa edeltäneellä kaudella tuli II Internationalen puolueissa näyttämölle yhtenä ajankohtaisimpana kysy-

myksenä kansallisuus- ja siirtomaakysymys, kysymys sorretuista kansakunnista ja siirtomaista, kysymys sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapauttamisesta, kysymys taisteluteistä imperialismia vastaan, kysymys imperialismin kukistamiskeinoista. Proletaarisen vallankumouksen kehittämiseksi ja imperialismin saartamiseksi bolshevikit esittivät sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapausliikkeen tukemisen politiikkaa kansakuntien itsemääräämisoikeuden pohjalla ja kehittivät kaavion yhteisrintamasta edistyneimpien maiden proletaarisen vallankumouksen sekä siirtomaiden ja sorrettujen maiden kansojen vallankumouksellisen vapausliikkeen välillä. Kaikkien maiden opportunistit, kaikkien maiden sosialichauvinistit ja sosiali-imperialistit nousivat tämän yhteydessä viipymättä sotajalalle bolshevikkeja vastaan. Bolshevikkeja jahdattiin kuin vesikauhuisia koiria. Millaiselle kannalle asetuivat tällöin vasemmistososialidemokraatit Länessä? He kehittivät puolimenshevistisen imperialismiteorian, hylkäsivät kansakuntien itsemääräämisen periaatteen marxilaisesti ymmärrettynä (eroamiseen ja itsenäisten valtioiden perustamiseen saakka), kielsivät teesin siirtomaiden ja sorrettujen maiden vapausliikkeen suuresta vallankumouksellisesta merkityksestä, kielsivät teesin yhteisrintaman mahdollisuudesta proletaarisen vallankumouksen ja kansallisen vapausliikkeen kesken ja asettivat koko tämän puolimenshevistisen sotkun, joka on pelkkää kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen aliarvioimista, bolshevikkien marxilaista kaaviota vastaan. On tunnettua, että Trotski sieppasi sitten tuon puolimenshevistisen sotkun ja käytti sitä taisteluaseena leninismii vastaan.

Tällaiset ovat kaikille tunnetut vasemmistososiaalidemokraattien virheet Saksassa.

En rupea puhumaan Saksan vasemmistolaisten muista virheistä, joita on arvosteltu ankarasti Leninin asianomaisissa kirjoituksissa.

En rupea puhumaan myöskään niistä virheistä, joita he tekivät arvioidessaan bolshevikkien politiikkaa Loka-kuun vallankumouksen kaudella.

Mitä osoittavat nämä Saksan vasemmistolaisten virheet, jotka on otettu sodanedellisen kauden historiasta, ellei sitä, että vasemmistososiaalidemokraatit eivät vasemmistolaisuudestaan huolimatta olleet vielä vapautuneet menshevistisestä taakasta?

Saksan vasemmistolaisilla on ollut tietenkin muutaakin kuin vain suuria virheitä. Heillä on myös suuria ja huomattavia vallankumouksellisia tekoja. Tarkoitän heidän monia ansioitaan ja vallankumouksellisia esiintymisiään sisäpolitiikan ja muun muassa vaalitaistelun kysymyksissä, parlamentaarisen ja parlamentin ulkopuolella käytävän taistelun, suurlakon, sodan, vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen y.m. kysymyksissä. Juuri sen vuoksi bolshevikit arvostivatkin heitä vasemmistolaisina ja tukivat heitä, kannustivat heitä eteenpäin. Mutta se ei poista eikä voi poistaa sitä tosiasiaa, että Saksan vasemmistososiaalidemokraateilla oli samalla monia hyvin vakavia poliittisia ja teoreettisia virheitä, että he eivät vielä olleet vapautuneet menshevistisestä taakasta, jonka takia bolshevikkien oli arvosteltava heitä hyvin ankarasti.

Päätelkää nyt itse, saattoivatko Lenin ja bolshevikit, pettämättä työväenluokan etuja, pettämättä vallan-

kumouksen etuja, pettämättä kommunismia, kannattaa Lännen vasemmistososialidemokraatteja ilman vakavia varauksia, ilman heidän virheittensä vakavaa arvostelua.

Eikö ole selvää, että Slutski, moittiessaan Leniniä ja bolshevikkeja siitä, mistä hänen olisi pitänyt antaa heille tunnustus, jos hän olisi bolshevikki, — paljastaa itsensä loppuun saakka puolimenshevikiksi, naamioiduksi trotskilaiseksi?

Slutski esittää olettamuksen, että Lenin ja bolshevikit lähtivät Lännen vasemmistolaisia arvioidessaan omista ryhmänäkökohdistaan, että Venäjän bolshevikit siis uhrasivat kansainvälisen vallankumouksen suuren asian oman ryhmänsä eduille. Tuskinpa tarvitsee todistella, että ei voi olla mitään halpamaisempaa eikä inhottavampaa kuin tämä olettaus. Ei voi olla mitään halpamaisempaa, sillä halpamaisimmatkin menshevikit alkavat käsittää, että Venäjän vallankumous ei ole venäläisten yksityisasiä, vaan että se päinvastoin on koko maailman työväenluokan asia, maailman proletaarisen vallankumouksen asia. Ei voi olla mitään inhottavampaa, sillä II Internationalen ammatiparjaajatkin alkavat käsittää, että bolshevikkien johdonmukainen ja loppuun saakka vallankumouksellinen internationalismi on proletaarisen internationalismin esikuva kaikkien maiden työläisille.

Niin, venäläiset bolshevikit asettivat ensi tilalle Venäjän vallankumouksen peruskysymykset, sellaiset kuin kysymykset puolueesta, marxilaisten suhtautumisesta porvarillis-demokraattiseen vallankumoukseen, työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta, proletariaatin hegemoniasta, parlamentaariseen ja parlamentin ulko-

puolella käytävästä taistelusta, suurlakosta, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen muuttumisesta kasvaessaan sosialistiseksi, proletariaatin diktatuurista, imperialismista, kansakuntien itsemääräämisestä, sorrettujen kansakuntien ja siirtomaiden vapautusliikkeestä, tämän liikkeen tukemispolitiikasta j.n.e. He toivat nämä kysymykset esille koetuskivenä, jolla he koettelivat Lännen vasemmistososialidemokraattien vallankumouksellista kestävyyttä. Oliko heillä siihen oikeus? Oli kyllä. Heillä ei ainoastaan ollut oikeus, vaan heidän velvollisuutensa oli menetellä niin. Heidän velvollisuutensa oli menetellä niin, sillä kaikki nämä kysymykset olivat samalla maailmanvallankumouksen peruskysymyksiä, jonka tehtäville bolshevikit alistivat politiikkansa, taktiikkansa. Heidän velvollisuutensa oli menetellä niin, koska ainoastaan tällaisissa kysymyksissä voitiin todenteolla koetella II Internationalen eri ryhmittymäin vallankumouksellisuutta. Herää kysymys, missä tässä ilmenee Venäjän bolshevikkien „ryhmäkuntalaisuus“ ja mitä tekemistä tässä on „ryhmäkuntalaisilla“ näkökohdilla?

Lenin kirjoitti jo v. 1902 kirjasessaan „Mitä on tehtävä?“, että „historia on asettanut nyt meille lähimmän tehtävän, joka on kaikkein vallankumouksellisin minkä tahansa muun maan proletariaatin kaikista lähimmistä tehtävistä“, että „tämän tehtävän toteuttaminen, ei ainoastaan eurooppalaisen, vaan myöskin (voimme me nyt sanoa) aasialaisen taantumuksen mahtavimman suojamuurin murskaaminen tekisi Venäjän proletariaatista kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin etujoukon“²⁴. Kir-

jasen „Mitä on tehtävä?“ ilmestymisestä on kulunut 30 vuotta. Kukaan ei uskalla kieltää sitä, että tapah-
tumat ovat tänä aikana loistavasti vahvistaneet Leninin
sanat. Mutta eikö tästä seuraa, että Venäjän vallan-
kumous oli (ja pysyy) maailmanvallankumouksen
solmukohtana, että Venäjän vallankumouksen perus-
kysymykset olivat samalla (ja ovat nytkin) maailman-
vallankumouksen peruskysymyksiä?

Eikö ole selvää, että ainoastaan tällaisissa perus-
kysymyksissä voitiin todella tarkistaa Lännen vasem-
mistososialidemokraattien vallankumouksellisuutta?

Eikö ole selvää, että henkilöt, jotka pitävät näitä
kysymyksiä „ryhmäkunta“-kysymyksinä, — paljastavat
loppuun saakka itsensä halpamaisiksi ja rappeutu-
neiksi aineksiksi?

3) Slutski väittää, ettei ole vielä löydetty riittävää
määrää virallisia asiakirjoja, jotka olisivat todistuksina
Leninin (bolshevikkien) päätäväisestä ja leppymättö-
mästä taistelusta keskustalaisuutta vastaan. Hän käyt-
telee tätä byrokraattista teesiä aivan kuin kumoama-
tonta todistuskappaletta sen väitteen tueksi, että Lenin
(bolshevikit) siis muka aliarvioi keskustalaisuuden vaa-
raa II Internationalessa. Te haluatte väitellä tuota
hölynpölyä, tuota veijarimaista tempuilua vastaan.
Mutta mitä väittelemistä siinä oikeastaan on? Eikö ole
muutenkin selvää, että jutuilla asiakirjoista Slutski
yrittää peittää niin sanotun kantansa viheliäisyyttä ja
valheellisuutta?

Slutski pitää olemassaolevia puolueasiakirjoja riit-
tämättöminä. Miksi, millä perusteella? Eivätkö kaikille
tunnetut, sekä II Internationalea että Venäjän sociali-
demokratiassa käytyä puolueen sisäistä taistelua kos-

kevat asiakirjat riittää siihen, että kaikella selvyydellä voidaan osoittaa Leninin ja bolshevikkien vallankumouksellinen leppymättömyys heidän taistelussaan opportunisteja ja keskustalaisia vastaan? Tunteeko Slutski yleensä näitä asiakirjoja? Mitä asiakirjoja hän vielä tarvitsee?

Olettakaamme, että tunnettujen asiakirjojen lisäksi löydetään vielä joukko muita asiakirjoja, esimerkiksi bolshevikkien päätöslauselmia, joissa vieläkin kerran käsitellään keskustalaisuuden tuhoamisen välttämättömyyttä. Merkitseekö se, että pelkät paperiasiakirjat ovat riittäviä osoittamaan bolshevikkien todellisen vallankumouksellisuuden ja todellisen leppymättömyyden keskustalaisuuteen nähden? Ketkä muut paitsi auttamattomat byrokraatit voivat luottaa yksistään paperiasiakirjoihin? Ketkä muut, paitsi arkistorotat, voivat olla ymmärtämättä, että puolueita ja johtajia on tarkistettava ensi kädessä heidän tekojensa eikä vain heidän julistuksiansa perusteella? Historia tuntee aika paljon sosialisteja, jotka ovat auliisti allekirjoittaneet kuinka vallankumouksellisia päätöslauselmia tahansa päästäkseen eroon kiusallisista arvostelijoista. Mutta se ei vielä merkitse, että he olisivat toteuttaneet noita päätöslauselmia. Historia tuntee edelleen aika paljon sosialisteja, jotka ovat suu vaahdossa vaatineet muiden maiden työväenpuolueilta kaikkein vallankumouksellisimpia tekoja. Mutta se ei vielä merkitse, että he eivät ole jänistäneet omassa puolueessaan ja omassa maassaan, omien opportunistiensä edessä, oman porvaristonsa edessä. Eikö Lenin juuri tämän vuoksi opettanut meitä tarkastamaan vallankumouksellisia puolueita, virtauksia ja johtajia heidän teko-

jensa mukaan eikä heidän julistustensa ja päätöslauselmiensa mukaan?

Eikö ole selvää, että jos Slutski todella halusi tarkistaa Leninin ja bolshevikkien leppymättömyyttä keskustalaisuuden suhteen, niin hänen ei olisi pitänyt ottaa kirjoituksensa pohjaksi erillisiä asiakirjoja eikä paria kolmea henkilökohtaista kirjettä, vaan bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa, heidän historiansa, heidän toimintansa mukaan? Eikö meillä Venäjän sosialidemokratiassa ole ollut opportunisteja, keskustalaisia? Eivätkö bolshevikit ole käyneet päättäväistä ja leppymätöntä taistelua kaikkia noita virtauksia vastaan? Eivätkö nuo virtaukset ole olleet aatteellisessa ja organisatorisessa yhteydessä Lännen opportunisteihin ja keskustalaisiin? Eivätkö bolshevikit ole lyöneet opportunisteja ja keskustalaisia niin, että sillä tavalla näitä ei ole lyönyt mikään muu vasemmistoryhmä maailmassa? Kuinka voidaan kaiken tämän jälkeen sanoa, että Lenin ja bolshevikit aliarvioivat keskustalaisuuden vaaraa? Miksi Slutski ei ole piitannut näistä tosiasioista, joilla on ratkaiseva merkitys bolshevikkien luonnehtimisessa? Miksi hän ei ole käyttänyt kaikkein luotettavinta menetelmää, Leninin ja bolshevikkien tarkistamista heidän tekojensa, toimintansa perusteella? Miksi hän on pitänyt parempana vähemmän luotettavaa menetelmää, satunnaisesti poimitujen papereiden penkomista?

Siksi, että luotettavamman menetelmän käyttäminen, bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa perusteella, olisi silmänräpäyksessä kumonnut perin pohjin Slutskin koko kannan.

Siksi, että bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa mukaan olisi osoittanut, että bolshevikit ovat maailman ainoa vallankumouksellinen järjestö, joka on loppuun saakka lyönyt hajalle opportunistit ja keskustalaiset ja ajanut heidät ulos puolueesta.

Siksi, että bolshevikkien todellisiin tekoihin ja todelliseen historiaan tutustuminen olisi osoittanut, että Slutskin opettajat — trotskilaiset — olivat pää- ja perusryhmä, joka juurrutti Venäjällä keskustalaisuutta ja perusti sitä varten erikoisen järjestön keskustalaisuuden tulipesäksi Elokuun blokin muodossa.

Siksi, että bolshevikkien tarkistaminen heidän tekojensa perusteella olisi lopullisesti paljastanut Slutskin puolueemme historian väärentäjäksi, joka yrittää peitellä sodanedellisen kauden trotskilaisuuden keskustalaisuutta parhaavasti syyttämällä Leniniä ja bolshevikkeja keskustalaisuuden vaaran aliarvioimisesta.

Näin, toverit toimittajat, on Slutskin ja hänen kirjoituksensa laita.

Te näette, että toimitus on tehnyt virheen, kun se on sallinut väittelyn puolueemme historian väärentäjän kanssa.

Mikä on voinut sysätä toimituksen tälle väärälle tielle?

Olen sitä mieltä, että sen on sysännyt tälle tielle mätä liberalismi, joka on nykyään jonkin verran levinnyt bolshevikkien erään osan keskuuteen. Jotkut bolshevikit luulevat, että trotskilaisuus on kommunismin fraktio, tosin erehtyväinen, monia tyhmyyksiä tekevä ja toisinaan neuvostovastainenkin, mutta sitenkin kommunismin fraktio. Tästä johtuu eräänlainen liberalismi trotskilaisiin ja trotskilaisesti ajatte-

leviin ihmisiin nähden. Tuskin tarvitsee todistella, että tällainen käsitys trotskilaisuudesta on syvästi virheellinen ja vahingollinen. Trotskilaisuus on itse asiassa jo aikoja sitten lakannut olemasta kommunistin fraktio. Trotskilaisuus on itse asiassa vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko, joka taistelee kommunismia vastaan, Neuvostovaltaa vastaan, sosialismin rakentamista vastaan Neuvostoliitossa.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle henkisen, ideologisen asean bolshevismia vastaan sen teesin muodossa, että sosialismin valmiiksi rakentaminen maassamme on mahdotonta, sen teesin muodossa, että bolshevikit välttämättä rappeutuvat j.n.e.? Sen asean on sille antanut trotskilaisuus. Ei voida pitää sattumana sitä tosiasiaa, että kaikki neuvostovastaiset ryhmittymät Neuvostoliitossa, yrittäessään perustella taistelun välttämättömyyttä Neuvostovaltaa vastaan, ovat vedonneet siihen trotskilaisuuden tunnettuun teesiin, että sosialismin valmiiksi rakentaminen maassamme on mahdotonta, että Neuvostovalta kiertämättä rappeutuu, että kapitalismiin palaaminen on todennäköistä.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle Neuvostoliitossa taktillisen asean avointen esiintymisyritysten muodossa Neuvostovaltaa vastaan? Tämän asean ovat sille antaneet trotskilaiset, jotka yrittivät panna toimeen neuvostovastaisia mielenosoituksia Moskovassa ja Leningradissa marraskuun 7 p:nä 1927. Tosiasia on, että trotskilaiden neuvostovastaiset esiintymiset rohkaisivat porvaristoa ja pääsivät valloilleen porvarillisten specialistien tuholaistominnan.

Kuka on antanut vastavallankumoukselliselle porvaristolle organisatorisen aseensa maanalaisten neuvostovastaisten järjestöjen perustamisvrytysten muodossa? Tämän aseensa ovat sille antaneet trotskilaiset, jotka järjestivät oman bolshevisminvastaisen illegaalisen ryhmänsä. Tosiasia on, että trotskilaisten maanalainen neuvostovastainen toiminta on helpottanut neuvostovastaisten ryhmittymien organisatorista muodostumista Neuvostoliitossa.

Trotskilaisuus on vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko.

Juuri siksi liberalismi trotskilaisuuden suhteen, vaikka viimeksimainittu onkin lyöty hajalle ja naamioitunut, on tomppelimaisuutta, joka hipoo rikosta, työväenluokan pettämistä.

Juuri siksi on bolshevikkien taholta päättäväisesti torjuttava eräiden „kirjailijain“ ja „historioitsijain“ yritykset salakuljettaa kirjallisuutemme naamioitua trotskilaista romua.

Juuri siksi ei voida sallia kirjallista väittelyä trotskilaisten salakuljettajain kanssa.

Minusta näyttää, että trotskilaisiin salakuljettajiin kuuluvat „historioitsijat“ ja „kirjailijat“ yrittävät toistaiseksi tehdä salakuljetustyötään kahteen suuntaan.

Ensiksikin, he yrittävät todistaa, että Lenin sodan-edellisenä aikana aliarvioi keskustalaisuuden vaaraa, ja kokematon lukija saa niin ollen arvailla, että Lenin ei siis silloin ollutkaan vielä todellinen vallankumouksellinen, vaan että hän tuli siksi vasta sodan jälkeen, vasta sen jälkeen, kun hän Trotskin avulla „aseistautui uudelleen“. Tällaisten salakuljettajien tyypillisenä edustajana voidaan pitää Slutskia.

Edellä jo näimme, että Slutski ja kumppanit eivät ansaitse sitä, että heidän kanssaan pitäisi kauan askarrella.

Toiseksi, he yrittävät todistaa, että Lenin ei sodan-edellisenä aikana käsittänyt, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen on kasvaessaan välttämättä muututtava sosialistiseksi vallankumoukseksi, ja kokeematon lukija saa niin ollen arvailla, että Lenin ei siis silloin vielä ollutkaan oikea bolshevikki, että hän ymmärsi tällaisen kasvaessaan muuttumisen välttämättömyyden vasta sodan jälkeen, sen jälkeen, kun hän „aseistautui uudelleen“ Trotskin avulla. Tällaisten salakuljettajain tyypillisenä edustajana voidaan pitää Volosevitshia, „NKP(b):n historian oppikurssin“ kirjoittajaa.

Tosin Lenin kirjoitti jo vuonna 1905, että „demokraattisesta vallankumouksesta me alamme heti siirtyä, ja juuri voimiemme, tietoisien ja järjestyneen proletariaatin voimien mukaan, alamme siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen“, että „me olemme keskeytymättömän vallankumouksen kannalla“, että „me emme pysähdy puolitiehen“²⁵. Tosin samanlaisia tosiasioita ja kirjallisia lausuntoja voitaisiin löytää Leninin teoksista suunnattoman paljon. Mutta mitä Volosevitshit välittävät Leninin elämää ja toimintaa koskevista tosiasioista? Volosevitshit kirjoittavat sitä varten, että maalattuaan itsensä bolshevikkien väriin voisivat viedä leniniläisvastaisen salakuljetustavaransa lävitse, parjata bolshevikkeja ja väärentää bolshevikkipuolueen historiaa.

Te näette, että Volosevitshit ovat Slutskien arvoisia.

Sellaiset ovat trotskilaisten salakuljettajain „tiet ja tienhaarat“.

Ymmärrättehän itsekin, että „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimituksen tehtäviin ei kuulu helpottaa moisten „historioitsijain“ salakuljetustoimintaa antamalla heille puhujalavan väittelyä varten.

Toimituksen tehtävänä on mielestäni bolshevismin historian kysymysten kohottaminen asian vaatimalle tasolle, puolueemme historian tutkimustyön asettaminen tieteellisille, bolshevistisille raiteille ja huomion keskittäminen trotskilaisia ja kaikkia muita puolueemme historian väärentäjiä vastaan, repien järjestelmällisesti naamiot pois niiden kasvoilta.

Se on sitäkin välttämättömämpää, kun muutamat meidänkään historioitsijoistamme — puhun historioitsijoista ilman lainausmerkkejä, puolueemme bolshevistisistä historioitsijoista — eivät ole vapaita virheistä, jotka valavat vettä Slutskien ja Volosevitshien myllyyn. Tässä suhteessa ei tee poikkeusta valitettavasti тов. Jaroslavskikaan, jonka kirjoittamissa NKP(b):n historian kirjoissa, niiden ansioista huolimatta, on useita periaatteellista ja historiallista laatua olevia virheitä.

Kommunistisin tervehdyksin

J. Stalin

NIZHNI-NOVGOROD. AUTOTEHDAS

Tulinen tervehdys rakennustyömaan työläisille ja hallinnollis-teknilliselle henkilökunnalle tehtaan rakennustöiden menestyksellisen päättymisen johdosta.

Onnittelemme voiton johdosta, toverit!

Toivotamme teille uutta menestystä jättiläistehtaan asentamisessa, koneiston tarkistamisessa ja käyntiirpanossa. Emme epäile, ettetekö pystyisi voittamaan kaikkia vaikeuksia ja täyttämään kunnialla velvollisuuttanne maata kohtaan.

J. Stalin. V. Molotov

„Pravda“ № 305,
marraskuun 4 pnä 1931

KESKUSTELU SAKSALAISEN KIRJAILIJAN EMIL LUDWIGIN KANSSA

joulukuun 13 pnä 1931

Ludwig. Olen sanomattoman kiitollinen siitä, että Te katsoitte mahdolliseksi ottaa minut vastaan. Yli 20 vuoden ajan olen tutkinut huomattavien historiallisten henkilöiden elämää ja toimintaa. Minusta tuntuu siltä, että tunnen hyvin ihmisiä, mutta yhteiskunnallis-taloudellisista ehdoista en sen sijaan ymmärrä mitään.

Stalin. Te olette vaatimaton.

Ludwig. Ei, asia on todellakin niin. Ja nimenomaan sen vuoksi minä tulen tekemään kysymyksiä, jotka saattavat tuntua Teistä oudoilta. Tänään näin täällä Kremlissä eräitä Pietari Suuren relikkejä, ja ensimmäinen kysymys, jonka haluan Teille tehdä, on seuraava: katsotteko Te mahdolliseksi rinnastuksen itsenne ja Pietari Suuren välillä? Pidättekö Te itseänne Pietari Suuren asian jatkajana?

Stalin. En millään muotoa. Historialliset rinnastukset ovat aina uskallettuja. Tämä rinnastus on järjetön.

Ludwig. Mutta tekihän Pietari Suuri hyvin paljon maansa kehittämiseksi, länsimaisen kulttuurin siirtämiseksi Venäjälle.

Stalin. Niin, tietenkin, Pietari Suuri teki paljon tilanherraluokan kohottamiseksi ja syntymässä olleen kauppiasluokan kehittämiseksi. Pietari teki hyvin paljon tilanherrain ja kauppiaiden kansallisen valtion luomiseksi ja lujittamiseksi. On myös mainittava, että tilanherraluokan kohottaminen, syntymässä olleen kauppiasluokan kehityksen edistäminen sekä näiden luokkien kansallisen valtion lujittaminen tapahtui maaorjatalonpoikaiston kustannuksella, josta nyljettiin kolme selkänahkaa.

Mitä tulee minuun, niin minä olen vain Leninin oppilas ja elämäni päämääränä on olla hänen ansiokas oppilaansa.

Tehtävä, jolle olen elämäni omistanut, on toisen luokan, nimittäin työväenluokan nostaminen. Tämä tehtävä ei ole jonkin „kansallisen“ valtion lujittamista, vaan sosialistisen valtion, siis internationalistisen valtion lujittamista, ja tämän valtion kaikinpuolinen lujittaminen edistää kansainvälisen työväenluokan lujittamista. Ellei jokainen askel työssäni työväenluokan kohottamiseksi ja tämän luokan sosialistisen valtion lujittamiseksi olisi suunnattu työväenluokan aseman lujittamiseen ja parantamiseen, niin pitäisin elämäni tarkoituksettomana.

Te huomaatte siis, että Teidän rinnastuksenne ei sovi.

Mitä tulee Leniniin ja Pietari Suureen, niin viimeksimainittu oli pisara meressä, mutta Lenin — kokonainen valtameri.

Ludwig. Marxismi kieltää persoonallisuuksien huomattavan osuuden historiassa. Ettekö Te näe ristiriitaa materialistisen historiankäsitelmän ja sen välillä, että

Te sittenkin tunnustatte historiallisten persoonallisuuksien suuren osuuden?

Stalin. Ei, siinä ei ole ristiriitaa. Marxilaisuus ei lainkaan kiellä etevien persoonallisuuksien osuutta tai sitä, että ihmiset tekevät historiaa. Marxilta Te voitte löytää hänen „Filosofian kurjuudesta“²⁶ ja muista teoksista mainintoja siitä, että nimenomaan ihmiset tekevät historiaa. Mutta ihmiset eivät tietenkään tee historiaa siten, kuin jokin mielikuvitus heille sanoo, eivät tee sitä siten, kuin heille päähän pälkähtää. Jokainen uusi sukupolvi tapaa vissit olot, jotka ovat olemassa valmiissa muodossa jo silloin, kun tämä sukupolvi syntyy. Ja suurmiehillä on jotakin arvoa vain sikäli, mikäli he osaavat oikein ymmärtää näitä oloja, ymmärtää, miten niitä voidaan muuttaa. Elleivät he ymmärrä näitä oloja ja jos he haluavat muuttaa näitä oloja siten, kuin heidän mielikuvituksensa sanoo, niin he, nämä ihmiset, joutuvat Don Quijoten asemaan. Näin ollen siis juuri Marxin mukaan ei ihmisiä saa laisinkaan asettaa vastakkain olojen kanssa. Nimenomaan ihmiset, mutta vain sikäli, kuin he ymmärtävät oikein niitä oloja, jotka he ovat tavanneet valmiissa muodossa, ja vain sikäli, kuin he ymmärtävät, miten näitä oloja voidaan muuttaa, — tekevät historiaa. Näin ainakin me, venäläiset bolshevikit, ymmärrämme Marxia. Ja me olemme tutkinut Marxia useampia vuosikymmeniä.

Ludwig. Kolmisenkymmentä vuotta sitten, jolloin opiskelin yliopistossa, monet saksalaiset professorit, jotka pitivät itseään materialistisen historiankäsityksen kannattajina, vakuuttelivat meille, että marxilaisuus kieltää sankarien osuuden, sankaripersonallisuuksien osuuden historiassa.

Stalin. He ovat olleet marxilaisuuden vulgarisoijia. Marxilaisuus ei ole milloinkaan kieltänyt sankarien osuutta. Päinvastoin, se tunnustaa tuon osuuden suurimerkitykselliseksi, kuitenkin sellaisin varauksin, joista juuri puhuin.

Ludwig. Tämän pöydän ympärillä, jonka ääressä me istumme, on 16 tuolia. Ulkomailla tiedetään toisaalta, että Neuvostoliitto on maa, jossa kaikki on päätettävä kollegiaalisesti, toisaalta taas tiedetään, että kaikesta päätetään yksilöllisesti. Kuka oikeastaan päättää?

Stalin. Ei, yksilöllisesti ei saa päättää. Yksilöllisesti tehdyt päätökset ovat aina tai miltei aina — yksipuolisia päätöksiä. Jokaisessa kollegiossa, jokaisessa kollektiivissa on henkilöitä, joiden mielipide pitää ottaa huomioon. Jokaisessa kollegiossa, jokaisessa kollektiivissa on henkilöitä, jotka voivat lausua vääriäkin mielipiteitä. Kolmen vallankumouksen kokemuksen perusteella me tiedämme, että likipitään sadasta yksilöllisesti tehdystä päätöksestä, joita ei ole kollektiivisesti tarkastettu ja korjattu, on 90 päätöstä yksipuolista.

Johtavassa elimessämme, puolueemme Keskuskomiteassa, joka johtaa kaikkia neuvosto- ja puoluejärjestöjämme, on noin 70 jäsentä. Näiden Keskuskomitean 70 jäsenen joukossa on parhaita teollisuusmiehiämme, parhaita osuustoimintamiehiämme, parhaita varustelutoimihenkilöitämme, parhaita sotilashenkilöitämme, parhaita propagandistejamme, parhaita agitatoreitamme, parhaita neuvostotilojen tuntijoitamme, parhaita kolhoosien tuntijoitamme, yksilöllisen talonpoikaistalouden parhaita tuntijoitamme, Neuvostoliiton

kansakuntien ja kansallisuuspolitiikan parhaita tuntejoitamme. Tähän areiopagiin on keskittynyt puolueemme nerous. Jokaisella on mahdollisuus oikaista jonkun yksilöllistä mielipidettä, ehdotusta. Jokaisella on mahdollisuus antaa kokemuksensa. Ellei asia olisi näin, jos päätökset tehtäisiin yksilöllisesti, niin meillä olisi työsämme mitä vakavimpia virheitä. Mutta koska jokaisella on mahdollisuus oikaista eri henkilöiden virheitä ja koska me otamme nämä oikaisut huomioon, niin päätöksistämme tulee enemmän tai vähemmän oikeita.

Ludwig. Takananne on kymmeniä vuosia maanalaista työtä. Te olette joutunut kuljettamaan salaa aseita, kirjallisuutta j.n.e. Pidätkö mahdollisena, että Neuvostovalan viholliset voivat käyttää hyväkseen kokemustanne ja taistella Neuvostovaltaa vastaan samantlaisin menetelmin?

Stalin. Se on tietenkin täysin mahdollista.

Ludwig. Eiköhän tässä olekin syy valtanne ankaruuteen ja säälimättömyyteen taistelussa sen vihollisia vastaan?

Stalin. Ei, tärkein syy ei ole siinä. Voidaan esittää eräitä historiallisia esimerkkejä. Kun bolshevikit tulivat valtaan, niin alussa he suhtautuivat vihollisiinsa pehmeästi. Menshevikit olivat edelleenkin olemassa julkisesti ja julkaisivat omaa sanomalehteään. Eserrät niin ikään olivat edelleenkin olemassa julkisesti ja heillä oli oma sanomalehtensä. Vieläpä kadetitkin jatkoivat lehtensä julkaisemista. Kun kenraali Krasnov järjesti vastavallankumouksellisen sotaretken Leningradia vastaan ja joutui käsiimme, niin sotaajan sääntöjen mukaan me olisimme voineet ainakin pitää häntä vankeudessa, enemmänkin, meidän olisi pitänyt

ampua hänet. Mutta me vapautimme hänet „kunniasanaa vastaan“. Ja miten kävi? Pian kävi selville, että sellainen pehmeys vain horjuttaa Neuvostovallan lujuutta. Me teimme virheen suhtautuessamme niin pehmeästi työväenluokan vihollisiin. Jos me olisimme toistaneet edelleenkin tätä virhettä, niin olisimme tehneet rikoksen työväenluokkaa vastaan, olisimme kavaltaneet sen edut. Ja se kävi pian aivan ilmeiseksi. Hyvin pian selvisi, että mitä pehmeämmin me suhtaudumme vihollisiimme, sitä suurempaa vastarintaa nuo viholliset tekevät. Kohta oikeistoeserrät — Gotz ja muut — ja oikeistomenshevikit järjestivät Leningradissa junkkerien vastavallankumouksellisen kapinan, jonka takia kaatui paljon vallankumouksellisia matruusejamme. Sama Krasnov, jonka me vapautimme „kunniasanaa vastaan“, ryhtyi järjestämään valkokaartilaiskasakoita. Hän yhtyi Mamontoviin ja kävi kaksi vuotta aseellista taistelua Neuvostovaltaa vastaan. Pian kävi selville, että näiden valkokenraalien selän takana seisovivat Lännen kapitalististen valtioiden — Ranskan, Englannin, Amerikan ja myös Japanin agentit. Me tulimme vakuuttuneiksi siitä, millaisen virheen me teimme ollessamme pehmeäkätisiä. Kokemuksen perusteella me käsitimme, että näistä vihollisista voidaan selviytyä vain siinä tapauksessa, että niiden suhteen harjoitetaan kaikkein säälimättömintä nujertamispolitiikkaa.

Ludwig. Minusta tuntuu, että melkoinen osa Neuvostoliiton väestöstä tuntee kauhua, pelkoa Neuvostovaltaa kohtaan, että Neuvostovallan vankkuus perustuu vississä määrässä tähän kauhun tunteeseen. Haluaisin tietää, minkälainen sieluntila muodostuu Teillä henkilökohtaisesti tietäessänne, että vallan lujittamisen

etujen vuoksi täytyy herättää kauhua. Sillä ollessanne tekemisissä tovereittenne kanssa, ystävienne kanssa Te käytätte aivan toisenlaisia menetelmiä, jotka eivät ole pelon herättämisen menetelmiä, mutta väestössä herätetään kauhua.

Stalin. Te erehdytte. Muuten teidän virheenne on monien virhe. Luuletteko Te todellakin, että 14 vuoden ajan olisi voitu pitää valtaa ja saada miljoonaisien joukkojen kannatus säilyttely- ja peloittelumenetelmien avulla? Ei, se ei olisi ollut mahdollista. Tsaarin hallitus osasi peloitella kaikkein parhaiten. Sillä oli tällä alalla suunnattomasti vanhaa kokemusta. Euroopan, muun muassa Ranskan porvaristo avusti tässä asiassa kaikin tavoin tsarismia ja opetti sitä peloittelemaan kansaa. Tuosta kokemuksesta huolimatta, Euroopan porvariston antamasta avusta huolimatta, peloittelupolitiikka johti tsarismin murskaamiseen.

Ludwig. Mutta pysyiväthän Romanovit vallassa 300 vuotta.

Stalin. Kyllä, mutta kuinka paljon oli näiden 300 vuoden aikana kapinoita ja suuttumusta: Stepan Razinin kapina, Jemeljan Pugatshevin kapina, dekabristien kapina, vuoden 1905 vallankumous, vallankumous helmikuussa vuonna 1917, Lokakuun vallankumous. Minä en edes puhukaan siitä, että maan poliittisen ja kulttuurielämän nykyiset olot eroavat perin juurin vanhan ajan oloista, jolloin joukkojen pimeys, valistumattomuus, nöyryys ja poliittinen sorronalaisuus antoivat silloisille „hallitsijoille“ mahdollisuuden pysyä vallassa pitemmän tai lyhyemmän ajan.

Mitä tulee kansaan, mitä tulee Neuvostoliiton työläisiin ja talonpoikiin, niin he eivät ole lainkaan niin

kuuliaisia, nöyriä ja säikyteltyjä kuin Te kuvittelette heidän olevan. Euroopassa monet kuvittelevat Neuvostoliiton ihmisiä vanhaan tapaan, he luulevat, että Venäjällä asuu ihmisiä, jotka ovat ensinnäkin nöyriä ja toiseksi laiskoja. Se on vanhentunut ja perin juurin väärä käsitys. Se syntyi Euroopassa niihin aikoihin, jolloin venäläiset tilanherrat alkoivat käydä Pariisissa, tuhлата ryöväämänsä rahat siellä ja oleskella tyhjäntoimittajina. He tosiaankin olivat heikkoluontoisia ja hyödyttömiä ihmisiä. Sen nojalla tehtiin johtopäätöksiä „venäläisestä laiskuudesta“. Mutta se ei voi vähimmässäkään määrässä koskea venäläisiä työläisiä ja talonpoikia, jotka ovat hankkineet ja hankkivat toimeentulovälineet omalla työllään. On jotensakin omituista pitää nöyrinä ja laiskoina venäläisiä talonpoikia ja työläisiä, jotka ovat tehneet lyhyessä ajassa kolme vallankumousta, murskanneet tsarismia ja porvariston ja jotka nykyään rakentavat voittoisasti sosialismia.

Äsken Te kysyitte minulta, päättääkö meillä kaikista asioista yksi henkilö. Ei milloinkaan eikä missään olosuhteissa, työläisemme eivät nyt sietäisi yhden henkilön valtaa. Kaikkein suurimmatkin auktoriteetit häviävät meillä näyttämöltä, muuttuvat olemattomiksi niin pian kuin työläisjoukot lakkaavat luottamasta heihin, niin pian kuin he kadottavat kosketuksen työläisjoukkoihin. Plehanov nautti kerrassaan harvinaista arvovaltaa. Ja kuinka kävi? Niin pian kuin hän alkoi ontua poliittisesti, työläiset unohtivat hänet, erkanivat hänestä ja unohtivat hänet. Toinen esimerkki: Trotski. Trotskikin nautti suurta arvovaltaa, vaikkei tietenkään lähimainkaan sellaista kuin Pleha-

nov. Mutta kuinka kävi? Niin pian kuin hän erkani työläisistä, hänet unohdettiin.

Ludwig. Unohdettiin kokonaan?

Stalin. Joskus muistelevat — vihalla.

Ludwig. Kaikkiko muistelevat vihalla?

Stalin. Mitä työläisiimme tulee, niin he muistelevat Trotskia vihalla, kiukulla ja suuttumuksella.

On tietenkin eräs pieni väestön osa, joka todellakin pelkää Neuvostovaltaa ja taistelee sitä vastaan. Tarkoitan kuolevien, likvidoitavien luokkien jätteitä ja ennen kaikkea talonpoikaiston mitättömän pientä osaa — kulakistoa. Mutta tässä ei ole kysymys vain näiden ryhmien peloittelupolitiikasta, jota todella on olemassa. Kaikki tietävät, että me, bolshevikit, emme tässä asiassa rajoitu peloitteluun, vaan menemme pitemmälle ja johdamme asioita tämän porvarillisen kerrostuman likvidoimiseen.

Mutta jos otetaan Neuvostoliiton työtätekevä väestö, työläiset ja työtätekevät talonpojat, jotka muodostavat vähintään 90% väestöstä, niin he ovat Neuvostovaltan puolella ja valtava enemmistö heistä kannattaa aktiivisesti Neuvostojärjestelmää. He kannattavat Neuvostojärjestelmää siksi, että tämä järjestelmä palvelee työläisten ja talonpoikain perusetuja.

Siinä on Neuvostovallan lujuuden perusta eikä niin sanotussa peloittelupolitiikassa.

Ludwig. Olen Teille sängen kiitollinen tästä vastauksesta. Pyydän Teitä suomaan minulle anteeksi, kun teen Teille kysymyksen, joka saattaa tuntua Teistä kummalliselta. Elämäkerrassanne on niin sanoakseni „rosvo“-tekojen momentteja. Onko Teitä kiinnostanut Stepan Razinin persoona? Minkälainen

on Teidän mielipiteenne hänestä „aatteellisena rosvoona“?

Stalin. Meitä, bolshevikkeja, ovat aina kiinnostaneet sellaiset historialliset persoonat kuin Bolotnikov, Razin, Pugatshev y.m. Näiden henkilöiden esiintymisissä me olemme nähneet sorrettujen luokkien luonnonvoimaisen kiihtymyksen heijastuksen, feodaalista sortoa vastaan nousseen talonpoikaiston vaistovaraisen kapinan heijastuksen. Meitä on aina kiinnostanut tämäntapaisten talonpoikaiston ensimmäisten kapinayritysten historian tutkiminen. Mutta tässä ei tietenkään voida tehdä minkäänlaista analogiaa bolshevikkien suhteen. Erilliset talonpoikaiskapinat eivät siinäkään tapauksessa, että ne eivät olisi niin „rosvoimaisia“ ja järjestymättömiä kuin Stepan Razinilla, voi johtaa mihinkään vakavaan. Talonpoikaiskapinat voivat johtaa menestykseen vain siinä tapauksessa, että ne yhdistyvät työläisten kapinoihin ja että työläiset johtavat talonpoikaiskapinoita. Vain työväenluokan johtama yhdistetty kapina voi johtaa päämäärään.

Razinista ja Pugatshevista puhuttaessa ei sitä paitsi saa milloinkaan unohtaa, että he olivat tsaarikannalla: he esiintyivät tilanherroja vastaan, mutta „hyvän tsaarin“ puolesta. Sellainenhan heidän tunnukseksi oli.

Kuten huomaatte, analogia bolshevikkien suhteen ei mitenkään sovi.

Ludwig. Sallikaa tehdä Teille eräitä kysymyksiä Teidän elämäkerrastanne. Masarykin luona käydessäni hän sanoi minulle, että hän tajusi olevansa sosialisti jo 6 vuoden ikäisenä. Mikä ja milloin on tehnyt Teistä sosialistin?

Stalin. Minä en voi väittää, että minulla olisi jo 6-vuotiaana ollut kiintymystä sosialismiin. Eikä vielä 10- tai 12-vuotiaanakaan. Vallankumoukselliseen liikkeeseen liityin 15-vuotiaana, jolloin otin yhteyden Takakaukaasiassa siihen aikaan asuneiden venäläisten marxilaisten maanalaisiin ryhmiin. Näillä ryhmillä oli minuun suuri vaikutus ja ne johdattivat minut maanalaisen marxilaisen kirjallisuuden makuun.

Ludwig. Mikä antoi Teille sysäyksen oppositiomieli-syyteen? Ehkä huono kohtelu vanhempienne taholta?

Stalin. Ei. Vanhempani olivat koulunkäymät-tömiä ihmisiä, mutta minua he eivät kohdelleet lainkaan huonosti. Eri asia oli oikeauskoinen hengellinen seminaari, jossa minä silloin opiskelin. Protes-tista seminaarissa vallinneita ilkeävaltakomentoa ja jesuiittamaisia menetelmiä vastaan minä olin val-mis tulemaan ja todella tulin vallankumousmieheksi, marxilaisuuden, tämän todella vallankumouksellisen opin kannattajaksi.

Ludwig. Mutta ettekö Te tunnusta jesuiittain myön-teisiä puolia?

Stalin. Niin, heillä on järjestelmällisyyttä ja itse-pintaisuutta työssä inhoittavien tarkoituksperien saa-vuttamiseksi. Mutta heidän perusmenetelmiään ovat kyttääminen, urkkiminen, sielunelämän penkominen, kiusaaminen,—mitä siinä voi olla myönteistä? Esi-merkiksi kyttääminen kasvatuslaitoksessa: kello 9 soitto teelle, menemme ruokasaliin, mutta kun palaamme huoneisiimme, niin osoittautuukin, että sinä aikana on tarkastettu ja pengottu mullin mallin kaikki tavaransäilytyslaatikkomme... Mitä myönteistä sellaisessa voi olla?

Ludwig. Minä olen havainnut Neuvostoliitossa poikkeuksellista kunnioitusta kaikkea amerikkalaista kohtaan, sanoisinpa jopa kaiken amerikkalaisen, t.s. dollarimaan, kaikkein johdonmukaisimman kapitalistisen maan edessä kumarteluakin. Sellaisia tunteita on jopa työväenluokassannekin, eivätkä ne koske vain traktoreita ja autoja, vaan myös amerikkalaisia yleensä. Miten Te tämän selitätte?

Stalin. Te liioittelette. Meillä ei ole mitään erikoista kunnioitusta kaikkea amerikkalaista kohtaan. Mutta me kunnioitamme amerikkalaista toimekkuutta kaikessa,—teollisuudessa, tekniikassa, kirjallisuudessa, elämässä. Me emme unohda milloinkaan, että Pohjois-Amerikan Yhdysvallat on kapitalistinen maa. Mutta amerikkalaisten keskuudessa on paljon henkisessä ja fyysillisessä suhteessa terveitä ihmisiä, terveitä kaikessa suhtautumisessaan työhön, asiaan. Me olemme myötämielisiä juuri tälle toimekkuudelle ja tälle vaatimattomuudelle. Siitä huolimatta, että Amerikka on korkeasti kehittynyt kapitalistinen maa, niin teollisuudessa vallitsevat tavat, tuotannossa vallitsevat tottumukset sisältävät siellä jotain demokratismin tapaista, jota ei voida sanoa Euroopan vanhoista kapitalistimaista, joissa feodaalisen aristokratian herraskaisuuden henki elää vieläkin.

Ludwig. Te ette edes aavista, kuinka oikeassa Te olette.

Stalin. Kukapa sen tietää, ehkä aavistankin.

Siitä huolimatta, että yhteiskunnallisena järjestelmänä feodalismi on jo aikoja sitten murskattu Euroopassa, on sen huomattavia jätteitä edelleenkin olemassa sekä jokapäiväisessä elämässä että tavoissa. Feodaali-

set piirit nostavat edelleenkin keskuudestaan teknikkoja, spesialisteja, tiedemiehiä ja kirjailijoita, jotka tuovat tullessaan herraskaisia tapoja teollisuuteen, tekniikkaan, tieteeseen ja kirjallisuuteen. Feodaalisia perinnäistapoja ei ole murskattu loppuun asti.

Tätä ei voida sanoa Amerikasta, joka on „vapaiden kolonisaattorien“ maa, ilman tilanherroja, ilman aristokraatteja. Siitä johtuvat lujat ja verrattain yksinkertaiset amerikkalaiset tavat tuotannossa. Amerikassa käyneet työläis-talouismiehemme huomasivat heti tämän piirteen. He kertoivat tavallaan mieluisasti hämmästyneinä, että Amerikassa on tuotantoprosessissa vaikea erottaa ulkonaisesti insinööriä työläisestä. Ja se tietenkin miellyttää heitä. Euroopassa on asia aivan toisin.

Mutta jos puhutaan myötätunnostamme jotakin kansakuntaa, tahi oikeammin sanoen jonkin kansakunnan enemmistöä kohtaan, niin silloin on tietenkin puhuttava myötätunnostamme saksalaisiin. Tunteitamme amerikkalaisia kohtaan ei voida verrata tähän myötätuntoon!

Ludwig. Minkä vuoksi juuri saksalaiseen kansakuntaan?

Stalin. Vaikkapa vain sen vuoksi, että se on antanut maailmalle sellaiset miehet kuin Marxin ja Engelsin. Riittää, kun toteaa tämän tosiasian nimenomaan tosiasiana.

Ludwig. Viime aikoina on eräiden saksalaisten poliitikkojen keskuudessa ollut havaittavissa vakavaa pelkoa, että Neuvostoliiton ja Saksan välisen perinnäisen ystävyuden politiikka tulee työnnettyksi takalalle. Tätä pelkoa on syntynyt Neuvostoliiton ja Puolan

neuvottelujen yhteydessä. Jos näiden neuvottelujen tuloksena tulisi Puolan nykyisten rajojen tunnustaminen Neuvostoliiton taholta tosiasiaksi, niin se merkitsisi suurta pettymystä koko Saksan kansalle, joka on yhä sitä mieltä, että Neuvostoliitto taistelee Versaillesin järjestelmää vastaan eikä aio tunnustaa sitä.

Stalin. Minä tiedän, että eräiden saksalaisten valtiomiesten keskuudessa on havaittavissa eräänlaista tyytymättömyyttä ja huolestumista sen johdosta, että Neuvostoliitto neuvotteluissaan tai jossakin sopimuksessa Puolan kanssa ehkä saattaisi ottaa askeleen, joka merkitsisi, että Neuvostoliitto antaa hyväksymisensä, takeet Puolan alueille ja rajoille.

Nämä epäilykset ovat mielestäni virheellisiä. Me olemme aina ilmoittaneet olevamme valmiit solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksen minkä valtion kanssa tahansa. Me olemme jo solmineet näitä sopimuksia eräiden valtioiden kanssa. Me olemme julkisesti lausuneet olevamme valmiit allekirjoittamaan tällaisen sopimuksen myös Puolan kanssa. Kun me kerran ilmoitamme, että olemme valmiit allekirjoittamaan hyökkäämättömyyssopimuksen Puolan kanssa, niin emme tee sitä fraasin vuoksi, vaan sitä varten, että sellainen sopimus todellakin allekirjoitettaisiin. Me olemme, jos niin tahdotte, erikoislajin poliitikkoja. On olemassa sellaisia poliitikkoja, jotka tänään lupaavat tai ilmoittavat yhtä, mutta seuraavana päivänä joko unohtavat tai kieltävät sen, mitä ovat ilmoittaneet, eivätkä tällöin edes punastu. Me emme voi menetellä siten. Se, mitä tehdään ulkopuolella, tulee kiertämättä tunnetuksi myöskin maan sisällä, tulee tunnetuksi kaikille

työläisille ja talonpojille. Jos me puhuisimme yhtä, mutta tekisimme toista, niin me kadottaisimme arvovaltamme kansanjoukoissa. Kun puolalaiset ilmoittivat olevansa valmiit käymään kanssamme neuvotteluja hyökkäämättömyyssopimuksesta, niin me luonnollisesti suostuimme siihen ja aloitimme neuvottelut.

Mikä on saksalaisten kannalta kaikkein vaarallista siinä, mitä voi tapahtua? Suhteiden muuttuminen saksalaisiin, niiden huonontuminen? Mutta se on aivan perusteetonta. Meidän, samoin kuin puolalaisenkin, on sanottava sopimuksessa, ettemme tule turvautumaan väkivaltaan, hyökkäykseen, Puolan tai Neuvostoliiton rajojen muuttamiseksi tahi niiden riippumattomuuden loukkaamiseksi. Samoin kuin me annamme tämän lupauksen puolalaisille, aivan samoin hekin antavat meille samanlaisen lupauksen. Ilman sellaista pykälää siitä, että me emme aio käydä sotaa valtioittemme riippumattomuuden tahi rajojen eheyden loukkaamiseksi, ilman sellaista pykälää ei sopimusta voida tehdä. Ilman sitä ei kannata puhuakaan sopimuksesta. Sellainen on se enimmäismäärä, minkä me voimme tehdä.

Merkitseekö tämä Versaillesin järjestelmän tunnustamista ²⁷? Ei. Tahi mahdollisesti tämä on rajojen takaamista? Ei ole. Me emme milloinkaan ole olleet Puolan takaajina eikä meistä milloinkaan tule sitä, samoin kuin Puola ei ole ollut eikä siitä tule meidän rajojemme takaajaa. Ystävälliset suhteemme Saksaan jäävät sellaisiksi, jollaiset ne ovat olleet tähänkin asti. Sellainen on varma vakaumukseni.

Näin ollen ne epäilykset, joista Te puhutte, ovat aivan perusteettomia. Nämä epäilykset ovat syntyneet

niiden huhujen perusteella, joita eräät puolalaiset ja ranskalaiset ovat levittäneet. Nämä epäilykset hälvenvät, kun me julkaisemme sopimuksen, jos Puola allekirjoittaa sen. Kaikki saavat nähdä, että siinä ei ole mitään Saksaa vastaan.

Ludwig. Olen Teille hyvin kiitollinen tästä lausunnosta. Sallikaa tehdä Teille seuraava kysymys: Te puhutte „tasanjaosta“ ja sitä paitsi tällä sanalla on vissinlainen irooninen vivahde yleisen tasaamisen suhteen. Mutta onhan yleinen tasaaminen sosialistinen ihanne.

Stalin. Sellaista sosialismia, jonka vallitessa kaikki ihmiset saisivat saman palkan, yhtä suuren määrän lihaa, yhtä suuren määrän leipää, käyttäisivät samantlaisia pukuja, saisivat samoja tuotteita ja yhtä suuren määrän,—sellaista sosialismia marxilaisuus ei tunne.

Marxilaisuus sanoo ainoastaan sen, että niin kauan, kun luokkia ei ole lopullisesti hävitetty ja työ ei ole muuttunut toimeentulon välineestä ihmisten ensimmäiseksi tarpeeksi, vapaaehtoiseksi työksi yhteiskuntaa varten, niin kauan ihmiset tulevat saamaan työstään maksun työnsä mukaan. „Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan“,—sellainen on marxilainen sosialismin määritelmä, s.o. kommunismin ensimmäisen asteen, kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisen asteen määritelmä.

Vasta kommunismin korkeammalla asteella, vasta kommunismin korkeammassa vaiheessa jokainen, työskennellen kykyjensä mukaan, tulee saamaan työstään tarpeittensa mukaan. „Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan“.

On aivan selvää, että sosialismin aikana eri ihmisillä on ja tulee olemaan erilaiset tarpeet. Sosialismi ei ole milloinkaan kieltänyt eroavaisuutta makuasioissa, tarpeitten määrässä ja laadussa. Lukekaapa, miten Marx arvosteli Stirneriä ²⁸ tämän tasaamistendenssien vuoksi, lukekaa Marxin arvostelua Gothan ohjelmasta vuodelta 1875 ²⁹, lukekaa myöhäisempiä Marxin, Engelsin ja Leninin teoksia, niin Te huomaatte, miten päättäväisesti he hyökkäävät tasaamista vastaan. Tasaamisen alkulähteenä on yksilöllistalonpoikainen ajattelutapa, kaikkien hyödykkeiden tasanjaon psykologia, primitiivisen talonpoikais-„kommunismien“ psykologia. Tasaamisella ei ole mitään yhteistä marxilaisen sosialismin kanssa. Vain henkilöt, jotka eivät tunne marxilaisuutta, voivat käsittää asian niin primitiivisesti, että Venäjän bolshevikit muka haluavat koota kaikki hyödykkeet yhteen ja jakaa ne sitten tasan. Siten kuvittelevat asiaa henkilöt, joilla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa. Sellaiseksi kuvittelivat kommunismin Cromwellin ja Ranskan vallankumouksen aikojen primitiivisten „kommunistien“ tapaiset henkilöt. Mutta marxilaisuudella ja Venäjän bolshevikeilla ei ole mitään yhteistä tuollaisten tasaaja-„kommunistien“ kanssa.

Ludwig. Te poltatte savuketta. Missä Teidän legendaarinen piippunne on, hra Stalin? Te olette joskus sanonut, että sanat ja legendat ovat ohimeneviä, mutta teot säilyvät. Mutta uskokaa, että miljoonat ihmiset ulkomailta, jotka eivät tiedä eräitä sanontojanne ja tekojanne, tietävät Teidän legendaarisen piippunne olemassaolon.

Stalin. Unohdin piipun kotiin.

Ludwig. Teen Teille erään kysymyksen, joka saattaa Teitä kovasti hämmästyttää.

Stalin. Me, venäläiset bolshevikit, olemme jo aikoja sitten unohtaneet hämmästyksen taidon.

Ludwig. Niin mekin Saksassa.

Stalin. Niin, Te Saksassa lakkaatte pian hämmästelystä.

Ludwig. Kysymykseni on seuraava: Te olette monesti ollut uhan ja vaaran alaisena, Teitä on vainottu. Olette ollut mukana taisteluissa. Useita läheisiä ystäviänne on tuhoutunut. Te olette jäänyt henkiin. Miten Te tämän selitätte? Ja uskotteko Te kohtaloon?

Stalin. En, en usko. Bolshevikit, marxilaiset eivät usko „kohtaloon“. Itse kohtalokäsitys, „Schicksal“-käsitys on ennakkoluuloa, hölynpölyä, mytologian jätettä, sellaisen mytologian kuin oli muinaiskreikkalaisilla, joilla kohtalon jumalatar ohjasi ihmisten kohtaloa.

Ludwig. Siis se tosiasia, että Te ette ole tuhoutunut, on sattuma?

Stalin. On olemassa sekä sisäisiä että ulkoisia syitä, jotka yhdessä johtivat siihen, etten minä tuhoutunut. Mutta siitä kokonaan riippumatta minun tilalani olisi voinut olla toinen, sillä jonkunhan olisi pitänyt istua tällä paikalla. „Kohtalo“ on jotain epälainmukaista, jotain mystillistä. Minä en usko mystiikkaan. Siihen, että vaarat ovat menneet ohitseni, on tietysti ollut syynsä. Mutta olisi voinut olla joukko muita sattumia, joukko muita syitä, jotka olisivat voineet johtaa suorastaan päinvastaiseen tulokseen. Niin sanotulla kohtalolla ei tässä ole mitään tekemistä.

Ludwig. Lenin vietti monia vuosia ulkomailla, emigratiossa. Te olette joutunut olemaan ulkomailla hyvin vähän. Pidätkö Te tätä puutteellisuutenanne, oletko Te sitä mieltä, että vallankumoukselle ovat tuottaneet enemmän hyötyä ne, joilla ulkomailla emigratiossa ollessaan oli mahdollisuus tutkia Eurooppaa välittömästi, mutta olivat sen sijaan irrallaan välittömästä kosketuksesta kansaan, vaiko ne vallankumousmiehet, jotka työskentelivät täällä ja tunsivat kansan mielialan, mutta sen sijaan tunsivat vähän Eurooppaa?

Stalin. Lenin on tästä vertauksesta jätettävä pois. Vain aniharvat niistä, jotka jäivät Venäjälle, olivat niin kiinteässä yhteydessä Venäjän tosioloihin, työväenliikkeeseen maan sisällä, kuin Lenin, vaikka hän olikin pitkän aikaa ulkomailla. Joka kerta, kun kävin hänen luonaan ulkomailla — vuosina 1906, 1907, 1912 ja 1913³⁰ — näin hänellä suuret pinkat Venäjältä käytännönmiehiltä tulleita kirjeitä, ja Lenin tiesi aina enemmän kuin ne, jotka olivat jääneet Venäjälle. Hän piti aina ulkomailla oloaan rasituksena itselleen.

Sellaisia tovereita, jotka jäivät Venäjälle, jotka eivät matkustaneet ulkomaille, on puolueessamme ja sen johdossa tietenkin paljon enemmän kuin entisiä emigrantteja, ja heillä on tietenkin ollut tilaisuus tuottaa suurempaa hyötyä vallankumoukselle kuin ulkomailla olleet emigrantit tuottivat. Ja puolueessamme on jäänyt vähän emigrantteja. Kahdesta miljoonasta puolueen jäsenestä heitä on 100—200. Keskuskomitean 70 jäsenestä tuskin enempää kuin 3—4 on ollut emigratiossa.

Mitä tulee Eurooppaan tutustumiseen, Euroopan tutkimiseen, niin tietenkin niillä, jotka halusivat tutkia Eurooppaa, oli suurempi mahdollisuus tehdä se oleskellessaan Euroopassa. Ja tässä mielessä ne meistä, jotka eivät oleskelleet kauan ulkomailla, ovat jonkin verran menettäneet. Mutta ulkomailla oleskelulla ei suinkaan ole ratkaisevaa merkitystä Euroopan talouden, tekniikan, työväenliikkeen kaadereiden, kaikenlaisen kirjallisuuden, kaunokirjallisuuden tai tieteellisen, tutkimisessa. Jos muut ehdot pysyvät samoina, niin on tietenkin helpompaa tutkia Eurooppaa oleskellen siellä. Mutta sillä vajavaisuudella, joka muodostuu henkilöille, jotka eivät ole olleet Euroopassa, ei ole suurta merkitystä. Päinvastoin, tunnen monia tovereita, jotka ovat oleskelleet jopa 20 vuotta ulkomailla, ovat asuneet jossain Charlottenburgissa tai Latalaisessa korttelissa, istuneet vuosikausia kahviloissa, juoneet olutta, mutta eivät kuitenkaan ole saaneet tutkituksi Eurooppaa eivätkä ole tulleet ymmärtämään sitä.

Ludwig. Oletteko Te sitä mieltä, että saksalaisilla on kansakuntana kehittynyt enemmän mieltymys järjestykseen kuin mieltymys vapauteen?

Stalin. Aikoinaan Saksassa todellakin suuresti kunnioitettiin lakeja. Vuonna 1907, jolloin jouduin asumaan Berliinissä 2—3 kuukautta, me, venäläiset bolshevikit, nauroimme usein eräille saksalaisille ystävillemme tuon lakien kunnioittamisen vuoksi. Liikkui esimerkiksi sellainen vitsi, että kun Berliinin sosialidemokraattinen Vorstand määräsi jonkin mielenosoituksen määräytyksi päiväksi ja määräytyksi tunniksi, johon piti saapua järjestön jäsenten kaikista esikaupunginosista,

niin eräästä esikaupunginosasta saapunut 200-henkinen ryhmä, joka tosin tuli ajoissa, määrätuntina kaupunkiin, ei kuitenkaan ehtinyt mielenosoitukseen, koska se seisoi kaksi tuntia asemasillalla uskaltamatta poistua siltä: tarkastaja, joka kerää matkaliput asemalta poistuvilta, ei ollut paikalla eikä matkalippuja voitu kenellekään luovuttaa. Laskettiin leikkiä, että asiaan piti sekaantua venäläisen toverin, joka osoitti saksalaisille yksinkertaisen ulospääsyn tilanteesta: oli poistuttava asemasillalta luovuttamatta matkalippuja...

Mutta onko Saksassa nyt jotain tuollaista? Kunniotetaanko nyt Saksassa lakeja? Eivätkö ne samaiset kansallissosialistit, joiden luulisi enemmän kuin kenenkään muun olevan porvarillisen laillisuuden vartiossa, riko noita lakeja, hajoita työläisklubeja ja rankaisematta murhaa työläisiä?

Minä en edes puhukaan työläisistä, jotka, kuten minusta tuntuu, ovat jo kauan sitten kadottaneet kunnioituksen porvarillista laillisuutta kohtaan.

Niin, viime aikoina ovat saksalaiset muuttuneet suuresti.

Ludwig. Minkälaisissa olosuhteissa työväenluokan lopullinen ja täydellinen yhteenliittäminen yhden puolueen johdon alaiseksi on mahdollista? Minkä tähden, kuten kommunistit sanovat, tällainen työväenluokan yhteenliittäminen on mahdollista vain proletaarisen vallankumouksen jälkeen?

Stalin. Tällainen työväenluokan yhteenliittäminen kommunistisen puolueen ympärille voi tapahtua helpoimmin voittoisan proletaarisen vallankumouksen tuloksena. Mutta pääpiirteissään se tulee epäilemättä tapahtumaan jo ennen vallankumousta.

Ludwig. Onko kunnianhimo kiihokkeena vaiko haittana suuren historiallisen persoonallisuuden toiminnalle?

Stalin. Erilaisissa olosuhteissa on kunnianhimon osuus erilainen. Olosuhteista riippuen kunnianhimo voi olla joko kiihokkeena tahi haittana suuren historiallisen persoonallisuuden toiminnalle. Useimmiten se on haittana.

Ludwig. Onko Lokakuun vallankumous jossain mielessä Ranskan suuren vallankumouksen jatkoa ja päätökseen viemistä?

Stalin. Lokakuun vallankumous ei ole Ranskan suuren vallankumouksen jatkoa eikä päätökseen viemistä. Ranskan vallankumouksen päämääränä oli feodalismien hävittäminen kapitalismin pystyttämistä varten. Lokakuun vallankumouksen päämääränä sen sijaan on kapitalismin hävittäminen sosialismin pystyttämistä varten.

**NIZHNI-NOVGOROD. AUTOTEHTAAN
RAKENNUSTYÖMAAN PÄÄLLIKÖLLE
JA TOVERI MOLOTOVILLE NIMETYN
AUTOTEHTAAN JOHTAJALLE**

Tervehdys tehtaan työmiehille ja työläisnaisille sekä hallinnollis-poliittisille ja teknillisille johtajille rakennustöiden päättymisen ja Autotehdasjättiläisen käyntiinpanon johdosta!

Palava onnitteluni Autotehtaan rakennustyömaan iskurityöläisille, sekä miehille että naisille, jotka ovat kantaneet harteillaan rakennustöiden raskaimman taakan!

Kiitos ulkomaalaisille työläisille, tekniikoille ja insinööreille, jotka ovat auttaneet Neuvostoliiton työväenluokkaa tehtaan rakentamisessa, asentamisessa ja käyntiinpanossa!

Onnittelen voiton johdosta, toverit!

Toivokaamme, että Autotehtaan onnistuu voittaa nopeasti ja täydelleen tuotantoprosessin omaksumisen

ja tuotannon järjestämisen vaikeudet, tuotanto-ohjelman täyttämisen vaikeudet.

Toivokaamme, että Autotehdas kykenee antamaan lähitulevaisuudessa maalle tuhansia ja kymmeniä tuhansia autoja, jotka ovat kansantaloudellemme välttämättömiä kuin ilma ja vesi.

Eteenpäin, uusiin voittoihin!

J. Stalin

„Pravda“ № 2,
tammikuun 2 pnä 1932

SARATOV. KOMBAINITEHTAAN RAKENNUSTYÖMAAN PÄÄLLIKÖLLE JA KOMBAINITEHTAAN JOHTAJALLE

Tervehdys tehtaan työmiehille ja työläisnaisille sekä koko johtavalle henkilökunnalle!

Palavat onnitteluni tehtaan aktiiville ja ennen kaikkea iskurityöläisille, sekä miehille että naisille, rakennustöiden menestyksellisen päättymisen ja tehtaan käyntiinpanon johdosta!

Toverit! Maa tarvitsee kombaineja yhtä kipeästi kuin traktoreita ja autojakin. Olen varma siitä, että te saavutatte menestystä tehtaan tuotanto-ohjelman täydellisessä täyttämisessä.

Eteenpäin, uusiin voittoihin!

J. Stalin

Tammikuun 4 pnä 1932

„Pravda“ № 6,
tammikuun 6 pnä 1932

VASTAUS OLEHNOVITSHILLE JA ARISTOVILLE

*„Proletarskaja Revoljutsija“ aikakauslehden toimitukselle
lähetetyn kirjeen „Eräistä bolshevismien historian
kysymyksistä“ johdosta*

Tov. Olehnovitshille

Kirjeenne olen saanut. Vastaukseni myöhästyi suuren työkuormituksen vuoksi.

En mitenkään voi olla samaa mieltä kanssanne, toveri Olehnovitsh. Ja seuraavista syistä.

1. Ei ole totta, että „trotskilaisuus ei ole milloinkaan ollut kommunismin fraktio“. Mikäli trotskilaiset erosivat organisatoorisesti — vaikkapa vain väliaikaisestikin — menshevismistä, luopuivat — vaikkapa vain väliaikaisestikin — bolshevisminvastaisista katsantokannoistaan ja heidät otettiin puolueeseen ja Kominterniin ja he alistuivat näiden päätöksiin, — oli trotskilaisuus kieltämättä kommunismin osa, fraktio.

Trotskilaisuus oli kommunismin fraktio sekä sanan laajassa merkityksessä, s.o. maailman kommunistisen liikkeen osana, joka säilytti ryhmänsä erillisyyden, että sanan **altaassa** merkityksessä, s.o. enemmän tai vähemmän järjestyneenä **fraktiona** NKP(b):n sisällä, joka fraktio taisteli vaikutusvallasta puolueessa. Olisi naurettavaa kieltää kaikille tunnetut tosiasiat siitä, että trotskilaiset olivat ryhmä NKP(b):ssa,

tosiasiat, jotka on merkitty NKP(b):n edustajakokousten ja konferenssien päätöslauselmiin.

NKP(b) ei siedä ryhmiä eikä se voi suostua niiden legalisoimiseen? Niin, ei siedä eikä voi suostua niiden legalisoimiseen. Mutta se ei vielä merkitse sitä, etteivätkö trotskilaiset olisi todellisuudessa muodostaneet ryhmää. Juuri siksi, että trotskilaisilla oli todellisuudessa oma ryhmänsä, jonka legalisoimisen puolesta he taistelivat, — juuri sen vuoksi — muun muassa sen vuoksi heidät sitten heitettiin ulos puolueesta.

Te yritätte selviytyä pelistä sillä, että pyritte erottamaan trotskilaisuuden trotskilaisista olettaen, että se, mikä koskee trotskilaisuutta, ei voi koskea trotskilaisia. Toisin sanoen Te tahdotte sanoa, että trotskilaisuus ei milloinkaan ole ollut kommunismin fraktio, mutta Trotski ja trotskilaiset ovat olleet kommunismin fraktio. Se on skolastiikkaa ja itsensä pettämistä, toveri Olenovitsh! Trotskilaisuutta ei voi olla ilman trotskilaisuuden kannattajia, t.s. ilman trotskilaisia, samoin kuin ei voi olla olemassa trotskilaisia ilman trotskilaisuutta, — vaikkapa vain peitettyä ja kokoonkäärittyä, mutta kuitenkin trotskilaisuutta, — muussa tapauksessa he lakkaisivat olemasta trotskilaisia.

Mikä oli trotskilaisten luonteenomainen piirre silloin, kun he muodostivat kommunismin fraktion? Heidän luonteenomaisena piirteenään oli se, että trotskilaiset horjuivat „permanenttisesti“ bolshevismin ja menshevismin välillä, ja tämä horjuminen saavutti korkeimman pisteensä puolueen ja Kominternin jokaisessa käänteessä leimahtaen ryhmäkuntataisteluksi puoluetta vastaan. Mitä se merkitsee? Se merkitsee,

että trotskilaiset eivät olleet todellisia bolshevikkeja, vaikka he kuuluivatkin puolueeseen ja alistuivat sen päätöksiin, että heitä ei myöskään voitu sanoa oikeiksi menshevikkeiksi, vaikka he horjahtelivatkin usein menshevismin puoleen. Nuo horjahtelut ne tulivatkin puolueen sisäisen taistelun perustaksi leniniläisten ja trotskiläisten välillä kaudella, jolloin trotskilaiset olivat puolueessamme (1917 — 1927). Trotskiläisten horjunnan perustan taas muodosti se tosiasia, että käärien kokoon bolshevisminvastaiset katsomuksensa ja tullen sillä tavalla puolueeseen trotskilaiset eivät kuitenkaan luopuneet näistä katsomuksistaan, jonka vuoksi ne, nuo katsomukset, antoivat tietää itsestään erikoisen voimakkaasti puolueen ja Kominternin jokaisessa käänteessä.

Te ette todennäköisesti hyväksy trotskilaisuutta koskevan kysymyksen tällaista tulkintaa. Mutta silloin Teidän on päädyttävä jompaan kumpaan kahdesta väärästä johtopäätöksestä. **Joko** Teidän on päädyttävä siihen, että puolueeseen tultuaan Trotski ja trotskilaiset luopuivat täydellisesti katsantokannoistaan ja muuttuivat todellisiksi bolshevikkeiksi, mikä ei ole totta, sillä siten oletettaessa jää käsittämättömäksi ja selittämättömäksi se lakkaamaton puolueen sisäinen taistelu, jota trotskilaiset kävivät puoluetta vastaan ja joka käsittää koko sen kauden, jonka trotskilaiset olivat puolueessamme. **Tahi** Teidän on päädyttävä siihen, että trotskilaisuus (trotskilaiset) „on aina ollut menshevismin fraktio“, mikä myöskään ei ole totta, sillä Lenin ja leniniläinen puolue olisivat tehneet periaatteellisen virheen, jos olisivat ottaneet menshevikkejä kommunistiseen puolueeseen vaikkapa vain minuutiksikin.

2. Ei ole totta, että trotskilaisuus „on aina ollut menshevismin fraktio, porvariston asioimiston eräs muoto työväenliikkeessä“, samoin kuin myöskään Teidän yrityksenne erottaa „puolueen suhde trotskilaisuuteen työväenliikkeessä toimivan porvariston asioimiston teoriana ja käytäntönä“ „puolueen suhteesta Trotskiin ja trotskilaisiin määrättyllä historiallisella ajankohdalla“ ei ole oikea.

Ensinnäkin, kuten jo ylempänä sanoin, Te teette virheen, skolastisen virheen, kun irroitatte keinotekoisesti trotskilaisuuden trotskilaisista ja päinvastoin — trotskilaiset trotskilaisuudesta. Puolueemme historia osoittaa, että tällainen irroittaminen, sikäli kuin sitä on ollut puolueemme yhdessä tai toisessa osassa, on aina ja täydellisesti ollut eduksi trotskilaisuudelle helpottaen sitä peittämään puoluevastaiten vehkeilyjensä jälkiä. Voin sanoa Teidän korvaanne, että ottaessanne poliittiseen käytäntöömme tavaksi irroittaa keinotekoisesti toisistaan kysymyksen trotskilaisuudesta ja kysymyksen trotskilaisista Te teette mitä suurimman palveluksen Trotskille ja trotskilaisille salakuljettajille.

Toiseksi, tehtyänne tämän virheen Te olette pakoitettu tekemään myös toisen, siitä johtuvan virheen, olettaessanne, että „määrättyllä historiallisella ajankohdalla“ puolue piti Trotskia ja trotskilaisia todellisina bolshevikkeina. Mutta tällainen oletamus on perin juurin väärä eikä se sovi mitenkään yhteen trotskilaisten ja leniniläisten välillä käydyn puolueen sisäisen taistelun historiasta otettujen tosiasiajn kanssa. Miten siinä tapauksessa voidaan selittää herkeämätön taistelu puolueen ja trotskilaisten välillä koko

sinä kautena, minkä trotskilaiset olivat puolueessa? Luuletteko Te, että se oli turhanpäiväistä riitaa eikä periaatteellista taistelua?

Kuten huomaatte, Teidän „korjauksenne“ kirjeseeni, jonka lähetin „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukseen, johtaa järjettömyyteen.

Todellisuudessa trotskilaisuus oli menshevismin fraktio siihen saakka, kun trotskilaiset liittyivät puolueeseemme, siitä tuli väliaikaisesti kommunismin fraktio sen jälkeen, kun trotskilaiset liittyivät puolueeseemme, siitä tuli uudelleen fraktio menshevismissä sen jälkeen, kun trotskilaiset karkoitettiin puolueestamme. „Koira palasi oksennuksensa ääreen“.

Siis:

a) ei voida väittää, että „määrätyllä historiallisella ajankohdalla“ puolue piti Trotskia ja trotskilaisia **todellisina** bolshevikkeina, sillä tällainen olettaus on perin juurin ristiriidassa puolueemme historiasta vuosien 1917—1927 kaudelta otettujen tosiasian kanssa;

b) ei voida olla sitä mieltä, että trotskilaisuus (trotskilaiset) „oli aina menshevismin fraktio“, sillä sellainen olettaus johtaisi siihen, että vuosien 1917—1927 kaudella puolueemme olisi ollut bolshevikkien ja menshevikkien välisen **blokin** puolue eikä bolshevistisesti monoliittinen puolue, mikä väittämä on kerrassaan väärä eikä sovi yhteen bolshevismin perusteiden kanssa;

c) ei voida keinotekoisesti irroittaa toisistaan kysymystä trotskilaisuudesta ja kysymystä trotskilaisista joutumatta vaaraan muuttua tahtomattaan trotskilaisen vehkeilyjen välikappaleeksi.

Millainen ulospääsy jää? Jää vain yksi ulospääsy: hyväksyä se, että „määrätyllä historiallisella ajankohdalla“ trotskilaisuus oli kommunistin fraktio, — fraktio, joka horjui bolshevismien ja menshevismien välillä.

J. Stalin

Tammikuun 15 p:nä 1932

Tov. Aristoville

Teillä on syntynyt väärinkäsitys, tov. Aristov.

Toisaalta kirjoituksen „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“³¹ (v. 1924) ja toisaalta „kirjeen „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle“ (v. 1931) välillä ei ole ristiriitaa. Nämä kaksi asiakirjaa valaisevat kysymyksen eri puolia, ja se näytti Teistä „ristiriidalta“. Mutta siinä ei ole „ristiriitaa“.

Kirjoituksessa „Lokakuun vallankumous“ puhutaan siitä, että ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski esittivät vuonna 1905 „permanentin“ vallankumouksen teorian Leniniä vastaan. Se vastaa täydellisesti historiallista todellisuutta. Nimenomaan Parvus, joka saapui Venäjälle 1905 ja toimitti erikoista sanomalehteä, jossa hän esiintyi aktiivisesti „permanentin“ vallankumouksen puolesta leniniläistä „rakennelmaa“ vastaan, nimenomaan Parvus ja sitten Parvuksen jälkeen ja yhdessä hänen kanssaan myös Trotski, — nimenomaan nämä kaksi pommittivat silloin Leninin vallan-

kumouskaaviota ja asettivat sitä vastaan „permanentin“ vallankumouksen teorian. Mitä Rosa Luxemburgiin tulee, niih hän oli silloin kulissien takana, pidättäytyi aktiivisesta taistelusta Leniniä vastaan tällä pohjalla, pitäen nähtävästi viisaampana olla toistaiseksi yhtymättä taisteluun.

Väitellessäni Radekia vastaan kirjoituksessa „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“ minä kärjistin kysymystä Parvuksen suhteen siksi, että puhuessaan vuodesta 1905 ja „permanentista“ vallankumouksesta Radek vaikenä Parvuksesta **tarkoituksellisesti**. Ja hän vaikenä Parvuksesta siksi, että vuoden 1905 jälkeen Parvuksesta tuli odiöösi henkilö, miljonääri, joka muuttui Saksan imperialistien suoranaiseksi asiamieheksi, eikä Radek halunnut sitoa „permanentin“ vallankumouksen teoriaa Parvuksen odiöösiin nimeen, halusi kiertää historian tosiasiat. Mutta minä kävin poikkiteloin ja tein tyhjäksi Radekin manööverin palauttamalla historiallisen totuuden oikeuksiinsa ja antamalla Parvukselle hänelle kuuluvan tunnustuksen.

Siten on asia kirjoituksen „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“ suhteen.

Mitä tulee „kirjeeseen „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle“, niin siinä valaistaan jo kysymyksen toista puolta, nimittäin sitä, että „permanentin“ vallankumouksen teorian ovat kyhänneet Rosa Luxemburg ja Parvus. Ja se myöskin vastaa historiallista todellisuutta. Ei Trotski, vaan Rosa Luxemburg ja Parvus **kyhäisivät** „permanentin“ vallankumouksen teorian. Ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski **esittivät** vuonna 1905 „permanentin“ vallankumouksen teo-

rian ja taistelivat aktiivisesti sen puolesta Leniniä vastaan.

Myöhemmin myöskin Rosa Luxemburg alkoi taistella aktiivisesti Leninin vallankumouskaaviota vastaan. Mutta se tapahtui jo vuoden 1905 jälkeen.

J. Stalin

Tammikuun 25 pnä 1932

„Bolshevik“ № 16,
elokuun 30 pnä 1932

MAGNITOGORSK. MAGNITOGORSKIN RAKENNUSTYÖMAALLE

Lennätin on tuonut tiedon Neuvostoliiton ensimmäisen jäättiläissulatusuunin käyntiinpanokauden päättymisestä ja sen tuotannon kehittämisestä täyteen vauhtiin, sulatusuunin, joka antaa päivässä yli 1.000 tonnia valurautaa ja meltoraudaksi muutettuna — noin 1.200 tonnia päivässä.

Onnittelen Magnitogorskin rakennustyömaan työläisiä sekä hallinnollista ja teknillistä henkilökuntaa tehtaan tuotantotehtävän ensimmäisen osan menestyksellisen täyttämisen johdosta!

Onnittelen Euroopan ensimmäisen ainutlaatuisen sulatusuunijäättiläisen koneiston omaksumisen johdosta!

Tervehdys Magnitogorskin rakennustyömaan iskurityöläisille, sekä miehille että naisille, jotka ovat taistellen voittaneet sulatusuunin käyntiinpanon ja sen tuotannon täyteen vauhtiin kehittämisen vaikeudet talven pyryilmojen oloissa ja olleet valmiit ottamaan kannettavakseen tehtaan rakennustöiden perustaakan!

Olen varma siitä, että magnitogorskilaiset täyttävät yhtä menestyksellisesti vuoden 1932 ohjelman perusosan, rakentavat vielä kolme sulatusuunia, martinuunin, valssilaitoksen ja täyttävät siten kunnialla velvollisuutensa maata kohtaan.

J. Stalin

„Pravda“ № 89,
maaliskuun 30 pnä 1932

**VASTAUS „ASSOCIATED PRESS'IN“
TIETOTOIMISTON EDUSTAJAN
hra RICHARDSONIN KIRJEESEEN³²**

Hra Richardsonille

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun porvarillisessa lehdistössä levitetään valheellisia huhuja sairaudestani. Todennäköisesti on olemassa sellaisia henkilöitä, jotka ovat kiinnostettuja siitä, että minä sairastuisin vakavasti ja pitkäksi aikaa, ellei pahemminkin. Mahdollisesti se ei ole aivan kohteliasta, mutta valitettavasti minulla ei ole mitään oireita, jotka voisivat ilahduttaa näitä herroja. Niin surullista kuin se onkin, mutta tosiasioille ei mahda mitään: olen aivan terve. Mitä tulee hra Zondekiin, niin hän voi ryhtyä hoitamaan toisten tovereiden terveyttä, jota varten hänet onkin kutsuttu Neuvostoliittoon.

J. Stalin

„Pravda“ № 93,
huhtikuun 3 pntä 1932

VALITUSTOIMISTOJEN MERKITYKSESTÄ JA TEHTÄVISTÄ

Valitustoimistojen³³ työllä on äärettömän suuri merkitys taistelussa puutteellisuuksien poistamiseksi puolue- ja neuvosto-, talous- ja ammattiliitto- sekä nuorisoliittokoneistoistamme, hallintokoneistojemme parantamiseksi.

Lenin sanoi, että ilman koneistoa me olisimme tuhoutuneet jo aikoja sitten, ja ilman järjestelmällistä, sitkeää taistelua koneiston parantamisen puolesta me tuhoudumme aivan varmasti. Se merkitsee, että päättäväinen ja järjestelmällinen taistelu luutuneisuutta, byrokratismia ja virastokankeutta vastaan koneistoissamme on puolueen, työväenluokan ja maamme kaikkien työtätekevien eräs oleellisimpia tehtäviä.

Valitustoimistojen äärettömän suuri merkitys on siinä, että ne ovat eräs parhaimpia keinoja sen Leninin neuvon elämässä toteuttamiseksi, jonka hän antoi taistelusta koneiston parantamiseksi.

Valitustoimistoilla on kieltämättä huomattavia saavutuksia tällä alalla. Tehtävänä on saavutettujen tulosten vakiinnuttaminen ja ratkaisevaan menestykseen pääseminen tässä asiassa. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteivätkö Valitustoimistot, jotka liittyvät ympärilleen

kaikki työläisten ja kolhoosilaisten aktiivisimmat kerrokset vetäen heitä valtion hallintotyöhön ja kuunnellen huomaavaisesti työtätekevien, sekä puolueeseen kuuluvien että puolueeseen kuulumattomien, ääntä, saavuttaisi näitä ratkaisevia menestyksiä.

Toivokaamme, että Valitustoimistojen työlle omistetut päivät tulevat olemaan sysäyksenä Valitustoimistojen työn edelleen kehittämiseksi sillä tiellä, jonka opettajamme Lenin on osoittanut.

J. Stalin

„Pravda“ № 97,
huhtikuun 7 p:nä 1932

VASTAUKSET RALPH V. BARNESIN KYSYMYKSIIN

toukokuun 3 pnä 1932

1. Kysymys. Eräissä amerikkalaisissa piireissä har-
kitaan nykyään hyvin vilkkaasti epävirallisen ame-
rikkalaisen kauppaedustajan lähettämismahdollisuutta
Moskovaan mukanaan asiantuntijaryhmä myötävaikut-
tamaan läheisempien kauppayhteyksien aikaansaami-
seen Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton välillä. Miten
Neuvostohallitus suhtautuisi tällaiseen mahdollisuu-
teen?

Stalin. Neuvostoliitto ottaa yleensä mielihyvin vas-
taan kauppaedustajia ja asiantuntijoita muista maista,
joilla on normaalit suhteet sen kanssa. Mitä Pohjois-
Amerikan Yhdysvaltoihin tulee, niin luulen, että
Neuvostohallitus suhtautuisi myönteisesti tämän-
luontoiseen aloitteeseen.

2. Kysymys. Jos eräät Atlantin valtameren tuolla
puolen olevista esteistä, jotka haittaavat neuvostoliit-
tolais-amerikkalaisen kaupan määrällistä laajenemista,
poistettaisiin, niin miten suuri likipitäen voisi olla
niiden tilausten määrä, jotka Neuvostoliitto voisi
sijoittaa Amerikkaan?

Stalin. Etukäteen on vaikea sanoa numeroa joutu-
matta erehdyksen vaaraan. Joka tapauksessa Neuvosto-

liiton kasvavat tarpeet ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen teollisuuden äärettömät mahdollisuudet antavat kaikki perusteet olettamukselle, että tilausten määrä voisi kasvaa moninkertaisesti.

3. **Kysymys.** Eräissä Amerikan vastuunalaisissa piireissä on olemassa sellainen täysin määrätty käsitys, että Neuvostoliiton ja Amerikan hallituksen reagoimisessa Kauko-Idän tapahtumiin viimeisten seitsemän kuukauden aikana on ilmennyt selvää yhdenmukaisuutta, ja että sen vuoksi Neuvostojen ja Amerikan politiikan välillä on nyt yleensä vähemmän eroavaisuutta kuin tähän asti.

Mikä on Teidän mielipiteenne tästä asiasta?

Stalin. On mahdotonta sanoa mitään määrättyä, sillä valitettavasti on hyvin vaikea saada selville Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen Kauko-Idän politiikan olemusta. Mitä Neuvostoliittoon tulee, niin se noudattaa ja tulee edelleenkin noudattamaan rauhan säilyttämisen järkkymätöntä politiikkaa niin Japanin kuin myöskin Mantshurian ja yleensä Kiinan suhteen.

4. **Kysymys.** Teidän maanne ja minun maani välillä on suurta eroavaisuutta, mutta on myöskin ilmeistä yhtäläisyyttä. Kummallakin on ääretön alue, jolla ei ole sellaisia esteitä kaupankäynnille kuin tullirajat. Tylsät perinnäistavat häiritsevät tietenkin vähemmän taloudellista toimintaa Neuvostoliitossa ja Yhdysvalloissa kuin muissa ensiluokan valtioissa. Teollistamisprosessi Neuvostoliitossa muistuttaa enemmän tätä samaa prosessia Yhdysvalloissa kuin muissa, Länsi-Euroopan valtioissa. Edellisessä kysymyksessä minä jo sanoin, että useissa tapauksissa ei Moskovan ja Washingtonin politiikka eroa toisistaan niin paljon

kuin voisi luulla. Kaikesta ilmeisestä eroavaisuudesta huolimatta Amerikan ja Neuvostoliiton kansojen välillä on vihdoin epäilemättä syvää sympatiaa. Kun otetaan huomioon nämä tosiasiat, niin eikö kummankin kansan mieltä voitaisi saada vakuuttuneeksi siitä, että näiden kahden maan välillä ei pitäisi tapahtua milloinkaan eikä minkäänlaisissa olosuhteissa aseellista yhteenottoa?

Stalin. Ei ole mitään sen helpompaa kuin saada molempien maiden kansat vakuuttuneiksi toistensa tuhoamisen vahingollisuudesta ja rikoksellisuudesta. Mutta rauhan ja sodan kysymyksiä eivät valitettavasti aina ratkaise kansat. Olen varma siitä, että Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kansanjoukot eivät halunneet sotaa Neuvostoliiton kansoja vastaan vuosina 1918—19. Se ei kuitenkaan estänyt Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen hallitusta hyökkäämästä Neuvostoliiton kimppeen v. 1918 (yhdessä Japanin, Englannin ja Ranskan kanssa) ja jatkamasta sotilaallista interventiota Neuvostoliittoa vastaan aina vuoteen 1919 asti. Mitä Neuvostoliittoon tulee, niin tuskin tarvinnee vielä todistaa, että niin Neuvostoliiton kansat kuin myöskin Neuvostoliiton hallitus haluavat, että „näiden kahden maan välillä“ ei tapahtuisi „milloinkaan eikä minkäänlaisissa olosuhteissa aseellista yhteenottoa“.

5. Kysymys. Amerikassa on levitetty ristiriitaisia tiedonantoja toisen viisivuotissuunnitelman todellisesta luonteesta. Onko totta, että vuoden 1933 tammikuun 1 päivän ja vuoden 1937 lopun välisenä aikana tullaan neuvostoväestön jokapäiväisiä tarpeita tyydyttämään suuremmissa mitassa kuin tähän asti? Toisin sanoen,

tullaanko kevyttä teollisuutta kehittämään todellakin suuremmissa mittasuhteissa kuin tähän asti?

Stalin. Kyllä, kevyt teollisuus tulee kehittymään paljon suuremmissa mittasuhteissa kuin tähän asti.

Julkaistaan ensi kertaa

KUZNETSK. KUZNETSKIN RAKENNUSTYÖMAA

Tervehdys Kuznetskin tehtaan iskurityöläisille, sekä miehille että naisille, teknilliselle henkilökunnalle ja koko johtavalle henkilökunnalle, jotka ovat saavuttaneet suuria tuloksia valuraudan sulattamisessa sulatusuunissa № 1 ja jotka ovat antaneet näytteitä bolshevistisesta vauhdista uusimman tekniikan omaksumisessa.

Olen varma, että Kuznetskin rakennustyömaan kollektiivi kehittää edelleen saavutuksiaan, turvaa yhtä suuret saavutukset sulatusuunilla № 2, panee lähi kuukausina käyntiin martinuunin ja valssilaitoksen, rakentaa ja panee kuluvana vuotena käyntiin kolmannen ja neljännen sulatusuunin.

J. Stalin

TERVEHDYS NLKNL:n VII YLEISLIITTOLAISELLE KONFERENSSILLE ³⁴

Tervehdys Leniniläisen kommunistisen nuorisoliiton satureille, seitsemännen Yleisliittolaisen edustajille!

Toivotan teille menestystä työläis- ja talonpoikaisnuorison miljoonajoukkojen kommunistisessa valistamisessa ja järjestämisessä!

Pitäkää korkealla leniniläisen internationalismin lippua, taistelkaa kansojen keskeisen rauhan ja ystävyyden puolesta, lujittakaa maamme puolustuskuntoisuutta kapitalistista päällekkarkasta vastaan, räjähdyttäkää orjuuden ja riiston vanhaa maailmaa, rakentakaa ja lujittakaa uutta, vapaan työn ja kommunismin maailmaa, oppikaa kaikessa työssänne yhdistämään mahtava vallankumouksellinen innostus bolshevististen rakentajain itsepintaiseen toimeliaisuuteen, olkaa äitimme — Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ansiokkaita poikia ja tyttäriä!

Eläköön nuorisoliittolaisheimo!

J. Stalin

Heinäkuun 8 pnä 1932

„Pravda“ № 188,
heinäkuun 9 pnä 1932

**TERVEHDYS
MAKSIM GORJKILLE ⁸⁵**

Kallis Aleksei Maksimovitsh!

Kaikesta sydämestäni tervehdin Teitä ja puristan lujasti kättänne. Toivotan Teille pitkää ikää ja monia työn vuosia kaikkien työtätekevien iloksi, työväenluokan vihollisten kauhuksi.

J. Stalin

„Pravda“ № 266,
syyskuun 25 pnä 1932

DNEPRIN VESIVOIMALAITOKSEN RAKENTAJILLE

Valitettavasti en voi täyttää pyyntöänne — saapua Dneprin vesivoimalaitoksen käyntiinpanotilaisuuteen, sillä minun on mahdotonta poistua Moskovasta työasioiden takia.

Palava tervehdykseni ja onnitteluni Dneprin vesivoimalaitoksen rakennustyömaan työläiskollektiiville ja johtavalle henkilökunnalle suuren historiallisen rakennustyön menestyksellisen päättymisen johdosta.

Puristan lujasti Dneprin vesivoimalaitoksen rakennustyömaan iskurityöläisten, sosialistisen rakennustyön mainehikkaiden sankareiden kättä.

J. Stalin

„Pravda“ № 281,
lokakuun 10 pnä 1932

TERVEHDYS LENINGRADILLE

Tervehdys bolshevistiselle Leningradille — Neuvostovallan kehdoille — Neuvostojen vallan syntymän viidentenätoista vuosipäivänä!

Eläköön Leningradin työläiset, jotka nostivat ensimmäisinä Lokakuun kapinan lipun kapitalismia vastaan, murskasivat kapitalistien vallan ja pystyttivät työläisten ja talonpoikain vallan — proletariaatin diktatuurin!

Eteenpäin, uusiin voittoihin, toverit leningradilaiset!

J. Stalin

KIRJE „PRAVDA“ LEHDEN TOIMITUKSELLE

Lausun sydämellisen kiitollisuuteni järjestöille, laitoksille, tovereille ja yksityisille henkilöille, jotka ovat ilmaisseet suruvalittelunsa läheisen ystäväni ja toverini Nadezhda Sergejevna Allilujeva-Stalinnan kuoleman johdosta.

J. Stalin

„Pravda“ № 318,
marraskuun 18 p:nä 1932

HERRA CAMPBELL PUHUU PALTURIA

Amerikassa on äskettäin ilmestynyt englannin kielellä Neuvostoliitossa käyneen tunnetun maatalousalan toimihenkilön hra Campbellin kirja nimeltä „Venäjä — markkina-alue vaiko uhka?“ Tuossa kirjassa hra Campbell esittää muun muassa Stalinin „haastattelun“, joka tapahtui Moskovassa tammikuussa 1929. Tämä „haastattelu“ on merkillepantava siitä, että sen jokainen lause sisältää keksittyjä juttuja tai sensatiomaista liioittelua, minkä tarkoituksena on reklamoida kirjaa ja sen tekijää.

Noiden keksittyjen juttujen paljastamiseksi katson olevan paikallaan sanoa muutama sana.

Se on hra Campbellin ilmeistä mielikuvitusta, kun hän sanoo, että kello yhden aikaan päivällä Stalinin kanssa aloitettu keskustelu „jatkui myöhään yöhön, aamunsarastukseen asti“. Tosiasiassa keskustelu kesti korkeintaan kaksi tuntia. Hra Campbellilla on todella amerikkalainen mielikuviutus.

Hra Campbell puhuu palturia, kun hän väittää, että Stalin „tarttui molemmin käsin käteeni ja sanoi: meistä voi tulla ystäviä“. Todellisuudessa ei mitään tuollaista tapahtunut eikä voinut tapahtua.

Hra Campbell ei voi olla tietämättä, että Stalin ei tarvitse Campbellin kaltaisia „ystäviä“.

Hra Campbell puhuu taaskin palturia, kun hän sanoo, että lähettäessäni hänelle keskustelumme muistiinpanot minä muka olisin tehnyt niihin lisämerkinnän: „säilyttäkää tämä muistopaperi, siitä tulee joskus tärkeä historiallinen asiakirja“. Todellisuudessa muistiinpanot lähetti hra Campbellille tulkki Jarotski ilman mitään lisämerkintää. Halu keinotella Stalinilla jättää hra Campbellin aivan ilmeisesti pulaan.

Hra Campbell puhuu yhä vain lisää palturia, kun hän panee Stalinin kontolle sellaiset sanat, että „Trotskin aikana todellakin koetettiin levittää kommunismia kaikkialle maailmaan, että se oli ensimmäisenä syynä välien katkeamiseen Trotskin ja hänen (s.o. Stalinin) välillä, että Trotski uskoi maailman kommunismiin, kun taas hän, Stalin, tahtoi rajoittaa toimintansa omaan maahan“. Tuohon järjettömään mahdottomuuteen, joka kääntää tosiasiat pääläelleen, voivat uskoa vain ne, jotka ovat loikanneet Kautskyjen ja Wellsien leiriin. Todellisuudessa ei keskustelulla Campbellin kanssa ollut mitään tekemistä Trotskia koskevan kysymyksen kanssa eikä Trotskin nimeä lainkaan mainittu keskustelun aikana.

Ja niin edespäin samaan tapaan...

Hra Campbell mainitsee kirjassaan Stalinin kanssa tapahtuneen keskustelun muistiinpanoista, mutta hän ei ole katsonut tarpeelliseksi julkaista niitä kirjassaan. Minkä tähden? Eiköhän vain sen tähden, että muistiinpanojen julkaiseminen olisi rikkonut hra Campbellin suunnitelman niiden sensatiomaisten juttujen suhteen Stalinin „haastattelun“ ympärillä, joiden piti

reklamoida Campbellin kirjaa amerikkalaisten poroporvarien silmissä?

Mielestäni parhaana rangaistuksena perättömiä puhuneelle hra Campbellille olisi hra Campbellin ja Stalinin välisen keskustelun muistiinpanojen tekstin julkaiseminen. Se olisi varmin keino paljastaa valhe ja palauttaa tosiasiat oikeuksiinsa.

J. Stalin

Marraskuun 23 pnä 1932

Hra CAMPBELLIN KANSSA TAPAHTUNEEN KESKUSTELUN MUISTIINPANOT

tammikuun 28 pnä 1929

Alkajaissanojen vaihtamisen jälkeen hra Campbell selitti halunneensa tavata toveri Stalinia ja sanoi, että vaikka hän oleskeleekin Neuvostoliitossa yksityishenkilönä, niin ennen Pohjois-Amerikan Yhdysvalloista matkustamistaan hän tapasi Coolidgen ja myöskin vastavalitun presidentin, Hoowerin, saaden heidän täydellisen hyväksymisensä Venäjälle matkustamista koskevassa kysymyksessä. Hänen oleskelunsa täällä on osoittanut hänelle sen kansakunnan hämmästyttävän aktiivisuuden, joka on arvoitus koko maailmalle. Erikoisesti häntä miellyttävät maatalouden rakentamista koskevat suunnitelmat. Hän tietää, että Venäjältä on olemassa paljon vääriä käsityksiä, mutta hän itse on ollut esimerkiksi Kremlissä ja nähnyt sen työn, jota tehdään taiteen muistomerkkien säilyttämisen alalla ja yleensä kulttuurielämän tason kohottamisen

alalla. Hän on erikoisesti hämmästynyt työmiehiin ja työläisnaisiin kohdistuvasta huolenpidosta. Mielenkiintoiselta yhteensattumalta hänestä näyttää se, että Pohjois-Amerikan Yhdysvalloista lähtönsä edellä hänet oli kutsuttu presidentin luo ja hän oli tavannut Coolidgen pojan ja puolison ja että hän oli eilen Neuvostoliiton presidentin Kalininin vieraana, joka teki häneen valtavan vaikutuksen.

Tov. Stalin. Mitä tulee maatalouden ja teollisuuden rakentamissuunnitelmiin sekä huolenpitoomme kulttuurielämän kehityksestä, niin me olemme vielä aivan työmmä alussa. Teollisuuden rakentamisessa me olemme tehneet vielä kovin vähän. Sitäkin vähemmän on tehty maatalouden uudestijärjestämssuunnitelmien realisoinnin alalla. Me emme saa unohtaa, että maamme oli poikkeuksellisen takapajuinen ja tämä takapajuisuus on näihin saakka ollut suurena esteenä.

Ero entisten ja nykyisten toimihenkilöiden välillä Venäjällä on muun muassa siinä, että entiset toimihenkilöt pitivät maan takapajuisuutta sen myönteisenä piirteenä, nähden siinä „kansallisen erikoisuuden“, „kansallisen ylpeyden“, sen sijaan kun uudet ihmiset, neuvostoihmiset, taistelevat sitä, tuota takapajuisuutta vastaan pitäen sitä pahana, joka on juurittava pois. Siinä on menestyksemme tae.

Me tiedämme, että me emme ole vapaita virheistä. Mutta me emme pelkää kritiikkiä, emme pelkää katsoa vaikeuksia suoraan silmiin ja tunnustaa virheitämme. Me hyväksymme oikean kritiikin ja tervehdimme sitä. Me seuraamme Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain oloja, sillä tämä maa on korkealla tieteellisessä ja teknillisessä suhteessa. Me tahtoisimme, että tieteen

ja tekniikan ihmiset Amerikassa olisivat meidän opettajiamme tekniikan alalla ja me heidän oppilaitaan.

Kullakin kansallisen kehityksen kaudella on oma innoituksensa. Meillä Venäjällä vallitsee nyt rakennustyön innoitus. Siinä on sen tärkein piirre nykyään. Siitä johtuu se, että me elämme nyt rakennustyön kuumeista aikaa. Se tuo mieleen ajan, jota Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa elettiin kansalaissodan jälkehen³⁶. Siinä on perusta ja mahdollisuus teknillisteolliselle ja kaupalliselle yhteistoiminnalle Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain kanssa. Minä en tiedä, mitä vielä pitäisi tehdä, jotta turvattaisiin yhteys Amerikan teollisuuden kanssa. Ettekö voisi selittää, mikä on nyt tällaisen lähentymisen toteutumisen esteenä, kun on todettu, että tällainen yhteys olisi edullista niin Neuvostoliitolle kuin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloillekin?

Hra Campbell. Olen varma siitä, että on olemassa hämmästyttävää yhtäläisyyttä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen ja Venäjän välillä niiden suuruuteen, voimavaroihin ja riippumattomuuteen nähden. Hra Stalinin viittaus kansalaissodan kauteen on oikea. Kansalaissodan jälkeen oli huomattavissa erikoista kasvua. Venäjä kiinnostaa Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain kansaa. Olen varma siitä, että Venäjä on liian suuri maa ollakseen olematta suuri tekijä maailman suhteissa. Venäjän hallituksen johdossa olevilla henkilöillä on käytettävissään mitä suurimmat mahdollisuudet suurten tekojen suorittamiseksi. Sitä varten on vain tarpeen noudattaa harkinnan selvyyttä ja olla aina oikeudenmukainen.

Minä näen oikeiden liikeyhteyksien etuisuuden ja pidän kiinteää yhteyttä hallitukseen, vaikka

olenkin yksityinen kansalainen. Minä puhun yksityishenkilönä. Kun minulta kerran kysyttiin, mikä häiritsee Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain ja Venäjän välisiä yhteyksiä, niin tahdon vastata hyvin avomielisesti, miehuullisesti, hra Stalinille kuuluvalla kunnioituksella ja loukkauksitta. Hän on sangen objektiivisesti ajatteleva henkilö ja se sallii minun keskustella niinkuin miesten on keskusteltava keskenään molempien maiden edun nimessä ja täysin luottamuksellisesti. Jos me voisimme saada virallisen tunnustuksen, pyrkisi jokainen tänne liikeasioissa luoton pohjalla tahi muilla perusteilla, kuten liikeasioita hoidetaan kaikkialla. Syynä siihen, miksi amerikkalaiset liikkeet epäröivät tehdä kauppaa ja antaa pitkäaikaista luottoa, on se, että meidän Washingtonin hallituksemme ei ole tunnustanut teidän hallitustanne.

Tärkeimpänä perustana siihen ei kuitenkaan ole pelkkä epäonnistuminen tunnustamiskysymyksessä. Tärkeimpänä perustana, kuten me oletamme (ja se voi olla aivan niin) on se, että teidän hallituksenne edustajat koettavat meidän maassamme aina kylvää tyytymättömyyttä ja levittää Neuvostovallan aatteita.

Meillä on maassamme se, mitä sanotaan „Monroen opiksi“, mikä merkitsee sitä, että me emme halua sekaantua minkään maan asioihin maailmassa, että me askartelemme ehdottomasti vain omissa asioissamme. Sen vuoksi me emme halua, että mikään muu maa — Englanti, Ranska, Saksa, Venäjä tai muu — sekaantuisi meidän yksityisasioihimme.

Venäjä on niin äärettömän suuri maa, että se voi itsenäisesti suorittaa kaiken sen, mitä sen koko kansa päättää tehdä. Venäjällä on kaikenlaisia omia voima-

varoja, ja loppujen lopuksi venäläiset voivat kehittää voimavarojaan itsenäisesti, vaikka se vaatiikin enemmän aikaa.

Meidän on mieluisaa saada tuntea, että me olemme monessa suhteessa Venäjän kansan ihanteena, ja minä luulen, että me voimme olla sille suureksi hyödyksi, varsinkin ajan säästämisen kannalta. Koska me olemme ratkaisseet monia taloudellisia problemeja ja useat maat, paitsi Venäjää, kopioivat menetelmiämme, niin merkitsevät sellaiset yritykset kuin neuvostotilojen rakentaminen kauppayhteyksien lujittumista ja kauppayhteyksiä seuraa loppujen lopuksi diplomaattinen tunnustaminen jollakin oikeudenmukaisella perustalla. Ainoana tienä niin kansakunnalle kuin myöskin yksityisille henkilöille on se, että he esiintyvät avoimesti ilman loukkauksia, ja silloin tulee hyvin nopeasti aika joidenkin sopimusten tekoa varten. Mitä enemmän me saamme kasvatusta, sitä enemmän me tulemme vakuuttuneiksi siitä, että ymmärryksellä me voimme saavuttaa enemmän kuin muilla keinoilla. Suuret kansat voivat olla eri mieltä asioista kärjistä-mättä suhteita, ja suurmiehet neuvottelevat suurista kysymyksistä. Neuvottelunsa he päättävät tavallisesti määrättyyn sopimukseen — tullen toisiaan vastaan suunnilleen puolitiehen — olivatpa heidän mielipiteitensä lähtökohdat alussa miten kaukana toisistaan tahansa.

Tov. Stalin. Minä käsitän, että diplomaattinen tunnustaminen on tällä hetkellä Pohjois-Amerikan Yhdysvalloille vaikeahkoa. Amerikan lehdistö on niin paljon ja niin usein haukkunut Neuvostohallituksen edustajia, että jyrkkä käänne on vaikea. Minä henkilökohtai-

sesti en pidä diplomaattista tunnustamista tällä hetkellä ratkaisevana. On tärkeää kehittää kauppayhteyksiä molemminpuolisen edun pohjalla. Kauppayhteydet tarvitsevat normalisointia, ja jos luodaan vissi juridinen perusta tälle asialle, niin se tulisi olemaan ensimmäisenä ja tärkeimpänä askeleena diplomaattiseen tunnustamiseen vievällä tiellä. Kysymys diplomaattisesta tunnustamisesta ratkeaa itsestään, kun kumpikin puoli ymmärtää, että diplomaattisista suhteista on etua. Tärkeimpänä perustana ovat kauppayhteydet ja niiden normalisoiminen, mikä johtaa määrättyjen oikeusnormien luomiseen.

Meidän maamme luontoperäiset voimavarat ovat tietenkin rikkaat ja monipuoliset. Ne ovat monipuolisemmat ja rikkaammat kuin mitä virallisesti on tunnettu, ja tutkimusretkikuntamme löytävät alituisesti uusia voimavaroja meidän laajassa maassamme. Mutta se on vain mahdollisuuksiemme toinen puoli. Toisena puolena on se, että talonpoikamme ja työläisemme ovat nyt vapaat entisestä tilanherrain ja kapitalistien taakasta. Tilanherrat ja kapitalistit tuhlasivat ennen vanhaan tuottamattomasti sen, mikä nyt jää maahan ja lisää maassa sen ostokykyä. Kysynnän kasvu on sellainen, että teollisuutemme, huolimatta sen kehityksen nopeudesta, jää jälkeen kysynnästä. Kysyntä on suunnaton niin henkilökohtaista kuin tuotannollistakin kulutusta varten. Se on meidän rajattomien mahdollisuuksiemme toinen puoli.

Ja ne molemmat luovat vakavan pohjan kaupallisia ja teollisia yhteyksiä varten niin Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kuin muidenkin kehittyneiden maiden kanssa.

Sen kysymyksen ympärillä, mitkä valtiot pääsevät kiinnittämään voimia näihin maamme varoihin ja mahdollisuuksiin, käydään monimutkaista taistelua niiden välillä. Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ovat valitettavasti yhä vieläkin kaukana tästä taistelusta.

Saksalaiset huutavat kaikkialla, että Neuvostovalan asema on epävarma ja että sen takia ei Neuvostoliiton taloudellisille järjestöille ole annettava huomattavaa luottoa. Samaan aikaan he koettavat monopolisoida kauppasuhteet Neuvostoliittoon myöntämällä sille luottoa.

Kuten tunnettua, myös eräs englantilainen liikemiesryhmä käy kiihvasta neuvostovastaista kamppailua. Samaan aikaan tuo sama ryhmä ja myöskin Mac Cannin ryhmä yrittävät järjestää luottoa Neuvostoliitolle. Lehtien perusteella jo tiedetään, että helmikuussa saapuu Neuvostoliittoon englantilaisten teollisuudenharjoittajain ja pankkiirien edustajisto. He aikovat esittää laajan kauppayhteyksien suunnitelman ja lainan Neuvostohallitukselle.

Miten on selitettävissä tämä Saksan ja Englannin liikemiesten kaksinainen menettely? Se on selitettävissä siten, että he tahtovat monopolisoida käsiinsä kauppasuhteet Neuvostoliittoon sekä peloitella pois ja työntää syrjään Pohjois-Amerikan Yhdysvallat.

Minulle kuitenkin on selvää, että Pohjois-Amerikan Yhdysvalloilla on enemmän perusteita laajoille likeyhteyksille Neuvostoliiton kanssa kuin millään muulla maalla. Eikä vain siksi, että Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ovat rikkaita sekä tekniikasta että pääomista, vaan senkin takia, ettei liike-elämämme edustajia oteta missään muussa maassa vastaan niin sydämellisesti ja

vieraanvaraisesti kuin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa.

Mitä tulee propagandaan, niin minun täytyy mitä kategorisimmin ilmoittaa, ettei kellään Neuvostohallituksen edustajalla ole oikeutta sekaantua sen maan sisäisiin asioihin, missä hän on, ei suoraan eikä välillisesti. Koko neuvostolaitosten palveluksessa olevalle henkilökunnallemme Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on siinä suhteessa annettu mitä tiukimmat ja ankarimmat ohjeet. Olen varma, että Bron ja hänen työntekijänsä eivät ole pienimmälläkään tavalla yhteydessä propagandaan sen missään muodossa. Jos joku meidän toimitsijoistamme rikkoisi puuttumattomuutta koskevia tiukkoja ohjeita, niin hänet kutsuttaisiin heti pois ja häntä rangaistaisiin. Me tietenkään emme voi vastata tuntemattomien ja alaisuutemme kuulumattomien henkilöiden toiminnasta. Mutta me voimme ottaa itsellemme vastuun ja antaa maksimaaliset takeet niiden henkilöiden puuttumattomuuteen nähden, jotka ovat meidän ulkomaisten laitostemme palveluksessa.

Hra Campbell. Voinko minä ilmoittaa tämän hra Hooverille?

Tov. Stalin. Tietysti.

Hra Campbell. Me emme tiedä, keitä ovat ne henkilöt, jotka kylvävät tyytymättömyyttä. Mutta heitä on olemassa. Poliisi saa käsiinsä heitä ja heidän kirjallisuuttaan. Minä tunnen Bronin ja olen varma, että hän on rehellinen, vilpitön herra, joka hoitaa asioita rehellisesti. Mutta joitakin on olemassa.

Tov. Stalin. On mahdollista, että propagandaa Neuvostojen puolesta harjoittavat Pohjois-Amerikan Yhdys-

valloissa Amerikan kommunistisen puolueen jäsenet. Mutta tämä puolue on Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa legaalinen, se osallistuu legaalisesti presidentin vaaleihin, asettaa omia presidenttiehdokkaitaan ja on täysin ymmärrettävää, että me emme voi sekaantua teidän sisäisiin asioihinne tässäkin tapauksessa.

Hra Campbell. Minulla ei ole enää kysymyksiä. On sentään. Kun palaan Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin, niin liikemiehet kyselevät minulta, onko liikeasioissa Neuvostoliiton kanssa oleminen vaaratonta. Varsinkin konerakennusyhtiöitä tulee kiinnostamaan kysymys pitkäaikaisen luoton antamismahdollisuudesta. Voinko vastata myöntävästi? Voinko saada tietoja niistä toimenpiteistä, joita Neuvostohallitus nykyään suorittaa luottosopimusten takaamiseksi, onko olemassa erikoinen vero tai jokin muu määrätty tulolähde tähän tarkoitukseen?

Tov. Stalin. En haluaisi kehua omaa maatani. Kuitenkin, koska kysymys on kerran tehty, minun on sanottava seuraavaa. Ei ole ollut ainoatakaan tapausta, jolloin Neuvostohallitus tai Neuvostomaan taloudelliset laitokset eivät olisi suorittaneet luotoista kuuluvia maksuja täsmällisesti ja aikanaan, olkoon kysymys sitten lyhytaikaisesta tai pitkäaikaisesta luotosta. Saksasta voitaisiin saada tietoja siitä, miten me maksamme saksalaisille takaisin kolmensadan miljoonan suuruisia luottosummaa. Mistä me saamme varat maksuihin? Hra Campbell tietää, että raha ei tipu taivaasta. Meidän maataloutemme, teollisuutemme, kaupparamme, metsämme, naftamme, kultamme, platinamme j.n.e.—siinä ovat maksulähteemme. Siinä ovat myöskin maksujemme takeet. Minä en halua, että hra Campbell uskoisi minua

ilman muuta. Hän voi tarkastaa väitteeni pätevyyden vaikkapa Saksassa. Hän huomaa, ettei kertaakaan ole ollut maksujen lykkäystä, vaikka meidän on joskus täytynyt maksaa tosiasiallisesti sellaisia tavattomia korkoja kuin 15—20%.

Mitä tulee erikoistakeisiin, niin luulen, että Neuvostoliittoon nähden sellaisesta ei ole syytä puhua vakavasti.

Hra Campbell. Ei tietenkään, ei ole syytä.

Tov. Stalin. Ehkä ei olisi haitaksi, jos kertoisin Teille ehdottoman luottamuksellisesti lainasta, ei luotosta, vaan lainasta, jota englantilaisten pankkiirien ryhmä—Balfourin ja Kingsleyn ryhmä—on tarjonnut.

Hra Campbell. Voinko minä kertoa siitä Hooverille?

Tov. Stalin. Tietysti, mutta sanomalehtiin ei sitä pidä antaa. Tämä pankkiiriryhmä tarjoaa seuraavaa:

Meidän velkamme Englannille he laskevat noin 400 miljoonaksi punnaksi.

Se ehdotetaan vakautettavaksi 25%:sta. Se merkitsee, että 400 miljoonan punnan asemesta tulee 100 miljoonaa puntaa.

Samalla tarjotaan 100 miljoonan punnan lainaa.

Näin ollen velkamme tekisi 200 miljoonaa puntaa maksuajan ollessa muutamia kymmeniä vuosia. Meidän on puolestamme annettava etusija Britannian konerakennusteollisuudelle. Se ei merkitse, että meidän on annettava tilauksemme yksinomaan Englantiin, mutta meidän on annettava sille etusija.

Hra Campbell. Lausuen kiitollisuutensa haastattelusta sanoo, että tov. Stalin teki häneen oikeuden-

mukaisen, hyvin asioista selvillä olevan, avomielisen henkilön vaikutuksen. Hän oli erittäin iloinen saadessaan puhella tov. Stalinin kanssa ja hän pitää tätä haastattelua historiallisena.

Tov. Stalin. Kiittää hra Campbellia keskustelusta.

*„Bolshevik“ № 22,
marraskuun 30 pnd 1932*

VALTION YHDISTETYN POLIITTISEN HALLINNON VIIDENNENTOISTA VUOSIPÄIVÄN JOHDOSTA

Tervehdys Valtion Yhdistetyn Poliittisen Hallinnon työntekijöille ja sotilaille, jotka täyttävät tunnollisesti ja miehuullisesti velvollisuuttaan Neuvostoliiton työväenluokkaa ja talonpoikaista kohtaan!

Toivotan heille menestystä proletariaatin diktatuurin vihollisten pois juurimisen monimutkaisessa tehtävässä!

Eläköön Valtion Yhdistetty Poliittinen Hallinto, työväenluokan paljastettu miekka!

J. Stalin

**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN
JA KESKUSKONTROLLIKOMITEAN
YHDISTETTY TÄYSISTUNTO ³⁷**

tammikuun 7—12 pnä 1933

*„Pravda“ № 10 ja 17;
tammikuun 10 ja 17 pnä 1933*

ENSIMMÄISEN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET

Selostus tammikuun 7 pnä 1933

I

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN KANSAINVÄLINEN MERKITYS

Toverit! Viisivuotissuunnitelman ilmestyessä päivänvaloon ihmiset tuskin olettivat, että viisivuotissuunnitelmalla voi olla valtava kansainvälinen merkitys. Useat päinvastoin ajattelivat, että viisivuotissuunnitelma on Neuvostoliiton yksityisasia, tärkeä ja vakava asia, mutta sittenkin Neuvostoliiton yksityinen, kansallinen asia.

Historia on kuitenkin osoittanut, että viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys on äärettömän suuri. Historia on osoittanut, että viisivuotissuunnitelma ei ole Neuvostoliiton yksityisasia, vaan koko kansainvälisen proletariaatin asia.

Jo kauan ennen viisivuotissuunnitelman ilmestymistä, sillä kaudella, jolloin taistelumme interventtejä vastaan oli päättymässä ja jolloin me olimme siirtymässä taloudellisen rakennustyön raiteille, jo sillä kaudella Lenin sanoi, että meidän taloudellisella rakennustyöllämme on syvälinen kansainvälinen merkitys, että Neuvostovallan jokainen askel eteenpäin talou-

dellisen rakennustyön tiellä herättää syvää vastakaikua kapitalististen maiden mitä erilaisimpien väestökerosten keskuudessa ja jakaa ihmiset kahteen leiriin — proletaarisen vallankumouksen kannattajien leiriin ja sen vastustajien leiriin.

Silloin Lenin sanoi:

„Nyt vaikutamme kansainväliseen vallankumoukseen pääasiallisesti talouspolitiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän Neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman kaikissa maissa, ilman mitään poikkeusta ja ilman mitään lioittelua. Tämä on saavutettu... Taistelu on siirtynyt tälle alalle koko maailman mitassa. Jos ratkaisemme tämän tehtävän, — silloin olemme voittaneet kansainvälisessä mittakaavassa varmasti ja lopullisesti. Tämän vuoksi taloudellisen rakennustyön kysymyksillä on meille aivan poikkeuksellinen merkitys. Tällä rintamalla meidän on saavutettava voitto hiraalla, vähitellen tapahtuvalla — nopealla emme voi — mutta järkähtämättömällä kohoamisella ja eteenpäinmenolla“ (kts. XXVI osa, s. 410—411 ³⁹).

Tämä oli sanottu sillä kaudella, jolloin me olimme lopettelemassa sotaa interventtejä vastaan, jolloin aseellisesta taistelusta kapitalismia vastaan olimme siirtymässä taisteluun taloudellisella rintamalla, taloudellisen rakennustyön kauteen.

Siitä on kulunut monta vuotta, ja Neuvostovallan jokainen askel taloudellisen rakennustyön alalla, jokainen vuosi, jokainen vuosineljännes on loistavasti todistanut oikeiksi nämä toveri Leninin sanat.

Mutta kaikkein loistavimmin on nämä Leninin sanat todistanut oikeiksi meidän rakennustyömme viisivuotissuunnitelma, tämän suunnitelman syntyminen, sen kehitys, sen toteuttaminen. Ja todellakin näyttää siltä, ettei yksikään askel taloudellisen rakennustyön tiellä maassamme ole herättänyt sellaista vastakaikua

Euroopan, Amerikan ja Aasian kapitalistimaiden mitä erilaisimpien väestökerrosten taholta kuin kysymys viisivuotissuunnitelmasta, sen kehityksestä, sen toteuttamisesta.

Ensi aikoina porvaristo ja sen sanomalehdistö ottivat viisivuotissuunnitelman vastaan pilkallisesti. „Mielikuvitusta“, „houretta“, „utopiaa“ — näin ne silloin ristivät viisivuotissuunnitelmamme.

Sitten, kun alkoi käydä selväksi, että viisivuotissuunnitelman toteuttaminen antaa realisia tuloksia, — ne alkoivat lyödä hätärumpua ja väittää, että viisivuotissuunnitelma uhkaa kapitalistimaiden olemassaoloa, että sen toteuttaminen johtaa Euroopan markkinoiden täyttymiseen tavaroilla, että se johtaa dumpingin voimistumiseen ja työttömyyden lisääntymiseen.

Mutta kun tämäkään Neuvostovaltaa vastaan tähdäty temppu ei tuottanut odotettuja tuloksia, niin kaikenlaisten firmojen, sanomalehtien, erilaisten yhdistysten y.m. erilaiset edustajat alkoivat tehdä lukuisia matkoja Neuvostoliittoon nähdäkseen omin silmin, mitä Neuvostoliitossa oikeastaan on tekeillä. En puhu tässä työläisedustajistoista, jotka aivan viisivuotissuunnitelman ilmaantumisesta pitäen ovat tuoneet ilmi ihailunsa Neuvostovallan aloitteiden ja menestyksen johdosta ja ilmaisseet olevansa valmiit tukemaan Neuvostoliiton työväenluokkaa.

Siitä lähtien alkoikin niin sanotun yleisen mielihiteen, porvarillisen sanomalehdistön, kaikenlaisten porvarillisten yhdistysten j.n.e. kahtiajakaantuminen. Toiset väittivät, että viisivuotissuunnitelma on täydellisesti romahtanut ja bolshevikit ovat häviön partaalla.

Toiset päinvastoin vakuuttivat, että vaikka bolshevikit ovatkin kunnottomia ihmisiä, niin heidän viisivuotissuunnitelmansa kuitenkin luonnistuu ja kaikesta päättäen he saavuttavat päämääränsä.

On ehkä paikallaan esittää erilaisten porvarillisten sanomalehtien lausuntoja.

Ottakaamme esimerkiksi amerikkalainen sanomalehti „New York Times“³⁹. Tämä lehti kirjoitti marraskuun lopulla 1932:

„Teollisuuden viisivuotissuunnitelma, joka on asettanut päämääräkseen taisteluhaasteen esittämisen mittasuhteiden tunnolle ja joka pyrkii päämääräänsä „kustannuksista huolimatta“, kuten Moskova on usein ylpeästi kerskaillut, ei todellisuudessa ole mikään suunnitelma. Se on spekulatiota“.

Siis viisivuotissuunnitelma ei ole edes suunnitelma, vaan tyhjänpäiväistä spekulatiota.

Ja tässä on englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Daily Telegraphin“⁴⁰ lausunto, joka on annettu marraskuun lopulla 1932:

„Jos pidämme tätä suunnitelmaa „suunnitelmatalouden“ koettimena, niin meidän on sanottava, että se on täydellisesti romahtanut“.

„New York Timesin“ lausunto marraskuussa 1932:

„Kollektivisointi on mennyt häpeällisesti myttyyn. Se on saattanut Venäjän nälänhädän partaalle“.

Puolalaisen porvarillisen sanomalehden „Gazeta Polskan“⁴¹ lausunto kesällä 1932:

„Tilanne näyttää siltä kuin Neuvostojen hallitus olisi joutunut maaseudun kollektivisointipolitiikkoineen umpikujaan“.

Englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Financial Timesin“⁴² lausunto marraskuulta 1932:

„Stalin ja hänen puolueensa ovat politiikkansa tuloksena joutuneet viisivuotissuunnitelman systeemin romahduksen partaalle sekä kaikkien sen suoritettavana olleiden tehtävien epäonnistumisen partaalle“.

Italialaisen aikakauslehden „Politican“⁴³ lausunto:

„Olisi typerää ajatella, että 160 miljoonaa ihmistä käsittävän kansan nelivuotinen työ, neljä vuotta yli-inhimillistä taloudellista ja poliittista ponnistelua niin vahvan järjestelmän taholta kuin on bolshevistinen järjestelmä, ei olisi mitään luonut. Päinvastoin, he ovat luoneet paljonkin... Ja kuitenkin romahdus on ilmeinen, se on kaikille silmännähtävä tosiasia. Siitä ovat vakuuttuneet ystävät ja viholliset, bolshevikit ja bolshevikkien vastustajat, oppositiolaiset oikealta ja vasemmalta“.

Lopuksi amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden „Current Historyn“⁴⁴ lausunto:

„Nykyisen asiointilan tarkasteleminen Venäjällä vie näin ollen siihen johtopäätökseen, että viisivuotishjelma on epäonnistunut sekä julistamiinsa päämääriin nähden että vielä perusteellisemmin sen yhteiskunnallisiin perusperiaatteisiin nähden“.

Sellaisia ovat porvarillisen sanomalehdistön erään osan lausunnot.

Tuskin kannattaa arvostella näiden lausuntojen kirjoittajia. Luulen, ettei kannata. Ei kannata, koska nämä „kovakalloiset“ ihmiset kuuluvat senlaatuisiin keskiajan kaivannaisiin, joille tosiasiat eivät merkitse mitään ja jotka, toteutuipa meidän viisivuotissuunnitelmamme miten tahansa, kaikesta huolimatta tulevat vatkuttamaan omaansa.

Siirrymme nyt toisten sanomalehtien lausuntoihin, jotka ovat lähtöisin samasta porvarillisesta leiristä.

Tässä on tunnetun ranskalaisen porvarillisen sanomalehden „Tempsin“⁴⁵ lausunto tammikuulta 1932:

„Neuvostoliitto on päässyt voittajaksi ensimmäisellä kierroksella, teollistaen maansa ilman ulkomaisen pääoman apua“.

Saman „Tempsin“ lausunto kesällä 1932:

„Kommunismi vie uudestirakentamisen päätökseen suunnatonta vauhtia, samaan aikaan kuin kapitalistinen järjestelmä sallii kulkea vain hitain askelin... Ranskassa, missä maaomaisuus on jaoteltu loppumattomiin eri omistajain kesken, ei maatalouden mekanisointi ole mahdollinen; Neuvostot taas pystyivät ratkaisemaan tämän probleemin teollistamalla maatalouden... Kilpailussa meidän kanssamme bolshevikit ovat päässeet voittajiksi“.

Englantilaisen porvarillisen aikakauslehden „Round Tablen“⁴⁶ lausunto:

„Viisivuotissuunnitelman saavutukset ovat ihmeteltävä ilmiö. Harkovin ja Stalingradin traktoritehtaat, autotehdas AMO Moskovassa, Nizhni-Novgorodin autotehdas, Dneprin vesivoimalaitos, valtavat teräsvalimot Magnitogorskissa ja Kuznetskissa, kokonainen konerakennustehtaiden ja kemiallisten tehtaiden verkosto Uralilla, joka on muuttumassa neuvosto-Ruhriksi, — kaikki nämä ja muut teollisuuden saavutukset kaikkialla maassa todistavat, että olkootpa vaikeudet minkälaisia tahansa, neuvostoteollisuus kasvaa ja varttuu kuin hyvin kasteltu kasvi... Viisivuotissuunnitelma on laskenut perustan tulevalle kehitykselle ja tavattomasti voimistanut Neuvostoliiton mahtia“.

Englantilaisen porvarillisen sanomalehden „Financial Timesin“ lausunto:

„Konerakennusteollisuudessa saavutetut menestykset eivät jätä mitään sijaa epäilyksille. Näiden menestysten ylisteleminen sanomalehdissä ja puheissa ei ole suinkaan perusteetonta. Ei pidä

unohtaa, että ennen valmistettiin Venäjällä vain kaikkein yksinkertaisimpia koneita ja työkaluja. Tosin kyllä nytkin koneiden ja työkalujen tuonnin absoluuttiset numerot kasvavat; mutta ulkopaïn tuotujen koneiden suhteellinen osuus verrattuna niihin, jotka valmistetaan itse Neuvostoliitossa, pienenee jatkuvasti. Neuvostoliitto valmistaa tällä hetkellä kaiken metallurgia- ja sähköteollisuuttaan varten tarvitsemansa koneiston. Se on kyennyt luomaan oman autoteollisuutensa. Se on luonut työvälineiden ja työkalujen tuotannon, joka käsittää koko asteikon pienimmistä tarkkuusvälineistä aina raskaimpiin pusertimiin asti. Mitä taas tulee maatalouskoneisiin, niin Neuvostoliitto ei enää ole riippuvainen niiden tuonnista ulkomailta. Sitä paitsi Neuvostohallitus ryhtyy toimenpiteisiin sitä varten, että hiilen ja raudan tuotannon jälkeenjääminen ei estäisi viisivuotissuunnitelman toteuttamista neljässä vuodessa. Vastarakennetut valtavat tehtaavat takaavat epäilemättä raskaan teollisuuden tuotannon huomattavan kasvun“.

Itävaltalaisen porvarillisen sanomalehden „Neue Freie Pressen“⁴⁷ lausunto vuoden 1932 alussa:

„Bolshevismia voidaan manata, mutta se on tunnettava. Viisivuotissuunnitelma on uusi kolossi, joka on otettava huomioon ja ainakin taloudellisiin laskelmiin“.

Lausunto, jonka on antanut lokakuussa 1932 englantilainen kapitalisti Gibson Jarvie, „United Dominion“ pankin puheenjohtaja:

„Haluan selittää, että en ole kommunisti enkä bolshevikki, olen selvä kapitalisti ja individualisti.. Venäjä kulkee eteenpäin samaan aikaan, kun meidän tehtaistamme liian monet seisovat ja suunnilleen 3 miljoonaa meidän kansastamme etsii epätoivoisesti työtä. Viisivuotissuunnitelmalle naurettiin ja sen romahdusta ennustettiin. Mutta voitte olla varmoja siitä, että viisivuotissuunnitelman olosuhteissa on tehty enemmän kuin aiottiin... Kaikissa teollisuuskaupungeissa, joissa kävin, muodostuu uusia tarkan suunnitelman mukaan rakennettuja kaupunginosia leveine puilla ja istutuksilla koristettuine katuineen, aivan uudenaikaisine taloineen, kouluineen, sairaaloineen, työläisklubeineen ja ehdotto-

masti lastenseimineen ja lastenkoteineen, joissa huolehditaan työssä olevien äitien lapsista... Älkää yrittäköäkään väheksyä venäläisten suunnitelmia älkääkään tehkö virhettä toivomalla, että Neuvostohallitus voi romahtaa... Nykyinen Venäjä on maa, jolla on sielu ja ihanne. Venäjä on ihmeteltävän aktiivisuuden maa. Minä uskon, että Venäjän pyrkimykset ovat terveet... Kenties kaikkein tärkeintä on se, että koko nuorisolla ja työläisillä Venäjällä on eräs seikka, jota valitettavasti ei nykyään ole kapitalistisissa maissa, nimittäin — toivo“.

Amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden „Nationin“⁴⁸ lausunto marraskuussa 1932:

„Viisivuotissuunnitelman neljä vuotta ovat tuoneet mukanaan todellakin mainioita saavutuksia. Neuvostoliitto on työskennellyt sota-ajan voimaperäisyydellä uuden elämän perustusten rakentamisen luovassa tehtävässä. Maan ulkonäkö muuttuu kerrassaan tuntemattomaksi... Tämä pitää paikkansa Moskovaan nähden sen satoine vast'ikään asfaltilla laskettuine katuineen ja puistikkoinen, uusine rakennuksineen, uusine esikaupunkeineen ja kokonaisine tehdasvyöhykkeineen kaupungin laidoilla. Tämä pitää paikkansa myöskin vähemmän huomattaviin kaupunkeihin nähden. Uusia kaupunkeja on syntynyt aroille ja erämaihin, eikä vain muutamia kaupunkeja, vaan vähintään 50 kaupunkia 50—250 tuhatteen nousevine väestöineen. Kaikki ne ovat syntyneet viimeisten neljän vuoden aikana ja jokainen niistä on jonkin luonnonrikkauksien jalostamista varten rakennetun uuden teollisuuslaitoksen tai useampien teollisuuslaitosten keskus. Sadat uudet piiri sähköasemat ja monet Dneprostroin tapaiset jättiläislaitokset toteuttavat vähitellen Leninin lausetta: „Sosialismi on Neuvostovalta ynnä sähköistäminen“... Neuvostoliitto on järjestänyt äärettömän monien sellaisten tuotteiden joukkotuotannon, joita Venäjä ei koskaan ennen ole valmistanut: traktorien, kombainien, korkealaatuisten terästen, synteettisen kautsun, kuulalaakerien, voimakaiden diesel-moottorien, 50 tuhannen kilowatin turbiinien, puhe-linkaluston, sähkökoneiden tuotannon vuoriteollisuutta varten, lentokoneiden, autojen, polkupyörien ja useiden satojen uusien konetyyppien tuotannon... Ensi kertaa historiassa Venäjällä tuote-

taan alumina, magnesiittia, apatiittia, jodia, potaskaa ja useita muita arvokkaita tuotteita. Neuvostoliiton tasangoilla eivät ole enää tienviittoina kirkkojen ristit ja kupoolit, vaan viljaleivaattorit ja painorehutornit. Kolhoosit rakentavat asuintaloja, navettoja ja sikaloita. Sähkö tunkeutuu maaseudulle, radio ja sanomalehdet ovat jo vallanneet maaseudun. Työläiset opettelevat työskentelemään uuslaikaisimmilla koneilla. Talonpoikaisnuorukaiset valmistavat ja käyttävät maatalouskoneita, jotka ovat suurempia ja monimutkaisempia kuin mitä Amerikka on milloinkaan nähnyt. Venäjä alkaa „ajatella koneilla“. Venäjä siirtyy nopeasti puun aikakaudesta raudan, teräksen, betonin ja moottorien aika-kauteen“.

Englantilaisen „vasemmistolais“-reformistisen aikakauslehden „Forwardin“⁴⁹ lausunto syyskuussa 1932:

„Silmiinpistävää on se suurenmoinen työ, joka on käynnissä Neuvostoliitossa. Uusia tehtaita, uusia kouluja, uusia elokuva-teattereita, uusia klubeja ja uusia suunnattoman suuria taloja — kaikkialla uusia rakennuksia. Monet niistä ovat jo valmiita, toiset ovat vielä rakennustelineiden ympäröiminä. On vaikea kertoa englantilaiselle lukijalle, mitä on tehty kahden viime vuoden aikana ja mitä edelleen tullaan tekemään. Tämä kaikki täytyy nähdä, jotta se voidaan uskoa. Meidän omat saavutuksemme, jotka olemme toteuttaneet sodan aikana, ovat mitättömiä siihen verrattuina, mitä Neuvostoliitossa tehdään. Amerikkalaiset myöntävät, että luomiskuumeen ollessa kiihkeimmillään länsivaltioissa ei siellä ollut mitään sellaista kuin nykyään Neuvostoliitossa tapahtuva kuumeinen luomistyö. Kahden viime vuoden kuluessa on Neuvostoliitossa tapahtunut niin paljon muutoksia, että on mahdotonta enää kuvitella, mitä siellä tuleekaan olemaan vielä 10 vuoden kuluttua... Heittäkää pois ajatuksistanne mielikuvitukselliset kauhujurut, joita kerrotaan Englannin sanomalehdissä, jotka niin itsepintaisesti ja mielettömästi levittävät valheita Neuvostoliitosta. Heittäkää pois mielestänne myöskin kaikki se puolinen totuus ja ne ymmärtämättömyyteen perustuvat vaikutelmat, joiden liikkeellelaskijoina ovat diletanttimaiset intelligentit, jotka katsovat suosiollisesti Neuvostoliittoon keskiluokan silmälasien läpi, mutta joilla ei ole pienintäkään käsitystä siitä, mitä siellä tapahtuu... Neuvostoliitto

rakentaa uutta yhteiskuntaa terveellä pohjalla. Tämän päämäärän toteuttamiseksi on uskallettava, on työskenneltävä innostuksella, sellaisella tarmolla, jota maailma ei tähän saakka ole tuntenut, on taisteltava mitä suurimpia vaikeuksia vastaan, jotka ovat kiertämättömiä yritettäessä rakentaa sosialismia laajassa maassa, joka on eristetty muusta maailmasta. Mutta käytyäni tässä maassa toisen kerran kahden vuoden kuluessa sain sen vaikutelman, että se kulkee varman edistyksen tietä, suunnittelee, luo ja rakentaa, ja se tekee tätä kaikkea sellaisessa mitassa, joka on selvä haaste vihamieliselle kapitalistiselle maailmalle“.

Tällaista erilaisuutta ja kahtiajakoa on porvarillisten piirien leirissä, joista piireistä toiset ovat Neuvostoliiton ja sen muka epäonnistuneen viisivuotissuunnitelman tuhoamisen kannalla, mutta toiset nähtävästi kannattavat kaupallista yhteistoimintaa Neuvostoliiton kanssa, laskien ilmeisesti voivansa hyötyä jonkin verran viisivuotissuunnitelman voitoista.

Kysymys kapitalistimaiden työväenluokan suhtautumisesta viisivuotissuunnitelmaan, sosialistisen rakennustyön menestyksiin Neuvostoliitossa on erikoinen kysymys. Tässä voitaisiin rajoittua mainitsemaan lausunto, jonka on antanut eräs monilukuisista työläisedustajistoista, joita käy joka vuosi Neuvostoliitossa, vaikkapa esimerkiksi Belgian työläisedustajiston lausunto. Tämä lausunto on tyypillinen poikkeuksetta kaikille työläisedustajistoille, olkoonpa sitten puhe Englannin tai Ranskan, Saksan tai Amerikan tai muiden maiden työläisedustajistoista. Se on tällainen:

„Me olemme ihastuneita siitä valtavasta rakennustyöstä, jonka näimme matkallamme. Moskovassa samoin kuin Makejevassa, Gorlovkassa, Harkovissa ja Leningradissa me voimme todeta, millaisella innostuksella siellä työskennellään. Kaikki koneet ovat uusinta mallia. Tehtaissa on puhdasta, paljon ilmaa ja valoa. Me

näimme, miten Neuvostoliitossa annetaan työläisille lääkintä- ja saniteettiapua. Työläisten asuintalot on rakennettu tehtaiden lähetyville. Työläisasutuksiin on perustettu kouluja ja lastenseimiä; lapset saavat osakseen mitä suurinta huolenpitoa. Me saimme nähdä vanhojen ja vastarakennettujen tehtaiden, vanhojen ja uusien asuinrakennusten välisen eron. Kaikki, mitä me näimme, antoi meille selvän käsityksen kommunistisen puolueen johdolla uutta yhteiskuntaa rakentavien työtätekevien valtavasta voimasta. Me näimme Neuvostoliitossa suuren kulttuurielämän nousun samaan aikaan, kun muissa maissa vallitsee alaspäinmeno kaikilla aloilla, vallitsee työttömyys. Me saimme nähdä, minkälaisia pelottavia vaikeuksia Neuvostoliiton työtätekevät kohtaavat tiellään. Sitä paremmin me ymmärrämme sen ylpeyden, jolla he näyttävät meille voittojaan. Me olemme varmoja siitä, että he voittavat kaikki esteet“.

Sellainen on viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys. Meidän tarvitsi suorittaa rakennustyötä vain pari kolme vuotta, näyttää viisivuotissuunnitelman ensimmäiset menestykset, kun koko maailma jakaantui kahteen leiriin — sellaisten ihmisten leiriin, jotka herkeämättä haukkuvat meitä, ja sellaisten ihmisten leiriin, jotka ovat hämmästyneitä viisivuotissuunnitelman menestyksistä, puhumattakaan siitä, että on olemassa ja voimistuu meidän oma leirimme koko maailmassa, kapitalistimaiden työväenluokan leiri, joka iloitsee Neuvostoliiton työväenluokan menestyksistä ja on valmis antamaan sille tukensa koko maailman porvariston kauhuksi.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, että viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys, sen menestysten ja valloitusten kansainvälinen merkitys ei jätä sijaa epäilyille.

Se merkitsee, että kapitalistiset maat kantavat kohdussaan proletaarista vallankumousta, ja juuri siksi, että ne kantavat kohdussaan proletaarista val-

lankumousta, porvaristo tahtoi ammentaa viisivuotissuunnitelman vastoinkäymisistä uuden todistuskappaleen vallankumousta vastaan, kun taas proletariaatti päinvastoin pyrkii ammentamaan ja todella ammentaa viisivuotissuunnitelman menestyksistä uuden todistuskappaleen vallankumouksen puolesta koko maailman porvaristoa vastaan.

Viisivuotissuunnitelman menestykset mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan,— se on kiistämätön tosiasia.

Viisivuotissuunnitelman kansainvälinen vallankumouksellinen merkitys on todella mittaamaton, siitä ei voi olla epäilystä.

Sitä suurempaa huomiota meidän on kiinnitettävä viisivuotissuunnitelmaa, viisivuotissuunnitelman sisältöä, viisivuotissuunnitelman perustehtäviä koskevaan kysymykseen.

Sitä suuremmalla huolella on meidän analysoitava viisivuotissuunnitelman tuloksia, viisivuotissuunnitelman täyttämisen ja toteuttamisen tuloksia.

II

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN PERUSTEHTÄVÄ JA SEN TOTEUTTAMISEN TIE

Siirtykäämme viisivuotissuunnitelman olemusta koskevaan kysymykseen.

Mikä on viisivuotissuunnitelma?

Mikä oli viisivuotissuunnitelman perustehtävä?

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli siirtää maamme, jonka tekniikka oli takapajuinen, toisinaan

keskiaikainenkin, uuden, nykyaikaisen tekniikan raiteille.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli Neuvostoliiton muuttaminen voimattomasta, kapitalistimaiden oikuista riippuvaisesta agraarimaasta teolliseksi ja mahtavaksi, täysin itsenäiseksi ja maailman kapitalismin oikuista riippumattomaksi maaksi.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli — muuttaessa Neuvostoliitto teolliseksi maaksi — kapitalististen ainesten syrjäyttäminen loppuun asti, sosialististen talousmuotojen rintaman laajentaminen ja taloudellisen perustan luominen luokkien hävittämiseksi Neuvostoliitossa ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli sellaisen teollisuuden luominen maahamme, joka kykenisi varustamaan ja järjestämään uudelleen ei ainoastaan teollisuuden kokonaisuudessaan, vaan myöskin liikenteen ja maatalouden — sosialismin pohjalla.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli johtaa pieni ja pirstottu maatalous kollektiivisen suurtalouden raiteille, turvata täten sosialismille taloudellinen perusta maaseudulla ja tällä tavoin poistaa kapitalismin palauttamisen mahdollisuus Neuvostoliitossa.

Viisivuotissuunnitelman tehtävänä oli vihdoin luoda maassamme kaikki välttämättömät teknilliset ja taloudelliset edellytykset maan puolustuskuntoisuuden kohottamiselle mahdollisimman korkealle, mikä antaa mahdollisuuden lyödä päättävästi takaisin kaikki ja kaikenlaiset sotilaalliset interventioyritykset ulkoapäin, kaikki ja kaikenlaiset sotilaalliset päällekkäisyryitykset ulkoapäin.

Mikä saneli tämän viisivuotissuunnitelman perustehtävän ja mikä oli sen perusteluna?

Se, että oli välttämätöntä lopettaa Neuvostoliiton teknillis-taloudellinen takapajuisuus, joka tuomitsi Neuvostoliiton sellaiseen elämään, joka ei ollut kadettava, se, että oli välttämätöntä luoda maassamme sellaiset edellytykset, jotka tekisivät Neuvostoliitolle mahdolliseksi ei ainoastaan saavuttaa, vaan aikaa myöten myöskin sivuuttaa teknillis-taloudellisessa suhteessa edistyneimmät kapitalistiset maat.

Se näkökohta, että Neuvostovalta ei voi pysyä kauan pystyssä takapajuisen teollisuuden perustalla, että vain uudenaikainen suurteollisuus, joka ei jää jälkeen kapitalististen maiden teollisuudesta, vaan pystyy aikaa myöten myöskin menemään sen edelle, voi olla todellisena ja luotettavana perustuksena Neuvostovalle.

Se näkökohta, että Neuvostovalta ei voi kauan nojautua kahteen vastakkaiseen perustaan, sosialistiseen suurteollisuuteen, joka tuhoaa kapitalistisia aineksia, ja pieneen, yksilölliseen talonpoikaistalouteen, joka synnyttää kapitalistisia aineksia.

Se näkökohta, että niin kauan kuin maataloudelle ei ole luotu suurtuotannon pohjaa, niin kauan kuin pieniä talonpoikaistalouksia ei ole yhdistetty suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, on kapitalismin palauttamisen vaara Neuvostoliittoon realistempi kuin mikään muu kaikista mahdollisista vaaroista.

Lenin on sanonut:

„Vallankumous sai aikaan sen, että poliittisen järjestelmänsä puolesta Venäjä saavutti muutamassa kuukaudessa edistyneimmät maat.

Mutta se ei riitä. Sota on armoton, se asettaa kysymyksen säälimättömän jyrkästi: joko tuho tai edistyneimpien maiden säävuttaminen ja sivuuttaminen myöskin taloudellisestl... Joko tuho tai eteenpäin rientäminen täyttä höyryä. Näin historia asettaa kysymyksen“ (kts. XXI osa, s. 191⁵⁰).

Lenin on sanonut:

„Niin kauan kuin elämme pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunistille. Tämä on muistettava. Jokainen, joka huolellisesti tarkkailee maaseudun elämää ja vertaa sitä elämään kaupungissa, tietää, että me emme ole repineet irti kapitalismin juuria emmekä järkyttäneet sisäisen vihollisen perustusta, pohjaa. Tämä vihollinen pysyy pystyssä pikkutalouden varassa, ja sen järkyttämiseen on olemassa vain yksi keino — maan talouden, siihen luettuna myös maanviljelyksen siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle... Vasta silloin, kun maa tulee sähköistetyksi, kun teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle luodaan nykyaikaisen suurteollisuuden teknillinen perusta, — vasta silloin me voitamme lopullisesti“ (kts. XXVI osa, s. 46—47⁵¹).

Nämä ajatukset muodostivatkin pohjan niille puolueen esittämille näkökohdille, jotka johtivat viisivuotissuunnitelman laatimiseen, jotka johtivat viisivuotissuunnitelman perustehtävän määrittelyyn.

Sellainen on kysymys viisivuotissuunnitelman perustehtävästä.

Mutta näin valtavan suunnitelman toteuttamista ei saa alkaa umpimähkään, mistä sattuu. Jotta tällainen suunnitelma voidaan toteuttaa, on ennen kaikkea löydettävä suunnitelman perusrengas, sillä vain löytämällä perusrankaan ja tarttumalla siihen voidaan vetää mukaan suunnitelman kaikki muut renkaat.

Mikä oli viisivuotissuunnitelman perusrengas?

Viisivuotissuunnitelman perusrengas oli raskas teollisuus ja sen keskeisin osa — konerakennusteollisuus. Sillä vain raskas teollisuus kykenee uudestirakentamaan ja nostamaan jaloilleen sekä teollisuuden kokonaisuudessaan että liikenteen ja maatalouden. Viisivuotissuunnitelman toteuttaminen olikin aloitettava siitä. Siis raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen oli asetettava viisivuotissuunnitelman toteuttamisen pohjaksi.

Meillä on Leninin antamia ohjeita myöskin tästä asiasta:

„Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa — se on vielä vähän,— eikä ainoastaan se, että talonpoikaistolle kulutustarvikkeita tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa,— sekin on vielä vähän — me tarvitsemme myös välttämättä raskasta teollisuutta... Pelastamatta raskasta teollisuutta ja palauttamatta sitä kuntoon me emme kykene rakentamaan minkäänlaista teollisuutta, ja ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana... Raskas teollisuus tarvitsee apurahoja valtiolta. Jos me emme pysty löytämään niitä, niin me sivistysvaltiona, saatikka sitten sosialistisena valtiona, joudumme perikatoon“ (kts. XXVII osa, s. 349⁵²).

Mutta raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen ja kehittäminen, varsinkin niin takapajuisessa ja köyhässä maassa kuin meidän maamme oli viisivuotissuunnitelman alussa, on mitä vaikein asia, sillä raskas teollisuus vaatii, kuten tunnettua, suunnattoman suuria rahamenoja ja määrätyn minimin kokeneita teknillisiä voimia, joita ilman raskaan teollisuuden kuntoonpalauttaminen on yleensä puhuen mahdotonta. Tiesikö puolue tämän ja ymmärsikö se tämän? Tiesi kyllä. Eikä ainoastaan tiennyt, vaan ilmoitti sen

kaikkien kuultavaksi. Puolue tiesi, millä keinoin raskas teollisuus oli rakennettu Englannissa, Saksassa ja Amerikassa. Se tiesi, että raskas teollisuus oli rakennettu näissä maissa joko suurien lainojen avulla tai toisten maiden ryöstämisellä tahi molemmin keinoin samanaikaisesti. Puolue tiesi, että nämä tiet ovat suljetut meidän maallemme. Mutta mihin se sitten luotti? Se luotti maamme omiin voimiin. Se luotti siihen, että kun meillä on Neuvostovalta ja kun me nojaudumme maan, teollisuuden, liikenteen, pankkien ja kaupan kansallistamiseen, niin me voimme noudattaa mitä ankarinta säästäväisyyspolitiikkaa kasataksemme riittävän määrän varoja raskaan teollisuuden kuntoonpalauttamista ja kehittämistä varten. Puolue sanoi suoraan, että tämä työ vaatii suuria uhrauksia ja että meidän täytyy avoimesti ja tietoisesti suostua näihin uhrauksiin, jos haluamme saavuttaa päämäärämme. Puolue laski voivansa suorittaa tämän työn maamme sisäisillä voimilla ilman orjuuttavaa luottoa ja lainaa ulkomailta.

Lenin sanoi tämän johdosta:

„Meidän on pyrittävä rakentamaan valtio, jossa työläiset säilyttäisivät johtoasemansa talonpoikiin nähden ja talonpoikien luottamuksen sekä karkoittaisivat yhteiskunnallisista suhteistaan tyyten pois kaikki tuhlaavaisuuden jäljet noudattaen mitä suurinta säästäväisyyttä.

Meidän täytyy päästä valtiokoneistossamme mitä suurimpaan säästäväisyyteen. Meidän on karkoitettava siitä kaikki liiallisuuk-sien jäljet, joita siihen on jäänyt niin paljon tsaarin Venäjältä, sen virkavaltais-kapitalistisesta koneistosta.

Eikö siitä tule talonpoikaisen rajoittuneisuuden valtakunta?

Ei. Jos me säilytämme työväenluokalla talonpoikaiston johdon, niin noudattamalla taloudessamme mitä suurinta säästäväi-

syyttä meille käy mahdolliseksi päästä valtiossamme siihen, että jokainen pieninkin säästö varataan koneistetun suurteollisuutemme kehittämiseen, sähköistämisen ja turveteollisuuden kehittämiseen, Volhovan voimalaitoksen loppuunrakentamiseen j.n.e.

Siinä ja vain siinä on meidän toivomme. Vain silloin me voimme, kuvaannollisesti sanoen, hypätä yhden ratsun selästä toisen ratsun selkään: nimittäin talonpoikaisen, maalaismaisen, raihnaisen ratsun selästä, rappiotilaan joutuneen talonpoikaismaan oloja vastaavan säästötoimenpiteiden hevosen selästä sellaisen ratsun satulaan, jota proletariaatti etsii eikä voi olla etsimättä itselleen.—koneistetun suurteollisuuden, sähköistämisen. Volhovstroin j.n.e. satulaan“ (kts. XXVII osa. s. 417⁵³).

On hypättävä talonpojan raihnaisen ratsun selästä koneistetun suurteollisuuden ratsun selkään — tätä päämäärää puolue tavoitteli viisivuotissuunnitelmaa laatiessaan ja sen täyttämiseen pyrkiessään.

On otettava käyntöön mitä ankarin säästäväisyyspolitiikka ja kasattava maamme teollistamisen rahoittamiseen välttämättömät varat — tälle tielle oli lähdettävä voidaksemme luoda raskaan teollisuuden ja toteuttaa viisivuotissuunnitelman.

Rohkea tehtävä? Vaikea tie? Mutta meidän puolueettamme nimitetäänkin Leninin puolueeksi juuri sen vuoksi, että sillä ei ole oikeutta pelätä vaikeuksia.

Enemmänkin. Puolueen luottamus viisivuotissuunnitelman toteuttamisen mahdollisuuteen ja usko työväenluokan voimiin oli niin voimakas, että puolue piti mahdollisena asettaa tehtäväkseen tämän vaikean työn toteuttamisen ei viidessä vuodessa, kuten viisivuotissuunnitelma vaati, vaan neljässä vuodessa, oikeastaan neljässä vuodessa ja kolmessa kuukaudessa, jos siihen lisätään erikoinen vuosineljännes.

Tällä pohjalla syntyikin kuuluisa tunnus: „Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa“.

Ja miten on käynyt?

Tosiasiat ovat jälkeinpäin osoittaneet, että puolue oli oikeassa.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että ilman tätä rohkeutta ja luottamusta työväenluokan voimiin ei puolue olisi voinut saavuttaa sitä voittoa, josta nyt olemme oikeutetusti ylpeät.

III

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TEOLLISUUDEN ALALLA

Siirtykäämme nyt kysymykseen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksista.

Minkälaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset teollisuuden alalla?

Olemmeko saavuttaneet voiton tällä alalla?

Olemme. Emmekä ole saavuttaneet ainoastaan pelkkää voittoa, vaan olemme tehneet enemmänkin kuin itsekkään odotimme, enemmän kuin mitä voivat odottaa kaikkein kiihkomielisimmätäkään henkilöt puolueesamme. Sitä eivät kiellä nyt vihollisetkaan. Sitäkin vähemmän sitä voivat kieltää ystävämme.

Meillä ei ollut mustaa metallurgiaa, maan teollistamisen perustaa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut traktoriteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut autoteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut työkalukoneteollisuutta: Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut vankkaa ja uudenaikaista kemiallista teollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut todellista eikä vankkaa teollisuutta uudenaikaisten maatalouskoneiden tuottamiseksi. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lentokone-teollisuutta. Nyt se meillä on.

Sähköenergian tuotannon alalla me olimme aivan viimeisellä sijalla. Nyt olemme päässeet yhdelle ensimmäisistä sijoista.

Naftatuotteiden ja hiilen tuotannon alalla me olimme viimeisellä sijalla. Nyt olemme päässeet yhdelle ensimmäisistä sijoista.

Meillä oli vain yksi ainoa kivihiili- ja metallurgia-tukikohta — Ukrainassa, ja senkin me saimme vaivoin hoidetuksi. Me olemme päässeet siihen, että paitsi tämän tukikohdan hyvään kuntoon saattamista olemme luoneet Itään vielä uuden kivihiili- ja metallurgia-tukikohdan, joka on maamme ylpeys.

Meillä oli vain yksi ainoa kutomateollisuuden tukikohta — maamme pohjoisosassa. Olemme päässeet siihen, että lähiaikoina meillä tulee olemaan kaksi uutta kutomateollisuuden tukikohtaa — Keski-Aasiassa ja Länsi-Siperiassa.

Emme ole ainoastaan luoneet näitä uusia suunnattoman suuria teollisuusaloja, vaan olemme luoneet ne sellaisessa mittakaavassa ja laajuudessa, että niiden rinnalla kalpenee Euroopan teollisuuden mittakaava ja laajuus.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että kapitalistiset ainekset on syrjäytetty teollisuudesta lopullisesti ja peruuttamattomasti ja sosialistinen teollisuus on tul-

lut teollisuuden ainoaksi muodoksi Neuvostoliitossa.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että maamme on muuttunut agraarimaasta teollisuusmaaksi, sillä teollisuustuotannon ominaispaino maataloustuotantoon verrattuna on kohonnut 48%:sta viisivuotiskauden alussa (v. 1928) 70%:iin viisivuotiskauden neljännen vuoden päättyessä (v. 1932).

Kaikki tämä on johtanut siihen, että viisivuotiskauden neljännen vuoden loppuun mennessä meidän onnistui täyttää yleisen teollisuustuotannon ohjelmasta, joka oli laadittu viideksi vuodeksi, 93,7%, kohottaen teollisuustuotannon määrää enemmän kuin kolminkertaisesti sodanedelliseen tasoon verraten ja enemmän kuin kaksinkertaisesti vuoden 1928 tasoon verraten. Mitä taas tulee raskaan teollisuuden tuotanto-ohjelmaan, niin olemme täyttäneet viisivuotissuunnitelman 103%:lla.

Tosin on meillä jäänyt täyttämättä 6% viisivuotissuunnitelman yleisestä ohjelmasta. Mutta se johtuu siitä, että naapurimaidemme kieltäytyessä allekirjoittamasta kanssamme hyökkäämättömyyssopimuksia ja tilanteen mutkistuessa Kauko-Idässä⁵⁴ meidän oli pakko maanpuolustusta vahvistaaksemme siirtää nopeasti useita tehtaita tuottamaan uudenaikaisia puolustusvälineitä. Ja tämä siirto, jonka suorittamiseen oli tarpeen määrätty valmistuskausi, johti siihen, että nämä tehtaot keskeyttivät tuotteiden valmistuksen neljän kuukauden ajaksi, mikä ei voinut olla vaikuttamatta viisivuotissuunnitelman yleisen tuotanto-ohjelman toteuttamiseen vuoden 1932 kuluessa. Tämä toimenpide johti siihen, että me poistimme kokonaan

maan puolustuskuntoisuutta haittaavat aukot. Mutta se ei voinut olla vaikuttamatta kielteisesti viisivuotissuunnitelman tuotanto-ohjelman täyttämiseen. Ilman tätä lisäseikkaa olisimme sekä täyttäneet että varmasti myös ylittäneetkin viisivuotissuunnitelman yleistä tuotantoa koskevat numerot, siitä ei voi olla epäilystäkään.

Tämä kaikki on johtanut vihdoin siihen, että Neuvostoliitto on muuttunut heikosta ja puolustukseen valmistautumattomasta maasta puolustuskuntoisuuden kannalta mahtavaksi maaksi, joka on valmis kaikkien yllätysten varalta, maaksi, joka kykenee valmistamaan joukkomitassa kaikkia uudenaikaisia puolustusvälineitä ja varustamaan niillä armeijansa ulkoapäin tulevan hyökkäyksen kohdistuessa maamme.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman yleiset tulokset teollisuuden alalla.

Päätelkää nyt itse, mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen porvarillisen sanomalehdistön jaarittelulla viisivuotissuunnitelman „romahduksesta“ teollisuuden alalla.

Mutta miten ovat teollisuustuotannon kasvua koskevat asiat kapitalistisissa maissa, jotka kärsivät tällä hetkellä ankaraa pulaa?

Tässä on kaikille tunnettuja virallisia tietoja.

Kun Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä vuoden 1932 loppuun mennessä nousi sodanedelliseen tasoon verraten 334%:iin, niin Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen teollisuustuotannon määrä laski saman ajan kuluessa 84%:iin sodanedellisestä tasostaan, Englannin 75%:iin, Saksan 62%:iin.

Kun Neuvostoliiton teollisuustuotannon määrä nousi vuoden 1932 loppuun mennessä vuoden 1928 tasoon verraten 219% :iin, niin Yhdysvaltojen teollisuustuotannon määrä laski saman ajan kuluessa 56% :iin, Englannin 80% :iin, Saksan 55% :iin, Puolan 54% :iin.

Mitä nämä tiedot osoittavat elleivät sitä, että kapitalistinen teollisuusjärjestelmä ei ole kestänyt koetta kilpailussa neuvostojärjestelmän kanssa ja että neuvostollisella teollisuusjärjestelmällä on kaikki edut kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

Meille sanotaan, että kaikki tuo on hyvä asia, on rakennettu paljon uusia tehtaita ja laskettu pohja teollistamiselle. Mutta olisi ollut paljon parempi luopua teollistamispolitiikasta, tuotantovälinetuotannon laajentamispolitiikasta tai ainakin lykätä tämä tehtävä taka-alalle, jotta olisi voitu valmistaa enemmän karttuunia, jalkineita, vaatteita ja muita joukkokulutuksen esineitä.

Joukkokulutuksen esineitä on tosiaankin tuotettu vähemmän kuin mitä tarvitaan, ja se aiheuttaa eräitä vaikeuksia. Mutta tällöin on tiedettävä ja ymmärrettävä, mihin meidät olisi johtanut moinen politiikka, joka olisi tähdännyt teollistamistehtävain lykkäämiseen taka-alalle. Tietysti olisimme voineet niistä puolesta-toista miljardista ruplasta valuuttaa, jotka tällä kaudella käytimme koneiden hankkimiseen raskaalle teollisuudellemme, jättää puolet puuvillan, nahkan, villan, kautsun y.m. tuontiin ulkomailta. Meillä olisi silloin ollut enemmän karttuunia, jalkineita ja vaatteita. Mutta siinä tapauksessa meillä ei olisi traktori- eikä autoteollisuutta eikä vähänkään kunnollista mustaa metallurgiaa, ei olisi metallia koneiden val-

mistamiseen ja me olisimme aseettomia uudella tekniikalla varustettua kapitalistista ympäristöä vastaan.

Me olisimme siinä tapauksessa menettäneet mahdollisuuden varustaa maataloutta traktoreilla ja maatalouskoneilla ja olisimme siis viljatta.

Me olisimme menettäneet mahdollisuuden saavuttaa voitto kapitalistisista aineksista maassamme ja olisimme siis tavattomasti lisänneet kapitalismin palauttamismahdollisuuksia.

Meillä ei olisi siinä tapauksessa kaikkia niitä nykyaikaisia puolustusvälineitä, joita ilman maan valtiollinen riippumattomuus on mahdoton, joita ilman maa muuttuu ulkomaisten vihollisten sotatoimien kohteeksi. Me olisimme siinä tapauksessa joutuneet enemmän tai vähemmän samanlaiseen asemaan kuin nykyinen Kiina, jolla ei ole omaa raskasta teollisuuttaan, jolla ei ole omaa sotatarviketeollisuuttaan ja jota nyt näykivät kaikki, jotka suinkin viitsivät.

Sanalla sanoen, siinä tapauksessa olisi tuloksena ollut sotilaallinen interventio, ei hyökkäämättömyyssopimuksia, vaan sota, vaarallinen sota elämästä ja kuolemasta, verinen ja epätasaväkinen sota, sillä tässä sodassa me olisimme olleet melkein aseettomia sellaisten vihollisten edessä, joiden käytettävänä ovat kaikki uudenaikaiset hyökkäysvälineet.

Sellaisen kääntein saa asia, toverit.

On selvää, että itseään arvossa pitävä valtiovalta, itseään arvossa pitävä puolue ei voinut asettua tuollaiselle tuhoisalle näkökannalle.

Ja juuri siksi, että puolue hylkäsi sellaisen valankumouksenvastaisen kannan, juuri siksi se saavutti

ratkaisevan voiton viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa teollisuuden alalla.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmaa ja järjestäessään voittoa teollisen rakennustyön alalla puolue noudatti teollisuuden kehittämisen mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa. Puolue ikäänkuin hoputti maatamme jouduttaen sen juoksua eteenpäin.

Menettelikö puolue oikein noudattaessaan mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa?

Kyllä, se menetteli ehdottomasti oikein.

Ei voida olla kannustamatta eteenpäin maata, joka on jäänyt sata vuotta jälkeen ja jota tämän jälkeensä jääneisyyden vuoksi uhkaa kuolemanvaara. Vain tällä tavoin voitiin antaa maalle mahdollisuus varustautua nopeasti uudelleen uuden tekniikan pohjalla ja päästä vihdoinkin kulkemaan leveää tietä.

Edelleen me emme voineet tietää, minä päivänä imperialistit hyökkäävät Neuvostoliiton kimppuun ja keskeyttävät rakennustyömme — ja että ne olisivat voineet hyökätä millä hetkellä tahansa käyttäen hyväkseen muamme teknillis-taloudellista heikkoutta, siitä ei voinut olla epäilystä. Siksi puolueen oli pakko hoputtaa maata, että ei olisi hukattu aikaa, sen oli pakko käyttää tarkoin hyväkseen hengähdystauko ja ehtiä laskemaan Neuvostoliitossa teollistamisen pohja, joka on Neuvostoliiton mahtavuuden perusta. Puolueella ei ollut mahdollisuutta odottaa ja manöveerata, vaan sen oli noudatettava mahdollisimman nopean vauhdin politiikkaa.

Vihdoin puolueen oli mahdollisimman lyhyessä ajassa tehtävä loppu heikkoudesta maanpuolustuksen alalla. Sillä hetkellä vallinneet olosuhteet, kapitalistis-

ten maiden asevarustelujen kasvu, aseistariisumis-
aatteen luhistuminen, kansainvälisen porvariston viha
Neuvostoliittoa kohtaan — kaikki tämä pakoitti puo-
luetta jouduttamaan maan puolustuskuntoisuuden, sen
riippumattomuuden perustan, vahvistamista.

Mutta oliko puolueella realinen mahdollisuus mitä
nopeimman vauhdin politiikan noudattamiseen? Oli.
Tämä mahdollisuus ei sillä ollut ainoastaan siksi, että
se ennätti saada maamme ajoissa liikkeelle nopean
etenemisen hengessä, vaan ennen kaikkea siksi, että
se voi laajassa uuden rakentamisessa nojautua vanhoi-
hin ja uusittuihin tehtaisiin, joihin työläiset sekä
insinööri- ja teknikkokunta olivat jo perehtyneet ja
jotka tämän johdosta tekivät mahdolliseksi toteuttaa
kehityksen mahdollisimman nopeaa vauhtia.

Tällä pohjalla meillä kasvoi ensimmäisellä viisivuo-
tiskaudella uuden rakennustyön nopea nousu, täyteen
mittaan päässeen rakennustyön innostus, uudisraken-
nusten sankareita ja iskurityöläisiä, myrskyisen kehi-
tysvauhdin käytäntö.

Voidaanko sanoa, että toisella viisivuotiskaudella
täytyy noudattaa aivan samanlaista mahdollisimman
nopean vauhdin politiikkaa?

Ei, sitä ei voida sanoa.

Ensiksikin, viisivuotissuunnitelman menestykselli-
sen toteuttamisen tuloksena me olemme jo täyttäneet
pääpiirteissään sen perustehtävän — uuden nykyaikai-
sen teknillisen perustan luomisen teollisuudelle, liiken-
teelle ja maataloudelle. Kannattaako tämän jälkeen
hoputtaa ja kannustaa maata? On selvää, että se ei
ole nyt välttämätöntä.

Toiseksi, viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen tuloksena meidän on jo onnistunut kohottaa maan puolustuskykyisyys asiaankuuluvalla tasolla. Kannattaako tämän jälkeen hoputtaa ja kannustaa maata? On selvää, että nyt se ei ole välttämätöntä.

Ja lopuksi, viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen tuloksena meidän on onnistunut rakentaa kymmeniä ja satoja uusia suuria tehtaita ja kombinaatteja, joilla on uusi monimutkainen tekniikka. Se merkitsee, että toisella viisivuotiskaudella eivät teollisuustuotannossa enää esitä pääosaa vanhat tehtaot, joiden tekniikkaan on jo perehdytty, kuten tapahtui ensimmäisellä viisivuotiskaudella, vaan uudet tehtaot, joiden tekniikkaan ei vielä ole perehdytty ja johon on perehdyttävä. Mutta uusiin teollisuuslaitoksiin ja uuteen tekniikkaan perehtyminen on paljon vaikeampaa kuin vanhojen ja uusittujen tehtaiden käyttäminen, joiden tekniikkaan on jo perehdytty. Se vaatii enemmän aikaa työläisten sekä insinööri- ja teknikkokunnan ammattitaidon kohottamiseen ja uusien tottumusten hankkimiseen uuden tekniikan täydellistä hyväksikäyttöä varten. Eikö kaiken tämän jälkeen ole selvää, että vaikka haluaisimmekin, niin emme voisi toteuttaa toisella viisivuotiskaudella, varsinkaan sen parin kolmen ensimmäisen vuoden kuluessa, nopeimman kehitysvauhdin politiikkaa.

Sen vuoksi olen sitä mieltä, että toiselle viisivuotiskaudelle meidän on otettava vähemmän nopea teollisuustuotannon lisääntymisen vauhti. Ensimmäisellä viisivuotiskaudella teollisuustuotteiden vuotuinen lisäys oli keskimäärin 22%. Olen sitä mieltä, että toiselle viisivuotiskaudelle on otettava teollisuustuotan-

non keskimääräiseksi vuosittaiseksi lisäykseksi miniminä 13—14%. Kapitalistisille maille on tällainen teollisuustuotannon lisääntymisen vauhti saavuttamaton ihanne. Eikä ainoastaan teollisuustuotannon lisääntymisen tällainen vauhti, vaan vieläpä keskimääräinen viidenkin prosentin vuotuinen lisäys on niille nyt saavuttamaton ihanne. Mutta siksipä ne ovatkin kapitalistisia maita. Neuvostomaa ja sen neuvostollinen talousjärjestelmä on toista. Meidän talousjärjestelmämme vallitessa on meillä täysi mahdollisuus toteuttaa ja meidän täytyy toteuttaa miniminä 13—14%:n vuosittainen tuotannon lisäys.

Ensimmäisellä viisivuotiskaudella meidän onnistui järjestää uuden rakennustyön innostus, päätös, ja me saavutimme ratkaisevaa menestystä. Se on oikein hyvä asia. Mutta nyt se ei riitä. Nyt meidän on täydennettävä sitä uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan perehtymisen innostuksella, päätöksellä, työn tuottavaisuuden tuntuvalla kohottamisella ja tuotantokustannusten tuntuvalla alentamisella.

Se on nyt pääasia.

Sillä vain tällä pohjalla me voimme päästä siihen, että sanokaamme toisen viisivuotiskauden toiselle puoliskolle tultaessa voisimme ottaa uuden voimakkaan vauhdin sekä rakentamisen alalla että teollisuustuotannon lisäyksen alalla.

Lopuksi muutama sana tuotannon kehityksen vauhdista ja tuotteiden vuotuisen lisäyksen prosenttimäärästä. Teollisuusmiehemme harrastavat tätä kysymystä kovin vähän. Se on kuitenkin hyvin mielenkiintoinen kysymys. Mitä ovat tuotannon kasvun prosentit ja mitä piilee itse asiassa kasvun jokaisessa prosentissa?

Katsokaamme esimerkiksi vuotta 1925 kuntoonpalauttamiskaudella. Tuotannon vuotuinen lisäys oli silloin 66%. Teollisuuden kokonaistuotanto oli 7.700 miljoonaa ruplaa. 66%:n lisäys muodosti silloin absoluutteisissa numeroissa yli 3 miljardia. Siis lisäyksen jokainen prosentti oli silloin 45 miljoonaa ruplaa. Katsokaamme nyt vuotta 1928. Se toi 26%:n lisäyksen, s.o. melkein kolme kertaa vähemmän prosenttisuhteessa kuin vuosi 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto oli silloin 15.500 miljoonaa ruplaa. Koko lisäys vuodessa oli absoluutteisissa numeroissa 3.280 miljoonaa ruplaa. Siis lisäyksen jokainen prosentti teki silloin 126 miljoonaa ruplaa, s.o. melkein kolme kertaa suuremman summan kuin v. 1925, jolloin meillä oli 66%:n lisäys. Katsokaamme lopuksi vuotta 1931. Se toi 22%:n lisäyksen, s.o. kolme kertaa vähemmän kuin v. 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto oli silloin 30.800 miljoonaa ruplaa. Koko lisäys oli absoluutteisissa numeroissa yli 5.600 miljoonaa. Siis lisäyksen jokainen prosentti teki yli 250 miljoonaa ruplaa, s.o. kuusi kertaa enemmän kuin v. 1925, jolloin meillä oli 66%:n lisäys, ja kaksi kertaa enemmän kuin v. 1928, jolloin meillä oli yli 26 prosentin lisäys.

Mitä tämä kaikki osoittaa? Sitä, että tuotannon lisäyksen vauhtia tutkittaessa ei saa rajoittua tarkastelemaan yksinomaan lisäysprosenttien yleissummaa. On tiedettävä myöskin, mitä lisäyksen jokaisessa prosentissa piilee ja mikä on tuotannon vuotuisen lisäyksen yhteissumma. Esimerkiksi vuodelle 1933 suunnittelempa 16%:n lisäyksen, s.o. neljä kertaa vähemmän kuin v. 1925. Mutta se ei vielä merkitse, että myöskin tuotannon lisäys tuona vuotena tulee olemaan

neljä kertaa pienempi. Tuotannon lisäys v. 1925 oli absoluuttisissa numeroissa yli 3 miljardia ruplaa ja jokainen prosentti teki 45 miljoonaa ruplaa. Ei ole syytä epäillä sitä, etteikö tuotannon lisäys v. 1933 absoluuttisissa numeroissa, kun lisäyksen normi on 16%, ole vähintään 5 miljardia ruplaa, s.o. melkein kaksi kertaa enemmän kuin v. 1925, ja lisäyksen jokainen prosentti vastaa vähintään 320—340 miljoonaa ruplaa, s.o. muodostaa ainakin seitsemän kertaa suuremman summan kuin lisäyksen jokainen prosentti v. 1925.

Sellaisen käänteeseen saa asia, toverit, kun kysymystä vauhdista ja lisäyksen prosentteista tarkastellaan konkreettisesti.

Sellaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset teollisuuden alalla.

IV

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET MAATALOUDEN ALALLA

Siirtykäämme kysymykseen neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tuloksista maatalouden alalla.

Maatalouden alalla viisivuotissuunnitelma on kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelma. Mitä puolue piti lähtökohtanaan kollektivisointia toteuttaessaan?

Puolue piti lähtökohtanaan sitä, että proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi on teollistamisen lisäksi välttämätöntä siirtyminen pienestä yksilöllisestä talonpoikaistaloudesta traktoreilla ja uudenaikaisilla maatalouskoneilla

varustettuun suureen kollektiiviseen maatalouteen, joka on ainoa Neuvostovallan luja perusta maaseudulla.

Puolue piti lähtökohtanaan sitä, että ilman kollektivisointia ei maatumme voida johtaa sosialismin taloudellisen perustuksen rakentamisen leveälle tielle, monimiljoonaista työtätekevää talonpoikaista ei voida pelastaa kurjuudesta eikä tietämättömyydestä.

Lenin sanoi, että

„Pientaloudella ei päästä puutteesta“ (kts. XXIV osa, s. 540⁵⁵).

Lenin sanoi, että

„Jos me tulemme vanhaan tapaan pysymään pienissä talouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (kts. XX osa, s. 417⁵⁶).

Lenin sanoi, että

„Vain yhteisen, arttelityön, osuustoiminnallisen työn avulla voidaan päästä pois siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut“ (kts. XXIV osa, s. 537⁵⁷).

Lenin sanoi, että

„On siirryttävä yhteisviljelyyn suurissa mallitalouksissa; ilman sitä ei voida päästä siitä taloudellisesta rappiutilasta, siitä suoraan epätoivoisesta tilasta, missä Venäjä on“ (kts. XX osa, s. 418⁵⁸).

Pitäen tätä lähtökohtanaan Lenin tuli seuraavaan perusjohtopäätökseen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen ja arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella vetää pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (kts. XXIV osa, s. 579⁵⁹).

Puolue piti näitä Leninin asettamuksia lähtökohdanaan toteuttaessaan maatalouden kollektivisointiohjelmaa, viisivuotissuunnitelman ohjelmaa maatalouden alalla.

Tällöin viisivuotissuunnitelman tehtävänä maataloudessa oli se, että oli yhdistettävä hajallaan olevat ja pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet, joilla ei ollut mahdollisuutta käyttää traktoreita eikä uudenaikaisia maatalouskoneita, suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, jotka on varustettu korkealle kehittyneen maatalouden kaikilla uudenaikaisilla välineillä, ja muille vapaille maille oli järjestettävä valtion mallitalouksia, neuvostotiloja.

Viisivuotissuunnitelman tehtävänä maataloudessa oli Neuvostoliiton muuttaminen pientalonpoikaisesta ja takapajuisesta maasta kollektiivisen työn pohjalle järjestetyn ja tavaratuotannoltaan kaikkein voimakaimman suurmaatalouden maaksi.

Mitä puolue on saanut aikaan toteuttaessaan viisivuotissuunnitelman ohjelman maatalouden alalla neljässä vuodessa? Onko se täyttänyt tämän ohjelman vai onko se kärsinyt romahduksen?

Puolue on saanut aikaan sen, että se on kyettyyt noin kolmen vuoden kuluessa järjestämään yli 200 tuhatta kollektiivista taloutta ja noin 5 tuhatta neuvostotilaa viljanviljelyksen ja karjanhoidon alalla, saaden samalla aikaan kylvöalan laajenemisen 4 vuodessa 21 miljoonalla hehtaarilla.

Puolue on saanut aikaan sen, että kolhoosit yhdistävät nyt yli 60% talonpoikaistalouksista, jotka käsittävät yli 70% kaikista talonpoikain maista, mikä

merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kolminkertaisesti.

Puolue on saanut aikaan sen, että 500—600 miljoonan puudan asemesta tavaraviljaa, mikä saatiin viljanhankinnoilla yksilöllisen talonpoikaistalouden ollessa vallitsevana, sillä on nyt mahdollisuus saada viljanhankinnoilla 1.200—1.400 miljoonaa puutaa tavaraviljaa vuosittain.

Puolue on saanut aikaan sen, että kulakisto luokkana on nujerrettu, vaikkakaan sitä ei ole vielä lopullisesti hävitetty, työtätekevä talonpoikaisto on vapautettu kulakin orjuudesta ja riistosta ja Neuvostovallalle on luotu kestävä taloudellinen pohja maaseudulla, kollektiivisen talouden pohja.

Puolue on saanut aikaan sen, että Neuvostoliitto on jo muutettu pientalonpoikaisen talouden maasta maailman suurimman maatalouden maaksi.

Sellaisia ovat yleispiirtein neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset maatalouden alalla.

Päätelkää nyt itse: mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen porvarillisen sanomalehdistön jaarittelulla kollektivisoinnin „romahduksesta“, viisivuotissuunnitelman „epäonnistumisesta“ maatalouden alalla.

Mutta miten ovat asiat maataloudessa kapitalistisissa maissa, jotka nykyään kokevat ankaraa maatalouspulaa?

Tässä on kaikille tunnettuja virallisia tietoja.

Kylvöala on supistunut tärkeimmissä viljaa tuotavissa maissa 8—10%. Puuvillan kylvöala on supistunut Amerikan Yhdysvalloissa 15%, sokerijuurikkaan kylvöala on supistunut Saksassa ja Tshekkoslovakiassa

22—30%, pellavan kylvöala Liettuassa ja Latviassa 25—30%.

Amerikan maatalousdepartementin tietojen mukaan Yhdysvaltojen maatalouden kokonaistuotannon arvo laski 11 miljardista dollarista v. 1929 5 miljardiin dollariin v. 1932. Viljanviljelyksessä siellä kokonaistuotannon arvo laski 1.288 miljoonasta dollarista v. 1929 — 391 miljoonaan dollariin v. 1932. Puuvillan alalla siellä tapahtui lasku 1.389 miljoonasta dollarista v. 1929 — 397 miljoonaan dollariin v. 1932.

Eivätkö nämä tosiasiat puhu maatalouden neuvostoyhteisöön verrattuna? Eivätkö nämä tosiasiat puhu siitä, että kolhoosit ovat elinkykyisempi talousmuoto kuin yksilölliset ja kapitalistiset taloudet?

Sanotaan, että kolhoosit ja neuvostotilat eivät ole täysin kannattavia, että ne nielevät suunnattomasti varoja, että tällaisten laitosten pitämisessä ei ole mitään järkeä ja että olisi tarkoituksenmukaisempaa hajottaa ne ja jättää niistä vain kannattavat. Mutta näin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät ymmärrä mitään kansantalouden kysymyksistä eivätkä talouskysymyksistä. Enemmän kuin puolet kutomatehtaista oli joku vuosi sitten kannattamattomia. Osa tovereistamme ehdotti silloin näiden tehtaiden sulkemista. Miten meidän olisi käynyt, jos olisimme totelleet heitä? Olisimme tehneet suuren rikoksen maattamme kohtaan, työväenluokkaa kohtaan, sillä siten olisimme saattaneet turmioon kohoavan teollisuutemme. Miten me menettelimme silloin? Odotimme toista vuotta ja pääsimme siihen, että koko kutomateollisuus tuli kannattavaksi. Entä Gorjkin kaupungissa oleva autoteh-

taamme? Sekin on toistaiseksi kannattamaton. Ettekö käske sulkemaan sitä? Tai meidän musta metallurgiamme, joka myöskin toistaiseksi on kannattamaton? Eikö sitä pidä sulkea, toverit? Jos kannattavaisuutta katsotaan täten, niin meidän pitäisi kehittää täyttä vauhtia vain joitakin teollisuuden aloja, jotka antavat suurimman koron, esimerkiksi kondiittorteollisuutta, myllyteollisuutta, hajuvesiteollisuutta, trikooteollisuutta, leikkikaluteollisuutta j.n.e. En tietenkään vastusta näiden teollisuusalojen kehittämistä. Päinvastoin, niitä on kehitettävä, koska nekin ovat väestölle tarpeellisia. Mutta ensiksikään niitä ei voida kehittää ilman koneistoa ja polttoaineita, joita raskas teollisuus niille antaa. Toiseksi niiden pohjalle ei voida perustaa teollistamista. Näin on asia, toverit.

Kannattavaisuutta ei saa katsoa kaupustelijain tavoin, hetken kannalta. Kannattavaisuus on otettava koko kansantalouden kannalta, useampien vuosien näkökulmasta. Vain tällaista näkökantaa voidaan sanoa todella leniniläiseksi, todella marxiläiseksi. Eikä tämä näkökanta ole välttämätön ainoastaan teollisuuteen nähden, vaan vieläkin suuremmassa määrässä kolhooseihin ja neuvostotiloihin nähden. Ajatelkaahan vain: kolmisen vuoden kuluessa olemme luoneet yli 200 tuhatta kolhoosia ja noin 5 tuhatta neuvostotilaa, toisin sanoen olemme luoneet kokonaan uusia suuria tuotantolaitoksia, joilla on maataloudelle samanlainen merkitys kuin suurilla tehtailla teollisuudelle. Mainitkaapa jokin muu maa, joka olisi luonut kolmen vuoden kuluessa ei 205 tuhatta uutta suurta tuotantolaitosta, vaan vaikkapa vain 25 tuhatta tällaista tuotantolaitosta. Te ette voi mainita, sillä sellaista maata

ei ole eikä ole ollut. Mutta me olemme luoneet 205 tuhatta uutta tuotantolaitosta maatalouden alalla. Mutta osoittautuu, että maailmassa on ihmisiä, jotka vaativat, että näiden tuotantolaitosten täytyy tulla heti kannattaviksi, ja jos ne eivät tule heti kannattaviksi, niin ne pitää hävittää ja hajoittaa. Eikö ole selvää, että Herostratoksen maine ei anna yön rauhaa näille enemmän kuin omituisille ihmisille?

Kolhoosien ja neuvostotilojen kannattamattomuudesta puhuessani en ensinkään halua sanoa, että ne kaikki ovat kannattamattomia. Ei sinne päinkään! Kaikille on tunnettua, että jo nyt on olemassa koko joukko hyvin kannattavia kolhooseja ja neuvostotiloja. Meillä on olemassa tuhansia kolhooseja ja kymmeniä neuvostotiloja, jotka jo nyt ovat täysin kannattavia. Nämä kolhoosit ja neuvostotilat ovat puolueemme ylpeys, Neuvostovallan ylpeys. Kolhoosit ja neuvostotilat eivät tietenkään ole kaikkialla samanlaisia. Kolhoosien ja neuvostotilojen joukossa on vanhoja, uusia ja aivan nuoria. Nämä ovat vielä heikkoja taloudellisia elimistöjä, jotka eivät ole vielä täysin muotoutuneita. Niiden organisatoorisessa rakennustyössä on nyt suunnilleen sama kausi kuin tehtaillamme oli vuosina 1920—1921. On ymmärrettävää, että niiden enemmistö ei voi olla vielä kannattavia. Mutta että ne tulevat kannattaviksi 2—3 vuoden kuluessa aivan samoin kuin tehtaamme tulivat kannattaviksi vuoden 1921 jälkeen, siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä. Jos kieltäytyttäisiin auttamasta ja tukemasta niitä sillä perusteella, etteivät ne kaikki ole tällä hetkellä kannattavia, niin tehtäisiin suuri rikos työväenluokkaa ja talonpoikaista kohtaan. Vain kansan viholliset ja

vastavallankumoukselliset voivat asettaa kysymyksen kolhoosien ja neuvostotilojen tarpeettomuudesta.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmaa maataloudessa puolue suoritti kollektivisointia kiihdytetyllä vauhdilla. Menettelikö puolue oikein noudattaessaan kollektivisoinnin kiihdytetyn vauhdin politiikkaa? Se menetteli ehdottomasti oikein, vaikkakaan asia ei tässä sujunut ilman vissiä liikainnostusta. Toteuttaessaan kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa ja raivatessaan pois kulakkipesiä puolue ei voinut pysähtyä puolitiehen—sen täytyi viedä tämä asia loppuun asti.

Tämä ensiksi.

Toiseksi, koska toisaalta oli käytettävänä traktoreita ja maatalouskoneita ja toisaalta käyttäen hyväkseen sitä seikkaa, ettei ollut maan yksityisomistusta (maan kansallistaminen!), puolueella oli kaikki mahdollisuudet jouduttaa voimaperäisesti maatalouden kollektivisointia. Ja todellakin, se saavutti tällä alalla hyvin suurta menestystä, sillä se ylitti kolminkertaisesti viisivuotissuunnitelman kollektivisoimisohjelman.

Merkitseekö se, että meidän on noudatettava kollektivisoinnin kiihdytetyn vauhdin politiikkaa myöskin toisella viisivuotiskaudella? Ei, se ei merkitse sitä. Asia on niin, että me olemme jo päättäneet kollektivisoinnin pääpiirteissään Neuvostoliiton tärkeimmillä alueilla. Näin ollen olemme tehneet tällä alalla enemmän kuin mitä voitiin odottaa. Eikä siinä kaikki, että kollektivisointi on pääpiirteissään päätetty. Olemme saaneet aikaan sen, että kolhoosit ovat tulleet kaik-

kein otollisimmaksi talousmuodoksi talonpoikaiston valtavan enemmistön tietoisuudessa. Se on suuri saavutus, toverit. Kannattaako tämän jälkeen kiivailla kollektivisoinnin nopean vauhdin puolesta? On selvää, että ei kannata.

Nyt ei ole kysymys enää kollektivisoinnin kiihdytetystä vauhdista ja vielä vähemmän siitä, pitääkö kolhoosien olla vai eikö olla—tämä kysymys on jo ratkaistu myönteisesti. Kolhoosit on lujitettu ja tie vanhoihin oloihin, yksilötalouteen on lopullisesti suljettu. Nyt on tehtävänä kolhoosien **organisatorinen** lujittaminen, tuholaisainesten heittäminen niistä ulos, oikeiden, koeteltujen, bolshevististen kaaderien valikoiminen kolhooselle ja kolhoosien tekeminen todella bolshevistisiksi.

Tämä on nyt pääasia.

Sellainen on kysymys viisivuotissuunnitelman täyttämisestä neljässä vuodessa maatalouden alalla.

V

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKIEN AINEELLISEN ASEMAN PARANTAMISEN ALALLA

Puhuin ylempänä teollisuuden ja maatalouden alalla saavuttamastamme menestyksestä, teollisuuden ja maatalouden noususta Neuvostoliitossa. Millaisia tuloksia tämä menestys on tuottanut työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen näkökannalta katsottuna? Mitkä ovat teollisuuden ja maatalouden alalla saavuttamamme menestyksen perus-

tulokset työtätekevien aineellisen aseman perinpohjaisen parantamisen näkökannalta katsottuna?

Ne ovat ensiksikin siinä, että on hävitetty työttömyys ja poistettu epävarmuus huomisesta päivästä työläisten keskuudessa.

Ne ovat toiseksi siinä, että kolhoosirakennustyö käsittää melkein koko talonpoikaisköyhälistön, että tällä perustalla on poistettu pohja talonpoikaiston jakaantumiselta kulakkeihin ja köyhälistöön ja että tämän johdosta on hävitetty kurjistuminen ja pauperismi maaseudulta.

Tämä, toverit, on valtava saavutus, josta yksikään porvarillinen valtio ei voi unelmoidakaan, olkoonpa se sitten vaikka kaikkein „demokraattisin“ valtio.

Meillä Neuvostoliitossa työläiset ovat jo aikoja sitten unohtaneet työttömyyden. Kolmisen vuotta sitten meillä oli noin puolitoista miljoonaa työtöntä. Mutta nyt on jo kulunut kaksi vuotta siitä, kun olemme hävittäneet työttömyyden. Ja tällä aikaa työläiset ovat jo ehtineet unohtaa työttömyyden, sen ikeen, sen kauhut. Katsokaapa kapitalistisia maita, kuinka kauhistuttavia asioita siellä tapahtuu työttömyyden tähden. Näissä maissa on nykyään vähintään 30—40 miljoonaa työtöntä. Mitä väkeä se on? Tavallisesti sanotaan, että työtön on „mennyttä miestä“.

Joka päivä he pyrkivät työhön, etsivät työtä, ovat valmiit suostumaan melkeinpä minkälaisiin työehtoihin tahansa, mutta heitä ei oteta työhön, sillä he ovat „liikaa“ väkeä. Ja tämä tapahtuu samaan aikaan, jolloin suunnattomia määriä tavaroita ja tuotteita haaskataan kohtalon lellipoikien, kapitalistien ja tilanherain vesojen oikkujen takia.

Työttömiltä kielletään ruoka siksi, että heillä ei ole millä maksaa ruuasta, heiltä kielletään asunto, sillä heillä ei ole millä maksaa vuokraa. Millä ja missä he elävät? He elävät niukoilla antipaloilla herrojen pöydiltä, tonkimalla roskalaatikoita, joista he löytävät mädäntyneitä ruuan jätteitä, asuvat suurkaupunkien köyhäinkortteleissa ja useimmiten kaupunkien ulkopuolella hökkeleissä, joita työttömät hätäpikaa kyhäävät laatikkojen laudoista ja puiden kuorista. Mutta siinä ei vielä ole kaikki. Työttömyydestä eivät kärsi ainoastaan työttömät. Siitä kärsivät myöskin työssä-olevat työläiset. He kärsivät siitä, sillä työttömien suuri lukumäärä aiheuttaa heidän asemansa epävarmuuden tuotannossa, epävarmuuden huomisesta päivästä. Tänään he työskentelevät tuotantolaitoksessa, mutta he eivät ole varmoja siitä, etteivätkö he huomenna herättyään saisi tietää, että heidät on jo erotettu työstä.

Eräs neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman perussaaavutuksista on se, että me olemme hävittäneet työttömyyden ja vapauttaneet Neuvostoliiton työläiset työttömyyden kauhuista.

Samaa on sanottava myöskin talonpojista. He ovat samoin unohtaneet talonpoikien jakaantumisen kulakkeihin ja köyhälistöön, kulakkien harjoittaman köyhälistön riiston, unohtaneet taloudelliseen häviöön joutumisen, joka heitti joka vuosi satoja tuhansia ja miljoonia köyhiä talonpoikia mieron tielle. Noin 3—4 vuotta sitten meillä oli talonpoikien keskuudessa köyhälistöä vähintään 30% koko talonpoikaisväestöstä. Se oli parikymmentä miljoonaa henkeä. Ja vielä aikaisemmin, ennen Lokakuun vallankumousta, köyhä-

listöä oli vähintään 60% talonpoikaisväestöstä. Mitä maalaisköyhälistö oli? Se oli väkeä, jolta tavallisesti puuttui taloudesta joko siemeniä tai hevonen tai työvälineitä tahi sitten puuttui niitä kaikkia. Maalaisköyhälistö oli väkeä, joka eli nälässä ja oli tavallisesti kulakkien orjuudessa ja vanhan järjestelmän aikana sekä kulakkien että tilanherrojen orjuudessa. Vielä aivan äskettäin yli kaksi miljoonaa köyhää talonpoikaa suuntasi joka vuosi kulkunsa ansiotöihin etelään, Pohjois-Kaukaasiaan ja Ukrainaan palkollisiksi kulakeille ja sitä aikaisemmin sekä kulakeille että tilanherroille. Vielä enemmän saapui heitä vuosittain tehtaiden porteilte täydentäen työttömien rivejä. Eikä ainoastaan maalaisköyhälistö ollut tällaisessa kaikkea muuta kuin kadehdittavassa asemassa. Runsaasti puolet keskitalonpojista koki samanlaista puutetta ja kieltäymyksiä kuin maalaisköyhälistökin. Kaiken tämän ovat talonpojat jo ehtineet unohtaa.

Mitä neljässä vuodessa täytetty viisivuotissuunnitelma antoi maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alimmille kerroksille? Se mursi ja nujersi kulakiston luokkana vapauttaen maalaisköyhälistön ja runsaasti puolet keskitalonpojista kulakkien orjuudesta. Se veti heidät kolhooseihin ja loi heille vankan aseman. Siten se hävitti talonpoikaiston jakaantumisen mahdollisuuden riistäjiin — kulakkeihin ja riistettäviin — maalaisköyhälistöön, hävitti köyhyyden maaseudulla. Se kohotti köyhälistön ja keskitalonpoikaiston alimmat kerrokset kolhooseissa toimeentuloltaan turvattujen ihmisten asemaan tehden siten lopun talonpoikaiston taloudelliseen häviöön joutumisen ja kurjistumisen prosessista. Nykyään ei meillä enää ole sellaisia tapauk-

sia, että miljoonat talonpojat vuosittain lähtisivät kotipaikoiltaan ja menisivät kaukaisille seuduille ansiotöihin. Saadaksemme talonpojan tulemaan työhön jonnekin oman kolhoosinsa ulkopuolelle on nyt allekirjoitettava sopimus kolhoosin kanssa ja vielä varattava kolhoosilaiselle vapaa matka rautateitse. Nykyään meillä ei ole enää sellaisia tapauksia, että sadat tuhannet ja miljoonat talonpojat joutuisivat taloudelliseen häviöön ja kolkuttelisivat tehtaiden portteja. Niin oli, mutta se on aikoja sitten ollut ja mennyt. Nykyään talonpoika on toimeentuloltaan turvattu isäntä, jäsen kolhoosissa, jonka käytettävänä ovat traktorit, maatalouskoneet, siemenvarastot, varavarastot j.n.e., j.n.e.

Tämän kaiken on viisivuotissuunnitelma antanut maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alimmille kerroksille.

Sellainen on viisivuotissuunnitelman tärkeimpien saavutusten olemus työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla.

Näiden tärkeimpien saavutusten tuloksena työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla on meillä ensimmäisen viisivuotiskauden aikana päästy:

a) suurteollisuuden työläisten ja toimitsijain lukumäärän lisääntymiseen **kaksinkertaiseksi** vuoteen 1928 verrattuna, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 57%:lla;

b) kansantulojen, siis työläisten ja talonpoikien tulojen lisääntymiseen, niin että se vuonna 1932 nousi 45,1 miljardiin ruplaan, mikä merkitsee 85%:n lisäystä vuoteen 1928 verrattuna;

c) työläisten ja toimitsijain keskimääräisen vuosipalkan lisääntymiseen suurteollisuudessa 67%:lla vuoteen 1928 verrattuna, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 18%:lla;

d) yhteiskunnallisen vakuutusrahaston lisääntymiseen 292%:lla vuoteen 1928 verrattuna (4.120 milj. ruplaa v. 1932, sen ollessa v. 1928 — 1.050 milj. ruplaa), mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 111 prosentilla;

e) yhteisruokailun lisääntymiseen siten, että se käsittää yli 70% ratkaisevien teollisuusalojen työläisistä, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kuusinkertaisesti.

Tietenkään me emme vielä ole päässeet siihen, että olisimme voineet täydelleen tyydyttää kaikki työläisten ja talonpoikien aineelliset tarpeet. Ja tuskin me siihen pääsemmekään lähimpien vuosien aikana. Mutta me olemme epäilemättä päässeet siihen, että työläisten ja talonpoikien aineellinen asema meillä paranee vuosi vuodelta. Tätä voivat epäillä vain Neuvostovallan vannonutuneet viholliset tai ehkä myöskin eräät porvarillisen sanomalehdistön edustajat, siihen luettuna myöskin eräs osa tämän sanomalehdistön Moskovassa olevista kirjeenvaihtajista, jotka tuskin ymmärtävät enempää kansojen taloudellisesta elämästä ja työtekevien asemasta kuin sanokaamme Abessinian kuninkas korkeammasta matematiikasta.

Mutta millainen on työläisten ja talonpoikien aineellinen asema kapitalistisissa maissa?

Tässä on virallisia tietoja.

Työttömien lukumäärä kapitalistisissa maissa on kasvanut katastrofimaisesti. Pohjois-Amerikan Yhdys-

valloissa on virallisten tietojen mukaan yksistään jalostusteollisuudessa työssäolevien työläisten lukumäärä pienentynyt 8,5 miljoonasta hengestä v. 1928 — 5,5 miljoonaan v. 1932. Ja Amerikan työfederation tilastojen mukaan työttömien lukumäärä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen koko teollisuudessa nousi v. 1932 loppuun mennessä 11 miljoonaan henkeen. Englannissa on työttömien lukumäärä virallisten tilastojen mukaan noussut 1.290.000:sta v. 1928 — 2,8 miljoonaan vuonna 1932. Saksassa on työttömien lukumäärä virallisten tietojen mukaan noussut 1.376.000:sta v. 1928 — 5,5 miljoonaan v. 1932. Samanlainen kuva on havaittavissa kaikissa kapitalistisissa maissa, jota paitsi viralliset tilastot osoittavat säännöllisesti todellista pienemmäksi työttömien lukumäärän, joka kapitalistisissa maissa heilahtelee 35—40 miljoonan henkilön välillä.

Työläisten työpalkkoja alennetaan jatkuvasti. Virallisten tietojen mukaan on keskimääräinen kuukausipalkka Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa alentunut 35% :lla vuoden 1928 tasoon verrattuna, Englannissa samaan aikaan 15% :lla ja Saksassa jopa 50% :lla. Amerikan työfederation laskelmien mukaan Amerikan työläiset menettivät työpalkkojen alentamisesta v. 1930—1931 yli 35 miljardia dollaria.

Jo entisestäänkin mitättömiä työläisten vakuutusrahastoja Englannissa ja Saksassa on huomattavasti supistettu. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ja Ranskassa ei ole laisinkaan tai miltei laisinkaan työttömyysavustusta missään muodossa, minkä vuoksi kodittomien työläisten ja huollottomien lasten lukumäärä kasvaa suunnattomasti, erittäinkin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa.

Parempi ei ole myöskään talonpoikaisjoukkojen asema kapitalistisissa maissa, missä maatalouspula kaihvaa pois maaperää talonpoikaistalouden alta ja heittää miljoonia taloudelliseen häviöön joutuneita talonpoikia ja farmareita mieron tielle.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset Neuvostoliiton työtätekevien aineellisen aseman parantamisen alalla.

VI

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET KAUPUNGIN JA MAASEUDUN VÄLISEN TAVARANVAIHDON ALALLA

Siirtykäämme nyt kysymykseen neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tuloksista kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon lisääntymisen alalla.

Teollisuus- ja maataloustuotannon suunnaton lisääntyminen, tavaraylijäämien lisääntyminen niin teollisuudessa kuin maataloudessakin ja lopuksi työläisten ja talonpoikien tarpeiden kasvu — kaikki tämä ei ole voinut olla johtamatta ja se on todella johtanutkin tavaravaihdon vilkastumiseen ja laajenemiseen kaupungin ja maaseudun välillä.

Tuotannollinen liittoyhteys kaupungin ja maaseudun välillä on työläisten ja talonpoikien välisen liittoyhteyden perusmuoto. Mutta pelkkä tuotannollinen liittoyhteys on riittämätön. Sitä on täydennettävä tavara-liittoyhteydellä, niin että yhteys kaupungin ja maaseudun välillä tulisi lujaksi ja katkeamattomaksi.

Tämä voidaan saavuttaa vain neuvostokaupan kehittämisen avulla. Olisi väärin luulla, että neuvostokauppaa voidaan kehittää jotakin yhtä määrättyä uomaa, esimerkiksi osuuskauppojen uomaa myöten. Neuvostokaupan kehittämiseksi on käytettävä kaikkia uomia — osuuskauppaverkostoa, valtion kauppaverkostoa ja kolhoosien harjoittamaa kauppaa.

Muutamat toverit arvelevat, että neuvostokaupan kehittäminen, varsinkin juuri kolhoosikaupan kehittäminen, merkitsee uuden talouspolitiikan ensimmäiseen vaiheeseen palaamista. Se on kokonaan väärin.

Neuvostokaupan, myöskin kolhoosikaupan, ja uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa käydyn kaupan välillä on perinpohjainen ero.

Uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen aikana me sallimme kapitalismin elpymistä, sallimme yksityistä tavaravaihtoa, sallimme yksityiskauppioiden, kapitalistien ja keinottelijain „toimintaa“.

Se oli enemmän tai vähemmän vapaata kauppaa, jota rajoitti vain valtion säännöstelevä osuus. Silloin yksityiskapitalistisella sektorilla maan tavaravaihdossa oli verrattain suuri merkitys. En edes puhukaan siitä, että meillä ei silloin ollut sellaista kehittyntä teollisuutta kuin nyt, ei kolhooseja eikä neuvostotiloja, jotka olisivat työskennelleet suunnitelman mukaan ja antaneet valtion käyttöön valtavat reservit maataloustuotteita ja kaupunkilaisvalmisteita.

Voidaanko sanoa, että meillä on nyt samanlainen tilanne? Niin ei tietenkään voida sanoa.

Ensiksikään ei neuvostokauppaa saa rinnastaa uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa käydyn kaupan kanssa, vaikka se olikin valtion sään-

nöstelemää. Kun uuden talouspolitiikan ensimmäisessä vaiheessa kauppa salli kapitalismin elpymistä ja yksityiskapitalistisen sektorin toimintaa tavaranvaihdossa, niin neuvostokaupan lähtökohtana on niin edellisen kuin jälkimmäisenkin kieltäminen, niiden kummankin puuttuminen. Mitä neuvostokauppa on? Neuvostokauppa on kaupankäyntiä ilman kapitalisteja — pieniä ja suuria, kaupankäyntiä ilman keinottelijoita — pieniä ja suuria. Se on erikoislaatuista kauppaa, jota historia ei tähän asti ole tuntenut ja jota ainoastaan me, bolshevikit, harjoitamme Neuvostovallan kehityksen oloissa.

Toiseksi meillä on nykyään melko kehittynyt valtion teollisuus ja kokonainen verkosto kolhooseja ja neuvostotiloja, jotka antavat valtiolle valtavat reservit maatalous- ja teollisuustavaroita neuvostokaupan kehittämistä varten. Tätä ei ollut eikä voinutkaan olla uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen olosuhteissa.

Kolmanneksi me olemme päässeet siihen, että viime aikoina olemme täydellisesti tunkeneet pois tavaranvaihdosta yksityiset kaupustelijat, kauppiaat ja kaikenlaiset välittäjät. Tämä ei tietenkään sulje pois sitä, että tavaranvaihtoon voi ilmestyä uudestaan, atavismin lain mukaan, yksityisiä kauppiaita ja keinottelijoita käyttämällä siinä hyväkseen heille kaikkein otollisinta alaa, nimittäin kolhoosikauppaa. Sitä paitsi itse kolhoosilaisetkin ovat joskus valmiita harjoittamaan keinottelua, mikä tietenkään ei ole heille kunniaksi. Mutta näitä epäterveitä ilmiöitä vastaan meillä on olemassa joku aika sitten julkaistu Neuvostovallan laki toimenpiteistä keinottelun

ehkäisemiseksi ja keinottelijain rankaisemiseksi ⁶⁰. Te tietysti tiedätte, että tätä lakia ei haittaa erikoinen pehmeys. Te tietysti ymmärrätte, että tällaista lakia ei ollut eikä voinutkaan olla uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen oloissa.

Te näette, että jos tämän kaiken jälkeen puhutaan palaamisesta uuden talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen kauppaan — niin se merkitsee, että ei ymmärretä mitään, ei kerrassaan mitään meidän neuvostotaloudestamme.

Meille sanotaan, että on mahdotonta kehittää kauppaa, olkoonpa se vaikka neuvostokauppaakin, ilman tervettä rahataloutta ja tervettä valuuttaa, että on ennen kaikkea lääkittävä rahatalous ja neuvostovaluuttamme, jolla muka ei ole minkäänlaista arvoa. Näin puhuvat meille kapitalistimaiden taloustieteilijät. Luulen, että nämä arvoisat taloustieteilijät eivät ymmärrä poliittisesta taloustieteestä enempää kuin sanokaamme Canterburyn arkkipiispa uskonnonvastaisesta propagandasta. Kuinka voidaan väittää, että meidän neuvostovaluutallamme ei ole mitään arvoa? Eikö se ole tosiasia, että tällä valuutalla me olemme rakentaneet Magnitogorskin metallisulattimot, Dneprin vesivoimalaitoksen, Kuznetskin hiilikaivokset, Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat, Gorjkin ja Moskovan autotehtaat, satoja tuhansia kolhooseja ja tuhansia neuvostotiloja? Nuo herrat luulevat kai, että kaikki nämä tuotantolaitokset on rakennettu oljista tai savesta eikä todellisista rakennusaineista, joilla on määrätty arvonsa? Mikä takaa neuvostovaluutan vakaantuneisuuden, jos tietysti pidetään silmällä järjestettyjä markkinoita, joilla on ratkaiseva merkitys maan tava-

ranvaihdossa, eikä järjestämättömiä markkinoita, joilla on vain toisarvoinen merkitys? Ei tietenkään yksinomaan kultavarasto. Neuvostovaluutan vakaantuneisuuden takaa ennen kaikkea valtion hallussa oleva suunnaton tavarapaljous, joka on laskettu tavaranvaihtoon kiinteillä hinnoilla. Kuka taloustieteilijä voi kieltää sitä, että tällainen kate, joka on olemassa vain Neuvostoliitossa, on paljoo realistisempi valuutan vakaantuneisuuden turvaamismuoto kuin mikään kultavarasto? Tulevatko kapitalistimaiden taloustieteilijät koskaan ymmärtämään, että he ovat täydellisesti sotkeutuneet teorioineen, jonka mukaan kultavarasto on valuutan vakaantuneisuuden turvaamisen „ainoa“ muoto?

Näin ovat asiat niiden kysymysten suhteen, jotka koskevat neuvostokaupan kehittämistä.

Mitä me olemme saavuttaneet viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena neuvostokaupan kehittämisen alalla?

Viisivuotissuunnitelman tuloksena meillä on:

a) kevyen teollisuuden tuotannon lisääntyminen, sen nousu 187 %:iin vuoteen 1928 verraten;

b) osuuskauppojen ja valtionkaupan vähittäistavaranvaihdon lisääntyminen, joka tavaranvaihto on nykyään vuoden 1932 hintojen mukaan 39,6 miljardia ruplaa, s.o. tavaroiden määrä on lisääntynyt vähittäiskaupassa 175 %:iin vuoden 1928 jälkeen;

c) valtion ja osuuskauppojen kauppaverkoston laajeneminen 158 tuhannella myymälällä ja kaupalla vuoteen 1929 verrattuna;

d) kolhoosikaupan sekä erilaisten valtion ja osuustoimintajärjestöjen maataloudellisten hankintojen yhä laajeneva kehittyminen.

Sellaiset ovat tosiasiat.

Kokonaan toisen kuvan tarjoaa tavaravaihdon tila kapitalistisissa maissa, missä pula on johtanut kaupan katastrofimaiseen supistumiseen, pienten ja keskisuurten kauppiaiden liikkeiden joukoittain sulkemiseen sekä heidän taloudelliseen häviöönsä, suurten kauppa-liikkeiden vararikkoihin ja kauppalaitosten tavaroilla täyttymiseen työtätekevien joukkojen ostokyvyn jatkuvasti laskiessa.

Sellaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset tavaravaihdon kehittämisen alalla.

VII

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN TULOKSET TAISTELUSSA VIHAMIELISTEN LUOKKIEN JÄTTEITÄ VASTAAN

Tuloksena viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden, maatalouden ja kaupan alalla me olemme saattaneet voimaan sosialismin periaatteen kansantalouden kaikilla aloilla karkoittaen sieltä kapitalistiset ainekset.

Mihin tämän kaiken piti johtaa kapitalististen ainesten suhteen ja mihin se tosiasiallisesti on johtanut?

Se on johtanut siihen, että kuolevien luokkien viimeisetkin jätteet: yksityisteollisuudenharjoittajat ja heidän käskyläisensä, yksityiskauppiat ja heidän kätyrinsä, entiset aateliset ja papit, kulakit ja kulakien apurit, entiset valkoiset upseerit ja maalaiskons-
taapelit, entiset poliisit ja santarmit, kaikenlaiset chauvinistiset porvarilliset intelligentit ja kaikki muut

neuvostovastaiset ainekset on suistettu pois raiteiltaan.

Tultuaan suistetuiksi pois raiteiltaan ja hajaannuttuaan Neuvostoliiton koko kamaralle tämä entisajan väki soluttautui tehtaisiin, virastoihin ja kauppajärjestöihimme, rautatie- ja vesiliikennelaitoksiin ja pääasiallisesti — kolhooseihin ja neuvostotiloille. Se soluttautui ja piiloitautui sinne, ottaen kasvoilleen „työläisten“ ja „talonpoikien“ naamion, ja jotkut tunkeutuivat puolueeseenkin.

Mitä ne toivat sinne mukanaan? Tietenkin vihan tunteen Neuvostovaltaa kohtaan, vimmatun vihamielisyiden tunteen talouden, elämäntapojen ja kulttuurin uusia muotoja kohtaan.

Nämä herrat eivät enää pysty suoranaiseen rynnäkköön Neuvostovaltaa vastaan. He ja heidän luokansa ovat jo useita kertoja tehneet tällaisia rynnäköitä, mutta ovat tulleet nujerretuiksi ja hajalle lyödyiksi. Sen vuoksi ei heille jää muuta keinoa kuin tehdä ilkitöitä ja vahinkoa työläisille, kolhoosilaisille, Neuvostovallalle ja puolueelle. Ja he tekevätkin myyräntyöllään pahaa niin paljon kuin suinkin voivat. He polttavat varastoja ja särkevät koneita. He järjestävät sabotaashia. He järjestävät tuholaisuutta kolhooseissa ja neuvostotiloilla, ja eräät heistä, joiden joukossa on joitakin professoreitakin, menevät tuholaisvimmassaan niinkin pitkälle, että istuttavat kolhoosien ja neuvostotilojen karjaan ruttotautia, siperianruttoa, edistävät meningiitin leviämistä hevosiin j.n.e.

Mutta tämä ei ole pääasia. Pääasia tämän entisajan väen „toiminnassa“ on se, että he järjestävät joukkomitassa valtion omaisuuden, osuuskuntain omai-

suuden, kolhoosien omaisuuden varastelua ja anastamista. Varastelu ja anastaminen tehtaissa, rautateitse kuljetettavien tavaroiden varastaminen ja anastaminen, varastelu ja anastaminen varastoissa ja kauppalaitoksissa, varsinkin varastelu ja anastaminen neuvostotiloilla ja kolhooseissa — sellainen on tämän entisajan väen „toiminnan“ perusmuoto. He ikäänkuin luokkavaistollaan vainuavat, että neuvostotalouden perustana on yhteiskunnallinen omistus ja että nimenomaan tämä perusta on saatava järkytetyksi, jotta Neuvostovallalle voitaisiin tehdä pahaa, — ja he todellakin pyrkivät järkyttämään yhteiskunnallista omistusta järjestämällä varastelua ja anastelua joukkomitassa.

Anastelun järjestämiseksi he käyttävät hyväkseen kolhoosilaisten, eilisten yksilötalonpoikien, mutta nykyään kolhoosien jäsenten, yksityisomistuksellisia tottumuksia ja perinnäisiä käsityksiä. Teidän, jotka olette marxilaisia, täytyy tietää, että ihmisten tietoisuus jää kehityksessään jälkeen heidän tosiasiallisesta asemastaan. Kolhoosilaiset eivät ole asemaltaan enää yksilötalonpoikia, vaan kollektivisteja, mutta heidän tietoisuutensa on vielä toistaiseksi entinen, yksityisomistuksellinen. Ja niinpä tuo riistäjäluokkien riveistä lähtöisin oleva entisajan väki käyttää hyväkseen näitä kolhoosilaisten yksityisomistuksellisia tottumuksia järjestääkseen yhteiskunnallisen omaisuuden anastelua ja järkyttääkseen siten Neuvostojärjestelmän perustaa — yhteiskunnallista omistusta.

Monet toverimme katselevat huolettomina moista ilmiötä, ymmärtämättä joukkovarastelua ja -anastelua osoittavien tosiseikkojen sisältöä ja merkitystä. He

menevät näiden tosiseikkain ohi kuin sokeat, ajattel-
len, että „ei siinä mitään erikoista ole“. Mutta nämä
toverit erehtyvät suuresti. Meidän järjestelmämme
perustana on yhteiskunnallinen omistus aivan samoin
kuin kapitalismin perustana on yksityisomistus. Kun
kapitalistit julistivat yksityisomistuksen pyhäksi ja
koskemattomaksi saaden aikoinaan kapitalistisen jär-
jestelmän lujitetuksi, niin meidän, kommunistien, on
sitä suuremmalla syyllä julistettava yhteiskunnalli-
nen omistus pyhäksi ja koskemattomaksi juurrut-
taaksemme siten uusia sosialistisia talousmuotoja
tuotannon ja kaupan kaikille aloille. Jos sallitaan
yhteiskunnallisen omaisuuden varastelua ja anasta-
mista — olkoonpa sitten kysymyksessä valtion, osuus-
kuntien tai kolhoosien omaisuus, — ja sivuutetaan vai-
kenemalla sellaiset vastavallankumoukselliset hävyt-
tömyydet, — niin se merkitsee Neuvostojärjestelmän
vahingoittamisen edistämistä, järjestelmän, joka nojau-
tuu perustansa, yhteiskunnalliseen omistukseen. Tätä
piti Neuvostohallituksemme lähtökohtanaan, kun se
äskettäin julkaisi lain yhteiskunnallisen omaisuuden
suojelemisesta ⁶¹. Tämä laki on vallankumouksellisen
laillisuuden perusta nykyhetkellä. Ja sen mitä ankarin
voimaansaattaminen on jokaisen kommunistin, jokaisen
työläisen ja kolhoosilaisen ensimmäinen velvollisuus.

Sanotaan, että meidän päiviemme vallankumouk-
sellinen laillisuus ei missään suhteessa eroa uuden
talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouk-
sellisesta laillisuudesta, että meidän päiviemme val-
lankumouksellinen laillisuus on palaamista uuden
talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouk-
selliseen laillisuuteen. Se on kerrassaan väärin. Uuden

talouspolitiikan ensimmäisen vaiheen vallankumouksellisen laillisuuden kärki oli suunnattu pääasiallisesti sotakommunismiin äärimmäisyyksiä vastaan, „laitonta“ takavarikointia ja verottamista vastaan. Se takasi yksityisisännälle, yksilötalonpojalle, kapitalistille heidän omaisuutensa säilymisen ehdolla, että he noudattavat mitä tarkimmin neuvostolakeja. Aivan toisin on vallankumouksellisen laillisuuden laita meidän aikamme. Meidän aikamme vallankumouksellisen laillisuuden kärki ei ole kohdistettu sotakommunismiin äärimmäisyyksiä vastaan, joita ei enää pitkiin aikoihin ole ollut olemassa, vaan yhteiskunnallisessa taloudessa esiintyviä varkaita ja tuholaisia, huligaaneja ja yhteiskunnallisen omaisuuden anastajia vastaan. Vallankumouksellisen laillisuuden päähuolena meidän päivinämmme on siis yhteiskunnallisen omaisuuden suojeleminen eikä mikään muu.

Tästä syystä taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden suojelemisen puolesta, taistelu kaikilla niillä keinoilla ja välineillä, joita Neuvostovallan lait antavat käytettäväksemme, on eräs puolueemme perustehtäviä.

Voimakas ja mahtava proletariaatin diktatuuri — sitä me tarvitsemme nykyään hajoittaaksemme tomuksi kuolevien luokkien viimeiset jätteet ja tehdäksemme tyhjiksi heidän varkaankolttosensa.

Eräät toverit ovat ymmärtäneet luokkien hävittämistä, luokattoman yhteiskunnan luomista ja valtion poiskuolemista koskevan teesin siten, että se on laiskuuden ja huolettomuuden puolustelua, ovat ymmärtäneet sen siten, että se todistaa oikeaksi vastavallankumouksellisen teorian luokkataistelun sammumisesta ja valtiovallan heikentymisestä. On sanomattakin sel-

vää, että sellaisilla ihmisillä ei voi olla mitään yhteistä meidän puolueemme kanssa. He ovat joko rappeutuneita tai kaksinaamaisia aineksia, jotka on ajettava pois puolueesta. Luokkien hävittämistä ei saavuteta luokkataistelun sammumisen, vaan sen tehostamisen tietä. Valtion poiskuoleminen ei tule tapahtumaan valtiovaltaa heikentämällä, vaan sitä maksimaalisesti vahvistamalla, mikä on välttämätöntä voidaksemme lopullisesti murskata kuolevien luokkien jätteet ja järjestää puolustuksen kapitalistista ympäröintiä vastaan, jota ei vielä ole läheskään hävitetty ja joka ei vielä pian tule hävitetyksi.

Viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena me olemme päässeet siihen, että olemme lopullisesti tunkeneet pois meille vieraiden luokkien viimeiset jätteet niiden tuotannollisista asemista, olemme murskanneet kulakiston ja valmistaneet maaperän sen hävittämiseksi. Sellainen on viisivuotissuunnitelman tulos taistelussa porvariston viimeisiä joukko-osastoja vastaan. Mutta se ei vielä riitä. Tehtävämme on ajaa ulos tämä entisajan väki meidän omista tuotantolaitoksistamme ja virastoistamme ja tehdä heidät lopullisesti vaarattomiksi.

Ei voida sanoa, että tuo entisajan väki voisi tihutiöllään ja varkaankolttosillaan saada aikaan mitään muutoksia Neuvostoliiton nykyisessä asemassa. Ne ovat liian heikkoja ja voimattomia kyetäkseen vastustamaan Neuvostovallan toimenpiteitä. Mutta jos meidän toverimme eivät aseistaudu vallankumouksellisella valppaudella eivätkä poista käytännöstä poroporvarillisen huoletonta suhtautumista yhteiskunnallisen omai-

suuden varastamis- ja anastamistapauksiin, niin entisajan väki voi tehdä meille paljonkin ilkeyksiä.

On otettava huomioon, että neuvostovaltion mahdin kasvu tulee kiihdyttämään kuolevien luokkien viimeisten jätteidensä vastarintaa. Juuri siksi, että ne ovat kuolemassa ja elävät viimeisiä päiviään, ne tulevat siirtymään toisista hyökkäilymuodoista toisiin, räikeämpiin muotoihin, vedoten väestön takapajuisimpiin kerroksiin ja keräten niitä Neuvostovaltaa vastaan. Ei ole sellaista ilkeyttä eikä parjausta, jota tämä entisajan väki ei suuntaisi Neuvostovaltaa vastaan ja jonka ympärille se ei yrittäisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä pohjalla voivat elpyä ja alkaa liikehtiä entisten vastavallankumouksellisten puolueiden — eserrien, menshevikkien, keskuksen ja syrjäseutujen porvarillisten natsionalistien hajallelyödyt ryhmät, voivat elpyä ja alkaa liikehtiä vastavallankumouksellisten aineksien pirstaleet trotskilaisten ja oikeistoklönistien keskuudesta. Se ei tietystikään ole pelottavaa. Mutta kaikki tämä on otettava huomioon, jos haluamme nopeasti ja ilman erikoisempia uhreja tehdä lopun noista aineksista.

Sen takia vallankumouksellinen valppaus on juuri se ominaisuus, joka nyt on erikoisen välttämätön bolsheveille.

VIII

YLEISET JOHTOPÄÄTÖKSET

Sellaiset ovat tärkeimmät tulokset viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden ja maatalouden alalla, työtätekevien elinehtojen parantamisen ja tava-

ranvaihdon kehittämisen alalla, Neuvostovallan lujittamisen ja kuolevien luokkien jätteitä ja peruja vastaan käytävän luokkataistelun kehittämisen alalla.

Sellaiset ovat Neuvostovallan saavutukset ja voitot neljän viime vuoden aikana.

Olisi väärin näiden saavutusten perusteella luulla, että meillä ovat kaikki asiat hyvällä kannalla. Meillä ei tietenkään vielä kaikki ole hyvällä kannalla. Puutteellisuuksia ja virheitä on meidän työssämme riittävästi. Huonoa taloudenhoitoa ja tolkkuttomuutta on yhä vieläkin käytännöllisessä työssämme. Valitettavasti en voi nyt pysähtyä koskettelemaan puutteellisuuksia ja virheitä, koska tehtäväkseni annettun yhteenvetoselostuksen puitteissa ei ole sitä varten tilaa. Mutta kysymys ei nyt ole siitä. Kysymys on siitä, että huolimatta puutteellisuuksista ja virheistä, joiden olemassaoloa ei yksikään meistä kiellä, me olemme saavuttaneet niin suuria menestyksiä, että ne aiheuttavat ihailua koko maailman työväenluokan keskuudessa, me olemme saavuttaneet sellaisen voiton, jolla on todella maailmanhistoriallinen merkitys.

Mikä on voinut esittää ja mikä on todellisuudessa esittänyt pääosaa siinä, että huolimatta virheistä ja puutteellisuuksista puolue on kuitenkin saavuttanut ratkaisevia menestyksiä viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa neljässä vuodessa?

Mitkä ovat ne perusvoimat, jotka ovat turvanneet meille tämän historiallisen voiton kaikesta huolimatta?

Niitä on ennen kaikkea miljoonaisten työläis- ja kolhoosilaisjoukkojen aktiivisuus ja uhrautuvaisuus, innostus ja aloitteellisuus, jotka joukot yhdessä insinööri- ja teknikkovoimien kanssa ovat osoittaneet

suunnatonta tarmoa sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kehittämisesssä. On epäilemätöntä, että ilman tätä seikkaa emme olisi voineet saavuttaa päämäärää, emme olisi voineet päästä askeltakaan eteenpäin.

Niitä on toiseksi luja johto puolueen ja hallituksen taholta, jotka ovat kutsuneet joukkoja eteenpäin ja voittaneet kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet päämäärään johtavalla tiellä.

Niitä on vihdoin neuvostollisen talousjärjestelmän erikoisen arvokkaat ominaisuudet ja paremmuus, järjestelmän, jossa piilee suunnattomia mahdollisuuksia, jotka ovat välttämättömiä vaikeuksien voittamisessa.

Nämä ovat ne kolme perusvoimaa, jotka ovat aiheuttaneet Neuvostoliiton historiallisen voiton.

Yleisiä johtopäätöksiä:

1. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet ne porvarillisten ja sosialidemokraattisten toimihenkilöiden väitteet, että viisivuotissuunnitelma on mielikuvitusta, hourailua, toteuttamatonta haavetta. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että viisivuotissuunnitelma on jo toteutettu.

2. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet sen tunnetun porvarillisen „uskonkappaleen“, että työväenluokka ei pysty rakentamaan uutta, että se pystyy vain hajoittamaan vanhaa. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että työväenluokka pystyy yhtä hyvin rakentamaan uutta kuin hajoittamaan vanhaa.

3. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonneet sosialidemokraattien teesin, että sosialismin rakentaminen yhdessä erillisessä maassa on mahdotonta. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että sosia-

listisen yhteiskunnan rakentaminen yhdessä maassa on täysin mahdollinen, sillä tämän yhteiskunnan taloudellinen perustus on jo rakennettu Neuvostoliitossa.

4. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat kumonnet sen porvarillisten taloustieteilijäin väitteen, että kapitalistinen talousjärjestelmä on kaikkein paras järjestelmä, että kaikki muunlaiset talousjärjestelmät ovat heikkoja eivätkä pysty kestämaan koetta taloudellisen kehityksen vaikeuksien ilmaantuessa. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on kestämaton ja heikko, että sen elinaika on jo lopussa ja että sen täytyy luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle, neuvostolliselle, sosialistiselle talousjärjestelmälle, että ainoa talousjärjestelmä, joka ei pelkää pulia ja joka pystyy voittamaan vaikeudet, joita kapitalismi ei voi ratkaista, on neuvostollinen talousjärjestelmä.

5. Viisivuotissuunnitelman tulokset ovat vihdoin osoittaneet, että kommunistinen puolue on voittamaton, jos se tietää, mihin suuntaan on toimittava, eikä pelkää vaikeuksia.

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi; salissa olevat tervehtivät seisoen tov. Stalinia.)

TYÖSTÄ MAASEUDULLA*Puhe tammikuun 11 pnä 1933*

Toverit! Mielestäni ovat puhujat kuvanneet oikein puolue työn tilaa maaseudulla, sen puutteellisuuksia ja ansioita — varsinkin sen puutteellisuuksia. Mutta sitenkin minusta tuntuu, että he eivät ole sanoneet sitä, mikä on pääasia maaseudulla tekemämme työn puutteellisuuksissa, eivät ole paljastaneet näiden puutteellisuuksien juuria. Ja kuitenkin kysymyksen tämä puoli on meille mielenkiintoisin. Sallikaa minun tämän vuoksi lausua mielipiteeni maaseututyömme puutteellisuuksista, lausua se bolshevikeille ominaisella suoruudella.

Mikä oli maaseututyömme pääpuutteellisuus viime vuonna, vuonna 1932?

Pääpuutteellisuus oli se, että viljanhankinnoissa kohtasimme tuona vuonna suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna, vuonna 1931.

Sitä ei voida mitenkään selittää huonolla sadolla, sillä tuona vuonna ei meillä sato ollut suinkaan huonompi, vaan parempi kuin edellisenä vuonna. Ei kukaan voi kieltää, että viljan kokonaissato v. 1932 oli suurempi kuin v. 1931, jolloin kuivuus Neuvostoliiton koillisosan viidellä tärkeimmällä alueella huomatta-

vasti alensi maamme viljatasetta. Tietysti meillä oli myöskin vuonna 1932 jonkin verran sadon menetystä, mikä johtui epäsuotuisista ilmastosuhteista Kubanin ja Terekin seudulla sekä eräissä Ukrainan piireissä. Mutta aivan ilmeistä on, että tämä menetys ei tee puoltakaan siitä menetyksestä, joka tuli vuonna 1931 Neuvostoliiton koillisia alueita kohdanneen kuivuuden vuoksi. Siis v. 1932 meillä oli maassamme viljaa enemmän kuin v. 1931. Ja kuitenkin siitä huolimatta meillä oli viljanhankinnoissa v. 1932 suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna.

Mistä se johtuu? Mitkä ovat tämän työssämme ilmenneen puutteellisuuden syyt? Mikä selittää tämän epäsuhteen?

1) Sen selittää ennen kaikkea se seikka, että paikkakunnilla toimivat toverimme, maaseututyöntekijämme eivät kyenneet ottamaan huomioon maaseudulla muodostunutta uutta tilannetta, jonka kolhoosien viljakaupan julistaminen aiheutti. Ja juuri siksi, että he eivät ottaneet huomioon uutta tilannetta, juuri siksi he eivät myöskään kyenneet järjestämään työtään uudella tavalla, uutta tilannetta vastaavasti. Siihen saakka, kun ei ollut kolhoosien viljakauppaa, kun ei ollut kahta viljan hintaa — valtion hintaa ja markkinahintaa — siihen saakka maaseudulla vallitsi toinen tilanne. Kolhoosien viljakaupan julistamisen yhteydessä tilanteen täytyi muuttua jyrkästi, sillä kolhoosien viljakaupan julistaminen merkitsee säädettyä valtion hintaa korkeamman markkinahinnan laillistamista viljalle. Ja todistelemattakin on selvää, että tämä seikka oli aiheuttava talonpojissa eräänlaista pidättyväisyyttä viljan luovutuksessa valtiolle. Talonpoika laski näin:

„on julistettu kolhoosien viljakauppa, markkinahinta on laillistettu, minä voin saada torilla samasta viljamäärästä enemmän kuin luovuttaessani viljani valtiolle, — siis jos en ole hölmö, niin minun täytyy jonkin aikaa olla myymättä viljaa, luovuttaa sitä vähemmän valtiolle, jättää enemmän kolhoosikauppaa varten ja täten päästä siihen, että saan enemmän samasta määrästä myytyä viljaa“.

Kaikkein yksinkertaisinta ja luonnollisinta logiikkaa!

Mutta vika on siinä, että maaseututyöntekijämme, ainakaan monet heistä, eivät ymmärtäneet tätä yksinkertaista ja luonnollista seikkaa. Jotta Neuvostovaltion antamat tehtävät eivät olisi jääneet täyttämättä, olisi kommunistien tässä uudessa tilanteessa, aivan sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen, jo heinäkuussa v. 1932, pitänyt kaikin keinoin tehostaa ja jouduttaa viljanhankintoja. Sitä vaati tilanne. Mutta miten he menettelivät käytännössä? Sen sijaan, että olisivat pitäneet kiirettä viljanhankinnoissa, he pitivät kiirettä kaikenlaisten varastojen muodostamisessa kolhooseissa, siten vain edistäen viljanluovuttajien pidättyväisyyttä velvollisuuksiensa täyttämässä valtiota kohtaan. Ymmärtämättä uutta tilannetta he eivät pelänneet sitä, että talonpoikien pidättyväisyys viljan luovutuksessa voi jarruttaa viljanhankintoja, vaan alkoivat pelätä sitä, että talonpojat eivät älyä pidättää hallussaan viljaa viedäkseen sen sitten kolhoosikaupan kautta markkinoille, vaan menevät vielä ja luovuttavat kaiken viljansa elevaattoreihin.

Toisin sanoen, maaseutukommunistimme, ainakin enimmäkseen heistä, olivat päässeet selville kolhoosi-

kaupasta vain sen myönteiseltä puolelta, olivat ymmärtäneet ja omaksuneet sen myönteisen puolen, mutta eivät olleet lainkaan ymmärtäneet kolhoosikaupan kielteisiä puolia,— eivät olleet ymmärtäneet sitä, että kolhoosikaupan kielteiset puolet voivat aiheuttaa suurta vahinkoa valtiolle, elleivät he, s.o. kommunistit, ala heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen kannustaa viljanhankintakamppailua täyttä vauhtia.

Ja tämän virheen tekivät muutkin kuin kolhoosien työntekijät. Sen tekivät myöskin neuvostotilojen johtajat, jotka rikollisesti pidättämällä valtiolle luovutettavaa viljaa alkoivat myydä sitä muualla kalliimmalla hinnalla.

Ottivatko Kansankomissaarien Neuvosto ja Keskuskomitea tunnetussa päätöksessään kolhoosikaupan kehittämistä⁶² huomioon sen uuden tilanteen, joka kolhoosien viljakaupan yhteydessä oli muodostunut? Ottivat. Tässä päätöksessä sanotaan suoraan, että kolhoosien viljakaupan saa alkaa vasta sen jälkeen, kun viljanhankintasuunnitelma on täytetty kokonaan ja täydellisesti ja kun siemenvarastot on koottu. Siinä sanotaan suoraan, että vasta viljanhankintakamppailun päättymisen ja siemenvarastojen muodostamisen jälkeen, vuoden 1933 tammikuun 15 päivän paikkeilla,— vasta näiden ehtojen täyttämisen jälkeen voidaan aloittaa kolhoosien viljakauppa. Tällä päätöksellään Kansankomissaarien Neuvosto ja puolueen Keskuskomitea ikään kuin sanoivat maaseututyöntekijöillemme: älkää kääntäkö huomioltanne syrjään huolehtimalla kaikenlaisista fondeista ja varastoista, älkää kääntäkö huomioltanne pois päätehtävästä, aloittakaa viljanhankinnat heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä

alkaen ja jouduttakaa niitä, sillä ensimmäinen käsky on viljanhankintasuunnitelman täyttäminen ja toinen käsky — siemenvarastojen muodostaminen ja vasta näiden ehtojen täyttämisen jälkeen voitte aloittaa ja panna täyteen käyntiin kolhoosien viljakaupan.

Keskuskomitean Politbyroon ja Kansankomissaarien Neuvoston virhe oli ehkä siinä, että ne eivät riittävän pontevasti korostaneet asian tätä puolta eivätkä kyllin lujasti varoittaneet maaseututyöntekijöitämme niistä vaaroista, joita kolhoosikaupassa piilee. Mutta että ne ovat varoittaneet näistä vaaroista ja varoittaneet riittävän selvästi, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. On myönnettävä, että Keskuskomitea ja Kansankomissaarien Neuvosto ovat jonkin verran yliarvioineet paikallisten, ei ainoastaan piirien, vaan myöskin useiden alueiden työntekijäimme leniniläistä karaistuneisuutta ja kaukonäköisyyttä.

Ehkä ei olisi pitänytkaan julistaa kolhoosien viljakauppaa? Ehkä se oli virhe, varsinkin kun otamme huomioon sen seikan, että kolhoosikaupalle eivät ole ominaisia ainoastaan myönteiset, vaan myöskin eräät kielteiset puolet?

Ei, se ei ollut virhe. Ei yksikään vallankumouksellinen toimenpide ole taattu joiltakin kielteisiltä puolilta, jos sitä väärin toteutetaan. Samaa on sanottava myöskin kolhoosien viljakaupasta. Kolhoosikauppa on tarpeen ja edullista sekä maaseudulle että kaupungille, sekä työväenluokalle että talonpoikaistolle. Ja juuri siksi, että se on edullista, oli se otettava käytäntöön.

Mitä Kansankomissaarien Neuvosto ja Keskuskomitea pitivät johtonaan ottaessaan käytäntöön kolhoosien viljakaupan?

Ennen kaikkea sitä, että saataisiin laajennetuksi kaupungin ja maaseudun välisen tavaranvaihdon perustaa sekä parannetuksi työläisten varustamista maataloustuotteilla ja talonpoikien varustamista kaupunkilaisvalmisteilla. On aivan ilmeistä, että pelkkä valtion ja osuusliikkeiden kauppa on siihen riittämätön. Näitä tavaranvaihdon uomia oli täydennettävä uudella uomalla — kolhoosikaupalla. Ja me täydensimmekin niitä ottamalla käytäntöön kolhoosikaupan.

Edelleen ne pitivät johtonaan sitä, että kolhoosien viljakaupalla annetaan kolhoosilaiselle uusi tulolähde ja siten lujitetaan hänen taloudellista asemaansa.

Ja vihdoin ne pitivät johtonaan sitä, että kolhoosikaupan käytäntöönottamisella annetaan talonpojalle uusi sysäys kolhoosien työn parantamiseksi sekä kylvöjen että sadonkorjuun alalla.

Te tiedätte, että kolhoosien elämässä viime aikoina esiintyneet tosiasiat ovat täydellisesti vahvistaneet oikeiksi kaikki nämä Kansankomissaarien Neuvoston ja Keskuskomitean mielipiteet. Kolhoosien edistyvä lujittumisprosessi, kolhooseista eroamisen loppuminen, yksilötalonpoikien yhä kasvava pyrkimys kolhooseihin, kolhoosilaisten pyrkimys suuren tarkkuuden noudattamiseen uusien jäsenten ottamisessa — kaikki nämä ja monet muut samanlaiset seikat ovat aivan ilmeisenä todistuksena siitä, että kolhoosikauppa ei ole suinkaan heikentänyt, vaan päinvastoin edelleen lujittanut ja vakauttanut kolhoosien asemaa.

Siis maaseututyössämme ilmenneitä puutteellisuksia ei voida selittää kolhoosikaupalla, vaan sillä, että sitä ei aina ole oikein toteutettu, että ei ole osattu ottaa huomioon uutta tilannetta, että ei ole

osattu järjestää rivejä uudelleen, kolhoosien viljakauden voimaansaattamisen muodostamaa uutta tilannetta vastaavasti.

2) Toinen syy maaseututyömme puutteellisuuksiin on se, että eri paikkakunnilla toimivat toverimme — eivätkä yksistään nämä toverit — eivät ole ymmärtäneet sitä, että ehdot meidän työllemme maaseudulla ovat muuttuneet, mikä on aiheutunut kolhoosien pääsemisestä vallitsevaan asemaan tärkeimmillä viljaseuduilla. Me kaikki iloitsimme siitä, että talouden kolhoosimuoto on tullut vallitsevaksi muodoksi vilja-alueillamme. Mutta eivät kaikki ymmärrä sitä, että tämä seikka ei suinkaan vähennä, vaan lisää huoltamme ja vastuunalaisuuttamme maatalouden kehittämisessä. Monet luulevat, että niin pian kuin jossakin piirissä, jollakin alueella on saatu kollektivisoiduksi esimerkiksi 70 tai 80%, niin siinä on jo kaikki, mitä tarvitsemme ja me voimme jättää asiat niiden luonnollisen menon, itsestänsujumisen varaan olettaen, että kollektivisoiminen tekee itsestään tehtävänsä, kohottaa itsestään maatalouttamme. Mutta se on suuri erehdys, toverit. Todellisuudessa ei siirtyminen kolhoositalouteen vallitsevana talousmuotona vähennä, vaan lisää huolenpitoamme maataloudesta, ei pienennä, vaan suurentaa kommunistien johtavaa osuutta maatalouden kohottamisessa. Asioiden jättäminen itsestänsujumisen varaan on nyt maatalouden kehittymiselle vaarallisempaa kuin koskaan ennen. Asioiden jättäminen itsestänsujumisen varaan voi nyt viedä koko asian turmioon.

Niin kauan kuin yksilöllinen talonpoika oli vallitsevana maaseudulla saattoi puolue rajoittaa sekaantumisi-

sensa maatalouden kehitykseen vain avunantoon, neuvoihin tai varoituksiin eri tapauksissa. Silloin yksilö-talousojan piti itsensä huolehtia taloudestaan, sillä hän ei voinut säilyttää kenenkään harteille vastuunalaisuutta tästä taloudesta, joka oli vain hänen henkilökohtainen taloutensa, eikä hänellä ollut ketään, kehen luottaa, paitsi itseensä. Silloin yksilö-talousojan piti itsensä huolehtia kylvöstä, sadonkorjuusta ja yleensä maataloustyön kaikista prosesseista, ellei hän halunnut jäädä leivättä ja joutua nälän uhriksi. Kollektiiviseen talouteen siirryttyessä on asia oleellisesti muuttunut. Kolhoosi ei ole yksilöllistä taloutta. Nykyään kolhoosilaiset sanovatkin: „kolhoosi on minun ja ei minun, se on minun, mutta samalla se kuuluu myöskin Ivanille, Filipille, Mihailille ja kolhoosin muille jäsenille, kolhoosi on yhteinen“. Nyt hän, kolhoosilainen, eilinen yksilö-talousoika ja tämän päivän kollektivisti, — nyt hän voi säilyttää vastuunalaisuuden kolhoosin muille jäsenille, voi luottaa heihin tietäen, että kolhoosi ei jätä häntä leivättä. Siksi kolhoosilaisella on nyt vähemmän huolta kuin yksilö-taloudesta ollessaan, sillä huoli ja vastuu taloudesta on nykyään jaettu kaikkien kolhoosilaisten kesken.

Ja mitä tästä seuraa? Siitä seuraa, että taloudenhoi-dosta kannettavan vastuun painopiste on nyt siirtynyt yksityisiltä talousojilta kolhoosin johdolle, kolhoosin johtavalle ydinjoukalle. Nyt talousojat vaativat huolenpitoa taloudesta ja järkevää asiain hoitoa ei itseltään, vaan kolhoosin johdolta tai oikeammin sanoen ei niin paljon itseltään kuin kolhoosin johdolta. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että puolue ei enää

voi rajoittua siihen, että se puuttuu maatalouden kehitysprosessiin yksityisissä tapauksissa. Sen on nyt otettava käsiinsä kolhoosien johto, otettava itselleen vastuu työstä ja autettava kolhoosilaisia hoitamaan talouttaan ja viemään sitä eteenpäin tieteen ja tekniikan saavutusten perustalla.

Mutta ei siinä kaikki. Kolhoosi on suurtalous. Mutta suurtaloutta ei voida hoitaa ilman suunnitelmaa. Maanviljelyksessä voidaan satoja ja joskus tuhansiakin talouksia käsittävää suurtaloutta hoitaa vain sitä suunnitelmallisesti johdettaessa. Muuten sen täytyy sortua ja luhistua. Tässä on vielä yksi kolhoosijärjestelmän uusi ehto, joka eroaa perinpohjin pienen yksilöllisen talonpoikaistalouden hoitamisen ehdoista. Voidaanko tällaisen talouden hoito jättää niin sanotun asiain luonnollisen menon, itsensänsujumisen varaan? On selvää, että ei voida. Tällaisen talouden hoitamista varten on kolhoosille turvattava vissi minimimäärä alkeistiedot omaavia ihmisiä, jotka kykenevät suunnittelemaan ja järjestyneesti hoitamaan taloutta. On ymmärrettävää, että ilman Neuvostovallan järjestelmällistä puuttumista kolhoosirakennustyön kysymyksiin, ilman sen järjestelmällistä apua on tällaisen talouden järjestäminen mahdotonta.

Ja mitä tästä seuraa? Siitä seuraa, että kolhoosijärjestelmä ei vähennä, vaan lisää puolueen ja hallituksen huolta ja vastuuta maatalouden kehityksestä. Siitä seuraa, että puolueen, jos se haluaa johtaa kolhoosiliikettä, on syvennyttävä kolhoosien elämän ja kolhoosien johtamisen kaikkiin yksityiskohtiin. Siitä seuraa, että puolueen ei ole vähennettävä, vaan lisät-

tävä yhteyksiään kolhooseihin, että sen on tiedettävä kaikki, mitä kolhooseissa tapahtuu, ehtiäkseen ajoissa avuksi ja ehkäistäkseen kolhooseja uhkaavat vaarat.

Mutta mitä me näemme käytännössä? Me näemme käytännössä useiden piiri- ja aluejärjestöjen eristyneisyyden kolhoosien elämästä ja niiden tarpeista. Kanslioissa istuu väkeä, joka itseensä tyytyväisenä rapisuttaa kyniä huomaamatta sitä, että kolhoosien kehitys kulkee byrokraattisten kansliain ohi. Muutamissa tapauksissa on kolhooseista eristäytyminen mennyt niin pitkälle, että eräät aluepiirien järjestöjen jäsenet eivät ole saaneet tietää oman aluepiirinsä alueella sijaitsevien kolhoosien asioista vastaavilta piirijärjestöiltä, vaan Keskuskomitean jäseniltä Moskovassa. Se on surullista, mutta totta, toverit. Yksilötaloudesta kolhooseihin siirtymisen olisi pitänyt johtaa kommunistien johdon voimistumiseen maaseudulla. Mutta käytännössä on tämä siirtyminen useissa tapauksissa vienyt siihen, että kommunistit ovat jääneet lepäämään laakeriseppelleille valtaten korkeilla kollektiivisoimisprosentteilla ja jättäen asiat itsestäänsujumisen varaan, niiden luonnollisen menon varaan. Kolhoositalouden suunnitelmallisen johtamisen probleemin olisi pitänyt johtaa kommunistien johdon voimistumiseen kolhooseissa. Mutta käytännössä on käynyt useissa tapauksissa niin, että kommunisteja ei ole näkynyt missään ja kolhooseissa ovat päässeet isännöimään entiset valkoiset upseerit, entiset petljuralaiset sekä yleensä työläisten ja talonpoikien viholliset.

Siten on asia maaseututyömme puutteellisuuksien toisen syyn suhteen.

3) Maaseututyömme puutteellisuuksien kolmas syy on se, että monet toverimme ovat yliarvioineet kolhooseja talouden uutena muotona, ovat yliarvioineet niitä ja muuttaneet ne pyhäinkuviksi. He ovat päätelleet, että kun kolhoosit sosialistisena talousmuotona kerran ovat olemassa, niin siinä on jo kaikki, sillä onkin jo turvattu kolhoosien asiain oikea hoito, kolhoositalouden oikea suunnittelu, kolhoosien muuttaminen sosialistisiksi mallitalouksiksi. He eivät ole ymmärtäneet, että kolhoosit ovat järjestölliseltä rakenteeltaan yhä vielä heikkoja ja tarvitsevat tehokasta apua puolueelta sekä koeteltujen bolshevististen kaadereiden hankkimisessa niille että kolhoosien asiain jokapäiväisessä johtamisessa. Mutta siinä ei ole vielä kaikki, ei edes pääasia. Pääpuutteellisuus tässä on se, että monet toverimme ovat yliarvioineet kolhoosien voimia ja mahdollisuuksia maatalouden uutena organisatio-muotona. He eivät ole ymmärtäneet sitä, että kolhoosi sellaisenaan, vaikka se onkin sosialistinen talousmuoto, ei vielä ole läheskään turvattu kaikenlaisilta vaaroilta ja kaikenlaisten vastavallankumouksellisten aineiden tunkeutumiselta kolhoosin johtoon, ei ole turvattu siltä, että neuvostovastaiset ainekset voivat määrättyissä olosuhteissa käyttää kolhooseja omiin tarkoituksiinsa.

Kolhoosi on taloudellisen organisation sosialistinen muoto, samoin kuin Neuvostot ovat poliittisen organisation sosialistinen muoto. Sekä kolhoosit että Neuvostot ovat vallankumouksemme mitä valtavin saavutus, työväenluokan mitä valtavin saavutus. Mutta kolhoosit ja Neuvostot ovat vain organisation muoto, totta kyllä, sosialistinen muoto, mutta sittenkin vain

organisation muoto. Kaikki riippuu siitä, minkälainen sisältö tulee valetuksi tähän muotoon.

Tunnettuja tapauksia, jolloin työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot jonkin aikaa tukivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Niin tapahtui meillä Neuvostoliitossa esimerkiksi heinäkuussa 1917, jolloin Neuvostoja johtivat menshevikit ja eserät ja jolloin Neuvostot suojasivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Niin oli Saksassa vuoden 1918 lopulla, jolloin Neuvostojen johdossa olivat sosialidemokraatit ja jolloin ne suojasivat vastavallankumousta vallankumousta vastaan. Siis kysymys ei ole ainoastaan Neuvostoista organisation muotona, vaikkakin itse tämä muoto on mitä valtavin vallankumouksellinen saavutus. Kysymys on ennen kaikkea Neuvostojen työn sisällöstä, kysymys on Neuvostojen työn luonteesta, kysymys on siitä, kuka nimenomaan johtaa Neuvostoja — vallankumoukselliset vaiko vastavallankumoukselliset. Tämä oikeastaan selittääkin sen tosiasian, että vastavallankumoukselliset eivät aina esiinny Neuvostoja vastaan. On tunnettua, että esimerkiksi Venäjän vastavallankumouksen päämies Miljukov esiintyi Kronstadtin kapinan⁶³ aikana Neuvostojen puolesta, mutta ilman kommunisteja. „Neuvostot ilman kommunisteja“ — sellainen oli silloin Venäjän vastavallankumouksen päämiehen Miljukovin tunnus. Vastavallankumoukselliset ymmärsivät, että kysymys ei ole vain itsestään Neuvostoista, vaan ennen kaikkea siitä, kuka tulee niitä johtamaan.

Samana on sanottava kolhooseistakin. Kolhoosit talouden sosialistisena organisatiomuotona voivat

näyttää taloudellisen rakennustyön ihmeitä, jos niiden johdossa ovat todelliset vallankumoukselliset, bolshevikit, kommunistit. Ja päinvastoin — kolhoosit voivat joksikin ajaksi muodostua kaikenlaisen vastavallankumouksellisen toiminnan verhoksi, jos niissä tulevat isännöimään eserrät ja menshevikit, petljuralaiset upseerit ja muut valkokaartilaiset, entiset denikiniläiset ja koltshakilaiset. Tällöin on otettava huomioon se, että kolhoosit organisation muotona eivät suinkaan ole tautut neuvostovastaisten ainesten tunkeutumiselta niihin, vaan tarjoavat ensi aikoina eräitä mukavuuksiakin vastavallankumouksellisille niiden käyttämisessä väliaikaisesti hyväkseen. Niin kauan kuin talonpojat harjoittivat yksilötaloutta, he olivat hajallaan ja erillään toisistaan, jonka vuoksi neuvostovastaisten ainesten vastavallankumoukselliset hankkeet talonpoikien keskuudessa eivät voineet tuottaa suuria tuloksia. Kokonaan toisenlainen tilanne muodostuu talonpoikien siirryttyä kollektiiviseen taloudenhoitoon. Kolhoosit ovat talonpojille jo valmis joukko-organisation muoto. Sen vuoksi neuvostovastaisten ainesten tunkeutuminen kolhooseihin ja niiden neuvostovastainen toiminta voi olla paljon tehokkaampaa. On luultavaa, että neuvostovastaiset ainekset ottavat kaiken tämän huomioon. Onhan tunnettua, että eräs osa vastavallankumouksellisista esimerkiksi Pohjois-Kaukaasiassa pyrkii itse perustamaan jotain kolhoosien tapaisia käyttäen niitä maanalaisten järjestöjensä legaalisena verhona. Tunnettua myöskin on, että neuvostovastaiset ainekset useilla seuduilla, missä niitä ei vielä ole paljastettu eikä lyöty hajalle, menevät mielellään kolhooseihin, vieläpä ylis-televätkin niitä voidakseen muodostaa kolhoosien

sisälle vastavallankumouksellisen toiminnan pesäpaikkoja. Tunnettua myöskin on, että eräs osa neuvostovastaisia aineksia itse esiintyy nykyään kolhoosien puolesta, mutta ehdolla, että niissä ei olisi kommunisteja. „Kolhoosit ilman kommunisteja“ — sellaista tunnusta esitetään nykyään neuvostovastaisten ainesten keskuudessa. Siis kysymys ei ole vain itse kolhooseista sosialistisena organisatiomuotona, vaan ennen kaikkea siitä, minkälainen sisältö tähän muotoon valetaan, — kysymys on ennen kaikkea siitä, **kuka on kolhoosien etunenässä ja kuka niitä johtaa.**

Leninisin näkökannalta katsoen kolhoosit samoin kuin Neuvostotkin organisation muotona ovat ase ja ainoastaan ase. Määrätyissä olosuhteissa tämä ase voidaan suunnata vallankumousta vastaan. Se voidaan suunnata vastavallankumousta vastaan. Se voi palvella työväenluokkaa ja talonpoikaista. Määrätyissä olosuhteissa se voi palvella työväenluokan ja talonpoikaiston vihollisia. Koko kysymys on siitä, kenen käsissä tämä ase on ja ketä vastaan se suunnataan.

Tämän alkavat ymmärtää työläisten ja talonpoikien viholliset, joita johtaa luokkavaisto.

Sitä eivät valitettavasti vielä ymmärrä eräät kommunistimme.

Ja juuri siitä syystä, että eräät kommunistimme eivät ole käsittäneet tätä yksinkertaista seikkaa, — juuri siksi meillä onkin nykyään sellainen asiointila, että useissa kolhooseissa johtavat asioita hyvin naamioituneet neuvostovastaiset ainekset järjestäen siellä tuholaisuutta ja sabotaashia.

4) Maaseututyömme puutteellisuuksien neljäs syy on se, että useat paikkakunnilla toimivat toverimme

eivät ole osanneet järjestää uuteen tapaan taistelurintamaa kulakistoa vastaan, eivät ole ymmärtäneet, että luokkavihollisen ulkomuoto on viime aikoina muuttunut, että luokkavihollisen taktiikka maaseudulla on muuttunut ja että meidänkin on sitä vastaavasti muutettava omaa taktiikkaamme saavuttaaksemme voiton. Vihollinen on ymmärtänyt muuttuneen tilanteen, se on ymmärtänyt uuden järjestelmän voiman ja mahtavuuden maaseudulla ja tämän ymmärtäen se on järjestäytynyt uudella tavalla, muuttanut taktiikkaansa, — se on siirtynyt suorasta hyökkäyksestä kolhooseja vastaan myyräntyöhön. Mutta me emme ole sitä ymmärtäneet, emme ole huomanneet uutta tilannetta ja etsimme edelleenkin luokkavihollista sieltä, missä sitä ei enää ole, jatkamme edelleenkin vanhaa yksinkertaistetun taistelun taktiikkaa kulakistoa vastaan, vaikka tämä taktiikka on jo aikoja sitten vanhentunut.

Luokkavihollista etsitään kolhoosien ulkopuolelta, etsitään kuvitellen hänet mieheksi, jolla on pedon kasvot, suunnattoman suuret hampaat, jyrävä niska, katkopiippuinen kivääri kädessään. Etsitään sellaista kulakkia, jollaisena olemme nähneet hänet kuvitetuissa julisteissa. Mutta sellaisia kulakkeja ei ole ollut pinnalla enää pitkiin aikoihin. Nykyiset kulakit ja kulakkien apurit, nykyiset neuvostovastaiset ainekset maaseudulla ovat suurimmalta osaltaan „hiljaista“, „herttaista“, melkeinpä „pyhää“ väkeä. Heitä ei ole etsittävä kaukaa kolhoosista, he istuvat itse kolhoosissa, ollen siellä varastonhoitajina, taloudenhoitajina, laskuttajina, sihteereinä y.m. He eivät koskaan sano: „alas kolhoosit“. He ovat kolhoosien „puolesta“.

Mutta he harjoittavat kolhooseissa sellaista sabotaashia ja tuholaistyötä, että se ei ole kolhooseille terveydeksi. He eivät koskaan sano: „alas viljanhankinnat“. He „kannattavat“ viljanhankintoja. He „ainoastaan“ harjoittavat demagogiaa vaatien, että kolhoosi muodostaisi karjanhoitoa varten kolme kertaa suuremman reservin kuin tarve vaatii, että kolhoosi muodostaisi vakuutusvaraston, joka olisi kolme kertaa suurempi kuin tarve vaatii, että kolhoosi antaisi yhteisruokailuun 6—10 naulaa leipää jokaista työntekijää kohti päivässä j.n.e. Selvää on, että tällaisten „varastojen“ ja tällaisten yhteisruokailuun annettujen erien jälkeen, tällaisen kieron demagogian jälkeen kolhoosin taloudellinen voima on murtuva eikä viljanhankinnoille jää enää tilaa.

Jotta voitaisiin huomata sellainen ovela vihollinen ja välttyä joutumasta demagogian vaikutuksen alaiseksi tarvitaan vallankumouksellista valppautta, taitoa reväistä pois naamio viholliselta ja osoittaa kolhoosilaisille vihollisen todelliset, vastavallankumoukselliset kasvot. Mutta paljonko meillä maaseudulla on kommunisteja, joilla on nämä ominaisuudet? Usein kommunistit eivät ainoastaan jätä paljastamatta tuollaisia luokkavihollisia, vaan päinvastoin he itse joutuvat heidän kieron demagogiansa vaikutuksen alaisiksi ja laahustavat heidän perässään.

Huomaamatta luokkavihollista sen uuden naamion takaa ja osaamatta paljastaa sen konnamaisia juonia eräät toverimme useinkin rauhoittavat itseään sillä, että kulakkeja ei enää muka maailmassa ole, että neuvostovastaiset ainekset on maaseudulta jo hävitetty kulakiston luokkana likvidoimisen politiikan tuloksena

ja että tämän vuoksi voidaan sietää „puolueettomien“ kolhoosien olemassaoloa, sellaisten, jotka eivät ole bolshevistisia eivätkä neuvostovastaisia, mutta joiden on muka itsestään, niin sanoaksemme luonnonvoimaisesti tultava Neuvostovallan puolelle. Mutta se on suuri erehdys, toverit. Kulakit on lyöty hajalle, mutta heitä ei ole vielä läheskään lopullisesti nujerrettu. Eikä siinä vielä kaikki — ne eivät tule vielä piankaan lopullisesti nujerretuiksi, jos kommunistit tulevat töl-
listelemään ja heittäytyvät huolettomiksi siinä luulossa, että kulakit menevät itsestään hautaan, niin sanoaksemme luonnonvoimaista kehitystietään. Mitä tulee „puolueettomiin“ kolhooseihin, niin niitä ei yleensä ole eikä voikaan olla olemassa. „Puolueettomat“ kolhoosit ovat vain sellaisten ihmisten mielikuvitusta, jolle on annettu silmät sitä varten, etteivät he näkisi mitään. Sellaisen kärjistyneen luokkataistelun oloissa, mikä nykyään on käynnissä Neuvostomaassamme, ei „puolueettomille“ kolhooseille jää tilaa, sellaisessa tilanteessa kolhoosit voivat olla vain **joko** bolshevistisia **tahi** neuvostovastaisia. Ja ellemme me johda joitakin kolhooseja, niin se merkitsee, että niitä johtavat neuvostovastaiset ainekset. Siitä ei voi olla mitään epäilystä.

5) Ja vihdoin vielä yksi maaseututyömme puutteellisuuksien syy. Tämä syy on siinä, että aliarvioidaan kommunistien merkitystä ja vastuunalaisuutta kolhoosirakennustyössä, aliarvioidaan kommunistien merkitystä ja vastuunalaisuutta viljanhankinnoissa. Viljanhankintavaikeuksista puhuessaan kommunistit tavallisesti säilyttävät vastuun talonpoikien niskoille, väittäen, että kaikki on talonpoikien syytä. Mutta se

on kerrassaan väärin ja ehdottomasti kohtuutonta. Talonpojilla ei ole siinä mitään tekemistä. Jos on kysymys vastuunalaisuudesta ja syyllisyydestä, niin vastuu lankeaa täydelleen kommunistien osalle ja syyllisiä kaikkeen tähän olemme ainoastaan me, kommunistit.

Maailmassa ei ole eikä ole ollut toista niin voimakasta ja arvovaltaista valtaa kuin on meidän valtamme, Neuvostovalta. Maailmassa ei ole eikä ole ollut toista niin voimakasta ja niin arvovaltaista puoluetta kuin meidän puolueemme, kommunistinen puolue. Ei kukaan estä eikä voi estää meitä johtamasta kolhoosien asiaa niin kuin sitä vaativat kolhoosien edut, valtion edut. Ja kun meidän ei aina onnistu johtaa kolhoosien asiaa niin kuin leninismi sitä vaatii, kun me useinkin teemme monia karkeita, anteeksiantamattomia virheitä esimerkiksi viljanhankintojen alalla, niin syyllisiä siihen olemme me, ja vain me.

Me olemme syyllisiä siihen, että emme ole havainneet kolhoosien viljakaupan kielteisiä puolia ja olemme tehneet useita mitä karkeimpia virheitä.

Me olemme syyllisiä siihen, että monet puoluejärjestömme ovat irtaantuneet kolhooseista, jääneet lepäämään laakeriseppeleillä ja antaneet asioiden mennä omalla painollaan.

Me olemme syyllisiä siihen, että useat toverimme yhä vieläkin yliarvioivat kolhoosia joukko-organisaation muotona ymmärtämättä sitä, että kysymys ei ole niinkään paljon itse muodosta kuin siitä, että itse ottaisimme johdon käsiimme kolhooseissa ja ajaisimme pois kolhoosien johdosta neuvostovastaiset ainekset.

Me olemme syyllisiä siihen, että emme ole huomanneet uutta tilannetta emmekä ole selvittäneet itsel-

lemme myyräntyötä tekävän luokkavihollisen uutta taktiikkaa.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on talonpojilla?

Tunnen kokonaisia ryhmiä kolhooseja, jotka kehittyvät ja kukoistavat, jotka täyttävät täsmällisesti valtion asettamat tehtävät ja taloudellisessa suhteessa vaurastuvat päivä päivältä. Toisaalta tunnen myöskin sellaisia kolhooseja, jotka ovat edellämainittujen kolhoosien naapureina ja jotka siitä huolimatta, että niillä on samanlainen sato kuin edellisilläkin ja samanlaiset objektiiviset olosuhteet kuin edellisillä, riutuvat ja rappeutuvat. Mikä siihen on syynä? Syynä on se, että edelliseen ryhmään kuuluvia kolhooseja johtavat todelliset kommunistit, mutta toiseen ryhmään kuuluvia kolhooseja johtavat nahjukset, joilla tosin on puolueen jäsenkirja taskussaan, mutta jotka sittenkin ovat nahjuksia.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on talonpojilla?

Tuloksena kommunistien osuuden ja vastuunalaisuuden aliarvioimisesta on se, että useinkin syitä maaseututyömme puutteellisuuksiin ei etsitä sieltä, mistä niitä pitäisi etsiä, ja sen vuoksi puutteellisuudet ja epäkohdat jäävät poistamatta.

Viljanhankintavaikeuksiemme syytä ei ole etsittävä talonpojista, vaan meistä itsestämme, omista riveistämme. Sillä me olemme vallassa, meidän käytettävissämme ovat valtion mahdollisuudet, meidän kutsumuksenamme on kolhoosien johtaminen ja meidän on kannettava täysi vastuu maaseudulla tehtävästä työstä.

Sellaiset ovat ne pääsyyt, joista maaseututyömme puutteellisuudet johtuvat.

Voidaan ehkä ajatella, että olen antanut liian synkän kuvan, että koko maaseututyömme muodostuu pelkistä puutteellisuuksista. Mutta asia ei tietenkään ole niin. Tosiasiassa on maaseututyössämme näiden puutteellisuuksien ohella myöskin koko joukko mitä suurimpia ja ratkaisevia saavutuksia. Mutta sanoin jo puheeni alussa, että tehtäviini ei kuulu saavutuksiemme luonnehtiminen, että otin puhuakseni vain puutteellisuuksista maaseututyössämme.

Voidaanko nämä puutteellisuudet korjata? Voidaan ehdottomasti. Korjaammeko me ne lähiaikoina? Korjaamme ehdottomasti. Siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä.

Olen sitä mieltä, että kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen poliittiset osastot ovat eräs niitä ratkaisevia keinoja, joiden avulla nämä puutteellisuudet voidaan poistaa mitä lyhimmissä ajassa. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

„RABOTNITSALLE“⁶⁴

Tervehdin tulisesti „Rabotnitsaa“ sen olemassaolon kymmenentenä vuosipäivänä. Toivotan sille menestystä proletaaristen naisjoukkojen kasvattamisessa sosialismin täydellisen voiton puolesta käytävän taistelun hengessä, opettajamme Leninin suurten neuvosten täyttämisen hengessä.

J. Stalin

„Pravda“ № 25,
tammikuun 26 pnä 1933

KIRJE TOV. I. N. BAZHANOVILLE

Kunnioitettu tov. I. N. Bazhanov!

Olen saanut kirjeenne siitä, että Te luovutatte minulle toisen kunniamerkkinne palkinnoksi työstäni.

Olen erittäin kiitollinen Teille lämpimistä sanoistanne ja toverillisesta lahjastanne. Tiedän, mistä Te luovutte minun hyväkseni ja pidän arvossa tunteitanne.

Mutta sittenkään en voi ottaa vastaan Teidän toista kunniamerkkiänne. En voi eikä minun pidä ottaa sitä ei ainoastaan siksi, että se voi kuulua vain Teille, sillä vain Te olette ansainnut sen, vaan myöskään siksi, että olen muutenkin saanut osakseni riittävästi tovereiden huomiota ja kunnioitusta eikä minulla siis ole oikeutta rosvota Teitä.

Kunniamerkkejä ei ole säädetty niitä varten, jotka jo muutenkin ovat tunnettuja, vaan pääasiassa sellaisia sankarihenkilöitä varten, joita tunnetaan vähän ja jotka pitää tehdä tunnetuksi kaikille.

Sitä paitsi minun on sanottava Teille, että minulla on jo kaksi kunniamerkkiä. Siinä on enemmän kuin tarpeeksi,—sen vakuutan Teille.

Pyydän anteeksi myöhäisen vastauksen johdosta.

Kommunistisin tervehdyksin *J. Stalin*

P. S. Palautan kunniamerkin sille, jolle se kuuluu.

J. Stalin

Helmikuun 16 pnä 1933

Julkaistaan ensi kertaa

PUHE
ENSIMMÄISESSÄ YLEISLIITTOLAISESSA
KOLHOOSILAISISKURIEN
EDUSTAJAKOKOUKSESSA ⁶⁵

helmikuun 19 p:nä 1933

Toverit kolhoosilaiset! En aikonut puhua edustajakokouksessanne. En aikonut, koska ennen minua esiintyneiden puhujain puheissa on jo sanottu kaikki se, mitä piti sanoa,— on sanottu hyvin ja osuvasti. Kannattaako sen jälkeen enää puhua? Mutta koska te vaaditte, ja voima on teidän käsissänne (jatkuvia suosionosoituksia), niin minun täytyy alistua. Sanon muutaman sanan eri kysymyksistä.

I

KOLHOOSIEN TIE ON AINOA OIKEA TIE

Ensimmäinen kysymys: onko oikea se tie, jolle kolhoositalonpoikaisto on astunut, onko kolhoositie oikea?

Tämä kysymys ei ole turha. Te, kolhoosien iskurit, ette kai epäile, etteivätkö kolhoosit olisi oikealla tiellä. Siksi on mahdollista, että tämä kysymys näyttää teistä tarpeettomalta. Mutta eivät kaikki talonpojat ajattele niinkuin te. Talonpoikien joukossa, siinä luvussa kolhoosilaistenkin joukossa, on vielä aika paljon sellaisia ihmisiä, jotka epäilevät, onko kolhoositie oikea. Eikä siinä ole mitään ihmeellistä.

Ihmisethän ovat eläneet satoja vuosia vanhoja tapoja noudattaen, kulkeneet vanhaa tietä, köyristäneet selkäänsä kulakin ja tilanherran, koronkiskurin ja kei-nottelijan edessä. Ei voida sanoa, että talonpojat olisi-vat hyväksyneet tämän vanhan kapitalistisen tien. Mutta tämä vanha tie oli tallattua, tuttua tietä, eikä kukaan vielä käytännössä ollut osoittanut, että voidaan elää jollain toisella tavalla, paremmin. Sitäkin suu-remmalla syyllä, kun kaikissa porvarismaissa ihmiset elävät yhä vieläkin vanhaan tapaan... Ja yhtäkkiä tähän vanhaan, rämettyneeseen elämään syöksyvät bolshevikit, syöksyvät kuin myrsky ja sanovat: on aika hyljätä vanha tie, on aika alkaa elää uuteen tapaan, kolhoosielämää, on aika alkaa elää uudella tavalla, arttelissa, eikä niin kuin kaikki elävät porva-rismaissa. Mutta millaista on se uusi elämä, — kuka sen tietää. Kunhan se ei vain olisi entistä elämää huonompi. Joka tapauksessa uusi tie on outo tie, jota ei ole tal-lattu eikä vielä kylliksi tutkittu. Eiköhän olisi parempi jäädä vanhalle tielle? Eiköhän olisi parempi lykätä uudelle, kolhoositielle siirtymistä? Kannattaako ris-keerata?

Tällaiset epäilykset vaivaavat nykyään työtäteke-vän talonpoikaiston erästä osaa.

Täytyykö meidän haihduttaa nuo epäilykset? Täy-tyykö meidän vetää nuo epäilykset päivänvaloon ja osoittaa, mitä ne merkitsevät? On selvää, että täytyy.

Siispä ylläesitettyä kysymystä ei voida sanoa turhaksi kysymykseksi.

Onko siis oikea se tie, jolle kolhoositalonpoikaisto on astunut?

Eräät toverit ovat sitä mieltä, että uudelle tielle, kolhoositielle siirtyminen alkoi meillä kolme vuotta sitten. Se on oikein vain osittain. Kolhoosien rakennustyö joukkomitassa alkoi meillä tietysti kolme vuotta sitten. Kuten tunnettua, tämä siirtyminen ilmeni kulakiston hajallelyömisessä ja maalaisköyhälistön sekä keskitalonpoikain miljoonajoukkojen siirtymisessä kolhoosien puolelle. Tämä kaikki on totta. Mutta sitä varten, että tämä joukkosiirtyminen kolhooseihin voitiin alkaa, tarvittiin muutamia ennakkoehtoja, joita ilman joukkoluontoinen kolhoosiliike ei yleensä puhuen ole ajateltavissa.

Ennen kaikkea täytyi olla Neuvostovalta, joka auttoi ja edelleenkin auttaa talonpoikia siirtymään kolhoositielle.

Toiseksi, täytyi ajaa tiehensä tilanherrat ja kapitalistit, ottaa heiltä pois tehtaat ja maat ja julistaa ne kansan omaisuudeksi.

Kolmanneksi, piti taltuttaa kulakisto ja ottaa siltä pois koneet ja traktorit.

Neljänneksi, piti julistaa, että koneita ja traktoreita voivat käyttää vain kolhooseiksi yhtyneet köyhät ja keskitalonpojat.

Lopuksi piti teollistaa maa, järjestää uusi traktoreiteollisuus, rakentaa uusia maatalouskonetehtaita kolhoositalonpoikaiston varustamiseksi runsaasti traktoreilla ja koneilla.

Ilman näitä ennakkoehtoja olisi ollut turhaa ajatella joukkosiirtymistä kolhoositielle, joka alettiin kolme vuotta sitten.

Siis kolhoositielle siirtymistä varten täytyi ennen kaikkea suorittaa Lokakuun vallankumous, kukistaa

kapitalistit ja tilanherrat, ottaa heiltä pois maat ja tehtaat ja pystyttää uusi teollisuus.

Lokakuun vallankumouksesta alkoikin siirtyminen uudelle tielle, kolhoositielle. Se alkoi kehittyä uudella voimalla vasta kolmisen vuotta sitten, sillä vasta siihen aikaan tultaessa Lokakuun vallankumouksen taloudelliset tulokset ilmenivät koko laajuudessaan, vasta siihen aikaan tultaessa onnistuttiin viemään eteenpäin maan teollistaminen.

Kansojen historia tuntee useita vallankumouksia. Ne eroavat Lokakuun vallankumouksesta siinä, että ne kaikki ovat olleet yksipuolisia vallankumouksia. Työtätekevien riiston muoto vaihtui toiseen riiston muotoon, mutta itse riisto säilyi. Riistäjät ja sortajat vaihtuivat toisiin riistäjiin ja sortajiin, mutta itse riistäjät ja sortajat säilyivät. Vain Lokakuun vallankumous asetti päämääräkseen kaikenlaisen riiston hävittämisen, kaikkien ja kaikenlaisten riistäjien ja sortajien likvidoimisen.

Orjien vallankumous likvidoi orjanomistajat ja kumosi työtätekevien riiston orjanomistuksellisen muodon. Mutta niiden tilalle se asetti maaorjanomistajat ja työtätekevien riiston maaorjuusmuodon. Riistäjät vaihtuivat toisiin riistäjiin. Orjuuden aikana „laki“ salli orjanomistajien tappaa orjia. Maaorjuuden vallitessa „laki“ salli maaorjanomistajien „ainoastaan“ myydä maaorjia.

Maaorja-talonpoikien vallankumous likvidoi maaorjanomistajat ja kumosi riiston maaorjuusmuodon. Mutta se asetti niiden tilalle kapitalistit ja tilanherrat, työtätekevien riiston kapitalistisen muodon ja tilanherramuodon. Riistäjät vaihtuivat toisiin. Maaorjuuden

aikana „laki“ salli myydä maaorjia. Kapitalistisen järjestelmän aikana „laki“ sallii „ainoastaan“ syöstä työtätekevät työttömyyteen ja kurjuuteen, taloudelliseen häviöön ja nälkäkuolemaan.

Vain meidän neuvosto-vallankumouksemme, vain meidän Lokakuun vallankumouksemme asetti kysymyksen siten, että ei ole vaihdettava riistäjiä toisiin, ei ole vaihdettava riiston muotoa toiseen, vaan on juurineen poistettava kaikenlainen riisto, juurineen hävitettävä kaikki ja kaikenlaiset riistäjät, kaikki ja kaikenlaiset pihat ja sortajat, sekä vanhat että uudet. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tästä syystä Lokakuun vallankumous on ennakkoehto ja välttämätön edellytys talonpoikien siirtymiselle uudelle tielle, kolhoositielle.

Tekivätkö talonpojat oikein tukiessaan Lokakuun vallankumousta? Kyllä, he tekivät oikein. He tekivät oikein, sillä Lokakuun vallankumous auttoi heitä ravisamaan pois niskoiltaan tilanherrat ja kapitalistit, koronkiskurit ja kulakit, kauppiaat ja keinottelijat.

Mutta tämä on vain kysymyksen toinen puoli. Sortajien, tilanherrojen ja kapitalistien ajaminen tiehensä, kulakkien ja keinottelijain taltuttaminen on oikein hyvä asia. Mutta se ei riitä. Jotta vapauduttaisiin lopullisesti vanhoista kahleista, siihen ei riitä ainoastaan riistäjien nujertaminen. Sitä varten täytyy vielä rakentaa uusi elämä, rakentaa sellainen elämä, joka antaisi työtätekevälle talonpojalle mahdollisuuden kohottaa aineellista asemaansa ja kulttuuritasoaan sekä päivä päivältä, vuosi vuodelta kohota yhä korkeammalle. Sitä varten täytyy pystyttää uusi järjestelmä

maaseudulla, kolhoosijärjestelmä. Se on kysymyksen toinen puoli.

Miten entinen järjestelmä eroaa uudesta, kolhoosijärjestelmästä?

Entisen järjestelmän vallitessa talonpojat työskentelivät yksin, työskentelivät vanhoin esi-isien aikaisin työtavoin, vanhentuneilla työvälineillä, työskentelivät tilanherrojen ja kapitalistien, kulakkien ja keinottelijain hyväksi, työskentelivät eläen nälässä ja rikastuttaen toisia. Uuden, kolhoosijärjestelmän aikana talonpojat työskentelevät yhdessä, arteileina, työskentelevät uusien työkalujen — traktorien ja maatalouskoneiden avulla, työskentelevät omaksi hyväkseen ja kolhoosiensa hyväksi, elävät ilman kapitalisteja ja tilanherroja, ilman kulakkeja ja keinottelijoita, he työskentelevät kohottaakseen päivä päivältä aineellista asemaansa ja kulttuuritasoaan. Silloin, vanhan järjestelmän aikana, oli porvarillinen hallitus ja se tuki pohattoja työtätekeviä talonpoikia vastaan. Nyt, uuden, kolhoosijärjestelmän aikana on työläisten ja talonpoikien hallitus ja se tukee työläisiä ja talonpoikia kaikkia ja kaikenlaisia pohattoja vastaan. Vanha järjestelmä johtaa kapitalismiin. Uusi järjestelmä — sosialismiin.

Siinä on kaksi tietä, kapitalistinen tie ja sosialistinen tie, tie eteenpäin — sosialismiin ja tie taaksepäin — kapitalismiin.

On sellaisia ihmisiä, jotka luulevat, että on mahdollista lähteä vielä jollekin kolmannelle tielle. Erikoiden mielellään turvautuvat tähän kaikille tuntemattomaan kolmanteen tiehen eräät horjuvat toverit, jotka eivät ole vielä täysin varmoja siitä, että kolhoositie on oikea. He tahtovat, että palaisimme vanhaan jär-

jestelmään, palaisimme yksilötalouteen, mutta ilman kapitalisteja ja tilanherroja. Samalla he tahtovat, että sietäisimme „vain“ kulakkeja ja muita pikkukapitalisteja lainmukaisina ilmiöinä taloudellisessa järjestelmässämme. Itse asiassa se ei ole mikään kolmas tie, vaan toinen,—tie kapitalismiin. Sillä mitä merkitsee yksilötalouteen palaaminen ja kulakiston palauttaminen? Se merkitsee kulakkiorjuutuksen ja kulakiston harjoittaman talonpoikaiston riiston palauttamista ja vallan antamista kulakeille. Mutta voidaanko palauttaa kulakisto ja samalla säilyttää Neuvostovalta? Ei, ei voida. Kulakiston palauttaminen on johtava kulakkivallan muodostamiseen ja Neuvostovallan likvidoimiseen,—siis se on johtava porvarillisen hallituksen muodostamiseen. Ja porvarillisen hallituksen muodostaminen on vuorostaan johtava tilanherrojen ja kapitalistien palauttamiseen, kapitalismin palauttamiseen. Niin sanottu kolmas tie on itse asiassa toinen tie, kapitalismiin palaamisen tie. Kysykääpäs talonpojilta, tahtovatko he palauttaa kulakkiorjuutuksen, palata kapitalismiin, likvidoida Neuvostovallan ja palauttaa tilanherrojen ja kapitalistien vallan? Kysykääpä heiltä, niin te saatte tietää, mitä tietä työtätekevien talonpoikien enemmistö pitää ainoana oikeana tienä.

On siis ainoastaan kaksi tietä: joko eteenpäin, ylöspäin, uuteen, kolhoosijärjestelmään, tai taaksepäin, alas päin, vanhaan, kulakkien ja kapitalistien järjestelmään.

Kolmatta tietä ei ole.

Työtätekevä talonpoikaisto on tehnyt oikein hyljätessään kapitalistisen tien ja astuessaan kolhoosirakennustyön tielle.

Sanotaan, että kolhoositie on oikea, mutta vaikea tie. Se pitää paikkansa vain osaksi. Vaikeuksia tällä tiellä tietysti on. Hyvä elämä ei tule ilmaiseksi. Mutta asia on niin, että päävaikeudet on jo sivuutettu, ja niistä vaikeuksista, jotka teillä ovat edessänne, ei kannata edes vakavasti puhuakaan. Joka tapauksessa verrattuna niihin vaikeuksiin, joita työläiset kestivät 10—15 vuotta sitten, teidän nykyiset vaikeutenne, toverit kolhoosilaiset, tuntuvat olevan lasten leikkiä. Puhujanne esilintyivät täällä ja kehuiivat Leningradin, Moskovan, Harkovin ja Donetsin kaivosalueen työläisiä. Puhijat sanoivat, että heillä, työläisillä, on saavutuksia, mutta teillä, kolhoosilaisilla, on paljon vähemmän saavutuksia. Minusta näyttää, että puhujienne puheissa kuului jonkin verran toverillista kateuttakin: kuinka hyvä muka olisikaan, jos meillä kolhoosilaistalonpojilla olisi sellaisia saavutuksia kuin on teillä, Leningradin, Moskovan, Donetsin kaivosalueen ja Harkovin työläisillä...

Se kaikki on hyvä asia. Mutta tiedättekö te, mitä nämä saavutukset ovat maksaneet Leningradin ja Moskovan työläisille, minkälaisia kieltäymyksiä he ovat kärsineet saavuttaakseen lopultakin nämä tulokset? Voisin kertoa teille muutamia tosiasioita työläisten elämästä v. 1918, jolloin työläisille ei viikkokausiin annettu leivänpalaakaan, puhumattakaan lihasta tai muista elintarvikkeista. Parhaina aikoina pidettiin silloin niitä päiviä, jolloin Leningradin ja Moskovan työläisille voitiin antaa kahdeksasosa naulaa mustaa leipää ja sekin puolittain öljykakuista valmistettua. Ja sitä jatkui ei kuukausi eikä puoli vuotta, vaan kokonaista kaksi vuotta. Mutta työläiset kestivät

eivätkä masentuneet, sillä he tiesivät, että paremmat ajat tulevat ja he saavuttavat ratkaisevaa menestystä. Ja te näette, että työläiset eivät erehtyneet. Verratkaapa teidän vaikeuksianne ja kieltäytyksiänne työläisten kokemuksiin ja kieltäytyksiin, niin te näette, ettei niistä kannata edes vakavasti puhua-kaan.

Mitä tarvitaan kolhoosiliikkeen edelleen kehittämiseksi ja kolhoosirakennustyön saattamiseksi täyteen vauhtiin?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea, että kolhoosilla olisi täysin taattua ja viljelyskelpoista maata. Onko sitä teillä? On. Tunnettua on, että kaikki parhaat maat on annettu kolhoosille ja kiinnitetty niille pysyvästi. Siis kolhoosilaiset voivat muokata ja parantaa tätä maata mielin määrin, pelkäämättä, että se joutuu heiltä vieraisiin käsiin.

Sitä varten tarvitaan toiseksi, että kolhoosilaiset voisivat käyttää hyväkseen traktoreita ja koneita. Onko teillä niitä? On. Kaikille on tunnettua, että traktori- ja maatalouskonetehtaamme työskentelevät ennen kaikkea ja pääasiassa kolhooseja varten, varustaen niitä kaikilla uudenaikaisilla välineillä.

Sitä varten tarvitaan vihdoin, että hallitus tukisi kaikin voimin kolhoositalonpoikia sekä työntekijöiden että varojen muodossa eikä sallisi luokkavihollisen jätteen rappeuttaa kolhooseja. Onko teillä sellainen hallitus? On. Sitä nimitetään työläisten ja talonpoikien neuvostohallitukseksi. Mainitkaa minulle maa, missä hallitus tukisi työtätekeviä talonpoikia eikä kapitalisteja ja tilanherroja, kulakkeja ja muita pohattoja. Maailmassa ei ole eikä ole ollut sellaista

maata. Ainoastaan meillä Neuvostomaassa on hallitus, joka puolustaa kaikin voimin työläisiä ja kolhoosilaistalonpoikia, kaikkia kaupungin ja maaseudun työtätekeviä kaikkia pohattoja ja riistäjiä vastaan. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Suiss teillä ovat kaikki mahdollisuudet kehittääksenne kolhoosirakennustyötä ja päästäksenne täydellisesti vapautumaan vanhoista kahleista.

Teiltä vaaditaan vain yhtä — on työskenneltävä rehellisesti, jaettava kolhoosien tulot työn mukaan, varjeltava kolhoosien omaisuutta, varjeltava traktoreita ja koneita, järjestettävä hyvä hevosten hoito, täytettävä työläis- ja talonpoikaisvaltionne antamat tehtävät, lujitettava kolhooseja ja ajettava pois kolhooseista niihin tunkeutuneet kulakit ja kulakkien apurit.

Olette ehkä yhtä mieltä kanssani, että näiden vaikeuksien voittaminen, s.o. rehellinen työskentely ja kolhoosien omaisuuden varjeleminen ei ole niinkään vaikeaa. Sitä suuremmalla syyllä, kun te ette nyt työskentele pohattoja ettekä riistäjiä varten, vaan itseänne, omia kolhoosejanne varten.

Te näette, että kolhoositie, sosialismin tie on ainoa oikea tie työtätekeville talonpojille.

II

LÄHIN TEHTÄVÄMME — ON TEHTÄVÄ KAIKKI KOLHOOSILAISET VAURAIKSI

Toinen kysymys: mitä olemme saavuttaneet uudella tiellä, kolhoositiellämme, ja mitä aiomme saavuttaa lähimpien 2—3 vuoden aikana?

Sosialismi on hyvä asia. Onnellinen sosialistinen elämä on kieltämättä hyvä asia. Mutta tämä kaikki on tulevaisuuden asia. Pääkysymyksenä ei nyt ole se, mitä saavutamme tulevaisuudessa. Pääkysymys on se, mitä olemme jo saavuttaneet nykyisyydessä. Talonpoikaisto on astunut kolhoositielle. Se on oikein hyvä. Mutta mitä se on saavuttanut tällä tiellä? Mitä kouraan-tuntuvaa olemme saavuttaneet kolhoositietä kulkiessa?

Olemme saavuttaneet sen, että olemme auttaneet maalaisköyhälistön miljoonaisia joukkoja liittymään kolhooseihin. Olemme saavuttaneet sen, että liittymällä kolhooseihin ja käyttämällä siellä hyväkseen parhaita maita ja parhaita tuotantovälineitä maalaisköyhälistön miljoonaiset joukot ovat kohonneet keskitalonpoikien tasolle. Olemme saavuttaneet sen, että maalaisköyhälistön miljoonaiset joukot, jotka aikaisemmin elivät nälässä, ovat nyt tulleet kolhooseissa keskitalonpojiksi, ovat tulleet toimeentuloltaan täysin turvatuiksi ihmisiksi. Olemme saavuttaneet sen, että olemme hävittäneet pohjan talonpoikaiston jakaantumiselta kerroksiin, maalaisköyhälistöön ja kulakkeihin, että olemme lyöneet kulakit hajalle ja auttaneet köyhiä talonpoikia tulemaan oman työnsä isänniksi kolhoosien sisällä, pääsemään keskitalonpojiksi.

Miten olivat asiat ennen kolhoosirakennustyön vauhtiinpääsemistä, nelisen vuotta sitten? Kulakit rikastuivat ja menestyivät. Köyhät talonpojat köyhtyivät ja joutuivat taloudelliseen häviöön, kulakkien orjuuteen. Keskitalonpojat kapusivat ylöspäin kulakkeja kohti, mutta joka kerta luiskahtivat alas täydentäen maalaisköyhälistön rivejä kulakkien huviksi. Ei ole vaikea arvata, että kaikesta tuosta myllästä hyötyivät

vain kulakit ja ehkä jotkut vauraat talonpojat. Jokaisesta 100 taloudesta maaseudulla voitiin laskea 4—5 kulakkitaloudeksi, 8 tai 10 vauraksi, 45—50 keskivarakkaiksi ja 35 köyhiksi talouksiksi. Siis ainakin 35% kaikista talonpoikaistalouksista muodosti maalaisköyhälistö, jonka oli pakko kantaa kulakkiorjuutuksen iestä. En edes puhukaan keskitalonpoikien vähäväkisistä kerroksista, jotka muodostivat yli puolet keskitalonpoikaistosta, jotka hyvin vähän erosivat asemansa puolesta maalaisköyhälistöstä ja olivat suoranaisesti riippuvaisia kulakeista.

Saattaessamme käyntiin kolhoosirakennustyön me saimme aikaan sen, että lopetimme tämän mylläkän ja vääryyden, mursimme kulakkiorjuutuksen, vedimme koko tämän köyhien talonpoikain joukon kolhooseihin, annoimme heille siellä turvatun toimeentulon ja nostimme heidät sellaisten keskivarakkaiden tasolle, jotka voivat käyttää hyväkseen kolhoosien maita, kolhooseille myönnettyjä huojennuksia, traktoreita, maatalouskoneita.

Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että olemme pelastaneet vähintään 20 miljoonaa henkilöä talonpoikaisväestöä, vähintään 20 miljoonaa köyhää talonpoikaa köyhyydeltä ja taloudelliseen häviöön joutumiselta, pelastaneet heidät kulakkien orjuudesta ja tehneet heistä kolhoosien avulla toimeentuloltaan turvattuja ihmisiä.

Se on suuri saavutus, toverit. Se on sellainen saavutus, jollaista maailma ei ole vielä nähnyt ja jollaista ei ole saavuttanut vielä yksikään valtio maailmassa.

Sellaisia ovat kolhoosirakennustyön käytännölliset, kouraantuntuvat tulokset, sen tulokset, että talonpoikaisto on astunut kolhoositielle.

Mutta tämä on vasta ensimmäinen askelemme, ensimmäinen saavutuksemme kolhoosirakennustyön tiellä.

Olisi väärin luulla, että meidän pitäisi pysähtyä tähän ensimmäiseen askeleeseen, tähän ensimmäiseen saavutukseen. Ei, toverit, me emme saa pysähtyä tähän saavutukseen. Päästäksemme eteenpäin ja lujit- taaksemme kolhoosit lopullisesti meidän täytyy ottaa toinen askel, meidän täytyy saada uusi saavutus. Mikä on tämä toinen askel? Se, että kohotetaan kolhoosilaiset, sekä entiset köyhät että entiset keski- talonpojat, vielä korkeammalle. Se, että tehdään kaikki kolhoosilaiset vauraiksi. Niin, toverit, vau- raiksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Me olemme saaneet aikaan sen, että kolhoosien avulla olemme nostaneet köyhät talonpojat keskitalon- poikien tasolle. Se on oikein hyvä. Mutta se ei riitä. Meidän täytyy nyt päästä siihen, että otetaan vielä askel eteenpäin ja autetaan kaikkia kolhoosilaisia, sekä entisiä köyhiä että entisiä keskitalonpoikia — nousemaan vauraiden tasolle. Se voidaan saavuttaa ja meidän täytyy se saavuttaa hinnalla millä hyvänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Meillä on nyt kaikki, mitä tarvitsemme tämän päämäärämme saavuttamiseksi. Koneitamme ja trak- toreitamme käytetään nykyään huonosti. Maa- tamme muokataan kehnosti. Ei tarvitse muuta kuin parantaa koneiden ja traktorien käyttöä, parantaa maan muokkausta, niin voimme lisätä tuotteidemme määrää kaksin-, kolminkertaisesti. Ja se on täysin riit- tävää tehdäksemme kaikki kolhoosilaiset kolhoosipel- tojen vauraiksi uurastajiksi.

Kuinka oli vauraiden talonpoikien laita ennen? Päästäkseen vauraaksi täytyi tehdä vääryyttä naapureille, täytyi riistää heitä, myydä heille mahdollisimman kalliilla, ostaa heiltä mahdollisimman halvalla, palkata joitakin batrakkeja, riistää heitä perusteellisesti, koota sievoinen pääoma ja vaurastuttuaan — nousta sitten kulakiksi. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että vuraat talonpojat aiheuttivat aikaisemmin, yksilöllisen talouden vallitessa, epäluottamusta ja vihaa köyhien ja keskitalonpoikien keskuudessa. Nyt on asia toisin. Nyt ovat olosuhteetkin toiset. Tullakseen nykyään vauraiksi kolhoosilaisten ei tarvitse lainkaan tehdä vääryyttä naapureilleen eikä riistää heitä. Eikä nykyään ole helppo riistääkään ketään, sillä meillä ei ole enää maan yksityisomistusta eikä maan vuokrausta, koneet ja traktorit kuuluvat valtiolle ja ihmiset, joilla on pääomaa, eivät ole nykyään muodissa kolhooseissa. Sellainen muoti oli, mutta se on häipynyt ikipäiviksi. Kolhoosilaisten vauraiksi tulemiseksi vaaditaan nyt vain yhtä — rehellistä työskentelemistä kolhoosissa, traktoreiden ja koneiden oikein käyttämistä, työkarjan oikein käyttämistä, maan oikein muokkaamista, kolhoosiomaisuuden varjelemista.

Joskus sanotaan: jos kerran on sosialismi, niin miksi pitää vielä tehdä työtä? Teimme työtä ennen, nytkin teemme työtä — eikö ole aika lakata työtä tekemästä? Tuollaiset puheet ovat kerrassaan vääriä, toverit. Se on laiskureiden eikä rehellisten uurastajien filosofiaa. Sosialismi ei suinkaan kiellä työtä. Päinvastoin, sosialismi perustuu työhön. Sosialismi ja työ ovat toisistaan erottamattomia.

Lenin, suuri opettajamme, sanoi: „Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä“. Mitä se merkitsee, ketä vastaan Leninin sanat on suunnattu? Riistäjiä vastaan, niitä vastaan, jotka itse eivät tee työtä, vaan pakoittavat toisia tekemään työtä ja rikastuvat toisten kustannuksella. Ja vielä ketä vastaan? Niitä vastaan, jotka itse laiskottelevat ja tahtovat hyötyä toisten kustannuksella. Sosialismi ei vaadi laiskottelua, vaan sitä, että kaikki ihmiset tekisivät työtä rehellisesti, eivät tekisi työtä vieraita varten, pohattoja ja riistäjiä varten, vaan itseään, yhteiskuntaa varten. Ja jos me työskentelemme rehellisesti, itseämme varten, omia kolhoosejamme varten, niin me pääsemme siihen, että 2—3 vuoden kuluessa nostamme kaikki kolhoosilaiset, sekä entiset köyhät että entiset keskitalonpojat, vauraiden tasolle, sellaisen ihmisten tasolle, joiden käytettävänä on yllin kyllin tuotteita ja joiden elämä on täysin kulttuurista.

Se on nyt lähin tehtävämme. Siihen voimme päästä ja meidän täytyy päästä siihen hinnalla millä hyvänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

III

ERILLISIÄ HUOMAUTUKSIA

Ja nyt sallikaa minun tehdä muutamia erillisiä huomautuksia.

Ennen kaikkea puolueemme jäsenistä maaseudulla. Teidän keskuudessanne on puolueen jäseniä, mutta vielä enemmän puolueeseen kuulumattomia. On oikein hyvä, että edustajakokoukseen on saapunut enemmän

puolueeseen kuulumattomia kuin puolueen jäseniä, sillä juuri puolueeseen kuulumattomia täytyy ennen kaikkea saada mukaan työhömmе. On sellaisia kommunisteja, jotka suhtautuvat puolueeseen kuulumattomiin kolhoosilaisiin bolshevistisesti. Mutta on sellaisiakin, jotka kopeilevat puoluejäsenyydellään eivätkä laske puolueeseen kuulumattomia lähelleen. Se on pahaa ja vahingollista. Bolshevikkien, kommunistien voima perustuu siihen, että he osaavat ympäröidä puolueemme miljoonaisella puolueeseen kuulumattomien aktiivilla. Meillä, bolshevikeilla, ei olisi niitä menestyksiä, joita meillä nyt on, ellemme olisi osanneet voittaa puolueen puolelle miljoonien puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien luottamusta. Mutta mitä sitä varten tarvitaan? Sitä varten tarvitaan, että puolueen jäsenet eivät eristäytyisi puolueeseen kuulumattomista, että puolueen jäsenet eivät sulkeutuisi puoluekuoreensa, että he eivät kopeilisi puoluejäsenyydellään, vaan kuuntelisivat puolueeseen kuulumattomien ääntä, eivät ainoastaan opettaisi puolueeseen kuulumattomia, vaan myös oppisivat heiltä.

Ei saa unohtaa, että puolueen jäsenet eivät tipahda taivaasta. On muistettava, että kaikki puolueen jäsenet ovat itse joskus olleet puolueeseen kuulumattomia. Tänään hän on puolueeseen kuulumaton, mutta huomenna hänestä tulee puolueen jäsen. Millä siinä oikeastaan kopeillaan? Meidän, vanhojen bolshevikkien, joukossa on paljon sellaisia, jotka ovat työskennelleet puolueessa 20—30 vuotta. Mutta me olemme itsekin joskus olleet puolueeseen kuulumattomia. Miten olisi meille käynyt, jos 20—30 vuotta sitten silloiset

puolueen jäsenet olisivat kohdelleet meitä ylimielisesti eivätkä olisi päästäneet meitä puolueen lähelle? On mahdollista, että olisimme joutuneet loitolle puolueesta moneksi vuodeksi. Ja kuitenkin me, vanhat bolshevikit, emme ole huonointa väkeä, toverit. (Hilpeätä liikehtimistä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Tämän vuoksi puoluejäsenemme, nykyisten nuorten puoluejäsenten, jotka toisinaan pöyhistelevät puolueeseen kuulumattomien edessä, on muistettava kaikki tämä, on muistettava, ettei bolshevikkia kunnista kopeilu, vaan vaatimattomuus.

Nyt muutama sana naisista, kolhoosilaisnaisista. Naiskysymys kolhooseissa on suuri kysymys, toverit. Tiedän, että useat teistä väheksyvät naisten merkitystä, tekevätpä heistä pilkkaakin. Mutta se on virhe, toverit, paha virhe. Tässä ei kysymys ole vain siitä, että naiset muodostavat puolet väestöstä. Kysymys on ennen kaikkea siitä, että kolhoosiliike on kohottanut johtaviin toimiin paljon mainioita ja kykeneviä naisia. Katsokaapa edustajakokousta, sen kokoonpanoa — ja te näette, että naiset ovat jo kauan sitten kehittyneet takapajuisista eturivin ihmisiksi. Naiset ovat kolhooseissa suuri voima. Jos tätä voimaa pidetään piilossa, niin tehdään rikos. Meidän velvollisuutemme on auttaa naisia eteenpäin kolhooseissa ja panna tämä voima liikkeelle.

Neuvostovallalla oli tosin joku aika sitten pieni väärinkäsitys kolhoosilaisnaisten kanssa. Kysymys oli lehmästä. Mutta nyt on lehmäasia järjestetty ja väärinkäsitys poistettu. (Jatkuvia suosionosoii-

tuksia.) Me olemme päässeet siihen, että suurimmalla osalla kolhoosilaisia on jo lehmä taloudessaan. Kuluu vielä vuosi pari, ja te ette löydä yhtään kolhoosilaista, jolla ei olisi omaa lehmää. Kyllä me, bolshevikit, teemme kaikkemme, että jokaisella kolhoosilaisella olisi lehmä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Mitä tulee itse kolhoosilaisnaisiin, niin heidän täytyy muistaa kolhoosien voima ja merkitys itseensä naisiin nähden, täytyy muistaa, että ainoastaan kolhoosissa he voivat päästä samaan asemaan miehen kanssa. Ilman kolhooseja vallitsee epätasa-arvoisuus, kolhooseissa vallitsee oikeuksien tasa-arvoisuus. Muistakoot toverit kolhoosilaisnaiset tämän ja varjelkoot kolhoosijärjestelmää kuin silmäteräänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Pari sanaa nuorisoliittolaispojista ja -tytöistä kolhooseissa. Nuoriso on meidän tulevaisuutemme, meidän toivomme, toverit. Nuorison täytyy tulla meidän vanhusten tilalle. Sen täytyy viedä meidän lippumme voittoisaan loppuun. Talonpoikien keskuudessa on paljon vanhuksia, joita painaa entinen taakka, painavat vanhan elämän tottumukset ja muistot. On ymmärrettävää, että heidän ei aina onnistu pysyä puolueen, Neuvostovallan mukana. Mutta toisin on nuorisomme laita. Se on vapaa vanhasta taakasta ja se omaksuu kaikkein helpoimmin Leninin ohjeet. Ja juuri siksi, että nuoriso omaksuu helpoimmin Leninin ohjeet, juuri siksi sen kutsumuksena on takapajuisten ja horjuvien eteenpäinjohtaminen. Tosin sillä ei ole riittävästi tietoja. Mutta tiedot ovat hankittavissa. Tänään niitä ei ole, mutta huomenna on. Sen vuoksi tehtävänä onkin

opiskella ja vielä kerran opiskella leninismiä. Toverit nuorisoliittolaispojat ja -tytöt! Opiskelkaa bolshevismia ja johtakaa horjuvia eteenpäin. Jaaritelkaa vähemmän, tehkää työtä enemmän, niin asia edistyy varmasti. (Suosionosoituksia.)

Muutama sana yksilötalonpojista. Täällä on puhuttu vähän yksilötalonpojista. Mutta se ei vielä merkitse, että heitä ei ole enää olemassa. Ei, ei merkitse. Yksilötalonpoikia on olemassa eikä heitä saa jättää pois laskuista, sillä he ovat huomispäivän kolhoosilaisiamme. Tiedän, että eräs osa yksilötalonpoikia on lopullisesti turmeltunut ja ryhtynyt harjoittamaan keinottelua. Tämä kai selittääkin sen, että kolhoosilaisemme ottavat kolhooseihin yksilötalonpoikia tarkasti valikoiden ja usein eivät lainkaan ota heitä vastaan. Se on tietysti oikein, eikä sitä vastaan voida sanoa mitään. Mutta on toinen, suurempi osa yksilötalonpoikia, joka ei ole ryhtynyt harjoittamaan keinottelua, vaan ansaitsee leipänsä rehellisellä työllä. Näillä yksilötalonpojilla ei ehkä olisi mitään kolhoosiin menoa vastaan. Mutta toisaalta heitä haittaa oma horjumisensa sen suhteen, onko kolhoositie oikea, ja toisaalta se ankaruus, jota nyt ilmenee kolhoosilaisten keskuudessa yksilötalonpoikia kohtaan.

Tietysti täytyy ymmärtää kolhoosilaisia ja ottaa huomioon heidän asemansa. Näinä vuosina he ovat saaneet kärsiä paljon loukkauksia ja pilkkaa yksilötalonpoikien taholta. Mutta loukkauksilla ja pilkalla ei tässä saa olla ratkaisevaa merkitystä. Huono on se johtaja, joka ei osaa unohtaa loukkauksia ja joka asettaa omat tunteensa kolhoosin etujen yläpuolelle. Jos te tahdotte olla johtajia, täytyy teidän osata unohtaa

joidenkin yksilötalonpoikien teihin kohdistamat loukkaukset. Kaksi vuotta sitten sain kirjeen Volgalta eräältä talonpoikaisleskeltä. Hän valitti, että häntä ei tahdota ottaa kolhoosiin, ja vaati minulta apua. Kysyin asiaa kolhoosilta. Kolhoosista vastattiin minulle, että he eivät voi ottaa häntä kolhoosiin, koska hän oli loukannut kolhoosin kokousta. Mistä oli kysymys? Siitä, että talonpoikien kokouksessa, jossa kolhoosilaiset kehoittivat yksilötalonpoikia liittymään kolhoosiin, tämä sama leski vastaukseksi kehoitukseen oli kuulemma nostanut helmansa ja sanonut: siinä on teille kolhoosi. (Hilpeää liikehtimistä, naurua.) On ilmeistä, että hän teki väärin ja loukkasi kokousta. Mutta voidaanko häneltä kieltää pääsy kolhoosiin, jos hän vuoden kuluttua katui vilpittömästi ja tunnusti virheensä? Olen sitä mieltä, että ei voida kieltää. Siten kirjoitinkin kolhoosille. Leski otettiin kolhoosiin. Ja mitä tapahtui? On osoittautunut, ettei hän työskentele nyt kolhoosissa viimeisissä, vaan ensimmäisissä riveissä. (Suosionosoituksia.)

Siinä on teille vielä yksi esimerkki, joka osoittaa, että johtajien, jos he tahtovat pysyä todellisina johtajina, täytyy osata unohtaa loukkaukset, kun asian edut sitä vaativat.

Samaa on sanottava yksilötalonpojista yleensä. En vastusta sitä, että kolhooseihin otetaan jäseniä valikoiden, mutta vastustan sitä, että kielletään summa-kaupalla kaikilta yksilötalonpojilta pääsy kolhooseihin. Se ei ole meidän politiikkaamme, se ei ole bolshevistista politiikkaa. Kolhoosilaisten ei pidä unohtaa, että he itse olivat vielä äsken yksilötalonpoikia.

Lopuksi muutama sana **Bezentshukin kolhoosilais-**ten kirjeestä ⁶⁶. Tämä kirje on julkaistu, ja te olette kai sen lukeneet. Kirje on kieltämättä hyvä. Se todistaa, että kolhoosilaistemme keskuudessa on aika paljon kokeneita ja tietoisia kolhoosiasian järjestäjiä ja agitaattoreita, jotka ovat maamme ylpeys. Mutta kirjeessä on eräs virheellinen kohta, jonka kanssa ei mitenkään voida olla samaa mieltä. Asia on niin, että bezentshukilaiset toverit kuvailevat työtään kolhoosissa vaatimattomaksi työksi ja melkein merkityksettömäksi, mutta puhujien ja johtajien työtä, jotka toisinaan pitävät kolmen arssinan pituisia puheita,—suureksi ja luovaksi työksi. Voiko tähän mielipiteeseen yhtyä? Ei, toverit, siihen ei voi mitenkään yhtyä. Bezentshukilaiset toverit ovat tehneet tässä virheen. Voi olla, että he ovat tehneet tämän virheen vaatimattomuudesta. Mutta virhe ei silti lakkaa olemasta virhe. Olleet ja menneet ovat ne ajat, jolloin johtajia pidettiin historian ainoina luojina, mutta työläisiä ja talonpoikia ei otettu huomioon. Kansojen ja valtioiden kohtaloita eivät ratkaise nykyään ainoastaan johtajat, vaan ennen kaikkea ja pääasiassa työtätekevien miljoonajoukot. Työläiset ja talonpojat, jotka itsestään suurta ääntä pitämättä rakentavat tehtaita, kaivoksia ja rautateitä, kolhooseja ja neuvostotiloja, luovat elämän kaikki hyödykkeet, ruokkivat ja pukevat koko maailman,—he ovat todellisia uuden elämän sankareita ja luojia. Bezentshukilaiset toverimme ovat nähtävästi unohtaneet tämän. On paha, jos ihmiset yliarvioivat voimiaan ja alkavat ylvästellä ansioillaan. Se johtaa kerskailuun, ja kerskailu on huono asia. Mutta vielä pahempi on se, kun ihmiset

alkavat aliarvioida voimiaan eivätkä näe, että heidän „vaatimaton“ ja „huomaamaton“ työnsä on itse asiassa suurta ja luovaa työtä, joka ratkaisee historian kohdat.

Tahtoisin, että bezentshukilaiset toverit hyväksyisivät tämän pienen oikaisuni heidän kirjeeseensä.

Lopettakaamme tähän, toverit.

(Kauanjatkuvia suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi. Kaikki nousevat seisomaan ja tervehtivät tov. Stalinia. „Hurraa“-huutoja. Salista kuuluu huudahduksia: „Eläköön toveri Stalin! Hurraa! Eläköön ensimmäinen kolhoosilainen! Eläköön johtajamme toveri Stalin!“)

*„Pravda“ № 53,
helmikuun 23 pnä 1938*

TERVEHDYS PUNAISELLE ARMEIJALLE SEN 15-VUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA

Neuvostoliiton Vallankumoukselliselle Sotaneuvostolle

Tervehdys Työväen ja Talonpoikain Punaisen Armeijan sotilaille, komentajille ja poliittisen työn tekijöille!

Leninin johdolla muodostettu Punainen Armeija seppelöi itsensä kuolemattomalla maineella kansalais-sodan suurtaisteluissa karkoittaen interventit Neuvostoliitosta ja suojaten sosialismin asian maassamme.

Punainen Armeija on nyt rauhan ja työläisten ja talonpoikain rauhanomaisen työn turva, Neuvostoliiton rajojen valpas vartija.

Maamme työläiset, jotka ovat täyttäneet voittoa- sasti viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa, aseista- vat Punaista Armeijaa uusilla puolustusvälineillä. Teidän tehtävänne, toverit, on oppia käyttämään näitä välineitä taitavasti ja täyttää velvollisuutenne maata kohtaan, jos viholliset yrittävät hyökätä sen kimppuun.

Pitäkää korkealla Leninin lippua, kommunismin puolesta käytävän taistelun lippua!

Eläköön sankarillinen Punainen Armeija, sen joh- tajat, sen Vallankumouksellinen Sotaneuvosto!

VASTAUS hra BARNESIN KIRJEESEEN

maaliskuun 20 pnä 1933

Kunnioitettava hra Barnes!

Teidän pelollanne Neuvostoliitossa olevien Amerikan kansalaisten turvallisuuden suhteen ei ole mitään perustaa.

Neuvostoliitto on eräs niitä maailman harvoja valtioita, missä kansallisuusvihan ilmenemisestä tai vihamielisestä suhtautumisesta ulkomaalaisiin ulkomaalaisina rangaistaan lailla. Ei ole tapahtunut eikä voi tapahtua sellaista, että joku voisi Neuvostoliitossa joutua vainon kohteeksi kansallisen syntyperänsä vuoksi. Erikoisesti tämä pitää paikkansa Neuvostoliitossa olevien ulkomaalaisten specialistien, heidän joukossaan amerikkalaisten specialistien suhteen, joiden työ on mielestäni kiitosta ansaitseva.

Mitä tulee muutamiin englantilaisiin „Metro-Wickersistä“⁶⁷, niin heidät on vedetty edesvastuuseen ei englantilaisina, vaan henkilöinä, jotka, kuten tutkimuselimet vakuuttavat, ovat rikkoneet Neuvostoliiton lakeja. Eikö venäläisiä niin ikään ole vedetty vastuuseen? Minä en tiedä, mitä tekemistä tällä asialla voi olla Amerikan kansalaisten suhteen.

Palveluksiin valmiina *J. Stalin*

TOV. S. M. BUDJONNYLLE

Tulinen bolshevistinen tervehdys kansalaissodan aikaiselle taistelutoverille, mainehikkaan Punaisen ratsuväen organisaattorille ja ohjaajalle, vallankumouksellisten talonpoikain nostamalle mitä lahjakkaimmalle Punaisen Armeijan johtajalle toveri Budjonnylle hänen viisikymmenvuotispäivänään!

Puristan lujasti kättänne, kallis Semjon Mihailovitsh.

J. Stalin

„Pravda“ № 116,
huhtikuun 26 pnä 1933

KESKUSTELU eversti ROBINSIN KANSSA*toukokuun 13 pnä 1933**(Lyhyet muistiinpanot)*

Stalin. Miten voin Teitä palvella?

Robins. Pidän suurena kunniana itselleni sitä, että olen saanut mahdollisuuden tavata Teitä.

Stalin. Siinä ei ole mitään erikoista. Te liioitlette.

Robins (nauraa). Kaikkein mielenkiintoisinta minusta on se, että joka paikassa Venäjällä olen tavannut nimet Lenin—Stalin, Lenin—Stalin, Lenin—Stalin yhdessä.

Stalin. Siinäkin on liioittelua. Miten minua voitaisiin verrata Leniniin.

Robins (nauraa). Onko niin ikään liioittelua sanaa, että koko tänä aikana maailman vanhin hallitus on ollut Neuvosto-Venäjän hallitus—Kansankomissaarien Neuvosto?

Stalin. Se ei nähtävästi ole liioittelua.

Robins. Mielenkiintoista ja tärkeää on se, että tämä hallitus ei ole työssään lähtenyt taantumukselliseen suuntaan, ja se hallitus, jonka Lenin muodosti, on osoittautunut lujaksi. Se pitää puolensa kaikkia vihamielisiä suuntia vastaan.

Stalin. Se on totta.

Robins. Erittäin selvästi ja silmiinpistävästi minä tunsin sen kehityksen, mikä Venäjällä on 15 vuoden aikana tapahtunut, toukokuun 1 päivän mielenosoituksessa, sillä olin toukokuun 1 päivän mielenosoituksessa vuonna 1918 ja nyt, vuonna 1933.

Stalin. Yhtä ja toista me olemme viime aikoina ehtineet tehdä. Mutta 15 vuotta—se on pitkä aika.

Robins. Valtakunnan elämässä se kuitenkin on lyhyt aika sellaista suurta edistystä varten, jollaisen Neuvosto-Venäjä on tänä aikana saavuttanut.

Stalin. Me olisimme voineet tehdä enemmänkin, mutta emme ole pystyneet tekemään.

Robins. On mielenkiintoista verrata kummankin mielenosoituksen perusmotiiveja, peruslinjaa. Vuoden 1918 mielenosoitus oli suunnattu ulospäin, koko maailman proletariaatille, kansainväliselle proletariaatille vallankumouskehoituksineen. Nyt on toinen motiivi. Nyt miehet, naiset ja nuorukaiset ovat lähteneet mielenosoitukselle sanoakseen: tässä on maa, jota me rakennamme, tässä on maa, jota me tulemme puolustamaan kaikin voimin.

Stalin. Silloin mielenosoitus oli agitatorinen, nyt se oli yhteenvetoluonteinen.

Robins. Te luultavasti tiedätte, että minua on 15 vuoden ajan kiinnostanut järkevien keskinäissuhteiden aikaansaaminen kummankin maan välillä ja olen pyrkinyt poistamaan vihamielistä suhtautumista Amerikan hallitsevien piirien taholta.

Stalin. Minä tiesin siitä vuonna 1918 Leninin kertoman perusteella ja sittemmin tosiasiaan perusteella. Minä tiedän sen.

Robins. Olen saapunut tänne aivan yksityiskansalaisena ja puhun omissa nimissäni. Matkani päätarkoituksena on saada selville yhteysperspektiivit, todeta varmat tosiasiat venäläisten työläisten taitojen ja luovien keksijänkykyjen alalla. Neuvostovastainen propaganda puhuu, että venäläinen työläinen on laiska, että venäläinen työläinen ei osaa tehdä työtä, että hänen käsissään koneet tuhoutuvat, että sellaisella maalla ei ole tulevaisuutta. Tahdon taistella tätä propagandaa vastaan paitsi sanoilla myöskin tosiasioilla.

Toinen kysymys, joka tämän yhteydessä kiinnostaa minua, on kysymys maatalouden tilasta. Väitetään, että teollistaminen on hajoittanut maatalouden, että talonpojat ovat lakanneet kylvästä, lakanneet korjaamasta viljaa. Joka vuosi väitetään, että tänä vuonna Venäjä varmasti kuolee nälkään. Haluan tutustua tosiasioihin maatalouden alalta kumotakseni nuo väitteet. Toivon saavani nähdä viljelysalaa, jolle tänä vuonna on kylvetty ensimmäistä kertaa uusia viljelyskasveja. Minua kiinnostaa erikoisesti tärkeimpien viljakasvien viljelyksen kehitys Neuvostoliitossa.

Kolmas kysymys, joka kiinnostaa minua, on kysymys kansanvalistuksesta, lasten ja nuorison kehityksestä, heidän kasvatuksestaan. Miten kehittynyt on kansanvalistus taiteen ja kirjallisuuden alalla, se, mitä sanotaan luovaksi neroudeksi, keksijäkyvyksi. Amerikassa sallitaan kahdenlajista luovaa työtä—toinen on kabinetissa tapahtuvaa luovaa työtä ja toinen on laajaa elämän perusteella tapahtuvaa luovaa työtä, luovan hengen ilmenemistä elämässä. Minua kiinnostaa, miten lapset kehittyvät, miten nuoriso kehittyy.

Toivon saavani nähdä tosioloissa, miten he opiskelevat, miten heitä kasvatetaan ja miten he kehittyvät.

Ensimmäisestä ja kolmannelta kysymyksestä olen jo tehnyt eräitä arvokkaita havaintoja ja toivon saavani vielä lisätietoja niistä. Toisesta kysymyksestä — maatalouden kehityksen suhteen — toivon voivani havainnoida välittömiä tosiasioita matkani aikana, jonka teen Magnitogorskiin ja sieltä Rostoviin, Harkoviin ja takaisin. Toivon saavani katsella kolhooseja ja nähdä, millä tavalla likvidoidaan muinaisaikaista sekasarkaisuutta ja kehitetään suurmaataloutta.

Stalin. Te haluatte kuulla minun mielipiteeni?

Robins. Kyllä, haluan tietää Teidän mielipiteenne.

Stalin. Maininta siitä, että neuvostotyöläinen ei muka kykene hoitamaan koneita ja särkee niitä — on kerrassaan väärä.

Tämän suhteen on minun sanottava, että meillä ei ole sitä ilmiötä, mikä havaittiin Länsi-Euroopassa ja Amerikassa, että työläiset särkivät tietoisesti koneita, koska koneet riistivät heiltä leipäpalan. Meillä ei ole sellaista suhdetta koneisiin työläisten taholta siksi, että meillä otetaan koneita joukkomitassa käytäntöön oloissa, joissa ei ole työttömyyttä, ja siksi, että koneet eivät riistä työläisiltä leipää, kuten teillä, vaan helpottavat heidän työtään.

Mitä tulee taitamattomuuteen työnteossa, työläisten alhaiseen kulttuuritasoon, niin on totta, että kulttuurisia työläisiä meillä on vähän eivätkä he hallitse koneita niin hyvin kuin Euroopassa tai Amerikassa. Mutta se on meillä väliaikainen ilmiö. Jos esimerkiksi

tutkittaisiin kysymystä siitä, missä työläiset ovat historian kulussa nopeimmin oppineet käyttämään uutta tekniikkaa—Euroopassa, Amerikassa vaiko Venäjällä näiden 5 vuoden aikana, niin luulen, että Venäjällä ovat työläiset oppineet nopeammin alhaisesta kulttuuritasosta huolimatta. Pyörätraktorien tuotannon omaksuminen vaati Lännessä useiden vuosien ajan, vaikka tekniikka oli siellä tietenkin kehittyntä. Meillä se omaksuttiin nopeammin. Esimerkiksi Stalingradissa ja Harkovissa on traktorien tuotanto omaksuttu joidenkin 12—14 kuukauden kuluessa. Nyt Stalingradin traktoritehdas ei ainoastaan toimi täydellä suunnitellulla tehollaan, ei ainoastaan valmista 144 traktoria päivässä, vaan antaa joskus jopa 160 traktoria, s.o. työskentelee yli suunnitellun tehon. Otin tämän vain esimerkiksi. Traktoriteollisuus on meillä uutta—sitä ei ennen ollut. Samoin myöskin lentokoneteollisuus on uusi, taitoa vaativa ala, mutta se on myöskin omaksuttu nopeasti. Autoteollisuus on analogisessa tilassa omaksumisen nopeuden kannalta katsottuna. Työkalukoneiden rakennus samoin.

Mielestäni tätä koneiden tuotannon nopeaa omaksumista ei voida selittää venäläisten työläisten erikoisilla kyvyillä, vaan sillä, että sanokaamme lentokoneiden ja niiden moottorien tuotantoa, traktorien, autojen ja työkalukoneiden tuotantoa ei meillä pidetä henkilön yksityisasiana, vaan valtiollisena asiana. Siellä, Lännessä, työläiset tuottavat sitä varten, että saisivat työpalkan, mutta kaikelle muulle viittaavat kintaalla. Meillä pidetään tuotantoa yhteiskunnallisena asiana, valtiollisena asiana, kunnia-asiana. Juuri sen vuoksi meillä niin nopeasti omaksutaan uutta tekniikkaa.

Olen yleensä sitä mieltä, ettei kysymystä saa asettaa siten, että jonkin kansakunnan työläiset eivät muka kykene omaksumaan uutta tekniikkaa. Jos asiaa tarkastellaan rotunäkökannalta, niin esimerkiksi Amerikassa pidetään neekereitä „vihoviimeisinä ihmisinä“, mutta he kuitenkin omaksuvat tekniikkaa yhtä hyvin kuin valkoihoisetkin. Kysymys tekniikan omaksumisesta jonkin kansakunnan työläisten keskuudessa ei ole biologinen kysymys, perinnöllisyyskysymys, vaan se on kysymys ajasta: tänään eivät omaksuneet, huomenna oppivat ja omaksuvat. Tekniikan voi omaksua jokainen, muun muassa bushmanni, jos häntä autetaan.

Robins. Ja lisäksi tarvitaan pyrkimystä, omaksumishalua.

Stalin. Tietysti. Halua ja pyrkimystä on venäläisillä työläisillä enemmän kuin tarpeeksi. He pitävät uuden tekniikan omaksumista kunnia-asiana.

Robins. Olen sen jo havainnut tehtaissanne, joissa näin, että sosialistisen kilpailun tuloksena luodaan uutta intoa, uutta pyrkimystä, jota rahalla ei milloinkaan voida ostaa, sillä työläiset odottavat tältä työltään jotain parempaa ja suurempaa kuin on se, mitä raha voi antaa.

Stalin. Se on totta. Se on kunnia-asia.

Robins. Minä vien mukamani Amerikkaan diagrammeja, jotka kuvaavat työläisten keksintötoiminnan kehittymistä, työläisten luovien ehdotusten kasvua, jotka parantavat tuotantoa ja antavat tuotannolle huomattavia säästöjä. Olen nähnyt suuren joukon sellaista työläiskeksijäin muotokuvia, jotka ovat antaneet Neuvostoliitolle hyvin paljon tuotannon parantamisen mielessä, säästön mielessä.

Stalin. Sellaisia työläisiä meillä on kasvanut verrattain paljon, he ovat erittäin kyvykkäitä ihmisiä.

Robins. Olen käynyt kaikissa suurissa moskovalaisissa tehtaissanne—AMO-, Kuulalaakeri-, Frezer-tehtaassa y.m. ja kaikkialla olen nähnyt työläisten keksintötoimintaa edistäviä järjestöjä. Erikoisen vaikutuksen tekivät monien näiden tehtaiden työkaluosastot. Sen tähden, että nämä työkaluosastot antavat mitä arvokkaimpia työkaluja tehtailleen, näiden osastojen työläiset työskentelevät jännittäen kaikki kykynsä, tuovat ilmi koko luovan aloitteellisuutensa ja pääsevät hämmästyttäviin tuloksiin.

Stalin. Siitä huolimatta meillä on paljon puutteellisuksiakin. Ammattitaitoisia työläisiä meillä on vähän. Mutta niitä tarvitaan hyvin paljon. Teknillistä henkilökuntaa on meillä niin ikään vähän. Tämän henkilökunnan lukumäärä kasvaa vuosi vuodelta, mutta sittenkin sitä on vähemmän kuin tarvitaan. Amerikkalaiset ovat auttaneet meitä paljon. Se on myönnettävä. Ovat auttaneet paremmin kuin muut, rohkeammin kuin muut. Kiitos heille siitä.

Robins. Huomasin teollisuuslaitoksissanne sitä internationalismia, joka teki minuun hyvin voimakkaan vaikutuksen. Tehtaittenne johto on valmis ottamaan vastaan minkä maan teknillisiä saavutuksia tahansa—Ranskan, Amerikan, Englannin tai Saksan—ilman mitään ennakkoluuloja näiden maiden suhteen. Ja minusta tuntuu, että juuri tämä internationalismi antaa tilaisuuden yhdistää yhteen koneeseen kaikki toisten maiden koneiden etuisuudet ja luoda vieläkin täydellisempiä koneita.

Stalin. Se tulee tapahtumaan.

Toisesta kysymyksestä, siitä, että teollistaminen muka hajoittaa maataloutta. Se myös on väärä käsitys. Teollistaminen ei hajoita, vaan pelastaa maataloutemme, pelastaa talonpojan. Joku vuosi sitten meillä oli olemassa sängen pirstoutunut pieni ja mitä pienin talonpoikaistalous. Maanpalottelun lisääntymisen yhteydessä talonpojan maaosuus meni niin pieneksi, ettei ollut mihin kanaa laskea. Lisätkää tähän mitä alkeellisimmat maatalousvälineet, sellaiset kuin sahra ja hevoskaakki, joilla ei voinut kääntää uutismaata eikä edes tavallisia, ei kovin pehmeitä maita, ja Te saatte kuvan maatalouden taantumisesta. 3—4 vuotta sitten oli meillä Neuvostoliitossa lähes 7 miljoonaa sahraa. Mitä jäi talonpoikain neuvoksi: joko vartoa kuolemaa tai siirtyä uuteen maankäyttömuotoon ja maanmuokkaukseen koneiden avulla. Siitä oikeastaan johtuukin, että Neuvostovallan tuona aikana antama kehoitus talonpojille — liittää yhteen pienet maatilkkunsa suuriksi maa-aloiksi ja ottaa vastaan Hallitukselta traktoreita, elonkorjuu- ja puimakoneita näiden maa-alojen muokkaukseen, sadonkorjuuta ja puintia varten, — sai osakseen vilkasta vastakaikua talonpoikain keskuudessa. On ymmärrettävää, että talonpojat tarrautuivat Neuvostohallituksen ehdotukseen, alkoivat yhdistää maatilkkujaan suuriksi pelloiksi, ottivat vastaan traktoreita ja muita koneita ja lähtivät siten maatalouden suurentamisen lavealle tielle, maatalouden perinpohjaisen parantamisen uudelle tielle.

Asia on siis niin, että teollistaminen, jonka tuloksena talonpojat saavat traktoreita ja muita koneita, pelasti talonpojan, pelasti maatalouden.

Pienten talonpoikaistalouksien kylittäin tapahtuvaa yhteenliittymisprosessia suuriksi talouksiksi sanotaan meillä kollektivisoimiseksi ja itse yhdistyneitä suur-talouksia — kolhooseiksi. Kollektivisointia helpottaa huomattavasti se, ettei meillä ole maan yksityisomis-tusta, se, että maa on kansallistettu. Maa on annettu kolhooseille ikuiseen käyttöön, ja koska ei ole maan yksityisomistusta, niin maan ostoa ja myyntiä ei meillä voi tapahtua — kaikki tämä helpottaa huomattavasti kolhoosien muodostamista ja kehittämistä.

En tällä tahdo sanoa, että kaikki tämä, s.o. kollektivisoiminen ynnä muu, sujuu meillä tasaisesti. Vaikeuksia tietysti on, ja hyvinkin suuria. Kollektivisoinnilla, kuten jokaisella uudella suurella asialla, on paitsi ystäviä myös vihollisia. Siitä huolimatta talonpoikain valtaenemmistö on kuitenkin kollektivisoinnin puolesta, ja sen vihollisten lukumäärä pienenee pienenemistään.

Robins. Mikä eteenpäinmeno tahansa vaatii vissejä kulunkeja, ja sen me otamme huomioon ja liitämme laskelmiimme.

Stalin. Mutta näistä vaikeuksista huolimatta eräs asia on selvä — ja tästä tosiasiasta minä olen aivan varma: 19/20 talonpoikaistosta on tunnustanut ja suurin osa talonpoikaistosta ottaa ilolla vastaan sen, että maatalouden kollektivisoimisesta on tullut tosiasia, josta ei voida palata takaisin. Niin että se on jo voitettua. Maatalouden vallitsevana muotona meillä on nyt kollektiivinen talous. Jos otetaan kylvön tai korjuun numerot, viljatuotannon numerot, niin yksilö-talonpojat tuottavat nykyään vain noin 10—15% viljan kokonaistuotannosta. Muun osan tuottavat kolhoosit.

Robins. Minua kiinnostaa kysymys: onko totta, että sadonkorjuu tapahtui viime vuonna epätydyttävästi, että kylvökamppailu sujuu nyt tyydyttävästi, mutta viime vuonna korjuu sujui epätydyttävästi?

Stalin. Korjuu tapahtui viime vuonna vähemmän tyydyttävästi kuin toissa vuonna.

Robins. Olen lukenut Teidän puheitanne ja niistä päätellen luulen, että tänä vuonna tulee turvatuksi menestyksellisempi korjuu.

Stalin. Todennäköisesti se tulee tapahtumaan paljon paremmin.

Robins. Luulen, että Te pidätte yhtä suuressa arvossa kuin minäkin sitä suurenmoista saavutusta, joka sisältyy siihen, että Te olette pystyneet teollistamaan maatalouden, vaikka sitä ei ole mikään muu maa pystynyt tekemään. Kaikkien kapitalististen maiden maatalous potee syvää kriisiä ja tarvitsee teollistamista. Teollisuustuotannon alalla kapitalistiset maat tulevat tavalla taikka toisella toimeen, mutta ei yksikään niistä tule toimeen maatalouden alalla. Neuvostoliiton suuri saavutus on siinä, että se on ryhtynyt ratkaisemaan tätä tehtävää ja suoriutuu menestyksellisesti tästä tehtävästä.

Stalin. Niin, se on tosiasia.

Sellaisia ovat saavutuksemme ja puutteellisuutemme maatalouden alalla.

Nyt kolmas kysymys, joka koskee lasten ja yleensä nuorison kasvatusta. Nuorisomme on hyvää, elämänhaluista. Valtiomme eroaa kaikista muista valtioista siinä, että se ei sääli varoja lasten hyvään hoitoon ja nuorison hyvään kasvatukseen.

Robins. Amerikassa ollaan sitä mieltä, että teillä rajoitetaan lapsen kehitystä visseillä kiinteillä rajoilla ja että nämä rajat eivät anna vapautta luovan hengen ja älyn vapaalle kehitykselle. Oletteko Te sitä mieltä, että luovien henkisten kykyjen kehittämisen vapaudella, näiden kykyjen ilmaisemisen vapaudella on erittäin suuri merkitys?

Stalin. Ensimmäinen, mikä koskee rajoituksia, ei ole oikein. Toinen on oikein. On ehdottoman selvää, ettei lapsi voi kehittää kykyjään sulkeutuneisuuden ja ahtaiden rajoitusten puitteissa, ilman tarpeellista vapautta ja aloitekyvyn kannustusta. Mitä nuorisoon tulee, niin kaikki tiet ovat sille auki ja se saa meillä vapaasti kehittää itseään.

Meillä ei lyödä lasta, häntä rangaistaan hyvin harvoin, hänen itsensä annetaan valita se, mikä häntä miellyttää, hänen annetaan lähteä sille tielle, jonka hän itse valitsee. Luulen, ettei missään muualla ole sellaista huolenpitoa lapsista, heidän kasvatuksestaan ja kehityksestään kuin meillä, Neuvostoliitossa.

Robins. Voidaanko olettaa, että sen tuloksena, että uuden sukupolven ihmiset ovat vapautuneet puutteen painosta, vapautuneet taloudellisten olojen terrorista, että tämän vapautumisen on johdettava luovan energian uuteen kukoistukseen, uuden taiteen kukoistukseen, kulttuurin ja taiteen uuteen nousuun, mitä nuo kaikki kahleet ennen rajoittivat?

Stalin. Se on ehdottomasti oikein.

Robins. En ole kommunisti enkä paljoakaan ymmärrä kommunismia, mutta minä tahdon, että Amerikka osallistuisi, saisi mahdollisuuden yhtyä siihen kehitykseen, joka täällä Neuvosto-Venäjällä tapahtuu, että

amerikkalaiset saisivat tämän mahdollisuuden tunnustamisen kautta, luoton myöntämisen kautta, normaalien keskinäissuhteiden aikaansaamisen kautta kummankin maan välillä, esimerkiksi Kauko-Idässä, jotta voitaisiin turvata se suurenmoinen uskallus, johon teillä on ryhdytty, jotta se voisi päätyä menestykseen.

Stalin (hymyillen). Kiitän Teitä hyvistä toivutuksistanne.

Robins. Lähimpiin ystäviini kuuluu senaattori Borah, joka on ollut kaikkein horjumattomin Neuvostoliiton ystävä ja taistelija sen tunnustamisen puolesta Amerikan valtion johtajain keskuudessa.

Stalin. Se on totta, hän huolehtii paljon siitä, että maittemme välille saataisiin normaalit suhteet. Mutta toistaiseksi, ikävä kyllä, hän ei ole siinä onnistunut.

Robins. Olen varma siitä, että kaikki realiset seikat vaikuttavat nykyään paljon voimakkaammin kuin koskaan ennen viimeisten 15 vuoden aikana normaalien keskinäissuhteiden pystyttämisen suuntaan kummankin maan välillä.

Stalin. Se on totta. Mutta on eräs tekijä, joka häiritsee sitä: luullakseni Englanti häiritsee sitä (n a u r a a).

Robins. Asia on epäilemättä siten. Mutta tilanne pakottaa kuitenkin meidät lähtemään ennen kaikkea omista eduistamme, ja se konflikti, joka on olemassa meidän omien etujemme ja sen välillä, mihin toiset maat meitä työntävät, sysää Amerikkaa nykyään enemmän kuin milloinkaan ennen sellaisten keskinäissuhteiden aikaansaamiseen. Me olemme kiinnostettuja Amerikan viennin kehityksestä. Ainoa suuri markkina-alue suurine mahdollisuuksineen, joita tähän saakka

ei ole kukaan kunnolleen käyttänyt, on Venäjä. Jos Amerikan liikemiehet haluaisivat, voisivat he antaa pitkäaikaista luottoa. He ovat kiinnostettuja rauhallisuudesta Kauko-Idässä, eikä mikään muu voi edistää sitä niin kuin normaalien keskinäissuhteiden aikaansaaminen Neuvostoliiton kanssa. Tässä suhteessa hra Litvinovin Genevessä antama lausunto hyökkäävän maan määrittelyä koskevasta kysymyksestä on täydellisesti samalla linjalla kuin Briandin—Kelloggin sopimus, joka näytteli suurta osaa kysymyksessä rauhasta. Amerikan etu pohjautuu taloudellisten keskinäissuhteiden vakaannuttamiseen koko maailmassa, ja me käsitämme mainiosti, että normaaleihin taloudellisiin keskinäissuhteisiin ei voida päästä niin kauan kuin Neuvostoliitto on syrjässä yleisestä taloudellisesta järjestelmästä.

Stalin. Kaikki se on totta.

Robins. Olen ollut ja pysyn parantumattomana optimistina. Joskus ennen, 15 vuotta sitten, uskoin bolshevistisen vallankumouksen johtajiin. Heitä kuvailtiin silloin Saksan imperialismin asiamiehiksi, muun muassa Leniniä pidettiin saksalaisten asiamiehenä. Mutta minä pidin ja pidän edelleenkin Leniniä suurmiehenä, mitä suurimpana johtajana koko maailman historiassa.

Toivon, että se informatio, jonka olen saanut alkuperäisistä lähteistä, voisi mahdollisesti auttaa kummankin maan välisen lähentymisen ja yhteistyön suunnitelman toteuttamista, josta minä puhuin.

Stalin (nauraen). Suokoon jumala.

Robins (nauraen). Jos Te olisitte ilmaissut tuon ajatuksen amerikkalaiseen tapaan, niin olisitte sanonut — „Enemmän voimaa kyynärpäihini“. Hän ei ole

varma siitä, että hänen kyynärpäihinsä olisi jäänyt paljon voimaa.

Stalin. Olettakaamme niin.

Robins. Olen sitä mieltä, että ei ole mitään korkeampaa ja suurenmoisempaa kuin osallistuminen uuden maailman luomiseen, osallistuminen siihen työhön, jota me nykyään teemme. Uuden maailman luomiseen ja rakentamiseen osallistuminen on sellainen tosiasia, jolla on mitä suurin merkitys vuosituhansien näkökannalta katsottuna eikä ainoastaan nykyään.

Stalin. Tässä työssä on kuitenkin suuria vaikeuksia (n a u r a a).

Robins (n a u r a a). Olen Teille hyvin kiitollinen siitä, että soitte huomiota osakseni.

Stalin. Kiitän Teitä siitä, että Te 15 vuoden kuluttua muistitte Neuvostoliittoa ja tulitte käymään (kumpikin nauraa. Robins hyvästelee).

TERVEHDYS NLKNL:n VIISITOISTAVUOTISJUHLAPÄIVÄNÄ

Ystävällinen tervehdys Leniniläiselle työväen ja talonpoikain kommunistiselle nuorisoliitolle, mainehikkaan vallankumouksellisen nuorisomme organisaatorille, sen viisitoistavuotisjuhlapäivänä!

Toivotan sille menestystä nuorisomme kasvattamisessa leninismin hengessä, nuorisomme kasvattamisessa leppymättömän taistelun hengessä työväenluokan vihollisia vastaan sekä kansainvälisten veljessiteiden kaikinpuolisessa lujittamisessa maailman kaikenkielisten ja -rotuisten työtätekevien välillä.

Nuorisoliiton iskurityöläiset ovat hankkineet itselleen mainetta uusien tehtaiden, kaivosten, rautateiden, neuvostotilojen ja kolhoosien rakentamisen kaudella. Toivokaamme, että nuorisoliiton iskurityöläiset osoittavat vieläkin suurempaa uljuutta ja aloitekykyä uuden tekniikan omaksumisessa kansantalouden kaikilla aloilla, maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisessa, armeijamme, laivastomme, ilmavoimiemme lujittamisessa.

Olemassaolonsa 15 vuoden aikana on Leniniläinen nuorisoliitto kantanut rohkeasti eteenpäin Leninin suurta lippua, kerännyt menestyksellisesti sen ympär-

rille miljoonia nuoria työläisiä ja talonpoikia, miljoonia nuoria työläis- ja talonpoikaisnaisia. Toivokaamme, että Leniniläinen nuorisoliitto tulee edelleenkin pitämään korkealla Leninin lippua ja vie sen kunnialla meidän suuren taistelumme voittoisaan päätökseen asti, sosialismin täydelliseen voittoon asti.

Eläköön Leniniläinen kommunistinen nuorisoliitto!

Eläköön Leniniläisen kommunistisen nuorisoliiton Keskuskomitea!

J. Stalin

Lokakuun 28 pnä 1933

„Pravda“ № 200,
lokakuun 29 pnä 1933

KESKUSTELU
„NEW YORK TIMES“ LEHDEN
KIRJEENVAIHTAJAN hra DURANTYN
KANSSA

Joulukuun 25 pnd 1933

Duranty. Ettekö suostuisi lähettämään kirjelmää Amerikan kansalle „New York Timesin“ kautta?

Stalin. En. Kalinin on jo tehnyt sen⁶⁸, minä en voi sekaantua hänen erikoisoikeuksiinsa.

Jos kysymys on Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välisistä suhteista, niin minä tietenkin olen hyvilläni suhteiden uudistamisesta, joka on erittäin suurimerkityksellinen toimenpide: poliittisesti — sen tähden, että se lisää rauhan säilyttämisen mahdollisuuksia; taloudellisesti — sen tähden, että se poistaa ulkopuoliset satunnaiset ainekset ja antaa maillemme mahdollisuuden käsitellä niitä kiinnostavia kysymyksiä asiallisella pohjalla; lopuksi, se avaa tien molemminpuoliselle yhteistoiminnalle.

Duranty. Kuinka suuri tulee Teidän mielestänne olemaan Neuvostoliiton ja Amerikan välisen kaupan mahdollinen laajuus?

Stalin. Se, mitä Litvinov sanoi Lontoon taloudellisessa konferenssissa⁶⁹, pysyy voimassa. Maamme muodostaa mitä suurimmat markkinat maailmassa ja

me olemme valmiit tilaamaan ja maksamaan suuren määrän tavaroita. Mutta me tarvitsemme suotuisat luottoehdot ja sen lisäksi meillä pitää olla varmuus siitä, että voimme maksaa. Me emme voi harjoittaa tuontia ilman vientiä, sillä me emme halua tehdä tilauksia, ellemmme ole varmoja siitä, että voimme määrääaikana maksaa.

Kaikki ihmettelevät sitä, että me maksamme ja voimme maksaa. Tiedän, että nykyään ei ole tapana maksaa velkoja. Mutta me teemme sen. Muut valtiot ovat keskeyttäneet maksut, mutta Neuvostoliitto ei tee sitä eikä tule tekemään. Monet ovat luulleet, että me emme voi maksaa, että meillä ei ole millä maksaa, mutta me olemme näyttäneet heille, että voimme maksaa, ja heidän on täytynyt myöntää se.

Duranty. Miten on kullan tuotantoa koskevan kysymyksen laita Neuvostoliitossa?

Stalin. Meillä on paljon kultarikkaita seutuja ja ne kehittyvät nopeasti. Tuotantomme on jo kaksinkertaisesti ylittänyt tsaarinaikaisen tuotannon ja antaa nykyään yli sata miljoonaa ruplaa vuodessa. Varsinkin kahtena viimeisenä vuotena olemme parantaneet etsintätöidemme menetelmiä ja löytäneet suuria varastoja. Mutta teollisuutemme on vielä nuorta — ei vain kullan tuotannon alalla, vaan myöskin valuraudan, teräksen, kuparin ja koko metallurgian alalla, eikä meidän nuori teollisuutemme kykene toistaiseksi antamaan tarpeellista apua kullan tuotannolle. Kehityksen vauhti on meillä nopeaa, mutta määrä ei vielä ole suuri. Me voisimme lyhyen ajan kuluessa nelinkertaistaa kullan tuotannon, jos meillä olisi enemmän kullanhuuhtoma- ja muita koneita.

Duranty. Kuinka suuri on Neuvostoliiton ulkomais-
ten luottositoumusten yleissumma?

Stalin. Hiukan yli 450 miljoonan ruplan. Viime vuosien aikana olemme maksaneet suuria sum-
mia—kaksi vuotta sitten tekivät luottositoumuksemme
1.400 miljoonaa. Kaiken tämän olemme maksaneet
ja tulemme maksamaan vuoden 1934 loppuun men-
nessä tahi vuoden 1935 alussa määrääaikoina.

Duranty. Olettakaamme, ettei ole enää epäilyjä
Neuvostoliiton maksuvalmiuden suhteen, mutta miten
on Neuvostoliiton maksukyvyyn laita?

Stalin. Meillä ei ole mitään eroa edellisen ja jäl-
kimmäisen välillä, koska me emme ota itsellemme
sellaisia sitoumuksia, joita emme voisi maksaa. Katso-
kaapa meidän taloudellisia suhteitamme Saksan kanssa.
Saksa on julistanut moratorion ulkomaisten velkojensa
huomattavaan osaan nähden, ja me voisimme käyttää
hyväksemme Saksan presedenssiä ja menetellä aivan
samoin Saksan suhteen. Mutta me emme tee sitä.
Nykyään me emme kuitenkaan ole siinä määrin
riippuvaisia Saksan teollisuudesta kuin aikaisemmin.
Me voimme valmistaa itse tarvitsemaamme kone-
kalustoa.

Duranty. Mikä on Teidän mielipiteenne Ameri-
kasta? Olen kuullut, että Teillä oli pitkä keskustelu
Bullittin kanssa, mitä mieltä Te olette hänestä? Olet-
teko Te, kuten kolme vuotta sitten, sitä mieltä, että
kriisimme—kuten Te silloin sanoitte minulle—ei
ole kapitalismin viimeinen kriisi?

Stalin. Bullitt teki minuun ja tovereihini hyvän
vaikutuksen. En ollut häntä milloinkaan aikaisemmin
tavannut, mutta olin kuullut hänestä paljon Leniniltä,

jota hän niin ikään oli miellyttänyt. Minua miellyttää hänessä se, että hän ei puhu kuten tavallinen diplomaatti,—hän on suoraluontoinen mies, puhuu sitä, mitä ajattelee. Yleensä hän teki täällä erittäin hyvän vaikutuksen.

Roosevelt on kaikesta päättäen päättäväinen ja miehuullinen poliitikko. On olemassa sellainen filosofinen systeemi—solipsismi, jonka perussisältö on se, että ihminen ei usko ulkoisen maailman olemassaoloon ja uskoo vain omaan minäänsä. Näytti pitkän aikaa siltä, että Amerikan hallitus pysyttelee tällaisen systeemin kannalla eikä usko Neuvostoliiton olemassaoloon. Mutta Roosevelt ei ilmeisestikään ole tämän kummallisen teorian kannattaja. Hän on realisti ja tietää, että todellisuus on sellainen, millaisena hän sen näkee.

Mitä tulee talouskriisiin, niin se todellakaan ei ole viimeinen kriisi. Kriisi on tietenkin horjuttanut kaikkia asioita, mutta viime aikoina asiat ovat alkaneet nähtävästi korjaantua. On mahdollista, että taloudellisen laskun alin kohta on jo sivuutettu. En luule, että onnistuttaisiin saavuttamaan vuoden 1929 nousun taso, mutta siirtyminen kriisistä depression ja asioiden jonkinlaiseen vilkastumiseen lähiaikoina, tosin eräänlaisin heilahduksin ylös- ja alaspäin, ei vain ole mahdollinen, vaan vieläpä todennäköinenkin.

Duranty. Entä miten ovat asiat Japanin suhteen?

Stalin. Me tahtoisimme olla hyvissä suhteissa Japaniin, mutta valitettavasti se ei riipu yksinomaan meistä. Jos järkevä politiikka pääsee voitolle Japanissa, niin kumpikin maa voi elää ystävyydessä. Mutta me pelkäämme, että sotakiikhoiset ainek-

set voivat työntää taka-alalle järkevän politiikan. Siinä on todellinen vaara, ja me olemme pakoitettuja valmistautumaan sen varalle. Ei yksikään kansa voi kunnioittaa hallitustaan, jos tämä näkee hyökkäysvaaran, muttei valmistaudu itsepuolustukseen. Minusta tuntuu, että Japanin taholta ei ole järkevää, jos se hyökkää Neuvostoliiton kimppuun. Sen taloudellinen asema ei ole kovinkaan hyvä, sillä on heikkoja kohtia—Korea, Mantshuria, Kiina, ja sitä paitsi tuskin voidaan olettaa sen saavan tukea toisilta valtioilta tässä seikkailussa. Hyvät sotilasspesialistit eivät valitettavasti ole aina hyviä taloustieteilijöitä eivätkä he aina huomaa eroa aseiden voiman ja talouden lakien voiman välillä.

Duranty. Entä Englantiin nähden?

Stalin. Luulen, että kauppasopimus Englannin kanssa tulee allekirjoitetuksi ja taloudelliset suhteet pääsevät kehittymään, koska vanhoillisten puolueen täytyy ymmärtää, että se ei voita mitään asettaessaan esteitä Neuvostoliiton kanssa käytävälle kaupalle. Mutta minä epäilen sitä, voiko kumpikin maa nykyisissä olosuhteissa saada kaupankäynnistä niin suuria etuja kuin voitaisiin edellyttää.

Duranty. Kuinka Te suhtaudutte Kansainliiton reformointia koskevaan kysymykseen sen italialaisessa asetelmassa?

Stalin. Me emme ole saaneet tästä asiasta minkäänlaisia ehdotuksia Italialta, vaikka meidän edustajamme onkin käsitellyt tätä kysymystä italialaisten kanssa.

Duranty. Onko Teidän asenteenne aina poikkeuksetta kielteinen Kansainliiton suhteen?

Stalin. Ei, ei aina eikä kaikissa olosuhteissa. Te ette ehkä täysin ymmärrä meidän katsantokantaamme. Saksan ja Japanin Kansainliitosta poistumisesta huolimatta — tai mahdollisesti juuri sen vuoksi — Kansainliitto voi muodostua vissinlaiseksi tekijäksi, joka voi jarruttaa sotatoimiin ryhtymistä tai ehkäistä niitä. Jos asia on niin, jos Kansainliitto voi muodostua jonkinlaiseksi esteeksi sillä tiellä, että se edes hiukankin vaikeuttaisi sodan asiaa ja jossain määrin helpottaisi rauhan asiaa, — niin silloin me emme ole Kansainliittoa vastaan. Niin, jos historian tapahtumien kulku tulee olemaan sellainen, niin ei ole suljettu pois se, että me tuemme Kansainliittoa sen suunnattomista puutteellisuuksista huolimatta.

Duranty. Mikä on tällä kertaa Neuvostoliiton sisäpolitiikan tärkein probleemi?

Stalin. Tavaravaihdon kehittäminen kaupungin ja maaseudun välillä ja kaikkien liikennemuotojen, varsinkin rautatieliikenteen, voimistaminen. Näiden kysymysten ratkaiseminen ei ole niinkään helppoa, mutta helpompaa kuin niiden kysymysten, jotka me olemme jo ratkaisseet, ja olen varma siitä, että me ne ratkaisemme. Teollisuuden probleemi on ratkaistu. Maatalouden probleemi, talonpoikais- ja kolhoosiprobleemi — kaikkein vaikein probleemi — voidaan katsoa jo ratkaistuksi. Nyt on ratkaistava tavaravaihdon ja liikenteen probleemi.

TOIMINTASELOSTUS PUOLUEEN XVII EDUSTAJAKOKOUKSELLE NKP(b):n KESKUSKOMITEAN TYÖSTÄ ⁷⁰

tammikuun 26 pnä 1934

I

MAAILMAN KAPITALISMIN JATKUVA PULA JA NEUVOSTOLIITON ULKOPOLIITTINEN ASEMA

Toverit! Puolueen XVI edustajakokouksesta on kulunut yli kolme vuotta. Tämä ajanjakso ei ole kovin pitkä. Mutta se on sisältörikkaampi kuin mikään muu ajanjakso. Mielestäni ei yksikään viimeisen vuosikymmenen ajanjaksoista ole ollut niin rikas tapahtumista kuin tämä ajanjakso.

Taloudellisella alalla nämä vuodet ovat olleet jatkuvan yleismaailmallisen talouspulan vuosia. Pula ei ole vallannut ainoastaan teollisuutta, vaan myöskin maatalouden kokonaisuudessaan. Pula ei ole raivonnut ainoastaan tuotannon ja kaupan piirissä. Se on siirtynyt myöskin luoton ja rahan kiertokulun piiriin kääntäen maiden välillä vakiintuneet luotto- ja valuuttasuhteet ylösalaisin. Kun ennen siellä täällä vielä kiisteltiin siitä, onko maailman talouspulaa olemassa vaiko ei, niin nyt ei siitä enää kiistellä, sillä pulan olemassaolo ja sen tuhoavat vaikutukset ovat liiankin selviä. Nyt kiistellään jo muusta — voidaanko pulasta päästä pois vai eikö ulospääsyä ole, ja jos siitä on ulospääsy, niin miten on edelleen meneteltävä?

Poliittisella alalla nämä vuodet ovat olleet suhteiden edelleen kärjistymisen vuosia sekä kapitalististen maiden kesken että näiden maiden sisällä. Japanin sota Kiinaa vastaan ja Mantshurian miehittäminen, jotka ovat kärjistäneet suhteita Kauko-Idässä; fasismin voitto Saksassa ja revanshijatuksen voitolle pääsy, jotka ovat kärjistäneet suhteita Euroopassa; Japanin ja Saksan eroaminen Kansainliitosta, mikä on antanut uuden sysäyksen asevarustelujen kasvulle ja imperialistiseen sotaan valmistautumiselle; fasismin tappio Espanjassa⁷¹, mikä vieläkin kerran osoittaa, että vallankumouksellinen kriisi kypsyy ja fasismi ei ole ollenkaan pitkäikäinen, — sellaiset ovat selostuskauden tärkeimmät tosiasiat. Eipä ihme, että porvarillinen passifismi on henkitoreissaan ja aseistariisumistendenssien tilalle tulevat avoimesti ja suoranaisesti aseistamis- ja lisääseistamistendenssit.

Näiden taloudellisten järkytysten ja sotilaallispoliittisten katastrofien myllertävien aaltojen keskellä seisoo Neuvostoliitto erillään kuin kallio jatkaen sosialistista rakennustyötään ja taisteluaan rauhan säilyttämiseksi. Kun siellä, kapitalistimaissa, yhä vielä raivoaa talouspula, niin Neuvostoliitossa jatkuu nousu sekä teollisuuden että maatalouden alalla. Kun siellä, kapitalistimaissa, on käynnissä kuumeinen valmistautuminen uuteen sotaan maailman ja vaikutusalueiden uudestijakamiseksi, niin Neuvostoliitto jatkaa järjestelmällistä, sitkeää taistelua sodan uhkaa vastaan ja rauhan puolesta, eikä voida sanoa, ettei Neuvostoliiton ponnisteluilla tällä alalla olisi ollut mitään menestystä.

Sellainen on kansainvälisen tilanteen yleiskuva tällä hetkellä.

Siirtykäämme tarkastelemaan kapitalististen maiden taloudellista ja poliittista tilannetta koskevia tärkeimpiä tosiasioita.

1. TALOUSPULAN KULKU KAPITALISTISISSA MAISSA

Nykyinen talouspula kapitalistisissa maissa eroaa kaikista samantapaisista pulista muun muassa siinä suhteessa, että se on kauimmin jatkuva ja pitkällisin. Kun aikaisemmat pulat kestivät 1—2 vuotta, niin nykyinen pula jatkuu jo viidettä vuotta hävittäen vuodesta toiseen kapitalististen maiden taloutta ja ihmien siitä edellisinä vuosina kertynyttä rasvaa. Eipä ihme, että tämä pula on raskain kaikista pulista.

Millä on selitettävissä tämän nykyisen teollisuuspulan tavattoman pitkällinen luonne?

Se on selitettävissä ennen kaikkea sillä, että teollisuuspula on vallannut poikkeuksetta kaikki kapitalistiset maat vaikeuttaen toisten maiden luovimista toisten maiden kustannuksella.

Se on selitettävissä toiseksi sillä, että teollisuuspula on punoutunut yhteen maatalouspulan kanssa, joka on vallannut poikkeuksetta kaikki maatalousmaat ja puolittaiset maatalousmaat, mikä ei ole voinut olla vaikeuttamatta ja syventämättä teollisuuspulaa.

Se on selitettävissä kolmanneksi sillä, että maatalouspula on tänä aikana voimistunut ja vallannut kaikki maatalouden alat, karjanhoito siihen luettuna, vieden sen rappioon, siirtymiseen konetyöstä käsin tehtävään työhön, traktorin korvaamiseen hevosella, keinolannoitteiden käytön jyrkkään supistamiseen ja joskus täydelliseen kieltäytymiseenkin niistä, mikä on vieläkin enemmän pitkistänyt teollisuuspulaa.

Se on selitettävissä neljänneksi sillä, että teollisuudessa vallassa olevat monopolikartellit pyrkivät säilyttämään tavarain korkeat hinnat,—seikka, joka tekee pulan erikoisen tuskalliseksi ja estää tavaravara-
rastojen tyhjentymistä.

Se on selitettävissä vihdoin sillä,— ja tämä on pääasia,— että teollisuuspula puhkesi kapitalismin yleisen pulan oloissa, jolloin kapitalismilla ei enää ole eikä voikaan olla tärkeimmässä valtioissa eikä myöskään siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa sitä voimaa ja kestävyyttä, mikä sillä oli ennen sotaa ja Lokakuun vallankumousta, jolloin kapitalististen maiden teollisuus sai perinnöksi imperialistiselta sodalta tuotantolaitosten kroonillisen alikuormituksen ja työttömien miljoona-armeijat, joista se ei enää jaksaa vapautua.

Tällaiset ovat ne seikat, jotka ovat aiheuttaneet nykyisen teollisuuspulan erittäin pitkällisen luonteen.

Nämä seikat selittävät myöskin sen tosiasian, että pula ei ole jäänyt yksinomaan tuotannon ja kaupan piiriin, vaan on ulottunut myöskin luottojärjestelmään, valuuttaan, velkasitoumusten piiriin j.n.e. lyöden murskaksi perinnäisesti vakiintuneet suhteet sekä eri maiden välillä että yhteiskunnallisten ryhmien välillä eri maissa.

Suuri osuus on tässä ollut tavaroiden hintojen alenemisella. Huolimatta monopolikartellien vastarinnasta on hintojen aleneminen jatkunut luonnonvoimaisesti; ennen kaikkea ja kaikkein eniten ovat alentuneet järjestymättömien tavaranomistajien — talonpoikien, käsityöläisten, pikkukapitalistien — tavaroiden hinnat ja vain vähitellen ja vähemmässä määrin järjestyneiden tavaranomistajien, kartelleiksi yhtyneiden kapitalistien

tavaroiden hinnat. Hintojen aleneminen on tehnyt velallisten (teollisuudenharjoittajat, käsityöläiset, talonpojat j.n.e.) aseman sietämättömäksi ja päinvastoin velkojain aseman ennenkuulumattoman etuoikeuteksi. Tällaisen tilanteen täytyi johtaa ja se todella johtikin liikkeiden ja eri liikkeenharjoittajien suunnattoman laajaan vararikkoutumiseen. Viimeisten kolmen vuoden aikana on tällä pohjalla tuhoutunut kymmeniä tuhansia osakeyhtiöitä Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, Saksassa, Englannissa ja Ranskassa. Osakeyhtiöiden vararikkoja seurasi valuuttojen arvon aleneminen, mikä helpotti jonkin verran velallisten asemaa. Valuuttojen arvon alenemista seurasi valtion laillistuttama niin ulkomaisten kuin kotimaistenkin velkojen maksamatta jättäminen. Kaikille on tunnettua sellaisten pankkien romahdus kuin Darmstadtin pankin ja Dresdenin pankin Saksassa, Kredit-Anstaltin Itävallassa ja sellaisten konsernien romahdus kuin Kreugerin konsernin Ruotsissa, Insull-Konsernin Yhdysvalloissa j.n.e.

On ymmärrettävää, että näitä ilmiöitä, jotka horjuttivat luottojärjestelmän perustoja, täytyi seurata ja niitä todella seurasi maksujen lakkautus luottojen ja ulkomaisten lainojen alalla, maksujen lakkautus liittolaisten välisten velkojen alalla, pääoman viennin lakkaaminen, uusi ulkomaankaupan supistuminen, uusi tavaroiden viennin supistuminen, ulkomaanmarkkinoista käytävän taistelun voimistuminen, kauppasota maiden välillä ja — dumping. Niin, toverit, dumping. En puhu luulotellusta neuvostodumpingista, josta vielä aivan hiljattain Euroopan ja Amerikan jalojen parlamenttien eräät jalosukuiset edustajat huusivat äänensä

käheiksi. Puhun todellisesta dumpingista, jota nyt melkein kaikki „sivistys“-valtiot harjoittavat ja josta nuo urhoolliset ja jalosukuiset parlamenttiedustajat viisaasti vaikenevat.

Ymmärrettävää on myöskin se, että nämä teollisuuspulaa seuranneet tuhoisat ilmiöt, jotka pääsivät valloilleen tuotannon piirin ulkopuolella, eivät ole voineet olla vuorostaan vaikuttamatta teollisuuspuolan kulkuun sen vaikeuttamisen ja syventämisen mielessä.

Tällainen on yleinen kuva teollisuuspuolan kulusta.

Esitän eräitä virallisesta aineistosta otettuja numeroita, jotka kuvaavat teollisuuspuolan kulkua selostuskaudella.

*Teollisuustuotannon määrä prosenteissa
vuoteen 1929 verrattuna:*

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Neuvostoliitto	100	129,7	161,9	184,7	201,6
Yhdysvallat .	100	80,7	68,1	53,8	64,9
Englanti . . .	100	92,4	83,8	83,8	86,1
Saksa	100	88,3	71,7	59,8	66,8
Ranska	100	100,7	89,2	69,1	77,4

Tämä taulukko, kuten näette, puhuu itse puolestaan.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuustuotanto vuosi vuodelta laski vuoden 1929 tasoon verrattuna ja vasta vuonna 1933 alkoi hiukan toipua, saavuttamatta kuitenkaan vielä likimainkaan vuoden 1929 tasoa, on Neuvostoliiton teollisuus vuosi

vuodelta kasvanut ollen yhtämittaisen nousun prosessissa.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuus osoittaa tuotantonsa määrän supistumista vuoden 1933 loppuun mennessä keskimäärin 25%:lla ja enemmänkin vuoden 1929 tasoon verrattuna, on Neuvostoliiton teollisuus tänä aikana kasvanut enemmän kuin kaksinkertaiseksi, s.o. enemmän kuin 100%:lla. (Suosionosoituksia.)

Tästä taulukosta päätellen saattaisi näyttää siltä, että neljästä kapitalistisesta maasta on Englanti suotuisimmassa asemassa. Mutta se ei pidä täysin paikkaansa. Kun otetaan näiden maiden teollisuus ja verrataan sitä sodanedelliseen tasoon, niin kuva muuttuu jossain määrin toisenlaiseksi.

Vastaava taulukko on tällainen.

*Teollisuustuotannon määrä prosenteissa
sodanedelliseen tasoon verrattuna:*

	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Neuvostoliitto	100	194,3	252,1	314,7	359,0	391,9
Yhdysvallat .	100	170,2	137,3	115,9	91,4	110,2
Englanti . . .	100	99,1	91,5	83,0	82,5	85,2
Saksa	100	113,0	99,8	81,0	67,6	75,4
Ranska	100	139,0	140,0	124,0	96,1	107,6

Englannin ja Saksan teollisuus, kuten näette, ei ole vieläkään saavuttanut sodanedellistä tasoa, kun

taas Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ja Ranska ovat sivuuttaneet sen joillakin prosenteilla, mutta Neuvostoliitto on kohottanut, lisännyt teollisuustuotantoaan tänä kautena sodanedelliseen tasoon verrattuna enemmän kuin 290%. (Suosionosoituksia.)

Mutta näistä taulukoista seuraa vielä eräs johtopäätös.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalististen maiden teollisuustuotanto on koko ajan vuodesta 1930 ja varsinkin vuodesta 1931 alkaen laskenut joutuen vuonna 1932 laskunsa alimpaan kohtaan,— on se vuonna 1933 alkanut jossain määrin toipua ja kohota. Jos otetaan tiedot kuukausittain vuosilta 1932 ja 1933, niin ne vahvistavat tämän johtopäätöksen vieläkin selvemmin, sillä ne osoittavat, että näiden maiden teollisuudessa sen tuotannon heilahteluista huolimatta vuoden 1933 kuluessa ei ole ilmennyt tendenssiä, joka veisi alaspäinheilahdukset suurimman laskun tasolle saakka, joka oli kesällä vuonna 1932.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee, että tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuus on nähtävästi jo sivuuttanut laskunsa alimman kohdan, johon se vuoden 1933 aikana ei enää palannut.

Jotkut ovat taipuvaisia panemaan tämän ilmiön yksinomaan keinotekoisten tekijäin, sellaisten kuin sota-inflatiokonjunktuurin vaikutuksen syyksi. Epäilemätöntä on, että sota-inflatiokonjunktuurilla on tässä melkoinen osuus. Tämä pitää paikkansa varsinkin Japanin suhteen, missä tämä keinotekoinen tekijä on pääasiallinen ja ratkaiseva voima jonkinlaisessa elpymisessä eräillä, pääasiassa sotateollisuuden, aloilla.

Mutta olisi karkea virhe selittää kaikki sota-inflatiokonjunktuurilla. Sellainen selitys on väärä jo siksin, että luonnehtimaani jonkinlaista edistystä teollisuudessa ei havaita erillisillä eikä satunnaisilla alueilla, vaan kaikissa tahi melkein kaikissa teollisuusmaissa, myöskin lujan valuutan maissa. Ilmeistä on, että sota-inflatiokonjunktuurin ohella tähän vaikuttavat myöskin kapitalismin sisäiset taloudelliset voimat.

Kapitalismin on onnistunut jonkin verran helpottaa teollisuuden asemaa **työläisten kustannuksella** — voimistaen heidän riistoaan voimaperäistämällä heidän työtään, **farmarien kustannuksella** — noudattamalla alimpien hintojen politiikkaa heidän työnsä tuotteisiin, elintarvikkeisiin ja osittain raaka-aineisiin nähdessä, siirtomaiden ja **taloudellisesti heikkojen maiden talonpoikien kustannuksella** — alentamalla vieläkin enemmän heidän työnsä tuotteiden, pääasiallisesti raaka-aineiden ja sitten elintarvikkeiden hintoja.

Merkitseekö tämä, että tässä on kysymys pulan muuttumisesta tavalliseksi depressioksi, lamakaudeksi, jota seuraa teollisuuden uusi nousu ja kukoistus? Ei, se ei merkitse sitä. Ainakaan ei nykyään ole olemassa sellaisia tietoja, suoranaisia eikä välillisiä, jotka osoittaisivat kapitalististen maiden teollisuuden lähenevää nousua. Enemminkin: kaikesta päättäen ei sellaisia tietoja voi ollakaan, ei ainakaan lähiaikoina. Ei voi olla siksi, että edelleenkin vaikuttavat kaikki ne epäsuotuisat olosuhteet, jotka eivät salli kapitalististen maiden teollisuuden kohota vähääkään voimakkaammin ylöspäin. Kysymyksessä on jatkuva kapitalismin **yleinen pula**, jonka vallitessa tapahtuu **taloudellinen pula**, kysymyksessä on tuotantolaitosten kroonillinen

alikuormitus, kroonillinen joukkotyöttömyys, teollisuuspuolan yhteenpunoituminen maatalouspuolan kanssa, se, ettei ole havaittavissa tendenssiä kiinteän pääoman vähänkään huomattavaan uusimiseen, joka on tavallisesti enteenä nousun lähenemisestä, j.n.e., y.m.s.

Ilmeisesti on kysymyksessä siirtyminen teollisuuden laskun alimmasta kohdasta, teollisuuspuolan syvimmän laskun pisteestä depressioon, lamakauteen, mutta ei tavalliseen, vaan erikoislaatuiseen lamakauteen, joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen, mutta ei myöskään vie sitä takaisin alimman laskun pisteeseen.

2. POLIITTISEN TILANTEEN KÄRJISTYMINEN KAPITALISTISISSA MAISSA

Pitkällisen talouspuolan tuloksena on ollut tähän saakka ennenkuulumaton kapitalististen maiden poliittisen tilanteen kärjistyminen sekä näiden maiden sisällä että niiden välillä.

Taistelun kiihtyminen ulkomaanmarkkinoista, vapaa-kaupan viimeisten jätteidensä hävittäminen, suojatullit, kauppasota, valuuttasota, dumping ja monet muut samantapaiset toimenpiteet, jotka ilmaisevat äärimmäistä natsionalismia talouspolitiikassa, ovat kärjistäneet äärimmilleen eri maiden välisiä suhteita, luoneet maaperän sotilaallisille yhteentörmäyksille sekä asettaneet päiväjärjestykseen sodan — maailman ja vaikutusalueiden uudestijakamisen keinona voimakkaimpien valtioiden eduksi.

Japanin sota Kiinaa vastaan, Mantshurian miehittäminen, Japanin eroaminen Kansainliitosta ja tun-

keutuminen Pohjois-Kiinaan ovat kärjistäneet tilannetta entistä enemmän. Taistelun kiihtyminen Isosta valtamerestä, Japanin, Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin ja Ranskan merisotavarustelujen kasvu ovat tuloksena tästä kärjistymisestä.

Saksan eroaminen Kansainliitosta ja revanshin aave ovat antaneet uuden sysäyksen tilanteen kärjistymiselle ja asevarustelujen lisääntymiselle Euroopassa.

Ei ole ihme, että porvarillinen pasifismi viettää nykyään kituvaa elämää ja että aseistariisumisjaarit-
telun tilalle tulevat „asialliset“ keskustelut aseistautumisesta ja lisääseistautumisesta.

Taaskin, samoin kuin vuonna 1914, astuvat etualalle sotaisen imperialismin puolueet, sota- ja revanshipuolueet.

Asiat ilmeisesti kehittyvät uutta sotaa kohti.

Samojen tekijäin vaikutuksesta kapitalististen maiden sisäinen tilanne kärjistyy vieläkin enemmän. Neljä vuotta kestänyt teollisuuspula on näännyttänyt työväenluokan ja saattanut sen epätoivon valtaan. Neljä vuotta kestänyt maatalouspula on saattanut omistamattomat talonpoikaiskerrokset täydelliseen häviöön ei vain tärkeimmissä kapitalistisissa maissa, vaan myöskin ja erikoisesti riippuvaisissa maissa ja siirtomaissa. Tosi-
asia on, että huolimatta kaikenlaisista tilastollisista tempuista, joiden tarkoituksena on pienennellä työttömien lukumäärää, on työttömien lukumäärä noussut Englannissa porvarillisten virastojen virallisten tietojen mukaan 3 miljoonaan, Saksassa 5 miljoonaan, Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa 10 miljoonaan, puhumatta-
kaan muista Euroopan maista. Lisätkää tähän osittain työttömät, joita on enemmän kuin kymmenkunta mil-

joonaa, lisätkää tähän taloudelliseen häviöön joutuneiden talonpoikien miljoonajoukot, niin te saatte likimääräisen kuvan työtätekevien joukkojen puutteesta ja epätoivoisesta tilasta. Kansanjoukot eivät ole vielä päässeet niin pitkälle, että lähtisivät rynnäkköön kapitalismia vastaan, mutta että rynnäkköajatus kypsyy joukkojen tietoisuudessa — siitä tuskin voi olla epäilystä. Siitä ovat paljon puhuvana osoituksena vaikkapa sellaiset tosiasiat kuin Espanjan vallankumous, joka kukisti fasistisen valtakomennon, ja neuvostoalueiden kasvu Kiinassa, jota kasvua ei voi pysäyttää Kiinan ja ulkomaisen porvariston yhdistynyt vastavallankumous.

Tämä oikeastaan selittääkin sen seikan, että kapitalististen maiden vallassaolevat luokat hävittävät huolellisesti tai supistavat mitättömiin parlamentarismin ja porvarillisen demokratian viimeiset rippeet, joita työväenluokka voisi käyttää taistelussaan sortajaan vastaan, ajavat maanalaisuuteen kommunistisia puolueita ja siirtyvät diktatuurinsa säilyttämisen avoimesti terroristisiin menetelmiin.

Chauvinismi ja sodan valmistelu ulkopoliitikan perusaineiksina, työväenluokan taltuttaminen ja terrori sisäpolitiikan alalla välttämättömänä keinona tulevien sotarintamien selustan lujittamiseksi — tämä kiinnostaa nykyaikaisia imperialistisia poliitikkoja erikoisesti.

Ei ole ihme, että fasismi on nyt tullut tärkeimmäksi muotitavaraksi sotaisten porvarillisten poliitikkojen keskuudessa. En puhu vain fasismista yleensä, vaan ennen kaikkea saksalaistyyppisestä fasismista, jota väärin nimitetään kansallissosialismiksi, sillä huolellisimminkaan tarkastellen ei siitä voida löytää atomiakaan sosialismia.

Tässä yhteydessä ei fasismin voittoa Saksassa ole pidettävä yksinomaan työväenluokan heikkouden merkinä eikä seurauksena fasismille tien raivanneen sosialidemokratian työväenluokkaa kohtaan tekemistä petok-sista. Sitä on pidettävä myöskin porvariston heikkouden merkinä, merkinä siitä, että porvaristo ei enää kykene hallitsemaan vanhoilla parlamentarismen ja porvarillisen demokratian menetelmillä, minkä takia sen on pakko sisäpolitiikassa turvautua terroristisiin hallintomenetelmiin,—merkinä siitä, että se ei enää kykene selviytymään nykyisestä tilanteesta rauhallisen ulkopoliittikan pohjalla, minkä vuoksi sen on pakko turvautua sotapolitiikkaan.

Sellainen on tilanne.

Kuten näette, asiat kehittyvät uuteen imperialisti-seen sotaan ulospääsynä nykyisestä tilanteesta.

Ei ole tietenkään syytä olettaa, että sota voi antaa todellisen ulospääsyn. Päinvastoin sen täytyy sotkea tilannetta vieläkin enemmän. Enemminkin, se päästää varmasti vallankumouksen valloilleen ja asettaa itse kapitalismin olemassaolon kyseenalaiseksi monissa maissa, kuten tapahtui ensimmäisen imperialistisen sodan aikana. Ja kun porvarilliset poliitikot ensimmäisen imperialistisen sodan antamasta kokemuksesta huolimatta kuitenkin tarttuvat sotaan kuin hukkuva oljenkorteen, niin se merkitsee, että he ovat sotkeutuneet auttamattomasti, ovat joutuneet umpikujaan ja ovat valmiit syöksymään suin päin kuu-luun.

Siksi ei ole haitaksi tarkastaa lyhyesti niitä sodan järjestämisen suunnitelmia, joita porvarillisten poliitikkojen piireissä nyt haudotaan.

Jotkut ajattelevat, että sota on järjestettävä jotta-kin suurvaltaa vastaan. He aikovat tuottaa sille tuhoisan tappion ja korjata omat asiansa sen kustannuksella. Olettakaamme, että he ovat järjestäneet sellaisen sodan. Mitä siitä voi seurata?

Kuten tunnettua, myös ensimmäisen imperialistisen sodan aikana tahdottiin hävittää muuan suurvalta — Saksa — ja hyötyä sen kustannuksella. Mutta mitä siitä tuli? Saksaa he eivät tuhonneet, vaan kylvivät Saksassa sellaisen vihan voittajia kohtaan ja loivat niin rehevän maaperän revanshipyrkimyksille, etteivät tähän mennessä ole voineet eivätkä kai vielä piankaan voi särpiä sitä iljettävää velliä, jonka itse ovat keittäneet. Mutta sen sijaan he saivat kapitalismin tuhon Venäjällä, proletaarisen vallankumouksen voiton Venäjällä ja — selvä asia — Neuvostoliiton. Missä ovat takeet siitä, että toinen imperialistinen sota antaa heille „parempia“ tuloksia kuin ensimmäinen? Eiköhän ole oikeampaa olettaa päinvastaista?

Toiset ajattelevat, että sota on järjestettävä jottain sotilaallisessa suhteessa heikkoa, mutta markkinain-
sa puolesta laajaa maata, esimerkiksi Kiinaa vastaan, jota sitä paitsi ei muka voida nimittää valtioksi sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan joka on ainoastaan „järjestämätön maa-alue“, jonka tarve vaatii, että voimakkaat valtiot anastavat sen. He ilmeisesti tahtovat lopullisesti jakaa sen ja parantaa asioitaan sen kustannuksella. Olettakaamme, että he ovat järjestäneet sellaisen sodan. Mitä siitä voi seurata?

On tunnettua, että XIX vuosisadan alussa Italiaa ja Saksaa katseltiin samoin kuin nyt katsellaan Kiinaa, s.o. niitä pidettiin „järjestämättöminä maa-alueina“

eikä valtioina, ja niitä orjuutettiin. Ja mitä siitä syntyi? Siitä syntyivät, kuten tiedetään, Saksan ja Italian sodat riippumattomuutensa puolesta ja näiden maiden yhdistyminen itsenäisiksi valtioiksi. Siitä aiheutui vihan yltyminen näiden maiden kansojen sydämissä orjuuttajiaan kohtaan, minkä vihan seuraukset eivät ole hävinneet vielä tänäkään päivänä eivätkä ehkä häviä vielä kohtakaan. Herää kysymys: mikä takaa sen, että tulos imperialistien sodasta Kiinaa vastaan on toisenlainen?

Kolmannet ajattelevat, että „korkeamman rodun“, sanokaamme saksalaisen „rodun“, on järjestettävä sota „alempaa rotua“, ennen kaikkea slaavilaisia vastaan, että ainoastaan tällainen sota voi tarjota keinon tilanteesta selviämiseen, sillä „korkeamman rodun“ kutsumuksena on „alempaan rodun“ hedelmöittäminen ja sen hallitseminen. Olettakaamme, että tätä omituista teoriaa, joka on yhtä kaukana tieteestä kuin taivas maasta,—olettakaamme, että tätä omituista teoriaa ruvettaisiin soveltamaan käytäntöön. Mitä siitä voisi syntyä?

On tunnettua, että vanha Rooma katseli nykyisten saksalaisten ja ranskalaisten esi-isiä aivan samoin kuin nykyään „korkeamman rodun“ edustajat katselevat slaavilaisia heimoja. On tunnettua, että vanha Rooma kohteli niitä halveksuen „alempaan rotuna“, „barbaareina“, joiden kutsumuksena on ikuinen alistuminen „korkeamman rodun“, „suuren Rooman“ alaisiksi, ja — meidän kesken sanoen — vanhalla Roomalla oli tähän jonkinlaista perustetta, mitä ei voida sanoa nykyisen „korkeamman rodun“ edustajista. (M y r s k y i s i ä suosionosoituksia.) Ja mitä siitä tuli?

Siitä tuli se, että ei-roomalaiset, s.o. kaikki „barbaarit“, yhdistyivät yhteistä vihollista vastaan ja suurella ryskeellä heittivät Rooman nurin. Herää kysymys: mikä takaa sen, että nykyisen „korkeamman rodun“ edustajien tavoittelut eivät johda yhtä surullisiin tuloksiin? Mikä takaa sen, että fasistisia kirjailijapolitiikkoja Berliinissä onnistaisi paremmin kuin vanhoja ja kokeneita valloittajia Roomassa? Eiköhän ole oikeampaa olettaa päinvastaista?

Vihdoin neljännet ajattelevat, että sota on järjestettävä Neuvostoliittoa vastaan. He aikovat murskata Neuvostoliiton, jakaa sen maa-alueen keskenään ja hyötyä sen kustannuksella. Olisi virheellistä luulla, että näin ajattelevat ainoastaan jotkin sotilaspiirit Japanissa. Meille on tunnettua, että samanlaisia suunnitelmia haudotaan eräiden Euroopan valtioiden poliittisten johtomiesten piireissä. Olettakaamme, että nämä herrat siirtyisivät sanoista tekoihin. Mitä siitä voisi syntyä?

Tuskinpa voidaan epäillä, etteikö tämä sota olisi porvaristolle kaikkein vaarallisin sota. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin ei vain sen takia, että Neuvostoliiton kansat tulevat taistelemaan viimeiseen hengenvetoon asti vallankumouksen saavutusten puolesta. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin porvaristolle vielä siksi, että sotaa tullaan käymään ei vain rintamalla, vaan myöskin vihollisen selustassa. Porvariston ei tarvitse epäillä, etteivätkö Neuvostoliiton työväenluokan monilukuiset ystävät Euroopassa ja Aasiassa yrittäisi iskeä selustasta sortajiaan, jotka ovat aloittaneet rikollisen sodan kaikkien maiden työväenluokan isänmaata vastaan. Älköötäkään herrat porvarit syyttäkö

meitä, jos he tällaisen sodan jälkeisenä päivänä huo-
maavat, että heiltä puuttuu muutamia heille läheisiä
hallituksia, jotka nykyään hallitsevat onnellisesti
„jumalan armosta“. (Myrskyisiä suosionosoit-
tuksia.)

Yksi tällainen sota Neuvostoliittoa vastaan jo oli,
jos muistatte, 15 vuotta sitten. On tunnettua, että
kaikkien kunnioittama Churchill puki silloin tämän
sodan runolliseksi formulaksi: „neljäntoista valtion
sotaretki“. Tietysti muistatte, että tämä sota liitti kaikki
maamme työtätekevät uhrautuvaisten taistelijain yhte-
näiseksi leiriksi, joka miehuullisesti puolusti työläis-
ja talonpoikaissyntyinmaataan ulkomaisilta vihollisilta.
Te tiedätte, miten tämä sota päättyi. Se päättyi
interventtien karkoittamiseen maastamme ja vallan-
kumouksellisten „Toimintakomiteain“⁷² muodostami-
seen Euroopassa. Tuskin voitaneen epäillä, etteikö
toinen sota Neuvostoliittoa vastaan johtaisi hyökkää-
vien täydelliseen tappioon, vallankumoukseen monessa
Euroopan ja Aasian maassa ja näiden maiden porvaris-
ton ja tilanherrain hallitusten tuhoon.

Sellaisia ovat sotkeutuneiden porvarillisten poliitik-
kojen sotasuunnitelmat.

Kuten näette, niistä ei loista äly eikä uljuus. (Su-
osionosoituksia.)

Mutta jos porvaristo valitsee sodan tien, niin
kapitalististen maiden työväenluokka, jonka nelivuo-
tinen pula ja työttömyys ovat saattaneet epätoivon
partaalle, lähtee kulkemaan vallankumouksen tietä.
Se merkitsee, että vallankumouksellinen kriisi kypsyy
ja tulee kypsymään. Ja vallankumouksellinen kriisi
tulee kasvamaan sitä nopeammin, mitä enemmän por-

varisto sotkeutuu sotilaallisiin sommitelmiinsa ja mitä useammin se tulee turvautumaan terroristisiin taistelutapoihin työväenluokkaa ja työtätekevää talonpoikais-
toa vastaan.

Eräät toverit luulevat, että kun kerran on vallankumouksellinen kriisi, niin porvariston täytyy kiertämättä joutua asemaan, josta ei ole ulospääsyä, ja että porvariston loppu on niin muodoin jo ennakolta määrätty, että vallankumouksen voitto on jo sillä turvattu, että on ainoastaan odoteltava porvariston kukistumista ja kirjoitettava voittopäätöslauselmia. Se on suuri virhe. Vallankumouksen voitto ei tule milloinkaan itsestään. Sitä on valmistettava ja se on valloitettava. Ja sitä voi valmistella ja sen voi valloittaa vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue. On hetkiä, jolloin tilanne on vallankumouksellinen, porvariston valta horjuu perustuksiaan myöten, mutta vallankumouksen voitto ei kuitenkaan tule, koska ei ole olemassa proletariaatin vallankumouksellista puoluetta, joka olisi riittävän voimakas ja arvovaltainen saadakseen joukot mukaansa ja ottaakseen vallan käsiinsä. Olisi järjetöntä luulla, että tällaisia „tapauksia“ ei voi sattua.

On paikallaan muistaa tässä yhteydessä Leninin ennustukselliset sanat vallankumouksellisesta kriisistä, jotka hän lausui Kommunistisen Internationalen II kongressissa ⁷³:

„Olemme nyt tulleet kysymykseen vallankumouksellisesta kriisistä vallankumouksellisen toimintamme perustana. Ja tässä on meidän ennen kaikkea mainittava kahdesta laajalle levinneestä virheestä. Toisaalta porvarilliset taloustieteilijät kuvaavat tätä kriisiä englantilaisten hienon sanonnan mukaan pelkäksi „häiriöksi“. Toisaalta vallankumoukselliset yrittävät joskus todistella,

että kriisistä ei ole kerrassaan minkäänlaista ulospääsyä. Se on erehdys. Ei ole sellaisia tilanteita, joista ei olisi minkäänlaista ulospääsyä. Porvaristo käyttäytyy kuin hurjistunut ja päästään pyörälle mennyt peto, se tekee tyhmyyden toisensa jälkeen kärkeäntäen tilannetta ja jouduttaen tuhoaan. Kaikki se on totta. Mutta ei voida „todistaa“, ettei sillä ole kerrassaan minkäänlaista mahdollisuutta sumuttaa jotakin riistettyjen vähemmistöä joillakin pikku myönnytyksillä, saada tukahdutetuksi sorrettujen ja riistettyjen jonkin osan jotakin liikettä tai kapinaa. Jos koetettaisiin etukäteen „todistella“ „ehdotonta“ ulospääsyn mahdottomuutta, niin se olisi tyhjää pedanttisuutta tai käsitteillä ja sanoilla leikkimistä. Oikeana „todistuksena“ tässä ja muissa tämänlaatuisissa kysymyksissä voi olla vain käytäntö. Porvarillinen järjestelmä koko maailmassa kokee mitä suurinta vallankumouksellista kriisiä. Nyt on „todistettava“ vallankumouksellisten puolueiden käytännöllä, että niillä on riittävästi tietoisuutta, järjestyneisyyttä, yhteyttä riistettyihin joukkoihin, päättäväisyyttä ja taitoa voidakseen käyttää tätä kriisiä menestyksellisen, voitokkaan vallankumouksen suorittamiseksi“ (Lenin, XXV osa, s. 340—341 ⁷⁴).

3. NEUVOSTOLIITON JA KAPITALISTISTEN VALTIOIDEN VÄLISET SUHTEET

On helppo ymmärtää, miten vaikeaa Neuvostoliiton on ollut toteuttaa rauhanpolitiikkaansa tässä sotilaallisten sommitelmien myrkyllisten höyryjen saastuttamassa ilmiöpiirissä.

Tämän sotaa edeltävän riehunnan vallitessa useissa maissa Neuvostoliitto on näinä vuosina edelleenkin seisonut lujasti ja horjumatta rauhan asemissaan taistellen sodanuhkaa vastaan, taistellen rauhan säilyttämisen puolesta, auttaen niitä maita, jotka tavalla tai toisella ovat rauhan säilyttämisen kannalla, paljastaen ja repien naamion niiltä, jotka valmistelevat ja provosoivat sotaa.

Mihin Neuvostoliitto on luottanut tässä vaikeassa ja monimutkaisessa taistelussaan rauhan puolesta?

a) Kasvavaan taloudelliseen ja poliittiseen voimaansa.

b) Kaikkien maiden työväenluokan miljoonajoukkojen moraaliseen tukeen, työväenluokan, jonka edut vaativat rauhan säilyttämistä.

c) Niiden maiden järkevyyteen, joille syystä tai toisesta ei ole edullista rikkoa rauhaa ja jotka haluavat kehittää kauppasuhteita niin moitteettoman asiakkaan kuin Neuvostoliiton kanssa.

d) Ja vihdoin — mainehikkaaseen armeijaamme, joka on valmis puolustamaan maatamme ulkoatulevilta hyökkäyksiltä.

Tällä pohjalla syntyi kamppailumme hyökkäämättömyyssopimuksen ja agression määrittelyä koskevan sopimuksen solmimisen puolesta naapurivaltioiden kanssa. Te tiedätte, että tämä kamppailu oli menestyksellinen. Kuten tunnettua, hyökkäämättömyyssopimus on solmittu ei ainoastaan naapurivaltioidemme enemmistön kanssa Lännessä ja Etelässä, siihen luetuna myöskin Suomi ja Puola, vaan sellaistenkin maiden kuin Ranskan ja Italian kanssa, ja sopimus agression määrittelystä on solmittu samojen naapurivaltioiden kanssa, siihen luettuna myöskin Pikku Entente ⁷⁵.

Samalla pohjalla on lujittunut Neuvostoliiton ja Turkin välinen ystävyys, ovat parantuneet ja tulleet kiistattomasti tyydyttäväiksi suhteet Neuvostoliiton ja Italian välillä, ovat parantuneet suhteet Ranskan sekä Puolan ja muiden Itämeren valtioiden kanssa, on

palautettu suhteet Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kanssa, Kiinan kanssa j.n.e.

Useista tosiasioista, jotka kuvastavat Neuvostoliiton rauhanpolitiikan menestyksiä, on mainittava erikseen kaksi tosiasiaa, joilla on kiistattoman suuri merkitys.

1) Tarkoitin ensiksikin sitä käännettä parempaan päin, joka on viime aikoina tapahtunut Neuvostoliiton ja Puolan sekä Neuvostoliiton ja Ranskan välisissä suhteissa. Aikaisemmin, kuten tunnettua, meidän välimme Puolan kanssa eivät olleet kehuttavat. Puolassa murhattiin valtionme edustajia. Puola piti itseään länsivaltioiden vallina Neuvostoliittoa vastaan. Kaikki imperialistit asettivat toiveensa Puolaan pitäen sitä etujoukkonaan sotilaallisen hyökkäyksen tapahtuessa Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliiton ja Ranskan väliset suhteet eivät olleet sen paremmalla kannalla. Riittää, kun muistelemme tosiasioita Ramzinin tuholaisryhmän oikeusjutun historiasta Moskovassa voidaksemme palauttaa mieleen Neuvostoliiton ja Ranskan välisten suhteiden kuvan. Mutta nyt nämä epämieluisat suhteet alkavat vähitellen kadota. Niiden tilalle tulevat toisenlaiset suhteet, joita ei voida sanoa muiksi kuin lähentymissuhteiksi.

Kysymys ei ole vain siitä, että me allekirjoitimme hyökkäämättömyyssopimuksen näiden maiden kanssa, vaikka sopimuksella sellaisenaankin on mitä suurin merkitys. Kysymys on ennen kaikkea siitä, että keskinäisen epäluottamuksen saastuttama ilmapiiri alkaa hälvetä. Se ei tietenkään merkitse, että alkanut lähentymisprosessi voitaisiin katsoa riittävän kestäväksi, niin että se turvaisi asian lopullisen menestyksen. Yllä-

tyksiä ja mutkia politiikassa, esimerkiksi Puolassa, jossa neuvostovastaiset mielialat ovat vielä voimakkaita, ei voida pitää vielä läheskään mahdollisuuksien rajojen ulkopuolella olevina. Mutta käänne parempaan päin suhteissamme, riippumatta sen tuloksista vastaisuudessa, on tosiasia, joka ansaitsee sen, että se mainitaan ja nostetaan esille tekijänä, joka parantaa rauhan asiaa.

Missä on syy tähän käänteeseen, mikä on sen vaikutin?

Ennen kaikkea Neuvostoliiton voiman ja mahdin kasvu.

Meidän aikanamme ei ole tapana ottaa lukuun heikkoja, vaan ainoastaan voimakkaita. Ja sitten — eräät muutokset Saksan politiikassa, jotka heijastavat revanshimielialojen ja imperialististen mielialojen kasvua Saksassa.

Eräät saksalaiset poliitikot sanovat tämän johdosta, että Neuvostoliitto suuntautuu nykyään Ranskaan ja Puolaan, että se on muuttunut Versaillesin sopimuksen vastustajasta tämän sopimuksen kannattajaksi ja että tämä muutos on selitettävissä fasistisen valtakomennon pystyttämällä Saksassa. Se ei ole totta. Olemme tietenkin kaukana siitä, että ihailisimme Saksan fasistista valtakomentoa. Mutta tässä ei ole kysymys fasismista jo senkään vuoksi, että fasismi esimerkiksi Italiassa ei ole ollut haittana mitä parhaiden suhteiden rakentamiselle Neuvostoliiton ja tuon maan välillä. Kysymys ei myöskään ole luulotelluista muutoksista suhtautumisessamme Versaillesin sopimukseen. Meistä, jotka olemme saaneet kokea

Brestin rauhan häpeän, ei ole Versaillesin sopimuksen ylistelijöiksi. Mutta me emme suostu siihen, että tämän sopimuksen takia maailma syöstäisiin uuden sodan kurimukseen. Samaa on sanottava Neuvostoliiton luulotellusta uudesta suuntautumisesta. Meillä ei ollut suuntautumista Saksaan samoin kuin meillä ei ole suuntautumista Puolaan eikä Ranskaan. Me olemme suuntautuneet ennen ja suuntaudumme nyt Neuvostoliittoon ja vain Neuvostoliittoon. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ja jos Neuvostoliiton edut vaativat lähentymistä joihinkin maihin, joille ei ole edullista rauhan rikkominen, niin me empimättä olemme valmiit siihen.

Ei, kysymys ei ole siitä. Kysymys on Saksan politiikan muuttumisesta. Kysymys on siitä, että jo ennen nykyisten Saksan poliitikkojen valtaantuloa ja erikoisesti heidän valtaantulonsa jälkeen Saksassa alkoi taistelu kahden poliittisen linjan välillä, vanhan politiikan, joka heijastui tunnetuissa Neuvostoliiton ja Saksan välisissä sopimuksissa, ja sen „uuden“ politiikan välillä, joka pääpiirteissään muistuttaa Saksan entisen keisarin politiikkaa, joka aikoinaan miehitti Ukrainaa ja ryhtyi sotaretkeen Leningradia vastaan muuttaen Itämerenmaat tukialueeksi tällaista sotaretkeä varten; ja „uusi“ politiikka on ilmeisesti pääsemässä voitolle vanhasta. Ei voida pitää sattumana, että „uuden“ politiikan edustajat saavat kaikessa yllötteen ja vanhan politiikan puoltajat ovat jääneet alakynteen. Ei ole myöskään sattuma Hugenbergin tunnettu puhe Lontoossa, samoin kuin eivät ole satunnaisia yhtä hyvin tunnetut Rosenbergin, Saksan

hallitsevan puolueen ulkopoliitiikan johtajan julistukset. Siitä on kysymys, toverit.

2) Tarkoitan toiseksi normaalien suhteiden palauttamista Neuvostoliiton ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen välille. Tällä seikalla on epäilemättä mitä suurin merkitys koko kansainvälisten suhteiden järjestelmässä. Kysymys ei ole vain siitä, että se lisää rauhan säilyttämisen mahdollisuuksia, parantaa suhteita molempien maiden välillä, lujittaa kauppasuhteita niiden kesken ja luo perustan molemminpuoliselle yhteistyölle. Kysymys on siitä, että se asettaa rajapyykin vanhan, jolloin Yhdysvaltoja pidettiin eri maissa kaikenlaisten neuvostovastaisten tendenssien tukipylväänä, ja uuden välille, jolloin tämä tukipylväs on vapaaehtoisesti korjattu pois tieltä näiden maiden molemminpuoliseksi hyödyksi.

Sellaiset ovat ne kaksi perusseikkaa, jotka kuvastavat neuvostovallan rauhanpolitiikan menestyksiä.

Olisi kuitenkin väärin luulla, että selostuskaudella on meillä kaikki sujunut tasaisesti. Ei, meillä ei lähessäkään kaikki ole sujunut tasaisesti.

Muistakaa vaikkapa Englannin taholta harjoitettua painostusta, embargoa, joka säädettiin meidän viennillemme, yritystä puuttua meidän sisäisiin asioihimme ja tunnustella meitä tältä puolelta, koetella meidän vastustusvoimaamme. Tosin ei tästä yrityksestä tullut mitään, ja embargo sittemmin peruutettiin, mutta epämiellyttävä jälkimaku näistä hyökkäilyistä tuntuu kuitenkin vielä kaikessa, mikä koskee Englannin ja Neuvostoliiton välisiä suhteita, siihen luettuna

myöskin neuvottelut kauppasopimuksesta. Eikä näitä hyökkäilyjä Neuvostoliittoa vastaan voida pitää satumana. Tunnettua on, että osa Englannin vanhoillisia ei voi tulla toimeen ilman tällaisia hyökkäilyjä. Ja juuri siksi, että ne eivät ole satunnaisia, meidän on otettava huomioon, että vastaisuudessakin tullaan hyökkäilemään Neuvostoliiton kimppuun, tullaan uhkailemaan kaikella tavalla, tuottamaan sille vahinkoa j.n.e.

Ei voida myöskään olla kiinnittämättä huomiota Neuvostoliiton ja Japanin välisiin suhteisiin, jotka kaipaavat tuntuvaa parantamista. Japanin kieltäytyminen hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittamisesta, joka Japanille on yhtä tarpeellinen kuin Neuvostoliitollekin, korostaa vieläkin kerran sitä, että suhteidemme alalla ei kaikki ole hyvin. Samaa on sanottava Itä-Kiinan rautatietä koskevien neuvottelujen keskeytymisestä, mikä ei ollut Neuvostoliiton syytä; samoin siitä, että Japanin agentit tekevät sietämättömiä tekoja Itä-Kiinan rautatiellä, vangitsevat laittomasti neuvostotoimitsijoita tällä rautatiellä j.n.e. En edes puhukaan siitä, että osa Japanin sotilashenkilöistä avoimesti julistaa sanomalehdistössä sodan välttämättömyyttä Neuvostoliittoa vastaan ja Neuvostoliiton Tyynenmeren rannikon valtaamista sotilashenkilöiden toisen osan osoittaessa ilmeistä hyväksymistään; mutta Japanin hallitus sen sijaan, että kutsuisi sodanlietsojat järjestykseen, teeskentelee, ettei tämä asia muka sitä koske. Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaiset seikat eivät voi olla luomatta levottomuuden ja epävarmuuden ilmapiiriä. Me

tulemme tietysti edelleenkin harjoittamaan päättävästi rauhanpolitiikkaa ja pyrkimään suhteiden parantamiseen Japanin kanssa, sillä me haluamme parantaa näitä suhteita. Mutta tässä ei kaikki riipu meistä. Tämän vuoksi on meidän samalla ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin maamme suojaamiseksi yllätyksiltä ja ollaksemme valmiit maamme puolustukseen hyökkäyksiltä. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Kuten näette, meillä on rauhanpolitiikkamme saavutusten ohella useita kielteisiäkin ilmiöitä.

Sellainen on Neuvostoliiton ulkopoliittinen asema.

Meidän ulkopoliitiikkamme on selvä. Se on rauhan säilyttämisen ja kauppasuhteiden lujittamisen politiikkaa kaikkien maiden kanssa. Neuvostoliitto ei aio uhata ketään ja sitä vähemmän hyökätä kenenkään kimppuun. Me kannatamme rauhaa ja puolustamme rauhan asiaa. Mutta me emme pelkää uhkauksia ja olemme valmiit vastaamaan iskulla sodanlietsojien iskuun. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Joka haluaa rauhaa ja pyrkii liikeasioissa suhteisiin kanssamme, se saa aina meidän kannatuksemme. Mutta ne, jotka yrittävät hyökätä maamme kimppuun,—saavat musertavan vastaiskun, jotta niiden ei vast'edes tekisi mieli pistää siankärsäänsä meidän neuvostokasvitarhaamme. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Sellainen on ulkopoliitiikkamme. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tehtävänä on noudattaa tätä politiikkaa vastaisuudessaakin kaikella päättäväsyydellä ja johdonmukaisuudella.

II

**NEUVOSTOLIITON KANSANTALOUDEN
JATKUVA NOUSU JA NEUVOSTOLIITON
SISÄPOLIITTINEN TILANNE**

Siirryn kysymykseen Neuvostoliiton sisäpoliittisesta tilanteesta.

Neuvostoliiton sisäpoliittisen tilanteen näkökannalta selostuskausi antaa kuvan yhä enemmän vauhtiinpääsevästä noususta sekä kansantalouden että kulttuurin alalla.

Tämä nousu ei ole ollut vain voimien yksinkertaista määrällistä kasaantumista. Tämä nousu on mainio siinä suhteessa, että se on aiheuttanut periaatteellisia muutoksia Neuvostoliiton rakenteessa ja muuttanut perinpohjin maamme kasvot.

Vapautettuaan itsensä takapajuisuuden ja keskiaikaisuuden piirteistä Neuvostoliitto on tänä kautena uudistunut perinpohjin. Maatalousmaasta se on muuttunut teollisuusmaaksi. Yksilöllisen pienmaatalouden maasta se on muuttunut kollektiivisen, koneistetun suurmaatalouden maaksi. Pimeästä, lukutaidottomasta ja kulttuurittomasta maasta se on muuttunut—tai oikeammin sanoen on muuttumassa—valistuneeksi kulttuurimaaksi, jossa on Neuvostoliiton eri kansakuntien kielillä toimivien korkea-, keski- ja alkeiskoulujen valtava verkosto.

On luotu uusia tuotantoaloja: työkalukoneiden valmistus, autoteollisuus, traktoriteollisuus, kemiallinen teollisuus, moottoriteollisuus, lentokoneteollisuus, kombainien tuotanto, voimakkaiden turbiinien ja generaattorien tuotanto, laatuterästen, ferroseosten,

synteettisen kautsun, typen, keinokuidun tuotanto j.n.e., j.n.e. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tässä ajassa on rakennettu ja pantu käyntiin tuhansia uusia täysin uudenaikaisia teollisuuslaitoksia. On rakennettu sellaiset jättiläislaitokset kuin Dneprin vesivoimalaitos, Magnitogorskin metallisulattimot, Kuznetskin kaivokset, Tsheljabinskin traktoritehdas, Bobriki, Uralin konerakennustehdas, Kramatorskajan konerakennustehdas. Uuden tekniikan pohjalla on uusittu tuhansia vanhoja tuotantolaitoksia. On rakennettu uusia tuotantolaitoksia ja perustettu teollisuuden pesäkkeitä kansallisiin tasavaltoihin ja Neuvostoliiton reunamaihin: Bielo-Venäjälle, Ukrainaan, Pohjois-Kaukaasiaan, Taka-Kaukaasiaan, Keski-Aasiaan, Kazakhs-taniin, Burjat-Mongoliaan, Tatariaan, Bashkiriiaan, Uralille, Itä- ja Länsi-Siperiaan, Kauko-Itään y.m.

On perustettu yli 200 tuhatta kolhoosia ja 5 tuhatta neuvostotilaa uusine piirikeskuksineen sekä kolhooseja ja neuvostotiloja palvelevine teollisuustukikohtineen.

Melkein autioille paikoille on kohonnut uusia suuria kaupunkeja, joissa on suuri asukasluku. Vanhat kaupungit ja teollisuuskeskukset ovat valtavasti kasvaneet.

On laskettu perustus Uralin—Kuznetskin kombinaatille Kuznetskin koksiihilen yhdistämiseksi Uralin rautamalmiin. Uuden metallurgisen tukialueen luomista Idässä voidaan täten pitää unelmasta todellisuudeksi muutettuna.

On laskettu perustus uudelle tuottoisalle nafta-alueelle Uralin harjanteen läntisten ja eteläisten rinteiden seuduilla — Uralin alueella, Bashkiriassa ja Kazakhs-tanissa.

Ilmeistä on, että valtion suuret pääomasijoitukset kansantalouden kaikille aloille, jotka selostuskaudella tekivät yli 60 miljardia ruplaa, eivät ole menneet hukkaan ja alkavat jo tuottaa tuloksia.

Näiden saavutusten tuloksena ovat Neuvostoliiton kansallistulot kohonneet 29 miljardista ruplasta vuonna 1929 50 miljardiin ruplaan vuonna 1933, kun taas poikkeuksetta kaikkien kapitalististen maiden kansallistulot ovat mainittuna kautena tavattomasti laskeneet.

On ymmärrettävää, että kaikkien näiden saavutusten ja koko tämän nousun täytyi johtaa — ja ne todella johtivatkin — Neuvostoliiton sisäisen aseman jatkuvaan lujittumiseen.

Miten nämä jättiläismäiset muutokset saattoivat tapahtua 3—4 vuodessa äärettömän suuren valtion alueella, sen tekniikan ja kulttuurin ollessa takapajuisia? Eikö se ole ihme? Se olisi ihme, jos kehitys olisi tapahtunut kapitalismin ja yksilöllisen pientalouden pohjalla. Mutta sitä ei voida sanoa ihmeeksi, jos otamme huomioon, että kehityksemme on tapahtunut sosialistisen rakennustyön kehittämisen pohjalla.

Ymmärrettävää on, että tämä jättiläisnousu saattoi päästä vauhtiin vain sosialismin menestyksellisen rakentamisen pohjalla, kymmenien miljoonien ihmisten yhteistyön pohjalla, sosialistisen talousjärjestelmän paremmuuden pohjalla kapitalistiseen ja yksilötalonpoikaiseen talousjärjestelmään verrattuna.

Siksi ei ole ihme, että Neuvostoliiton talouden ja kulttuurin valtava nousu selostuskautena on samalla merkinnyt kapitalististen ainesten hävittämistä ja yksilöllisen talonpoikaistalouden tunkemista takalalle. Tosiasia on, että sosialistisen talousjärjestelmän

ominaispaino teollisuudessa on tätä nykyä 99% ja maataloudessa — kun otetaan viljakasvien kylvöalat — 84,5%, kun taas yksilötalonpoikaistalouden osalle jää vain 15,5%.

Kapitalistinen talous on siis Neuvostoliitossa jo hävitetty ja yksilöllistalonpoikainen sektori maaseudulla on tungettu toisarvoiselle tilalle.

Lenin sanoi uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa, että maassamme on viiden yhteiskunta- ja talousmuodon aineksia: 1) patriarkaalinen talous (huomattavassa määrin luontaistaloutta), 2) pientavaratuotanto (enemmistö niistä talonpojista, jotka myyvät viljaa), 3) yksityistaloudellinen kapitalismi, 4) valtiokapitalismi ja 5) sosialismi⁷⁶. Lenin oli sitä mieltä, että kaikista näistä muodoista on sosialistinen muoto se, jonka täytyy loppujen lopuksi päästä vallitsevaksi. Me voimme nyt sanoa, että ensimmäistä, kolmatta ja neljättä yhteiskunta- ja talousmuotoa ei enää ole olemassa. Toinen yhteiskunta- ja talousmuoto on tungettu toisarvoiseen asemaan, mutta viides yhteiskunta- ja talousmuoto — sosialistinen muoto — on jakamattomasti hallitseva ja ainoa määräävä voima koko kansantaloudessa. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

Sellainen on lopputulos.

Tässä lopputuloksessa on Neuvostoliiton sisäpoliittisen tilanteen kestävyuden perusta, sen etulinja-asemien ja selusta-asemien järkkymättömyyden perusta sen ollessa kapitalistisen maailman ympäröimänä.

Siirtykäämme tarkastelemaan konkreettista aineistoa Neuvostoliiton taloudellisen ja poliittisen aseman eri kysymyksistä.

1. TEOLLISUUDEN NOUSU

Kansantalouden kaikista aloista on meillä teollisuus kasvanut nopeimmin. Selostuskaudella, s.o. vuodesta 1930 alkaen, on teollisuutemme kasvanut enemmän kuin kaksinkertaiseksi, nimittäin 101,6%, ja sodanedelliseen tasoon verrattuna se on kasvanut melkein nelinkertaiseksi, nimittäin 291,9%.

Se merkitsee, että teollistaminen on meillä edistynyt täyttä höyryä.

Teollistamisen nopea kasvu on johtanut siihen, että koko kansantalouden kokonaistuotannossa on teollisuustuotanto ottanut johtavan paikan.

Tässä on vastaava taulukko.

Teollisuuden ominaispaino kansantalouden kokonaistuotannossa prosentteissa (v. 1926—27 hinnoissa):

	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
1. Teollisuus (paitsi pien- teollisuutta).	42,1	54,5	61,6	66,7	70,7	70,4
2. Maatalous . .	57,9	45,5	38,4	33,3	29,3	29,6
Yhteensä	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Tämä merkitsee, että maamme on muuttunut varmasti ja lopullisesti teollisuusmaaksi.

Ratkaiseva merkitys teollistamisessa on työ- ja tuotantovälineiden tuotannon lisääntymisellä teollisuuden kehityksen yleismäärässä. Selostuskautta koske-

vat tiedot osoittavat, että tämän tuotantoalan ominaispaino teollisuuden yleismäärässä on saanut vallitsevan aseman.

Tässä on vastaava taulukko.

*Suurteollisuuden kahden perusr ryhmän
tuotannon ominaispaino
(v. 1926—27 hinnoissa):*

	Kokonaistuotanto (miljard. rpl.)				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko suurteollisuus . .	21,0	27,5	33,9	38,5	41,9
Siihen luettuna:					
Ryhmä „A“. Työ- ja tuotantovälineet . . .	10,2	14,5	18,8	22,0	24,3
Ryhmä „B“. Kulutustar- vikkeet	10,8	13,0	15,1	16,5	17,6
Ominaispaino:	(prosentteissa)				
Ryhmä „A“. Työ- ja tuotantovälineet . . .	48,5	52,6	55,4	57,0	58,0
Ryhmä „B“. Kulutustar- vikkeet	51,5	47,4	44,6	43,0	42,0
Yhteensä	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Taulukko, kuten näette, ei kaipaa selityksiä.

Maassamme, joka on vielä nuori teknillisessä suhteessa, on teollisuudella erikoinen tehtävä. Sen on uusittava uudella teknillisellä perustalla ei vain itsensä, ei ainoastaan kaikki teollisuuden alat, siinä luvussa myös kevyt, elintarvike- ja metsäteollisuus. Sen on vielä uusittava myös kaikki liikennemuodot ja kaikki maatalouden haarat. Mutta se voi täyttää tämän tehtävän vain siinä tapauksessa, jos konera-

kennusteollisuus, tämä kansantalouden uudestirakentamisen perusvipu, saa siinä vallitsevan aseman. Selostuskauden tiedot osoittavat, että konerakennusteollisuus on teollisuutemme yleismäärässä vallannut johtavan paikan.

Tässä on vastaava taulukko.

Eri teollisuusalojen ominaispaino prosentteissa kokonaistuotannon määrästä:

	Neuvostoliitto			
	v. 1913	v. 1929	v. 1932	v. 1933
Kivihiiliteollisuus . .	2,9	2,1	1,7	2,0
Koksiteollisuus . . .	0,8	0,4	0,5	0,6
Naftan tuotanto	1,9	1,8	1,5	1,4
Naftan jalostus	2,3	2,5	2,9	2,6
Musta metallurgia . .	ei ole tietoja	4,5	3,7	4,0
Värimetallurgia	"	1,5	1,3	1,2
Konerakennusteollisuus	11,0	14,8	25,0	26,1
Peruskemiateollisuus .	0,8	0,6	0,8	0,9
Puuvillateollisuus . .	18,3	15,2	7,6	7,3
Villateollisuus	3,1	3,1	1,9	1,8

Tämä merkitsee sitä, että teollisuutemme kehittyi terveellä pohjalla ja kansantalouden uudestirakentamisen avain — konerakennusteollisuus — on kokonaan meidän käsissämme. On vain päästävä siihen, että se tulisi taitavasti ja järkipäisesti käytetyksi.

Mielenkiintoisen kuvan tarjoaa teollisuutemme kehitys selostuskaudella, kun sitä tarkastellaan sen yhteiskunnallisten sektorien mukaan.

Tässä on vastaava taulukko.

**Suurteollisuuden kokonaistuotanto kansantalouden
yhteiskunnallisten sektorien mukaan
(v. 1926—27 hinnoissa):**

	Kokonaistuotanto (milj. ruplissa)				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko tuotanto . .	21.025	27.477	33.903	38.464	41.968
Siihen luettuna:					
I. Yhteiskunnalliset teollisuus . .	20.891	27.402	ei ole tietoja	38.436	41.940
Siihen luettuna:					
a) valtion teollisuus .	19.143	24.989	"	35.587	38.932
b) osuuskunnallinen teollisuus	1.748	2.413	"	2.849	3.008
II. Yksityisteollisuus .	134	75	"	28	28
		(prosentteissa)			
Koko tuotanto . .	100	100	100	100	100
Siihen luettuna:					
I. Yhteiskunnalliset teollisuus . .	99,4	99,7	ei ole tietoja	99,93	99,93
Siihen luettuna:					
a) valtion teollisuus .	91,1	90,9	"	92,52	92,76
b) osuuskunnallinen teollisuus	8,3	8,8	"	7,41	7,17
II. Yksityisteollisuus .	0,6	0,3	"	0,07	0,07

Tästä taulukosta näkyy, että kapitalistisista aineksista on teollisuudessa jo tehty loppu ja että sosialistinen talousjärjestelmä on nyt ainoa ja yksinoikeutettu järjestelmä teollisuudessamme. (Suosionosoituksia.)

Mutta kaikista teollisuuden saavutuksista, joihin se on selostuskaudella päässyt, kaikkein tärkeimpänä saavutuksena on pidettävä sitä tosiasiaa, että se on kyennyt tänä aikana kasvattamaan ja muovaamaan

teollisuudelle tuhansia uusia ihmisiä ja uusia teollisuuden johtajia, uusien insinöörien ja teknikkojen kokonaisia kerroksia, satoja tuhansia nuoria ammattitaitoisia työläisiä, jotka ovat omaksuneet uuden tekniikan ja vieneet sosialistista teollisuuttamme eteenpäin. On aivan epäilemätöntä, että ilman näitä työntekijöitä ei teollisuutemme olisi voinut saavuttaa niitä menestyksiä, joita sillä nyt on ja joista sillä on oikeus olla ylpeä. Numerot osoittavat, että selostuskautena on teollisuus päästänyt tuotantoon tehdaskouluista noin 800 tuhatta enemmän tai vähemmän ammattitaitoista työläistä, ja teknillisistä korkeakouluista sekä muista korkeakouluista ja teknikumeista enemmän kuin 180 tuhatta insinööriä ja teknikkoo. Jos on totta, että kaaderiprobleemi on kehityksemme mitä tärkein probleemi, niin on myönnettävä, että teollisuutemme on alkanut tehokkaasti ratkaista tätä probleemia.

Sellaiset ovat teollisuutemme tärkeimmät saavutukset.

Olisi kuitenkin väärin luulla, että teollisuudellamme on ollut pelkkiä menestyksiä. Ei, sillä on myös omat puutteellisuutensa. Suurimmat niistä ovat:

- a) **Mustan metallurgian** jatkuva jälkeenjääminen;
- b) Huono järjestely **värimetallurgian** alalla;
- c) Sen mitä suurimman merkityksen aliarvioiminen, mikä **paikallisen hiilen** kaivun kehittämisen avulla on maamme yleisessä polttoainetaseessa (Moskovan alue, Kaukaasia, Urali, Karaganda, Keski-Aasia, Siperia, Kauko-Itä, Pohjoinen aluepiiri y.m.);
- d) Tarpeellisen huomion puute uuden **nafta-alueen** järjestämiskysymykseen Uralin, Bashkirian ja Emban seuduilla;

e) Vakavan huolehtimisen puute **joukkokulutustarvikkeiden** tuotannon kehittämistä niin kevyessä ja elintarviketeollisuudessa kuin myös metsäteollisuudessa;

f) Tarpeellisen huomion puute **paikallisen teollisuuden** kehittämiskysymykseen;

g) Kerrassaan sietämätön suhtautuminen kysymykseen **tuotteiden laadun parantamisesta**;

h) Jatkuva jälkeenjääneisyys **työn tuottavaisuuden** kohottamisen, **tuotantokustannusten alentamisen** ja **itsekkannattavaisuuden juurruttamisen** alalla;

i) Vieläkin korjaamatta oleva työn ja työpalkan huono organisaatio, henkilökohtaisen vastuun puute työstä, tasaaminen palkkajärjestelmässä;

j) Ei vielä lähimainkaan poistettu **kansliamaisbyrookraattinen johtamismetodi** taloudellisissa kansankomissariaateissa ja niiden elimissä, muun muassa kevyen teollisuuden ja elintarviketeollisuuden kansankomissariaateissa.

Tuskinpa tarvitsee enää selittää sitä, kuinka ehdotoman välttämätöntä on näiden puutteellisuuksien pikainen poistaminen. Musta metallurgia ja värimetallurgia, kuten tunnettua, eivät täyttäneet suunnitelmaansa ensimmäisen viisivuotiskauden aikana. Ne eivät täyttäneet sitä myöskään toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden aikana. Jos ne tulevat edelleenkin jäämään jälkeen, niin ne voivat muuttua jarruksi teollisuudelle ja aiheuttaa siinä murtumia. Mitä tulee uusien hiili- ja naftateollisuuden tukikohtien luomiseen, niin ei ole vaikea ymmärtää, että ilman tämän kiireellisen tehtävän täyttämistä me voimme ajaa karille sekä teollisuuden että kulkulaitoksen. Kysy-

mys joukkokulutustarvikkeista ja paikallisen teollisuuden kehittämisestä samoin kuin kysymykset tuotteiden laadun parantamisesta, työn tuottavuisuuden kohottamisesta, tuotantokustannusten alentamisesta ja itse-kannattavuisuuden juurruttamisesta eivät myöskään kaipaa selityksiä. Mitä tulee työn ja työpalkan huonoon organisaatioon ja kansliamais-byrokraattiseen johtamismetodiin, niin, kuten Donetsin kaivosalueen juttu samoin kuin kevyen teollisuuden ja elintarviketeollisuuden tuotantolaitostenkin juttu osoitti, tämä vaarallinen tauti on pesiytymässä kaikille teollisuusaloille jarruttaen niiden kehitystä. Ellei se tule lopetetuksi, niin teollisuutemme tulee ontumaan kummallakin jalallaan.

Päiväjärjestyksessä olevat tehtävät:

1) On säilytettävä konerakennusteollisuudelle sen nykyinen johtava osuus teollisuuden järjestelmässä.

2) On päästävä mustan metallurgian jälkeenjääneisyydestä.

3) On saatava aikaan järjestys värimetallurgian alalla.

4) On kehitettävä täyteen vauhtiin paikallisen hiilen tuotanto kaikilla jo tunnetuilla alueilla, on järjestettävä uusia kivihiihialueita (esimerkiksi Kauko-Idän Burejan piirissä), Kuznetskin kaivosalue on muutettava toiseksi Donetsin kaivosalueeksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

5) On ryhdyttävä todenteolla järjestämään nafta-alueita Uralin harjanteen läntisten ja eteläisten rinteiden seuduilla.

6) On kehitettävä joukkokulutustarvikkeiden tuotantoa kaikkien taloudellisten kansankomissariaattien puitteissa.

7) On kehitettävä paikallista neuvostoteollisuutta, annettava sille mahdollisuus oma-aloitteiseen toimintaan joukkokulutustarvikkeiden tuotannossa ja autettava sitä mahdollisuuden mukaan raaka-aineilla ja varoilla.

8) On parannettava valmistettavien tavaroiden laatua, lopetettava epätäydellisesti komplektoitujen valmisteiden liikkeellelaskeminen ja rangaistava kaikkia niitä tovereita, olipa kysymyksessä kuka tahansa, jotka rikkovat tai kiertävät Neuvostovallan lakeja valmisteiden laadusta ja niiden täydellisestä komplektoinnista.

9) On saatava aikaan järjestelmällinen työn tuotavaisuuden kasvu, tuotantokustannusten aleneminen ja itsekannattavuuden juurtuminen.

10) On hävitettävä loppuun saakka yksilövastuuttomuus työssä ja tasaaminen palkkajärjestelmässä.

11) On poistettava kansliamais-byrokraattinen johtamismetodi taloudellisten kansankomissariaattien kaikissa renkaissa tarkastamalla järjestelmällisesti johtavien keskusten päätösten ja ohjeiden täyttämistä alemmissä elimissä.

2. MAATALOUDEN NOUSU

Jonkin verran toisin on kehitys kulkenut maatalouden alalla. Monta kertaa hitaammin kuin teollisuudessa, mutta kuitenkin nopeammin kuin yksilöllisen talouden ollessa vallitsevana, on selostuskaudella kehittynyt maatalouden tärkeimpien alojen nousu. Mutta karjanhoidon alalla meillä on ollut havaittavissa päinvastainenkin prosessi — karjakannan väheneminen, ja

vasta vuonna 1933 ilmeni nousun merkkejä, ja silloinkin vain sianhoidon alalla.

Ilmeistä on, että ne suunnattomat vaikeudet, joita olemme kohdanneet yhdistäessämme hajanaisia pientalonpoikaistalouksia kolhooseiksi, se vaikea työ, joka oli suoritettava perustettaessa monilukuisia vilja- ja karjanhoitosuurtalouksia melkein autiolle paikalle, sekä yleensä **undestijärjestelyn** kausi yksilöllisen maatalouden siirtämiseksi uusille, kolhoosiraiteille, mikä vaatii paljon aikaa ja suuria kulunkeja,— että kaikki nämä tekijät ovat pakostakin olleet määräävinä tekijöinä sekä maatalouden nousun hitaaseen vauhtiin että karjakannan kehityksen suhteellisen pitkään laskukauteen.

Itse asiassa ei selostuskausi ole ollut maataloudessa niinkään paljon nopean nousun eikä voimakkaan vauhdin kautta kuin edellytysten luomisen kautta tällaiselle nousulle ja vauhdille lähitulevaisuudessa.

Jos tarkastelemme tietoja kaikkien viljelyskasvien ja sitten erikseen teollisuuden raaka-ainekasvien kylvöalan lisääntymisestä, niin maatalouden kehitys selostuskaudella antaa seuraavan kuvan.

Kaikkien viljelyskasvien kylvöalat Neuvostoliitossa:

	Miljoonissa hehtaareissa					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko kylvöala . . .	105,0	118,0	127,2	136,3	134,4	129,7
Siihen luettuna:						
a) Viljakasvit	94,4	96,0	101,8	104,4	99,7	101,5
b) Raaka-ainekasvit .	4,5	8,8	10,5	14,0	14,9	12,0
c) Tarha- ja melonikasvit	3,8	7,6	8,0	9,1	9,2	8,6
d) Rehukasvit	2,1	5,0	6,5	8,8	10,6	7,3

Raaka-ainekasvien kylvöalat Neuvostoliitossa:

	Miljoonissa hehtaareissa					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Puuvilla	0,69	1,06	1,58	2,14	2,17	2,05
Pellava (pitkäkuitui- nen)	1,02	1,63	1,75	2,39	2,51	2,40
Sokerijuurikas . . .	0,65	0,77	1,04	1,39	1,54	1,21
Öljykasvit	2,00	5,20	5,22	7,55	7,98	5,79

Nämä taulukot kuvastavat kahta päälinjaa maataloudessa:

1) Linjaa, joka johtaa kylvöalojen laajentamiseen kaikin voimin maatalouden uudestijärjestelyn ollessa täydessä käynnissä, jolloin kolhooseja perustettiin kymmenin tuhansin, jolloin ne ajoivat kulakit pois mailta, valtasivat vapautuneet maat ja ottivat ne itselleen.

2) Linjaa, joka johtaa kylvöalojen summittaisesta laajentamisesta luopumiseen, linjaa, joka johtaa siirtymiseen ylimalkaisesta kylvöalojen laajentamisesta parannettuun maanmuokkaukseen, oikean vuoroviljelyn ja kesannon käytön juurruttamiseen, satoisuuden kohottamiseen ja — jos käytäntö sitä vaatii — nykyisen kylvöalan väliaikaiseen supistamiseen.

Kuten tunnettua, jälkimmäinen linja — ainoa oikea linja maataloudessa — julistettiin vuonna 1932, jolloin uudestijärjestelykausi maataloudessa oli jo loppumaisillaan ja kysymys satoisuuden kohottamisesta muodostui yhdeksi maatalouden nousun peruskysymykseksi.

Mutta tietoja kylvöalojen kasvusta ei voida pitää täysin riittävinä maatalouden kehityksen osoittimina. Sattuu sellaista, että kylvöala kasvaa, mutta tuotanto ei kasva, vaan vieläpä laskeekin syystä, että maan-

muokkaus on huonontunut ja satoisuus kylvöalan yksikköä kohti on laskenut. Tämän vuoksi on kylvöaloja koskevia numerotietoja täydennettävä kokonaistuotantoa koskevilla numeroilla.

Tässä on vastaava taulukko.

*Viljakasvien ja raaka-ainekasvien kokonaistuotanto
Neuvostoliitossa:*

	Miljoonissa sentnereissä					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Viljakasvit . . .	801,0	717,4	835,4	694,8	698,7	898,0
Puuvilla (raaka) .	7,4	8,6	11,1	12,9	12,7	13,2
Pellava (kuitu) .	3,3	3,6	4,4	5,5	5,0	5,6
Sokerijuurikas .	109,0	62,5	140,2	120,5	65,6	90,0
Öllykasvit . . .	21,5	35,8	36,2	51,0	45,5	46,0

Tästä taulukosta näkyy, että vuodet, jolloin maatalouden uudestijärjestely oli täydessä käynnissä,— vuosina 1931 ja 1932,—että nämä vuodet olivat viljakasvien tuotannon kaikkein suurimman vähentymisen vuosia.

Tästä taulukosta seuraa edelleen, että niillä seuduilla, joilla maatalouden uudestijärjestäminen kävi hitaampaa vauhtia, pellavan ja puuvillan viljelys ei kärsinyt juuri lainkaan ja kulki nousun suuntaan enemmän tai vähemmän tasaisesti ja varmasti, säilyttäen korkean kehitystasonsa.

Tästä taulukosta seuraa, kolmanneksi, että samaan aikaan, kun öljykasvien viljelys koki vain jonkin verran horjahtelua, säilyttäen korkean kehitystasonsa sodanedelliseen tasoon verraten, niin sokerijuurikkaan

viljelys, jonka viljelysalueilla oli havaittavissa korkein maatalouden uudestijärjestelyn vauhti ja joka viimeisenä siirtyi uudestijärjestelykauteen, koki suurimman laskun uudestijärjestelyn viimeisenä vuotena, vuonna 1932, alentaen tuotannon sodanedellistä tasoa alemmaksi.

Tästä taulukosta seuraa vihdoin, että vuosi 1933 — ensimmäinen vuosi uudestijärjestelykauden päättymisen jälkeen — on käänteentekevä vuosi viljakasvien ja raaka-ainekasvien kehityksessä.

Se merkitsee, että ennen kaikkea viljakasvien ja niiden jälkeen raaka-ainekasvien viljelys tulee tästä lähtien kulkemaan lujasti ja varmasti voimakasta nousua kohti.

Kipeimmin koski uudestijärjestelykausi maatalouden karjanhoitoalaa.

Tässä on vastaava taulukko.

Karjakanta Neuvostoliitossa:

	Miljoonaa päätä					
	v. 1916	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
a) Hevoset	35,1	34,0	30,2	26,2	19,6	16,6
b) Nautakarja . .	58,9	68,1	52,5	47,9	40,7	38,6
c) Lampaat ja vuohet	115,2	147,2	108,8	77,7	52,1	50,6
d) Siat	20,3	20,9	13,6	14,4	11,6	12,2

Tästä taulukosta näkyy, että karjan pääluku ei ole selostuskaudella suurentunut, vaan yhä vielä jatkuvasti pienentynyt sodanedelliseen tasoon verraten. On ilmeistä, että tässä taulukossa kuvastuu toisaalta se

seikka, että maatalouden karjanhoitoalalla oli kaikkein eniten suurkulakkiaineksia, ja toisaalta voimaperäinen kulakkiagitatio karjan teurastamisen puolesta, jolla agitatiolla oli otollinen maaperä uudestijärjestelyvuosina.

Tästä taulukosta seuraa edelleen, että karjakannan lasku alkoi heti uudestijärjestelyn ensimmäisenä vuotena (v. 1930) ja on jatkunut aina vuoteen 1933 asti laskun saavuttaessa kaikkein suurimmat mittasuhteet kolmena ensimmäisenä vuotena, mutta vuonna 1933, ensimmäisenä vuotena uudestijärjestelykauden päättymisen jälkeen, jolloin viljakasvien alalla alkoi nousu, karjakannan väheneminen supistui minimiin.

Tästä taulukosta seuraa vihdoin, että sianhoidon alalla on alkanut jo päinvastainen prosessi ja v. 1933 on jo havaittavissa suoranaisen nousun merkkejä.

Se merkitsee, että vuoden 1934 täytyy muodostua — ja se voi muodostua — murrosvuodeksi nousun suuntaan koko karjataloudessa.

Kuinka meillä on kehittynyt talonpoikaistalouksien kollektivisoiminen selostuskaudella?

Tässä on vastaava taulukko.

Kollektivisoiminen:

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kolhoosien lukumäärä (tuhansissa)	57,0	85,9	211,1	211,05	224,5
Talonpoikaistalouksien lukumäärä kolhooseissa (miljoonissa)	1,0	6,0	13,0	14,9	15,2
Talonpoikaistalouksien kollektivisoimisprosentti .	3,9	23,6	52,7	61,5	65,0

Mutta kuinka ovat muuttuneet viljakasvien kylvöalat maatalouden eri sektoreilla?

Tässä on vastaava taulukko.

Viljakasvien kylvöalat maatalouden eri sektoreilla:

Sektorit	Viljakasvien kylvöt miljoonissa hehtaareissa					Prosenttisa vuoden 1933 kylvöalaan
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	
1. Neuvostotilat . .	1,5	2,9	8,1	9,3	10,8	10,8
2. Kolhoosit	3,4	29,7	61,0	69,1	75,0	73,9
3. Yksilötalonpojat .	91,1	69,2	35,3	21,3	15,7	15,5
Viljakasvien koko kylvöala Neuvostoliitossa	96,0	101,8	104,4	99,7	101,5	100,0

Mitä nämä taulukot osoittavat?

Ne osoittavat, että maatalouden uudestijärjestelykausi, jolloin kolhoosien ja niiden jäsenten lukumäärä kasvoi myrskyisää vauhtia, on jo päättynyt, päättynyt jo vuonna 1932.

Siis myöhempi kollektivisoimisprosessi on kolhoosien suorittaman yksilöllisten talonpoikaistalouksien jätteiden vähitellen tapahtuvaa mukaanvetämis- ja uudestikasvattamisprosessia.

Se merkitsee, että kolhoosit ovat voittaneet lopullisesti ja peruuttamattomasti. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Ne osoittavat edelleen, että neuvostotilojen ja kolhoosien hallussa on yhteensä 84,5% kaikkien viljakasvien kylvöalasta Neuvostoliitossa.

Se merkitsee, että kolhoosit ja neuvostotilat yhdessä ovat tulleet sellaiseksi voimaksi, joka ratkaisee koko maatalouden ja kaikkien sen alojen kohtalon.

Ne osoittavat edelleen, että 65% kolhooseihin yhtyneitä talonpoikaistalouksia pitää hallussaan 73,9% kaikkien viljakasvien kylvöalasta, kun taas koko jäljelläolevien yksilöllisten talonpoikaistalouksien joukko, joka muodostaa 35% koko talonpoikaistalouksista, pitää hallussaan kaiken kaikkiaan vain 15,5% viljakasvien koko kylvöalasta.

Jos lisäämme tähän sen tosiasian, että kolhoosit luovuttivat vuonna 1933 valtiolle, mukaanlukien kaikki hankintamuodot, enemmän kuin miljardin puutaa viljaa ja yksilötalonpojat, jotka täyttivät suunnitelman täydelleen 100-prosenttisesti, luovuttivat kaikkiaan noin 130 miljoonaa puutaa, kun taas vuosina 1929—1930 yksilötalonpojat luovuttivat valtiolle noin 780 miljoonaa puutaa ja kolhoosit ainoastaan 120 miljoonaa puutaa,—niin käy selvääkin selvemmäksi, että kolhoosien ja yksilötalonpoikien osat ovat selostuskaudella vaihtuneet täydellisesti kolhoosien muodostuessa tänä aikana maatalouden määrääväksi voimaksi ja yksilötalonpoikien — toisarvoiseksi voimaksi, jonka on pakko alistua ja mukautua kolhoosijärjestelmään.

On myönnettävä, että työtätekevä talonpoikaisto, meidän neuvostotalonpoikaistomme, on lopullisesti ja peruuttamattomasti astunut sosialismin punaisen lipun alle. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Jaaritelkoot eserräläis-menshevistiset ja porvarillistrotskilaiset kuomat, että talonpoikaisto on luonteeltaan vastavallankumouksellista, että sen kutsumuksena on kapitalismin palauttaminen Neuvostoliittoon, että

se ei voi olla työväenluokan liittolainen sosialismia rakennettaessa, että Neuvostoliitossa on mahdoton saada rakennetuksi sosialismi. Tosiasiat osoittavat, että nämä herrat parhaavat sekä Neuvostoliittoa että neuvostotalonpoikaistoa. Tosiasiat osoittavat, että meidän neuvostotalonpoikaistomme on lopullisesti purjehtinut pois kapitalismin rannoilta ja lähtenyt eteenpäin sosialismiin liitossa työväenluokan kanssa. Tosiasiat osoittavat, että me olemme jo rakentaneet sosialistisen yhteiskunnan perustuksen Neuvostoliitossa ja meidän on vain sen kruunaukseksi pystytettävä päällysrakennuksia,— tehtävä, joka on epäilemättä helpompi kuin sosialistisen yhteiskunnan perustuksen rakentaminen.

Kolhoosien ja neuvostotilojen voima ei kuitenkaan rajoitu niiden kylvöalojen ja tuotannon lisääntymiseen. Se ilmenee myöskin niiden traktorimäärän kasvussa, niiden mekanisoinnin lisääntymisessä. On ilmeistä, että kolhoosimme ja neuvostotilamme ovat tässä suhteessa menneet pitkän matkan eteenpäin.

Tässä on vastaava taulukko.

*Traktorien määrä Neuvostoliiton maataloudessa
(ottaen huomioon kuoletuksen):*

	Tuhansia kappaleita					Voimakkuus tuhansissa hevosvoimissa				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kaikkiaan traktoreita . . .	34,9	72,1	125,3	148,5	204,1	391,4	1003,5	1850,0	2225,0	3100,0
Siihen luettuina:										
a) traktoreita kone- ja traktoriasemilla . . .	2,4	31,1	63,3	74,8	122,3	23,9	372,5	848,0	1077,0	1782,0
b) traktoreita eri alojen neuvostotiloilla . . .	9,7	27,7	51,5	64,0	81,8	123,4	483,1	892,0	1043,0	1318,0

Siis 204 tuhatta traktoria ja 3 miljoonaa 100 tuhatta hevosvoimaa kolhooseja ja neuvostotiloja varten. Kuten näette, se ei ole mikään pieni voima, ja se kykenee repimään pois kaikki kapitalismin juuret maaseudulta. Voima, joka on kaksi kertaa suurempi sitä traktorimäärää, josta Lenin aikoinaan puhui kuten kaukaisesta tulevaisuuden näköalasta⁷⁷.

Mitä tulee kone- ja traktoriasemilla sekä Neuvostotilojen Kansankomissariaatin neuvostotiloilla olevien maatalouskoneiden määrään, niin sitä koskevat tiedot ovat seuraavissa taulukoissa.

Kone- ja traktoriasemilla:

	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kombaineja (tuh. kpl.) .	7 kpl.	0,1	2,2	11,5
Voimakoneita ja lokomobiileja (tuh. kpl.) .	0,1	4,9	6,2	17,6
Yhdistettyjä ja puoliksiyhdistettyjä puimakoneita (tuh. kpl.) . . .	2,9	27,8	37,0	50,0
Sähkövoimalaitteita puintia varten	168	268	551	1.283
Korjausverstaiden lukumäärä kone- ja traktoriasemilla	104	770	1.220	1.933
Kuorma-autoja (tuh. kpl.)	0,2	1,0	6,0	13,5
Henkilöautoja (kpl.) . .	17	191	245	2.800

Neuvostotilojen Kansankomissariaatin neuvostotiloilta:

	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kombaineja (tuh. kpl.) .	1,7	6,3	11,9	13,5
Voimakoneita ja lokomobiileja (tuh. kpl.) .	0,3	0,7	1,2	2,5
Yhdistettyjä ja puoliksi yhdistettyjä puimakoneita (tuh. kpl.) . . .	1,4	4,2	7,1	8,0
Sähkövoimalaitteita . .	42	112	164	222
Korjauspajoja:				
a) perinpohjaista korjausta varten . . .	72	133	208	302
b) keskinkertaista korjausta varten . . .	75	160	215	476
c) pientä korjausta varten	205	310	578	1.166
Kuorma-autoja (tuh. kpl.)	2,1	3,7	6,2	10,9
Henkilöautoja (kpl.) . .	118	385	625	1.890

Olen sitä mieltä, että nämä numerot eivät kaipa selityksiä.

Suuri merkitys maatalouden kohottamiselle oli myöskin kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittisten osastojen perustamisella ja ammattitaitoisten työntekijäin lähettämällä maatalouteen. Nyt kaikki myöntävät, että poliittisten osastojen työntekijöillä on ollut erittäin suuri merkitys kolhoosien ja neuvostotilojen työn parantamisessa. Tunnettua on, että puolueen Keskuskomitea on selostuskaudella lähettänyt maaseudulle maatalouskaaderien vahvistamiseksi enemmän kuin 23 tuhatta kommunistia, joista maataloustyöntekijöitä enemmän kuin 3 tuhatta, neuvostotilojen työntekijöitä enemmän kuin 2 tuhatta, kone- ja

traktoriasemien poliittisten osastojen työntekijöitä enemmän kuin 13 tuhatta ja neuvostotilojen poliittisten osastojen työntekijöitä enemmän kuin 5 tuhatta.

Samaa on sanottava uusien insinööri-, teknikko- ja agronomivoimien lähettämistä kolhooseihin ja neuvostotiloille. Tunnettua on, että selostuskaudella on tähän ryhmään kuuluvia työntekijöitä lähetetty maatalouteen enemmän kuin 111 tuhatta henkilöä.

Traktoristeja, kombainien hoitajia ja ohjaajia sekä autonkuljettajia on selostuskaudella koulutettu ja lähetetty yksistään Maanviljelyksen Kansankomissariaatin systeemissä enemmän kuin 1 miljoona 900 tuhatta henkeä.

Samana aikana on annettu koulutus ja jatkokoulutus yli 1 miljoonalle 600 tuhannelle hengelle, jotka on valmistettu kolhoosien puheenjohtajiksi ja hallintojen jäseniksi, maanviljelysprikatiireiksi, karjanhoitoprikatiireiksi ja laskuttajiksi.

Tämä on tietenkin vähän meidän maataloudellemme. Mutta se on kuitenkin jotakin.

Kuten näette, valtio on tehnyt kaiken mahdollisen Maanviljelyksen Kansankomissariaatin ja Neuvostotilojen Kansankomissariaatin elinten työn helpottamiseksi kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön johtamisessa.

Voidaanko sanoa, että näitä mahdollisuuksia on käytetty asiaan kuuluvalla tavalla?

Niin ei valitettavasti voida sanoa.

On todettava ennen kaikkea se, että nämä kansankomissariaatit ovat kansliamais-byrokraattisen asioihin suhtautumisen taudin saastuttamia enemmän kuin muut kansankomissariaatit. Ne päättävät kysymyk-

sistä, mutta eivät ajattele sitä, että täytöntöönpanoa on valvottava, johtavien elinten ohjeiden ja määräysten rikkomat on kutsuttava järjestykseen, rehellisiä ja tunnollisia täytöntöönpanijoita on nostettava esiin.

Traktorien ja koneiden suunnattoman määrän luulisi velvoittavan maatalouselimiä pitämään nämä arvokkaat koneet kunnossa, aikanaan korjaamaan ne, käyttämään niitä työssä enemmän tai vähemmän siedettävällä tavalla. Mitä ne tekevät tällä alalla? Ikävä kyllä, hyvin vähän. Traktoreiden ja koneiden säilyttäminen on epätyydyttävää. Korjaus on myöskin epätyydyttävää, sillä tähän asti ei ole vielä tahdottu käsittää, että korjauksen perustana on pieni ja keskinertainen korjaus eikä perinpohjainen korjaus. Mitä tulee traktorien ja koneiden käyttöön, niin tämän asian epätyydyttävä tila on siksi selvä ja yleisesti tunnettu, että se ei kaipaakaan todistelua.

Oikean vuoroviljelyksen käytäntöönotto, täyskesantoalan laajentaminen, siemenkysymyksen parantaminen kaikilla maanviljelyksen aloilla on eräs päiväjärjestyksessä oleva maatalouden tehtävä. Mitä tehdään tällä alalla? Ikävä kyllä, toistaiseksi vielä hyvin vähän. Siemenkysymys viljan ja puuvillan alalla on siinä määrin sotkuinen, että sitä täytyy vielä kauan selvittää.

Eräs tehokas keino raaka-ainekasvien satoisuuden kohottamiseksi on lannoitteiden hankkiminen niille. Mitä tehdään tällä alalla? Toistaiseksi hyvin vähän. Lannoitusaineita on, mutta Maanviljelyksen Kansankomissariaatin elimet eivät osaa ottaa niitä vastaan, ja otettuaan vastaan eivät huolehdi siitä, että ne lähetettäisiin ajoissa paikalle ja että niitä järkipärisesti käytettäisiin.

Neuvostotiloista täytyy sanoa, että ne eivät vielä-kään ole tehtäviensä tasalla. Olen kaukana siitä, että aliarvioisin neuvostotilojemme suurta vallankumouksellistavaa merkitystä. Mutta jos rinnastamme neuvostotilojen työn nykyisiin tosiasiallisiin tuloksiin valtion niihin tekemiä valtavia sijoituksia, niin saadaan suunnaton epäsuhde, joka ei puhu neuvostotilojen eduksi. Tämän epäsuhteen pääsyyinä on se seikka, että vilja-neuvostotilamme ovat liian suuria, niiden johtajat eivät pysty hoitamaan tavattoman suuria neuvostotiloja, itse neuvostotilat ovat liian yksipuolisesti erikoisalaansa rajoittuneet, niillä ei ole vuoroviljelystä eikä kesantoalaa eikä niissä ole karjanhoitoa. Ilmeisesti on pienennettävä neuvostotiloja ja lopetettava niiden liiallinen erikoisalaansa rajoittuminen. Voidaan luulla, että Neuvostotilojen Kansankomissariaatti on aikanaan esittänyt tämän kysymyksen ja saanut sen ratkaistuksi. Mutta se ei ole totta. Kysymys tuli esityksi ja ratkaistuksi sellaisten henkilöiden aloitteesta, joilla ei ole mitään tekemistä Neuvostotilojen Kansankomissariaatin kanssa.

Vihdoin kysymys karjanhoidosta. Selostin jo karjanhoidon vaikeaa asemaa. Voidaan luulla, että maatalouselimemme ovat kuumeisessa toiminnassa kriisin lopettamiseksi karjanhoidon alalla, että ne hälyyttävät, mobilisoivat työntekijöitä ja käyvät rynnäkköön karjanhoitoprobleemin ratkaisemiseksi. Mitään sellaista ei valitettavasti ole tapahtunut eikä ole tapahtumassa. Nuo elimet eivät hälyytä karjanhoidon vaikean aseman johdosta, vaan päinvastoin koettavat hämätä kysymystä, yrittävätpä joskus selostuksissaan salatakin maamme yleiseltä mielipiteeltä karjanhoidon todellisen

tilan, mikä on aivan sopimatonta bolshevikeille. Jos tämän jälkeen luotetaan, että maatalouselimet kykenevät nostamaan jaloilleen ja kohottamaan asianomaiselle tasolle karjanhoidon, niin se on hiekalle rakentamista. Koko puolueen, kaikkien toimihenkilöidemme, sekä puolueen jäsenten että puolueeseen kuulumattomien, on otettava omiin käsiinsä karjanhoitotyö, ottaen huomioon, että karjanhoitoprobleemi on nyt yhtä ensivuoroinen probleemi kuin eilen oli nyt jo menestyksellisesti ratkaistu viljaprobleemi. Todistelemattakin on selvää, että Neuvostomaan väki, joka on voittanut monta vaikeaa estettä päämäärää kohti kulkiessaan, pystyy voittamaan tämänkin esteen. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tällainen on lyhyt eikä läheskään täydellinen luettelo niistä epäkohdista, jotka on poistettava, ja luettelo niistä tehtävistä, jotka on ratkaistava lähiaikana.

Mutta asia ei rajoitu vain näihin tehtäviin. On vielä muitakin tehtäviä maatalouden alalla, joista täytyisi sanoa muutama sana.

Ennen kaikkea on otettava huomioon se, että alueidemme vanha jako teollisuus- ja maatalousalueisiin on jo elänyt aikansa. Meillä ei enää ole pelkkiä maatalousalueita, jotka hankkivat teollisuusalueille viljaa, lihaa, juurikasveja, samoin kuin meillä ei ole enää pelkkiä teollisuusalueitakaan, jotka voisivat luottaa siihen, että saavat kaikki välttämättömät maataloustuotteet ulkopuolelta, muilta alueilta. Kehitys käy siihen suuntaan, että kaikki alueet muodostuvat meillä enemmän tai vähemmän teollisiksi, ja mitä pitemmälle mennään, sitä suuremmassa määrin ne tulevat

muodostumaan teollisuusalueiksi. Tämä merkitsee, että Ukraina, Pohjois-Kaukaasia, Keskinen mustanmullan alue ja muut entiset maatalousseudut eivät voi enää luovuttaa muille seuduille, teollisuuskeskuksiin, niin paljon maataloustuotteita kuin ne antoivat aikaisemmin, koska niiden täytyy ruokkia omat kaupunkinsa ja omat työläisensä, joiden lukumäärä tulee kasvaamaan. Mutta tästä seuraa, että jokaisen alueen täytyy muodostaa itselleen oma maataloudellinen perustansa, jotta niillä olisi omat vihanneksensa, omat perunansa, oma voinsa, oma maitonsa ja suuremmassa tai pienemässä määrin — oma viljansa, oma lihansa, elleivät ne tahdo joutua vaikeaan asemaan. Te tiedätte, että tämä asia on täysin toteutettavissa ja että tällä alalla ollaan jo työssä.

Tehtävänä on viedä tämä työ päätökseen hinnalla millä hyvänsä.

Edelleen on kiinnitettävä huomiota siihen, että alueidemme tunnettu jako kuluttaviin ja tuottaviin alkaa myös kadottaa ehdottoman luonteensa. Sellaiset „kuluttavat“ alueet kuin Moskovän ja Gorjkin alueet luovuttivat tänä vuonna valtiolle noin 80 miljoonaa puutaa viljaa. Se ei tietysti ole pikku asia. Niin sanotussa kuluttavassa vyöhykkeessä on noin 5 miljoonaa hehtaaria raivaamatonta maata, joka on pensaikkojen peittämä. Tunnettua on, että tämän vyöhykkeen ilmasto ei ole huono, sataa melko paljon eikä kuivuus haittaa. Jos nämä maat raivataan puhtaiksi pensaikoista ja suoritetaan joitakin järjestelyluontoisia toimenpiteitä, niin voidaan saada hyvin suuri viljanviljelysalue, joka sen vuoksi, että satoisuus on näillä alueilla

tavallisesti hyvä, voi tuottaa tavaraviljaa yhtä paljon kuin nykyisin tuottavat alisen tai keskisen Volganvarren alueet. Se olisi suuri apu pohjoisille teollisuuskeskuksille.

Näille kuluttavan vyöhykkeen seuduille on ilmeisesti muodostettava suuri viljanviljelysalue.

Lopuksi kysymys taistelusta kuivuutta vastaan Volgantakaisella alueella. Metsän ja suojelevien metsävyöhykkeiden istutuksella Volgantakaisen alueen itäisille seuduille on valtava merkitys. Tämä työ, kuten tunnettua, on jo käynnissä, vaikka ei voidakaan sanoa, että sitä tehtäisiin riittävän voimaperäisesti. Mitä tulee Volgantakaisen alueen kastelun järjestämiseen — ja se on pääasia kuivuutta vastaan käytävän taistelun kannalta katsoen, — niin ei voida sietää, että tämä työ lykättäisiin epämääräiseen tulevaisuuteen. Tosin ovat sitä jonkin verran hidastuttaneet eräät ulkopuoliset seikat, jotka ovat vaatineet suuren joukon voimia ja varoja. Mutta nyt ei ole enää syytä siirtää sitä kauemmaksi. Emme voi tulla toimeen ilman luotettavaa ja täysin vakaata, ilmojen satunnaisista heilahteluista riippumatonta viljatuotannon perustaa Volganvarrella, mistä vuosittain saataisiin noin 200 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Se on aivan välttämätöntä, kun otamme huomioon toisaalta kaupunkien kasvun Volganvarrella ja toisaalta kaikenlaiset mahdolliset selkkaukset kansainvälisten suhteiden alalla.

Tehtävänä on ryhtyä pontevaan työhön Volgantakaisen alueen kastelun järjestämiseksi. (Suosionosoituksia.)

3. TYÖTÄTEKEVIEN AINEELLISEN ASEMAN JA KULTTUURITASON NOUSU

Olemme täten valaisseet teollisuudessamme ja maataloudessamme vallitsevaa tilannetta, niiden kehitystä selostuskaudella ja niiden tilaa tällä hetkellä.

Tuloksena meillä on:

a) Tuotannon voimakas nousu sekä teollisuudessa että maatalouden tärkeimmillä aloilla.

b) Sosialistisen talousjärjestelmän lopullinen voitto kapitalistisesta järjestelmästä tämän nousun perustalla sekä teollisuudessa että maataloudessa, sosialistisen järjestelmän muuttuminen koko kansantalouden ainoaksi järjestelmäksi, kapitalististen aineiden poistuminen kansantalouden kaikilta aloilta.

c) Yksilötalonpoikien valtavan enemmistön lopullinen luopuminen yksilöllisestä pientavarataloudesta, heidän yhdistymisensä kolhooseiksi kollektiivisen työn ja tuotantovälineiden kollektiivisen omistuksen pohjalla, kollektiivisen talouden täydellinen voitto yksityisestä pientavarataloudesta.

d) Kolhoosien edelleen laajenemisen kasvava prosessi yksilöllisten talonpoikaistalouksien tilalle, joiden lukumäärä siten kuukaudesta kuukauteen pienenee ja jotka oikeastaan muuttuvat apuvoimaksi kolhooseille ja neuvostotiloille.

Ymmärrettävää on, että tämä historiallinen voitto riistäjistä ei ole voinut olla johtamatta perinpohjaisiin parannuksiin työtätekevien aineellisessa asemassa ja kaikissa elinehdoissa.

Loisluokkien hävittäminen on johtanut ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston katoamiseen. Työläisen ja talonpojan työ on vapautettu riistosta. Ne

tulot, joita riistäjät pusersivat kansan työstä, jäävät nykyään työtätekevien käsiin ja ne käytetään osaksi tuotannon laajentamiseen ja uusien työtätekevien joukkojen vetämiseen tuotantoon, osaksi työläisten ja talonpoikien tulojen suoranaiseen lisäämiseen.

On kadonnut työttömyys, tuo työväenluokan vitsaus. Kun miljoonat työttömät porvarillisissa maissa kärsivät hätää ja kurjuutta työn puutteen takia, niin meillä ei ole enää työläisiä, joilla ei olisi työtä eikä ansiota.

Kulakkiorjuutuksen kadotessa on kadonnut myöskin kurjuus maaseudulta. Jokaisella talonpojalla, jokaisella kolhoositalonpojalla tai yksilötalonpojalla, on nyt mahdollisuus elää ihmisten tavoin, jos hän vain tahtoo työskennellä rehellisesti eikä viettää laiskurin ja kulkurin elämää tai anastaa kolhoosin omaisuutta.

Riiston hävittäminen, työttömyyden poistaminen kaupungissa ja kurjuuden poistaminen maaseudulla — ne ovat sellaisia historiallisia saavutuksia työtätekevien aineellisessa asemassa, joista kaikkein „demokraattisimpienkaan“ porvarillisten maiden työläiset ja talonpojat eivät voi unelmoidakaan.

On muuttunut suurkaupunkiemme ja teollisuuskeskuksiemme ulkomuoto. Porvarillisten maiden suurkaupunkien välttämättömänä tunnusmerkkinä ovat köyhäinkorttelit, niin sanotut työläiskaupunginosat laitakaupungilla — rykelmä pimeitä, kosteita, suurimaksi osaksi puolittain hajonneita kellariasumuksia, joissa köyhä kansa tavallisesti asuu eläen liassa ja kiroten kohtaloa. Vallankumous on Neuvostoliitossa johtanut siihen, että tällaiset köyhäinkorttelit ovat

meillä kadonneet. Niiden tilalle on rakennettu uusia, kauniita ja valoisia työläiskortteleita, ja useissa tapauksissa nämä työläiskorttelit ovat meillä komeampia kuin kaupunkien keskus.

Maalaiskylän muoto on muuttunut vieläkin enemmän. Alkaa hävitä vanha maalaiskylä, jossa kirkko sijaitsi kaikkein näkyvimmällä paikalla, jossa etualalla olivat poliisin, papin ja kulakin parhaat talot ja taka-alalla talonpoikien puoleksi luhistuneet tuvat. Sen tilalle astuu uusi kylä, jossa on yhteiskunnallisen talouden rakennuksia, klubeja, radio, elokuvat, kouluja, kirjastoja ja lastenseimiä, traktoreita, kombainejia, puimakoneita, autoja. Kadonneet ovat entiset riistäjä-kulakin, verenimijä-koronkiskurin, keinottelija-kauppiaan ja poliisi-„isän“ vanhat tunnetut hahmot. Nyt ovat tunnettua väkeä kolhoosien ja neuvostotilojen, koulujen ja klubien työntekijät, vanhimmat traktoristit ja kombainien hoitajat, peltotyö- ja karjanhoitoprikatiirit, kolhoosien peltojen parhaat iskurit.

Katoaa vastakohtaisuus kaupungin ja maaseudun väliltä. Kaupunki lakkaa olemasta talonpoikien silmissä heidän riistämisensä keskus. Yhä kestävämmäksi tulevat talous- ja kulttuuriliiton siteet kaupungin ja maaseudun välillä. Kaupungilta ja sen teollisuudelta maaseutu saa nyt apua—traktorien, maatalouskoneiden, autojen, väen ja varojen muodossa. Ja maaseudulla itselläänkin on nyt oma teollisuutensa kone- ja traktoriasemien, korjauspajojen, kolhoosien kaikenlaisten teollisuuslaitosten, pienten sähköasemien y.m.s. muodossa. Kuilu kaupungin ja maaseudun kulttuuritason välillä täyttyy.

Sellaiset ovat työtätekevien tärkeimmät saavutukset heidän aineellisen asemansa, elinehtojensa ja kulttuurielämänsä parantamisen alalla.

Näiden saavutusten perusteella on meillä selostuskauden tuloksena:

a) Kansantulojen lisääntyminen 35 miljardista ruplasta vuonna 1930 50 miljardiin vuonna 1933, ja kun kapitalististen ainesten, toimilupien omistajat siihen luettuna, osuus kansantuloissa on nykyään vähemmän kuin puoli prosenttia, niin kansantulot melkein kokonaan jakaantuvat työläisten ja toimitsijain, työtätekevien talonpoikien, osuuskuntien ja valtion kesken.

b) Neuvostoliiton väkiluvun lisääntyminen 160,5 miljoonasta hengestä vuoden 1930 lopulla 168 miljoonaan vuoden 1933 lopulla.

c) Työläisten ja toimitsijain lukumäärän lisääntyminen 14 miljoonasta 530 tuhannesta vuonna 1930 21 miljoonaan 883 tuhanteen vuonna 1933, ja ruumiillisessa työssä olevien lukumäärä on tänä kautena kohonnut 9 miljoonasta 489 tuhannesta 13 miljoonaan 797 tuhanteen henkeen, suurteollisuuden työläisten, liikennetyöläiset siihen luettuna, lukumäärä on kohonnut 5 miljoonasta 79 tuhannesta 6 miljoonaan 882 tuhanteen henkeen, maataloustyöläisten lukumäärä — 1 miljoonasta 426 tuhannesta 2 miljoonaan 519 tuhanteen sekä kauppatyöläisten ja toimitsijain lukumäärä — 814 tuhannesta 1 miljoonaan 497 tuhanteen.

d) Työläisten ja toimitsijain palkkarahaston lisääntyminen 13 miljardista 597 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 34 miljardiin 280 miljoonaan ruplaan vuonna 1933.

e) Teollisuustyöläisten keskimääräisen vuosipalkan lisääntyminen 991 ruplasta vuonna 1930 1 tuhanteen 519 ruplaan vuonna 1933.

f) Työläisten ja toimitsijain yhteiskunnallisen vakuutusrahaston lisääntyminen 1 miljardista 810 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 4 miljardiin 610 miljoonaan ruplaan vuonna 1933.

g) 7-tuntisen työpäivän käytäntöönottaminen kaikessa maanpäällisessä teollisuudessa.

h) Valtion talonpojille antama apu heitä varten järjestettyjen 2.860 kone- ja traktoriaseman muodossa, joihin on sijoitettu 2 miljardia ruplaa.

i) Valtion apu talonpojille kolhooseille myönnetyn 1 miljardin 600 miljoonan ruplan luoton muodossa.

j) Valtion apu talonpojille siemen- ja elintarvikelainojen muodossa, mikä selostuskaudella oli 262 miljoonaa puutaa viljaa.

k) Valtion apu vähäväkisille talonpojille vero- ja vakuutushelpotusten muodossa — 370 miljoonaa ruplaa.

Maamme kulttuurikehityksen alalla on meillä selostuskauden tuloksena:

a) Yleisen alkeisoppivelvollisuuden käytäntöönottaminen koko Neuvostoliitossa sekä luku- ja kirjoitustaitoisten prosenttimäärän kohoaminen 67%:sta vuoden 1930 lopulla 90%:iin vuoden 1933 lopulla.

b) Opiskelijain lukumäärän lisääntyminen kaikenasteisissa kouluissa 14 miljoonasta 358 tuhannesta vuonna 1929 26 miljoonaan 419 tuhanteen vuonna 1933, siitä alkeiskouluissa 11 miljoonasta 697 tuhannesta 19 miljoonaan 163 tuhanteen; keskikouluissa 2 miljoonasta 453 tuhannesta 6 miljoonaan 674 tuhanteen; korkeakouluissa 207 tuhannesta 491 tuhanteen.

c) Esikoululaitoksissa opetettävien lasten lukumäärän lisääntyminen 838 tuhannesta vuonna 1929 5 miljoonaan 917 tuhanteen vuonna 1933.

d) Yleisten ja erikoisalalle valmistavien korkeakoulujen lukumäärän lisääntyminen 91:stä vuonna 1914 600:aan vuonna 1933.

e) Tieteellisten tutkimuslaitosten lukumäärän lisääntyminen 400:sta vuonna 1929 840:een vuonna 1933.

f) Klubilaitosten lukumäärän lisääntyminen 32 tuhannesta vuonna 1929 54 tuhanteen vuonna 1933.

g) Elokuvateatterien, klubeissa toimivien elokuvakoneiden ja kiertävien elokuvakoneiden lukumäärän lisääntyminen 9.800:sta vuonna 1929 29.200:aan vuonna 1933.

h) Sanomalehtien kertapainoksen kasvu 12 miljoonasta 500 tuhannesta vuonna 1929 36 miljoonaan 500 tuhanteen vuonna 1933.

On ehkä paikallaan mainita, että korkeakoulujen oppilaiden keskuudessa on meillä työläisiä 51,4 prosenttia ja työtätekeviä talonpoikia 16,5 prosenttia, kun sitävastoin esimerkiksi Saksassa oli korkeakoulujen oppilaiden joukossa oppivuonna 1932:33 työläisiä kaikkiaan vain 3,2 prosenttia ja pientalonpoikia vain 2,4 prosenttia.

Ilahduttavana tosiasiana ja kulttuuritason kasvun merkinä maaseudulla on mainittava kolhoosilaisnaisten aktiivisuuden nousu yhteiskunnallis-organisatorisen työn alalla. Tunnettua esimerkiksi on, että kolhoosilaisnaisia on nykyisin kolhoosien puheenjohtajina noin 6 tuhatta, kolhoosien hallintojen jäseninä yli 60 tuhatta, prikiireina 28 tuhatta, työryhmien

organisaattoreina 100 tuhatta, kolhoosien tavarafarmien hoitajina 9 tuhatta ja traktoristeina 7 tuhatta.

Sanomattakin on selvää, että nämä numerot ovat vaillinaisia. Mutta sekin vähä, mikä näihin numeroihin sisältyy, osoittaa varsin selvästi maaseudun kulttuuritason suurta kohoamista. Tällä seikalla, toverit, on valtava merkitys. Sillä on valtava merkitys sen takia, että naiset muodostavat puolet maamme väestöstä, he muodostavat valtavan suuren työnarmeijan, ja heidän kutsuksenaan on meidän lastemme, tulevan sukupolvemme, siis meidän tulevaisuutemme kasvattaminen. Juuri sen takia emme voi sallia, että tämä työtätekevien valtavan suuri armeija olisi pimeydessä ja tietämättömyydessä! Juuri sen takia meidän on tervehdittävä työtätekevien naisten kasvavaa yhteiskunnallista aktiivisuutta ja heidän nostamistaan johtaville paikoille, mikä on kulttuuritasomme kohoamisen varma tunnusmerkki. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Vihdoin on mainittava vielä yksi seikka, joka on tosin kielteistä laatua. Tarkoitan sitä sietämätöntä ilmiötä, että pedagogiset ja lääketieteelliset tiedekunnat ovat meillä yhä vielä taka-alalla. Se on suuri epäkohta, joka lähentelee valtion etujen loukkausta. Tämä epäkohta on välttämättä poistettava. Ja mitä pikemmin se tulee tehdyksi, sitä parempi.

4. TAVARANVAIHDON KASVU JA LIIKENNE

Täten meillä siis on:

- a) teollisuustuotannon, siihen luettuna joukkokulutustarvikkeiden tuotannon, lisääntyminen;
- b) maataloustuotannon lisääntyminen;

c) tuotteiden ja valmisteiden tarpeen sekä kysynnän kasvu kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Mitä muuta tarvitaan siihen, että nämä ehdot tulisivat liitetyiksi toisiinsa ja koko kuluttajain joukolle turvattaisiin välttämättömien tavaroiden ja tuotteiden saanti?

Jotkut toverit arvelevat, että nämä edellytykset ovat riittävät sitä varten, että maamme taloudellinen elämä pääsisi pulppuamaan täydellä voimalla. Se on suuri erehdys. Voidaan kuvitella, että kaikki nämä ehdot ovat olemassa, mutta jos tavara ei joudu kuluttajalle, niin taloudellinen elämä ei suinkaan pääse pulppuamaan täydellä voimalla, vaan päinvastoin häiriintyy ja joutuu sekasortoon perustuksiaan myöten. On vihdoin ymmärrettävä, että tavaroita tuotetaan loppukädessä kulutusta eikä tuotantoa varten. Meillä on ollut tapauksia, että tavaroita ja tuotteita on ollut runsaasti, mutta ne eivät ole ainoastaan olleet joutumatta kuluttajalle, vaan ovat vuosikausia kierrelleet niin sanotun tavaravälitysverkoston byrokraattisissa sokkeloissa — syrjässä kuluttajasta. On ymmärrettävää, että tällaisten olojen vallitessa teollisuus ja maatalous ovat kadottaneet kaikenlaisen kiihokkeen tuotannon laajentamiseen, tavaravälitysverkosto on täyttynyt tavaroilla, mutta työläiset ja talonpojat ovat jääneet tavaroita ja tuotteita vaille. Seurauksena on ollut maan talouselämän häiriintyminen, vaikka tavaroita ja tuotteita on. Jotta maan taloudellinen elämä voisi päästä pulppuamaan täydellä voimalla ja jotta teollisuudella ja maataloudella olisi kiihoke tuotantonsa jatkuvaan laajentamiseen, tarvitaan vielä yksi ehto,

nimittäin laajaksi kehitetty tavaravaihto kaupungin ja maaseudun välillä, maamme piirien ja alueiden välillä, kansantalouden eri alojen välillä. On välttämätöntä, että maamme peittyisi kauppavarastojen ja myymälöiden tiheällä verkostolla. On välttämätöntä, että näiden varastojen ja myymälöiden uomia pitkin tavarat pysähtymättä kiertäisivät tuotantopaikoista kuluttajalle. On välttämätöntä, että tähän työhön vedetään mukaan sekä valtion kauppaverkosto että osuuskauppaverkosto, sekä paikallinen teollisuus että kolhoosit ja yksilötalonpojat.

Tätä nimitetäänkin meillä kehittyneeksi **neuvostokaupaksi**, kaupankäynniksi ilman kapitalisteja, kaupankäynniksi ilman keinottelijoita.

Kuten näette, neuvostokaupan kehittäminen on se mitä ajankohtaisin tehtävä, jota ratkaisematta ei enää päästä eteenpäin.

Ja kuitenkin, tämän totuuden täydellisestä selvyydestä huolimatta, on puolueen ollut selostuskaudella voitettava neuvostokaupan kehittämisen tieltä monia esteitä, jotka voitaisiin lyhyesti määritellä seuraukseksi siitä, että kommunistien eräällä osalla on järki joutunut pois tolaltaan neuvostokaupan välttämättömyyttä ja merkitystä koskevissa kysymyksissä.

Ennen kaikkea on todettava se, että kommunistien erään osan keskuudessa on yhä vieläkin vallalla ylimielinen, yliolkainen suhtautuminen kauppaan yleensä ja neuvostokauppaan erikoisesti. Nämä luvalla sanoen kommunistit pitävät neuvostokauppaa toisarvoisena, turhana asiana ja kauppa-alan työntekijöitä menneinä miehinä. Nämä henkilöt eivät todennäköisesti ymmärrä, että ylimielisellä suhtautumisellaan neu-

vostokauppaan he eivät ilmaise bolshevistisia katso-
muksia, vaan niiden köyhtyneiden aatelismiesten kat-
somuksia, joilla on suuri kunnian tarve, mutta ei
mitään varustuksia. (Suosionosoituksia.) Nämä
ihmiset eivät ymmärrä, että neuvostokauppa on
meidän asiamme, oma, bolshevistinen asiamme, ja
että kauppa-alan työntekijät, siihen luettuna myöskin
myymälöiden työntekijät, jos he vain työskentelevät
rehellisesti, ovat meidän asiamme, vallankumouksen
asian, bolshevismien asian eteenpäinviejiä. (Suosion-
osoituksia.) Ymmärrettävää on, että puolueen on
täytynyt hieman löylyttää näitä luvallanne sanoen
kommunisteja ja heittää heidän aateliset ennakko-
luulonsa tunkiolle. (Jatkuvia suosionosoit-
uksia.)

On pitänyt voittaa vielä toisenkinlaisia ennakko-
luuloja. Tarkoitan fraasivasemmistolaisista jaarittelua,
jota tavataan toimihenkilöidemme erään osan keskuu-
dessa, sellaista jaarittelua, että neuvostokauppa on
muka sivuutettu vaihe, että meidän on järjestettävä
välitön tuotteiden vaihto, että raha pannaan pian
pois käytöstä, koska se on muka muuttunut pel-
käksi tilityslapuksi, että kauppaa ei tarvitse kehittää,
koska välitön tuotteiden vaihto kolkuttaa ovelle. Täy-
tyy panna merkille, että tätä fraasivasemmistolaisista
pikkuporvarillista jaarittelua, joka hyödyttää kapita-
listisia aineksia, jotka pyrkivät tekemään tyhjäksi
neuvostokaupan kehittämisen, ei harrasteta ainoastaan
„punaisten professorien“ erään osan keskuudessa, vaan
myöskin eräiden kauppa-alan työntekijäin keskuudessa.
On tietenkin naurettavaa ja hupaisaa, että nämä hen-
kilöt, jotka eivät kykene järjestämään sellaista mitä

yksinkertaisinta asiaa kuin neuvostokauppaa, lavertelevat, että he ovat valmiit järjestämään monimutkaisemman ja vaikeamman asian, välittömän tuotteiden vaihdon. Mutta Don Quijoteja nimitetäänkin Don Quijoteiksi siitä syystä, että heiltä puuttuu alkeellisenkin elämän vaisto. Nämä ihmiset, jotka ovat yhtä kaukana marxilaisuudesta kuin taivas maasta, eivät nähtävästi ymmärrä sitä, että raha pysyy meillä vielä kauan käytössä, aina kommunismin ensimmäisen vaiheen, kehityksen sosialistisen vaiheen loppuun saakka. He eivät ymmärrä, että raha on sellainen porvarillisen talouden väline, jonka Neuvostovalta on ottanut käsiinsä ja sopeuttanut sosialismin tarpeisiin kehittääkseen täyteen mittaansa neuvostokaupan ja valmistukseen siten edellytykset välittömälle tuotteiden vaihdolle. He eivät ymmärrä, että tuotteiden vaihto voi tulla vain ihanteellisesti järjestetyn neuvostokaupan tilalle ja sen tuloksena, ja sitä meillä ei ole olemassa eikä pian tulekaan. Ymmärrettävää on, että puolue, pyrkiessään järjestämään laajaa neuvostokauppaa, piti välttämättömänä löylyttää myöskin näitä „vasemmistolaisia“ epäsikiöitä ja heittää heidän pikku-porvarillinen jaarittelunsa tuulten vietäväksi.

Edelleen oli voitettava kauppalaan työntekijäin epäterveet tottumukset mekaaniseen tavaroiden jakeluun, oli lopetettava yliolkainen suhtautuminen tavaraan lajitelmaan ja kuluttajain vaatimuksiin, lopetettava tavaroiden mekaaninen lähettäminen ja henkilökohtaisen vastuun puute kaupankäynnissä. Tässä tarkoituksessa avattiin alueita tai useampia piirejä käsittäviä kauppavarastoja, avattiin kymmeniä tuhansia uusia myymälöitä ja kioskeja.

Edelleen oli lopetettava osuuskauppojen yksinoikeutettu asema markkinoilla, minkä yhteydessä kaikki kansankomissariaatit velvoitettiin järjestämään omien tavaroidensa myynti ja Huoltoasiain Kansankomissariaatti velvoitettiin kehittämään laajaa maataloustuotteiden myyntiä vapaassa kaupassa, mikä kilpailun pohjalla johti toisaalta kaupankäynnin paranemiseen osuuskaupoissa ja toisaalta — hintojen alenemiseen markkinoilla, markkinain tervehtymiseen.

Luotiin laaja ruokalain verkosto, joissa tavaraa myydään alennetuilla hinnoilla („yhteisruokailu“), järjestettiin tehtaiden yhteyteen työläisten varusteluosastot, ja sellaisilta aineksilta, joilla ei ole mitään tekemistä tehtaan kanssa, evättiin tarvikkeiden saanti tehtaan välityksellä, jolloin yksistään Raskaan teollisuuden Kansankomissariaatin alaisissa laitoksissa tämä evääminen koski yli 500 tuhatta henkeä sivullista väkeä.

Järjestettiin yhtenäinen keskitetty lyhytaikaisen luoton pankki — Valtionpankki, jolla on eri paikkakunnilla 2 tuhatta 200 piiriosastoa, jotka kykenevät rahoittamaan kauppatoimintaa.

Näiden toimenpiteiden tulos selostuskaudella on seuraava:

a) myymälä- ja kioskiverkosto on kasvanut 184.662:sta vuonna 1930 277.974:ään vuonna 1933;

b) on perustettu alueita käsittävien kauppavarastojen verkosto — yhteensä 1.011 varastoa ja 864 useampia piirejä käsittävää kauppavarastoa;

c) on perustettu työläisten varusteluosastojen verkosto, joka käsittää 1.600 yksikköä;

d) vapaan kaupan pohjalla toimivien leipämyymälöiden verkosto on laajentunut käsittäen nykyään 330 kaupunkia;

e) yhteisruokalain verkosto on kasvanut palvelen nykyisin 19 miljoonaa 800 tuhatta kuluttajaa;

f) valtionkaupan ja osuuskauppojen tavaravaihto, yhteisruokalat niihin luettuina, on lisääntynyt 18 miljardista 900 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 49 miljardiin ruplaan vuonna 1933.

Olisi virheellistä luulla, että yksistään tämä neuvostokaupan kehitys riittää taloutemme vaatimusten tyydyttämiseen. Päinvastoin, nyt enemmän kuin milloinkaan ennen käy selväksi, että tavaravaihdon nykyinen tila ei voi tarpeitamme tyydyttää. Sen vuoksi on kehitettävä edelleen neuvostokauppaa, saatava tähän työhön mukaan paikallinen teollisuus, kehitettävä kolhoosien ja talonpoikien kaupankäyntiä sekä saavutettava uusia ratkaisevia menestyksiä neuvostokaupan kohottamisen alalla.

On kuitenkin sanottava, että työ ei voi rajoittua pelkästään neuvostokaupan kehittämiseen. Jos taloutemme kehitys riippuu tavaravaihdon kehityksestä, neuvostokaupan kehityksestä, niin neuvostokaupan kehitys puolestaan riippuu liikenteemme kehityksestä, sekä rautatie- ja vesiliikenteen että autoliikenteen kehityksestä. Voi käydä niin, että tavaroita on, että on olemassa täysi mahdollisuus tavaravaihdon kehittämiseen, mutta liikenne ei ehdi tavaravaihdon kehityksen mukana ja kieltäytyy kuljettamasta tavaroita. Kuten tunnettua, tällaista meillä tapahtuukin tämän tästä. Siksipä liikenne on nykyään se kaita kohta, johon kokö taloutemme ja ennen kaikkea tavaravaihdon

vaihtomme voi kompastua ja nähtävästi jo kompasteleekin.

Tosin on rautatieliikenne lisännyt tavarankuljetuksensa määrää 133,9 miljardista tonnikilometristä vuonna 1930 172 miljardiin tonnikilometriin vuonna 1933. Mutta se on vähän, liian vähän meille, meidän taloudellemme.

Vesiliikenne on lisännyt tavarankuljetuksensa määrää 45,6 miljardista tonnikilometristä vuonna 1930 59,9 miljardiin tonnikilometriin vuonna 1933. Mutta se on vähän, liian vähän meidän taloudellemme.

En edes puhukaan autoliikenteestä, jossa autojen lukumäärä (kuorma- ja henkilöautojen) kohosi 8.800:sta vuonna 1913 117.800 autoon vuoden 1933 lopulla. Se on niin vähän kansantaloudellemme, että siitä on häpeä puhuakin.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteivätkö nämä kaikki liikennemuodot voisi työskennellä paljoka paremmin, elleivät liikenne-elimet potisi tunnettua tautia, jota nimitetään byrokraattis-kansliamaiseksi johtamismetodiksi. Siitä syystä on sen lisäksi, että liikenteelle annetaan apua ihmisten ja varojen muodossa, juuritava liikenne-elimistä pois byrokraattis-kansliamainen suhtautuminen asioihin ja saatava ne operatiivisemmiksi.

Toverit! Olemme päässeet siihen, että teollisuuden peruskysymykset on ratkaistu oikein ja teollisuutemme seisoo nyt lujasti jaloillaan. Olemme päässeet siihen, että myöskin maatalouden peruskysymykset on ratkaistu oikein ja että maataloutemme — sen me voimme sanoa suoraan — seisoo myöskin nyt lujasti jaloillaan. Mutta me voimme menettää nämä saavutukset, jos

tavaravaihtomme alkaa ontua, jos liikenne muuttuu punnukseksi jalkoihimme. Tavaravaihdon kehittäminen ja liikenteen jyrkkä parantaminen on sen vuoksi päiväjärjestyksessä oleva ja mitä ajankohtaisin tehtävä, jota ratkaisematta me emme voi päästä eteenpäin.

III

PUOLUE

Siirryn kysymykseen puolueesta.

Tämä puoluekokous kulkee leninismin täydellisen voiton lipun alla, leniniläisvastaisten ryhmittymien jätteiden hävittämisen lipun alla.

On murskattu ja hajoitettu trotskilaisten leniniläisvastainen ryhmä. Sen järjestäjät maleksivat nyt ulkomailla porvarillisten puolueiden takapihoilla.

On murskattu ja hajoitettu leniniläisvastainen oikeistouklonistien ryhmä. Sen järjestäjät ovat jo aikoja sitten luopuneet mielipiteistään ja yrittävät nyt kaikin tavoin sovittaa syntejään puolueen edessä.

On murskattu ja hajoitettu natsionalistiuklonistien ryhmittymät. Niiden järjestäjät ovat joko lopullisesti sulautuneet yhteen interventioistiemigranttien kanssa tai tehneet katumuksen.

Näiden vallankumousvastaisten ryhmien kannattajien enemmistön on ollut pakko myöntää puolueen linja oikeaksi, ja tuo enemmistö on antautunut puolueen edessä.

Kun XV edustajakokouksessa⁷⁸ täytyi vielä todistella, että puolueen linja on oikea, ja taistella tunnettuja leniniläisvastaisia ryhmittymiä vastaan ja

XVI edustajakokouksessa piti antaa viimeisiä iskuja näiden ryhmittymien viimeisille kannattajille, niin tässä puoluekokouksessa ei tarvitse mitään todistella eikä kai ketään iskeäkään. Kaikki näkevät, että puolueen linja on voittanut. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

On voittanut maamme teollistamisen politiikka. Sen tulokset ovat nyt kaikille silmännähtävät. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

On voittanut kulakiston likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin politiikka. Senkin tulokset ovat kaikille silmännähtävät. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

Maamme kokemusten pohjalla on todistettu, että sosialismin voitto yhdessä erillisessä maassa on täysin mahdollinen. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

On ilmeistä, että kaikki nämä saavutukset ja ennen kaikkea viisivuotissuunnitelman voitto ovat lopullisesti masentaneet ja lyöneet murskaksi kaikki leniniläisvastaiset ryhmittymät.

On myönnettävä, että puolue on nyt eheämpi ja yhtenäisempi kuin koskaan aikaisemmin. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

1. AATTEELLIS-POLIITTISEN JOHTAMISEN KYSYMYKSIÄ

Mutta merkitseekö tämä, että taistelu on päättynyt ja että sosialismin jatkuva hyökkäys tulee tarpeettomaksi?

Ei, se ei merkitse sitä.

Merkitseekö se, että meillä on puolueessa kaikki parhain päin, että minkäänlaisia poikkeamia ei siinä enää tule olemaan ja että nyt voidaan siis jo levätä laakeriseppelillä?

Ei, se ei merkitse sitä.

Puolueen viholliset, kaikenkarvaiset opportunistit, kaikenlaiset natsionalistiuklonistit on lyöty hajalle. Mutta niiden ideologian jätteet elävät vielä puolueen eräiden jäsenten mielissä ja antavat usein tietää olemassaolostaan. Puoluetta ei saa pitää jonain ympäröivistä ihmisistä irrallaan olevana. Se elää ja toimii ympäristönsä keskuudessa. Ei ole ihme, että puolueeseen tunkeutuu usein ulkopuolelta epäterveitä mielialoja. Ja maaperää tällaisille mielialoille epäilemättä maassamme on, vaikkapa vain siitä syystä, että meillä yhä vieläkin on niin kaupungissa kuin maaseudullakin eräitä väestön välikerroksia, jotka pitävät yllä tällaisia mielialoja.

Puolueemme XVII konferenssi⁷⁹ sanoi, että tärkeimpiin poliittisiin tehtäviin toista viisivuotissuunnitelmaa toteutettaessa kuuluu „kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa“. Se on aivan oikea ajatus. Mutta voidaanko sanoa, että me olemme jo voittaneet kaikki kapitalismin jätteet taloudessa? Ei, sitä ei voida sanoa. Sitä vähemmän voidaan sanoa, että olemme voittaneet kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa. Sitä ei voida sanoa paitsi siitä syystä, että ihmisten tietoisuus jää kehityksessään jälkeen heidän taloudellisesta asemastaan, myöskään siitä syystä, että yhä vieläkin on olemassa kapitalistinen ympäristö, joka yrittää elvyttää ja pitää yllä kapitalismin jätteitä taloudessa ja ihmisten

tietoisuudessa Neuvostoliitossa ja jota vastaan meidän, bolshevikkien, on koko ajan pidettävä ruuti kuivana.

Ymmärrettävää on, että nämä jätteet eivät voi olla olematta otollisena maaperänä hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian elpymiselle puolueemme yksityisten jäsenten mielessä. Lisätäkää tähän puolueemme jäsenten enemmistön ei varsin korkea teoreettinen taso, puolue-elinten heikko ideologinen työ, puolueemme toimihenkilöiden suuri, puhtaasti käytännöllisen työn taakka, joka ei anna heille tilaisuutta täydentää teoreettista tietovarastoaan,— niin te ymmärrätte, mistä johtuu se sekavuus puolueemme joidenkin jäsenten mielissä monissa leninismien kysymyksissä, joka usein tunkeutuu painettuun sanaamme ja joka helpottaa hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteiden elpymistä.

Juuri tästä syystä ei voida sanoa, että taistelu on päättynyt ja että sosialismin hyökkäyspolitiikkaa ei enää tarvita.

Voitaisiin mainita useita leninismien kysymyksiä ja osoittaa niiden perusteella, kuinka sitkeähenkisiä vielä ovat hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteet eräiden puolueemme jäsenten keskuudessa.

Ottakaamme esimerkiksi kysymys luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. XVII puoluekonferenssi sanoi, että me olemme menossa luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan luomiseen. Ymmärrettävää on, että luokaton yhteiskunta ei voi tulla, niin sanoakseni, itsestään. Se täytyy valloittaa ja rakentaa kaikkien työtätekevien ponnistuksilla — lujittamalla proletariaatin diktatuurin elimiä, kehittämällä

luokkataistelua, hävittämällä luokat, hävittämällä kapitalististen luokkien jätteet, taisteluissa sekä sisäisiä että ulkoisia vihollisia vastaan.

Asia lienee selvä.

Ja kuitenkin, kenellepä ei olisi tunnettua, että tämän leninisin selvän ja alkeellisen teesin julistaminen on synnyttänyt melko suurta sekavuutta mielissä ja epäterveitä mielialoja puolueemme jäsenten erään osan keskuudessa? Teesin meidän etenemistämme luokatonta yhteiskuntaa kohti, joka teesi oli esitetty tunnuksena, he ymmärsivät luonnonvoimaiseksi prosessiksi. Ja he laskivat näin: kun kerran on luokaton yhteiskunta, niin siis voidaan heikentää luokkataistelua, voidaan heikentää proletariaatin diktatuuria ja yleensä tehdä loppu valtiosta, jonka kumminkin täytyy lähitulevaisuudessa kuolla pois. Ja he joutuivat vasikkamaisen hurmion valtaan odottaessaan, että kohta ei tule olemaan mitään luokkia,—eikä tule siis olemaan luokkataisteluakaan, ei siis tule olemaan huolta eikä levottomuutta, voidaan siis panna aseet sivuun ja lähteä levolle—vetelemään unia luokattoman yhteiskunnan tuleamista odotellessa. (Yleistä naurua koko salissa.)

On aivan ilmeistä, että tämä sekavuus mielissä ja nämä mielialat muistuttavat yhtä selvästi kuin kaksi vesipisaraa muistuttaa toisiaan niitä oikeistouklonistien tunnettuja käsityksiä, joiden mukaan vanhan täytyy itsestään kasvaa uuteen ja eräänä kauniina päivänä olemme huomaamattamme saapuneet sosialistiseen yhteiskuntaan.

Kuten näette, hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteet ovat täysin kykeneviä

elpymään eivätkä ne ole vielä läheskään menettäneet sitkeähenkisyyttään.

Ymmärrettävää on, että jos tämä sekavuus käsi-tyksissä ja nämä epäbolshevistiset mielialat valtaisivat puolueemme enemmistön, niin puolue tulisi demobilisoiduksi ja aseistariisutuksi.

Ottakaamme edelleen tarkasteltavaksemme kysymys maatalousarttelista ja maatalouskommuunista. Nyt kaikki myöntävät, että artteli on nykyisissä oloissa kolhoosiliikkeen ainoa oikea muoto. Ja se on täysin ymmärrettävää: a) artteli yhdistää oikealla tavalla kolhoosilaisten henkilökohtaiset elinedut heidän yhteiskunnallisiin etuihinsa; b) artteli sopeuttaa onnistuneesti yksilölliset elinedut yhteiskunnallisiin etuihin helpottaen siten eilispäivän yksilötilonpoikien kasvatamista kollektivismin hengessä.

Eroitukseksi arttelista, jossa on yhteiskunnallistettu ainoastaan tuotantovälineet, on kommuuneissa viime aikoihin asti yhteiskunnallistettu paitsi tuotantovälineitä myöskin jokaisen kommuunin jäsenen henkilökohtaiset elinehdot, s.o. kommuunin jäsenillä eroitukseksi arttelin jäsenistä ei ole ollut henkilökohtaisessa hallinnassaan siipikarjaa, pikkukarjaa, lehmää, viljaa, maapalstaa asuinrakennuksen ympärillä. Se merkitsee, että kommuuneissa jäsenten henkilökohtaisia elinetoja ei ole otettu huomioon ja yhdistetty yhteiskunnallisiin etuihin, vaan ne ovat pikemminkin tulleet näiden tukahduttamiksi pikkuporvarillisen tasanjaon nimessä. Ymmärrettävää on, että tämä seikka on kommuunien kaikkein heikoin puoli. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että kommuunit eivät ole suuresti levinneet ja että niitä tavataan vain yksikköinä tai kymmeninä.

Samasta syystä, säilyttääkseen olemassaolonsa ja välttyäkseen luhistumiselta, on kommuunien ollut pakko luopua henkilökohtaisten elinehtojen yhteiskunnallistamisesta, ne ovat alkaneet työskennellä ottaen käytäntöön työpäivänormit, ovat alkaneet jakaa viljaa jäsenilleen, sallivat siipikarjan, pikkukarjan, lehmän y.m. henkilökohtaisen omistuksen. Mutta siitä seuraa, että kommuunit ovat tosiasiallisesti siirtyneet arttelien asemaan. Eikä siinä ole mitään pahaa, sillä sitä vaativat joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen terveen kehityksen edut.

Tämä ei tietenkään merkitse, että kommuuni on yleensä tarpeeton, että se ei ole enää kolhoosiliikkeen korkein muoto. Ei, kommuuni on tarpeen ja se on tietysti kolhoosiliikkeen korkein muoto, mutta ei nykyinen kommuuni, joka on syntynyt kehittymättömän tekniikan ja tuotteiden riittämättömyyden pohjalla ja joka itse siirtyy arttelin asemaan, vaan tuleva kommuuni, joka syntyy kehittyneemmän tekniikan ja tuotteiden runsauden pohjalla. Nykyinen maatalouskommuuni on syntynyt heikosti kehittyneen tekniikan ja tuotteiden riittämättömyyden pohjalla. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että se on harjoittanut tasanjakoa ja vähän välittänyt jäsentensä henkilökohtaisista elineduista, minkä vuoksi sen on nyt pakko siirtyä arttelin asemaan, jossa järkevällä tavalla yhdistyvät kolhoosilaisten henkilökohtaiset ja yhteiskunnalliset edut. Tuleva kommuuni nousee kehittyneestä ja vauraasta arttelista. Tuleva maatalouskommuuni syntyy silloin, kun arttelin pelloilla ja farmeissa on runsaasti viljaa, karjaa, siipikarjaa, vihanneksia ja kaikkia muita tuotteita, kun

arttelien yhteydessä on mekanisoituja pesulaitoksia, uudenaikaisia keittiöitä ja ruokaloita, leipätehtaita j.n.e., kun kolhoosilainen näkee, että hänen on edullisempaa saada lihaa ja maitoa farmilta kuin pitää omaa lehmää ja pikkukarjaa, kun kolhoosilaisnainen näkee, että hänen on edullisempaa syödä ruokalassa, ottaa leipä leipätehtaalta ja saada pesty pyykki yhteisestä pesulaitoksesta kuin itse askarrella näissä töissä. Tuleva kommuuni syntyy kehittyneemmän tekniikan ja kehittyneemmän arttelin pohjalla, tuotteiden runsauden pohjalla. Milloin se tulee? Ei tietenkään pian. Mutta se tulee. Olisi rikollista keinoitekoisesti jouduttaa arttelin muuttumisprosessia tulevaksi kommuuniksi. Se sekottaisi kaikki kortit ja helpottaisi vihollistemme asiaa. Prosessin, jossa artteli muuttuu tulevaksi kommuuniksi, täytyy tapahtua vähitellen, sitä mukaa kuin kaikki kolhoosilaistalonpojat vakuuttuvat tällaisen muuttumisen välttämättömyydestä.

Sellainen on kysymys arttelista ja kommuunista.

Asian luulisi olevan selvän ja melkein alkeellisen.

Ja kuitenkin puolueen jäsenten erään osan keskuudessa on melkoista sekavuutta tässä kysymyksessä. He ovat sitä mieltä, että puolue, julistaessaan arttelin kolhoosiliikkeen perusmuodoksi, on loitonnut sosialismista, perääntynyt takaisin kommuunista, kolhoosiliikkeen korkeimmasta muodosta — alempaan. Herää kysymys: mistä syystä? Kuulemma siitä syystä, että arttelissa ei ole yhdenvertaisuutta, koska siellä säilyy eroavaisuus arttelin jäsenten tarpeissa ja henkilökohtaisessa elämässä, kun taas kommuunissa on yhdenvertaisuus, sillä siellä on tasattu sen jäsenten

sekä tarpeet että henkilökohtaiset elinehdot. Mutta ensinnäkään meillä ei ole enää sellaisia kommuuneja, joissa vallitsisi taseus, tasanjako tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen alalla. Käytäntö on osoittanut, että kommuunit olisivat varmasti joutuneet turmioon, jos ne eivät olisi luopuneet tasanjaosta ja siirtyneet tosiasiallisesti arttelin asemaan. Ei ole siis mitään syytä vedota siihen, mitä ei ole enää olemassakaan. Toiseksi, jokaiselle leniniläiselle on tunnettua, jos hän on oikea leniniläinen, että taseus tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen alalla on taantumuksellista, pikkuporvarillista tolkuttomuutta, joka sopii jonkin muinaisen askeettien lahkoon arvolle, mutta ei marxilaisesti järjestetyn sosialistisen yhteiskunnan arvolle, sillä ei voida vaatia, että kaikilla ihmisillä olisi yhtäläiset tarpeet ja yhtäläinen maku, että kaikki ihmiset henkilökohtaisessa elämässään eläisivät saman mallin mukaan. Ja lopuksi: eikö työläisten keskuudessa säily eroavaisuus sekä tarpeissa että heidän henkilökohtaisessa elämässäänkin? Merkitseekö tämä, että työläiset ovat kauempana sosialismista kuin maatalouskommuunien jäsenet?

Nuo henkilöt nähtävästi luulevat, että sosialismi vaatii tasanjakoa, yhteiskunnan jäsenten tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen tasaamista. On sanomatakin selvää, että tuolla olettamuksella ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden, leninismien kanssa. Marxilaisuus ei käsitä yhdenvertaisuudella tasoitusta henkilökohtaisten tarpeiden ja elinehtojen alalla, vaan luokkien hävittämistä, s.o.: a) kaikkien työtätekevien yhtäläistä vapauttamista riistosta sen jälkeen, kun kapitalistit on kukistettu ja pakkoluovutettu,

b) tuotantovälineiden yksityisomistuksen yhtäläistä poistamista kaikilta sen jälkeen, kun ne on luovutettu koko yhteiskunnan omaisuudeksi, c) yhtäläistä velvollisuutta kaikille tehdä työtä kykyjensä mukaan ja yhtäläistä oikeutta kaikille työtätekeville saada siitä työnsä mukaan (sosialistinen yhteiskunta), d) yhtäläistä velvollisuutta kaikille tehdä työtä kykyjensä mukaan ja yhtäläistä oikeutta kaikille työtätekeville saada siitä tarpeidensa mukaan (kommunistinen yhteiskunta). Tällöin marxilaisuus pitää lähtökohtanaan sitä, että ihmisten maku ja tarpeet eivät ole eivätkä voi olla yhtäläiset laadultaan eikä määrältään, ei sosialismin kaudella eikä kommunismin kaudella.

Sellainen on marxilainen käsitys yhdenvertaisuudesta.

Mitään muuta yhdenvertaisuutta marxilaisuus ei ole tunnustanut eikä tunnusta.

Jos tästä tehdään sellainen johtopäätös, että sosialismi vaatii tasanjakoa, yhteiskunnan jäsenten tarpeiden tasaamista, heidän makunsa ja henkilökohtaisten elinehtojensa tasaamista, että marxilaisten suunnitelman mukaan on kaikkien käytävä yhtäläisissä puvuissa ja syötävä yhtäläisiä ruokia ja yhtä suurina annoksina, niin se on typeryyttä ja marxilaisuuden parjaamista.

On jo aika käsittää, että marxilaisuus on tasanjaon vihollinen. Jo „Kommunistisen puolueen manifestissa“ Marx ja Engels ruoskivat alkeellista utopistista sosialismia nimittäen sitä taantumukselliseksi, koska se saarnasi „yleistä asketismia ja karkeaa tasaamista“⁸⁰. Engels omisti „Anti-Dühringissään“ kokonaisen luvun „radikaalisen tasaamissosialismin“

ruoskivalle arvostelulle, minkä „socialismin“ Dühring oli esittänyt vastapainoksi marxilaiselle socialismille.

„Proletaarisen yhdenvertaisuusvaatimuksen todellinen sisältö“, sanoi Engels, „on luokkien hävittämisen vaatimus. Jokainen yhdenvertaisuusvaatimus, joka menee tämän yli, johtaa kiertämättä mielettömyyteen“⁸¹.

Samaa sanoo Lenin:

„Engels oli tuhat kertaa oikeassa, kun hän kirjoitti: jos yhdenvertaisuudella käsitetään muuta kuin luokkien hävittämistä, niin se on mitä typerin ja mielettömin ennakkoluulo. Porvarilliset profesorit ovat tahtoneet yhdenvertaisuuskäsitteen johdosta saada todistetuiksi meidät syypäiksi siihen, että me muka tahdomme tehdä kaikki ihmiset yhtäläisiksi. Tästä mielettömyydestä, jonka he ovat itse keksineet, he ovat yrittäneet syyttää socialisteja. Mutta tietämättömyydessään he eivät ole tienneet, että socialistit — ja nimenomaan nykyisen tieteellisen socialismin perustajat Marx ja Engels — ovat sanoneet: yhdenvertaisuus on tyhjä fraasi, jos yhdenvertaisuudella ei ymmärretä luokkien hävittämistä. Luokat me tahdomme hävittää, siinä suhteessa me olemme yhdenvertaisuuden kannalla. Mutta jos väitämme voivamme tehdä kaikki ihmiset yhtäläisiksi keskenään, niin se on tyhjänpäiväinen fraasi ja intelligentin typerä keksintö“ (Leninin puhe „Kuinka kansaa petetään vapauden ja yhdenvertaisuuden tunnuksilla“, XXIV osa, s. 293—294⁸²).

Asia lienee selvä.

Porvarilliset kirjailijat kuvaavat mielellään marxilaisen socialismin vanhaksi tsaarinvallan aikaiseksi kasarmiksi, jossa kaikki on alistettu tasaamis-„periaatteelle“. Mutta marxilaiset eivät voi olla vastuussa porvarillisten kirjailijain tietämättömyydestä ja tylsyydestä.

On aivan ilmeistä, että tämä sekavuus joidenkin puolueen jäsenten käsityksissä marxilaiseen socialismiin nähden ja innostuminen maatalouskommuunien tasan-

jakotendensseihin muistuttaa kuin kaksi vesipisaraa toisiaan meidän fraasivasemmistolaisten tomppelimme pikkuporvarillisia käsityksiä, joilla maatalouskommunien ihannoiminen meni yhteen aikaan niin pitkälle, että he koettivat perustaa kommuuneja vieläpä tehtaisiinkin, missä ammattitaitoisten ja ammattitaidottomien työläisten, joista kukin työskenteli ammattialallaan, olisi pitänyt panna työpalkkansa yhteen ja jakaa se sitten tasan. Tunnettua on, millaista vahinkoa nämä „vasemmistolaisten“ tomppelien poikamaiset tasanjakoharjoittelut aiheuttivat teollisuudellemme.

Kuten näette, hajallelyötyjen puoluevastaisten ryhmien ideologian jätteet ovat aika sitkeähenkisiä.

Ymmärrettävää on, että jos nämä fraasivasemmistolaiset käsitykset olisivat päässeet voitolle puolueessa, niin puolue olisi lakannut olemasta marxilainen, ja kolhoosiliike olisi saatettu täydelleen epäjärjestykseen.

Tai tarkastelkaamme esimerkiksi tunnusta: „**kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi**“. Tämä tunnus ei koske ainoastaan kolhoosilaistalonpoikia. Se koskee vielä enemmän työläisiä, sillä me tahdomme tehdä kaikki työläiset vauraksi,—sellaisiksi ihmisiksi, jotka elävät vaurasta ja täysin kulttuurista elämää.

Luulisi asian olevan selvän. Olisi ollut tarpeetonta kukistaa kapitalismia lokakuussa 1917 ja rakentaa sosialismia monien vuosien aikana, jos emme pääse siihen, että ihmiset eläisivät meillä yltäkylläisyydessä. Sosialismi ei merkitse kurjuutta ja puutetta, vaan kurjuuden ja puutteen lopettamista, vauraan ja kulttuurisen elämän järjestämistä yhteiskunnan kaikille jäsenille.

Mutta kuitenkin tämä selvä ja olemukseltaan alkeellinen tunnus on herättänyt puolueen jäsenten erään osan keskuudessa paljon neuvottomuutta, sekavuutta ja epäselvyyttä. Eikö tämä tunnus, sanovat he, ole palaamista vanhaan puolueen hylkäämään tunnukseen: „rikastukaa“? Jos kaikki tulevat vauraksi, jatkavat he, ja maalaisköyhälistö lakkaa olemasta, niin kehenkä me, bolshevikit, tulemme nojautumaan työssämme, miten me tulemme työskentelemään ilman köyhälistöä?

Tämä saattaa olla naurettavaakin, mutta tuollaisten naiivien ja leniniläisvastaisten käsitysten ilmeneminen puolueen jäsenten erään osan keskuudessa on ilmeinen tosiasia, jota ei voida olla huomioimatta.

Nuo ihmiset eivät ilmeisesti ymmärrä, että „rikastukaa“-tunnuksen ja tunnuksen „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ välillä on kokonainen kuilu. Ensinnäkin, rikastua voivat vain **erinäiset** henkilöt tai ryhmät, kun taas vauraan elämän tunnus ei koske erinäisiä henkilöitä tai ryhmiä, vaan **kaikkia** kolhoositalonpoikia. Toiseksi, **erinäiset** henkilöt tai ryhmät rikastuvat alistaakseen muut ihmiset alaisikseen ja **riistääkseen** heitä, kun taas tunnus **kaikkien** kolhoosilaisten vauraasta elämästä tuotantovälineiden ollessa yhteiskunnallistettuja kolhooseissa, **tekee mahdottomaksi** ihmisten harjoittaman toisten ihmisten riiston. Kolmanneksi, „rikastukaa“-tunnus esitettiin uuden talouspolitiikan alkuvaiheessa, jolloin kapitalismi osaksi palautui, jolloin kulakit olivat voimissaan, jolloin maassamme oli vallitsevana yksilöllinen talonpoikais-talous ja kolhoositalous oli itumuodossaan, kun taas tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“

esitettiin uuden talouspolitiikan viimeisessä vaiheessa, jolloin kapitalistiset ainekset teollisuudessa oli hävitetty, kulakit maaseudulla nujerrettu, yksilöllinen talonpoikaistalous työnnetty taka-alalle ja kolhoosit olivat muuttuneet maatalouden hallitsevaksi muodoksi. En edes puhukaan siitä, että tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ ei ole esitetty eristettynä, vaan erottamattomassa yhteydessä tunnukseen: „kolhoosit on tehtävä bolshevistisiksi“.

Eikö ole selvää, että „rikastukaa“-tunnus merkitsi itse asiassa kehoitusta kapitalismin palauttamiseen, kun taas tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ merkitsee kehoitusta lyömään loppuun saakka kapitalismin viimeiset jätteet lujittamalla kolhoosien taloudellista voimaa ja muuttamalla kaikki kolhoosilaiset vauraksi työntekijöiksi? (Väliliuutoja: „Oikein!“.)

Eikö ole selvää, että näillä tunnuksilla ei ole eikä voi olla mitään yhteistä keskenään? (Väliliuutoja: „Oikein!“.)

Mitä tulee siihen, että ilman maalaisköyhälistön olemassaoloa ei muka ole ajateltavissa bolshevistinen työ eikä sosialismi, niin se on sellaista typeryyttä, että siitä on epämukava puhuakin. Leniniläiset nojautuvat maalaisköyhälistöön silloin, kun on kapitalistisia aineksia ja kun on köyhälistö, jota kapitalistit riistävät. Mutta kun kapitalistiset ainekset on tuhottu ja köyhälistö vapautettu riistosta, ei leniniläisten tehtävä ole siinä, että vakiinnutetaan ja säilytetään köyhyys ja köyhälistö, joiden olemassaolon edellytykset on jo hävitetty, vaan siinä, että köyhyys hävitetään ja köyhälistö kohotetaan vauraaseen elämään. Olisi

tyhmää ajatella, että sosialismi voidaan rakentaa kurjuuden ja puutteen perustalle, perustalle, jossa ihmisten henkilökohtaiset tarpeet supistetaan ja heidän elintasonsa alennetaan köyhälistön elintason mukaiseksi, köyhälistön, joka ei itsekään tahdo enää jäädä köyhälistöksi, vaan pyrkii ylöspäin vauraaseen elämään. Kenelle on tarpeen tällainen luvalla sanoen sosialismi? Se ei olisi sosialismia, vaan sosialismin irvikuva. Sosialismi voidaan rakentaa vain yhteiskunnan tuotantovoimien voimakkaan kasvun perustalle, tuotteiden ja tavarain runsauden perustalle, työtätekevien vauraan elämän perustalle, kulttuuritason voimakkaan kohoamisen perustalle. Sillä sosialismi, marxilainen sosialismi, ei merkitse henkilökohtaisten tarpeiden supistamista, vaan niiden kaikinpuolista laajentamista ja täyttä kehittymistä, se ei merkitse näiden tarpeiden tyydyttämisen rajoittamista tai niistä kieltäytymistä, vaan korkealla kulttuuritasolla olevien työtätekevien ihmisten kaikkien tarpeiden kaikinpuolista ja täydellistä tyydyttämistä.

Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tämä sekavuus eräiden puolueen jäsenten katsomuksissa köyhälistöön ja vauraaseen elämään nähden olisi fraasivasemmistolaisien tomppeliemme katsantokantojen heijastusta, niiden tomppelien, jotka ihannoivat maalaisköyhälistöä bolshevismin ikuisena tukena kaikissa ja kaikenlaisissa oloissa ja pitävät kolhooseja ankaran luokkataistelun tantereena.

Kuten näette, eivät hajallelyötyjen puoluevastaisien ryhmien ideologian jätteet ole tässäkään kysymyksessä yhä vielääkään menettäneet sitkeähenkisyytään.

On ymmärrettävää, että jos mainitunlaiset tempelimaiset käsitykset olisivat päässeet voitolle puolueessamme, niin kolhooseilla ei olisi ollut niitä menestyksiä, joita ne ovat saavuttaneet kahden viime vuoden aikana, vaan ne olisivat luhistuneet mitä lyhimässä ajassa.

Tai ottakaamme esimerkiksi **kansallisuuskysymys**. Tässäkin, kansallisuuskysymyksen alalla, samoin kuin muidenkin kysymysten alalla puolueen eräällä osalla on sekavuutta käsityksissä, mikä luo määrätyn vaaran. Puhuin kapitalismin jätteen sitkeähenkisyydestä. On huomautettava, että kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa ovat paljoo sitkeähenkisemmät kansallisuuskysymyksen alalla kuin millään muulla alalla. Ne ovat sitkeähenkisemmät, sillä niillä on hyvä mahdollisuus verhoutua kansallisuuspukuun. Monet luulevat, että Skrypnikin syntiinlankeemus on yksityistapaus, poikkeus säännöstä. Se ei ole totta. Skrypnikin ja hänen ryhmänsä syntiinlankeemus Ukrainassa ei ole poikkeustapaus. Samanlaisia hairahduksia on havaittavissa joillakin tovereilla muissakin kansallisissa tasavalloissa.

Mitä merkitsee poikkeama natsionalismiin — saman tekevää, onko kysymys poikkeamasta suurvenäläiseen natsionalismiin vaiko poikkeamasta paikalliseen natsionalismiin? Poikkeama natsionalismiin on työväenluokan internationalistisen politiikan mukaannuttamista porvariston natsionalistiseen politiikkaan. Poikkeama natsionalismiin heijastaa „oman“, „kansallisen“ porvariston yrityksiä kaivaa pois maaperää Neuvostojärjestelmän alta ja palauttaa kapitalismi. Kuten näette, molemmilla syrjäpoikkeamilla on yhteinen lähde. Se

on leniniläisestä internationalismista loittoneminen. Jos tahdotte suunnata tulen molempia poikkeamia vastaan, on ennen kaikkea tulitettava tätä lähdeä, on tulitettava niitä, jotka loittonevat internationalismista — samantekevää, onko kysymys poikkeamasta paikalliseen natsionalismiin vai poikkeamasta suurvenäläiseen natsionalismiin. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Kiistellään siitä, mikä poikkeama on päävaara, poikkeama suurvenäläiseen natsionalismiin vai poikkeama paikalliseen natsionalismiin? Nykyisissä oloissa tämä on muodollinen ja sen takia turha kiista. Olisi tyhmää antaa kaikkia aikoja ja kaikkia olosuhteita varten valmis resepti päävaarasta ja ei-päävaarasta. Sellaisia reseptejä ei yleensä ole olemassa. Päävaara on se poikkeama, jota vastaan on lakattu taistelemasta ja jonka näin ollen on annettu paisua valtiolliseksi vaaraksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Ukrainassa vielä aivan äskettäin ei poikkeama ukrainalaiseen natsionalismiin ollut päävaara, mutta kun lakattiin taistelemasta sitä vastaan ja annettiin sen paisua niin pitkälle, että se otti yhteyden interventionisteihin, tuli tästä poikkeamasta päävaara. Kysymystä päävaarasta kansallisuuskysymyksen alalla ei ratkaista joutavilla, muodollisilla kiistoilla, vaan kullakin hetkellä vallitsevan asiaintilan marxilaisella analyysillä ja niiden virheiden tutkimisella, joita tällä alalla on tehty.

Samaa on sanottava oikeisto- ja „vasemmisto“-poikkeamasta yleisen politiikan alalla. Tässä, samoin kuin muillakin aloilla, on paljon sekavuutta puolueemme yksityisten jäsenten käsityksissä. Joskus, kun taistel-

laan oikeistopoikkeamaa vastaan, jätetään „vasemmisto“-poikkeama rauhaan ja heikennetään taistelua sitä vastaan olettaen, että se on vaaraton tai vähän vaarallinen. Tämä on suuri ja vaarallinen virhe. Se on myönnytys „vasemmisto“-poikkeamalle, mikä on sopimatonta puolueen jäsenelle. Se on sitäkin sopimattomampaa, kun „vasemmistolaiset“ ovat viime aikoina lopullisesti luisuneet oikeistolaisten kannalle eivätkä oikeastaan enää lainkaan eroa heistä.

Me olemme aina väittäneet, että „vasemmistolaiset“ ovat niitä samoja oikeistolaisia, jotka verhoavat oikeistolaisuuttaan vasemmistolaisilla fraaseilla. Nyt „vasemmistolaiset“ itse vahvistavat oikeaksi tämän meidän väitteemme. Katsokaa trotskilaisen „Bulletiinin“ viimevuotisia numeroita. Mitä vaativat ja mitä kirjoittavat niissä herrat trotskilaiset, missä ilmenee heidän „vasemmistolainen“ ohjelmansa? He vaativat: neuvostotilojen hajoittamista, koska ne eivät muka kannata, kolhoosien suurimman osan hajoittamista, koska ne ovat muka keinotekoisia, kulakiston likvidoispolitiikasta luopumista, toimilupapolitiikkaan paluusta ja toimilupien antamista moniin teollisuuslaitoksiimme, koska ne muka eivät ole kannattavia.

Siinä on kurjien pelkurien ja antautujain ohjelma, kapitalismin Neuvostoliittoon palauttamisen vastavallankumouksellinen ohjelma!

Miten se eroaa äärimmäisten oikeistolaisten ohjelmasta? On selvää, ettei mitenkään. „Vasemmistolaiset“ ovat siis avoimesti yhtyneet oikeistolaisten vastavallankumoukselliseen ohjelmaan muodostaakseen heidän kanssaan blokin ja käydäkseen yhteistä taistelua puoluetta vastaan.

Miten voidaan tämän jälkeen sanoa, että „vasemistolaiset“ eivät ole vaarallisia tai ovat vähän vaarallisia? Eikö ole selvää, että ihmiset, jotka puhuvat sellaista järjettömyyttä, valavat vettä leninismin vanoutuneiden vihollisten myllyyn?

Kuten näette, tässäkin, puolueen linjalta poikkeamisten alalla,— saman tekevää, onko kysymys poikkeamista yleisessä politiikassa vai poikkeamista kansallisuuskysymyksessä,— ovat kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa, myöskin puolueemme yksityisten jäsenten tietoisuudessa melko sitkeähenkiset.

Siinä on eräitä vakavia ja ajankohtaisia aatteellis-poliittisen työmme kysymyksiä, joihin nähden puolueen eräissä kerroksissa on käsitysten epäselvyyttä, sekavuutta, vieläpä suoraa leninismistä loittonemistäkin. Eivätkä nämä ole ainoita kysymyksiä, joiden valossa voitaisiin osoittaa puolueen eräiden jäsenten mielipiteissä vallitseva sekavuus.

Voidaanko tämän jälkeen sanoa, että meillä puolueessa on kaikki hyvin?

On selvää, että ei voida.

Tehtävämme aatteellis-poliittisen työn alalla:

- 1) Puolueen teoreettinen taso on kohotettava riittävän korkealle;
- 2) On vahvistettava ideologista työtä puolueen kaikissa renkaissa;
- 3) On harjoitettava väsymätöntä leninismin propagandaa puolueen riveissä;
- 4) On kasvatettava puoluejärjestöjä ja niitä ympäröivää puolueeseen kuulumatonta aktiivia leniniläisen internationalismin hengessä;

5) Ei ole hämättävä, vaan on arvosteltava rohkeasti eräiden toverien loittonemista marxismista-leninismistä;

6) On järjestelmällisesti paljastettava leninismille vihamielisten virtausten ideologia ja ideologian jätteet.

2. ORGANISATORISEN JOHTAMISEN KYSYMYKSIÄ

Olen puhunut saavutuksistamme. Olen puhunut puolueen linjan voitosta sekä kansantalouden ja kulttuurin alalla että leniniläisvastaisten ryhmittymien voittamisen alalla puolueessa. Olen puhunut voittomme maailmanhistoriallisesta merkityksestä. Se ei kuitenkaan merkitse, että voitto on saavutettu kaikkialla ja kaikessa ja että kaikki kysymykset on jo ratkaistu. Sellaisia menestyksiä ja voittoja ei yleensä ole olemassa. Ratkaisemattomia kysymyksiä ja kaikenlaisia puutteellisuuksia on meillä vielä paljon. Edessämme on suuri määrä tehtäviä, jotka vaativat ratkaisua. Mutta se merkitsee epäilemättä, että suurin osa kiireellisiä päiväjärjestyksessä olevia tehtäviä on jo ratkaistu menestyksellisesti, ja tässä mielessä puolueemme mitä suurin voitto on ilmeinen.

Mutta herää kysymys: miten tämä voitto saatiin aikaan, miten se saavutettiin käytännössä, millaisella taistelulla, millaisilla ponnistuksilla?

Jotkut luulevat, että ei tarvitse muuta kuin määritellä puolueen oikea linja, julistaa se kaikkien tietoon, esittää se yleisten teesien ja päätöslauselmien muodossa ja hyväksyä se yksimielisellä äänestyksellä, niin voitto tulee itsestään, niin sanoaksemme, omalla painollaan. Se on tietenkin väärin. Se on suuri ereh-

dys. Niin voivat ajatella vain parantumattomat byrokraatit ja kansliamiehet. Todellisuudessa nämä menestykset ja nämä voitot eivät ole tulleet itsestään, vaan ankarassa taistelussa puolueen linjan toteuttamisen puolesta. Voitto ei koskaan tule itsestään, — tavallisesti se pakotetaan tulemaan. Hyvät päätöslauselmat ja julistukset puolueen yleislinjan puolesta ovat vasta asian alku, sillä ne merkitsevät vain halua voittoa, mutta ei itse voittoa. Sen jälkeen, kun on annettu oikea linja, sen jälkeen, kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestys riippuu organisatoorisesta työstä, taistelun järjestämisestä puolueen linjan toteuttamiseksi, ihmisten oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten toimeenpanon valvonnasta. Ilman tätä puolueen oikea linja ja oikeat päätökset ovat vaarassa kärsiä vakavaa vahinkoa. Ja enemmänkin: sen jälkeen, kun on annettu oikea poliittinen linja, organisatoorinen työ ratkaisee kaiken, myöskin itse poliittisen linjan kohtalon — sen toteuttamisen tai sen epäonnistumisen.

Todellisuudessa voitto saavutettiin ja valloitettiin käymällä järjestelmällistä ja ankaraa taistelua kaikenlaisia puolueen linjan toteuttamisen tiellä olleita vaikeuksia vastaan, voittamalla nämä vaikeudet, mobilisoimalla puolue ja työväenluokka voittamaan vaikeuksia, järjestämällä taistelua vaikeuksien voittamiseksi, erottamalla kelvottomat toimihenkilöt ja valitsemalla parhaita, jotka kykenevät taistelemaan vaikeuksia vastaan.

Mitä ovat nämä vaikeudet ja missä ne piilevät?

Nämä vaikeudet ovat järjestämistyömme vaikeuksia, organisatoorisen johtamisemme vaikeuksia. Ne piile-

vät meissä itsessämme, johtavissa työntekijöissämme, järjestöissämme, puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto-, nuorisoliitto- ja kaikkien muiden järjestöjemme koneistoissa.

Täytyy ymmärtää, että puolue-, neuvosto-, talous- ja kaikkien muiden järjestöjemme sekä niiden johtajien voima ja arvovalta ovat nousseet ennenkuulumattoman korkealle. Ja juuri sen takia, että niiden voima ja arvovalta ovat nousseet ennenkuulumattoman korkealle, niiden työstä riippuu nyt kaikki tai melkein kaikki. Vetoaminen niin sanottuihin objektiivisiin olosuhteisiin ei ole oikeutettua. Sen jälkeen, kun useiden vuosien kokemus on vahvistanut puolueen poliittisen linjan oikeaksi eikä työläisten ja talonpoikien valmius tämän linjan kannattamiseen jätä enää mitään sijaa epäilyksille, — on niin sanottujen objektiivisten syiden merkitys supistunut vähimmäismäärään, samaan aikaan kun järjestöjemme ja niiden johtajien merkitys on tullut ratkaisevaksi, poikkeuksellisen suureksi. Mutta mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että yhdeksän kymmenesosaa vastuusta työssämme ilmenevistä vaillinaisuuksista ja puutteellisuuksista lankeaa tästä lähtien meille itsellemme ja vain meille eikä „objektiivisten“ ehtojen syyksi.

Meillä on puolueessa enemmän kuin kaksi miljoonaa jäsentä ja kandidaattia. Meillä on kommunistisessa nuorisoliitossa enemmän kuin neljä miljoonaa jäsentä ja kandidaattia. Meillä on enemmän kuin kolme miljoonaa työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajaa. Osoaviahimissa on yli 12 miljoonaa jäsentä. Ammattiliittoissa on yli 17 miljoonaa jäsentä. Näille järjestöille olemme kiitollisuudenvelassa menestyksistämme. Ja

jos tällaisten järjestöjen ja tällaisten mahdollisuuksien olemassaolosta huolimatta, jotka helpottavat menestysten saavuttamista, meillä on paljon puutteellisuuksia työssä ja suuri määrä vaillinaisuuksia, niin siihen syytä olemme vain me, meidän organisatorinen työemme, meidän huono organisatorinen johtamisemme.

Hallintokoneistojen byrokraattisuus ja kanslianäpertely; jaarittelu „johdosta yleensä“ elävän ja konkreettisen johtamisen asemesta; järjestöjen funktionaalinen rakenne ja henkilökohtaisen vastuun puute; henkilökohtaisen vastuun puute työssä ja tasaaminen palkkajärjestelmässä; täytäntöönpanon järjestelmällisen valvonnan puuttuminen; itsearvostelun pelko,—siinä ovat vaikeuksiemme lähteet, siinä piilevät nyt vaikeutemme.

Olisi naiivia ajatella, että nämä vaikeudet voidaan voittaa päätöslauselmien ja päätösten avulla. Byrokraatit ja kansliamiehet ovat jo kauan sitten saavuttaneet suuren kätevyuden taidossa osoittaa sanoissa uskollisuutta puolueen ja hallituksen päätöksille, mutta panna ne käytännössä veran alle. Voidaksemme voittaa nämä vaikeudet oli tehtävä loppu organisatorisen työemme jälkeenjäämisestä puolueen poliittisen linjan vaatimuksista, oli kohotettava organisatorisen johdon taso kansantalouden kaikilla aloilla poliittisen johdon tasolle, oli päästävä siihen, että organisatorinen työemme turvaisi puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten käytännöllisen toteuttamisen.

Näiden vaikeuksien poistamiseksi ja menestysten saavuttamiseksi oli järjestettävä taistelu näiden vaikeuksien voittamiseksi, oli saatava työläis- ja talon-

poikaisjoukot mukaan tähän taisteluun, oli mobilisotava itse puolue, oli puhdistettava puolue ja talousjärjestöt epäluotettavista, epävarmoista, turmeltuneista aineksista.

Mitä tarvittiin tätä varten?

Meidän oli järjestettävä:

1) Itsekritiikin kehittäminen ja työssämme ilmevien puutteellisuuksien paljastaminen;

2) Puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjen mobilisoiminen taisteluun vaikeuksia vastaan;

3) Työläis- ja talonpoikaisjoukkojen mobilisoiminen taisteluun puolueen ja hallituksen tunnusten ja päästösten toteuttamisen puolesta;

4) Kilpailun ja iskuruuden kehittäminen työtätekevien keskuudessa;

5) Kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen poliittisten osastojen laaja verkosto sekä puolue- ja neuvostojohdon lähentäminen kylään;

6) Kansankomissariaattien, päähallintojen ja trustien pienentäminen ja taloudellisen johdon lähentäminen tuotantolaitokseen;

7) Yksilövastuuttomuuden lopettaminen työssä ja tasauksen poistaminen palkkajärjestelmästä;

8) „Funktionaalisen järjestelmän“ hävittäminen, henkilökohtaisen vastuunalaisuuden kohottaminen ja suunnanotto kollegioiden poistamiseen;

9) Toimeenpanon valvonnan voimaperäistäminen ja suunnanotto Keskuskontrollikomitean sekä Työläis- ja talonpoikaisinspektion uudestijärjestämiseen toimeenpanon valvonnan jatkuvan voimistamisen hengessä;

10) Ammattitaitoisten työntekijöiden siirtäminen kanslioista lähemmäksi tuotantoa;

11) Parantumattomien byrokraattien ja kansliamiesten paljastaminen ja karkoittaminen hallintokoneistoista;

12) Puolueen ja hallituksen päätösten rikkojain, asioiden kaunistelijain ja lavertelijain erottaminen toimistaan ja uuden väen nostaminen heidän sijalleen — toiminnan ihmisten, jotka kykenevät turvaamaan suoritettavaksi annetun työn konkreettisen johdon sekä puolue- ja neuvostokurin lujittamisen;

13) Neuvosto- ja talousjärjestöjen puhdistus ja niiden henkilökunnan supistaminen;

14) Lopuksi puolueen puhdistus epäluotettavista ja turmeltuneista henkilöistä.

Siinä ovat pääasiassa ne keinot, joita puolueen piti ottaa esille voittaakseen vaikeudet, kohottaakseen organisatoorisen työmme tason poliittisen johdon tasolle ja turvatakseen sillä tavoin puolueen linjan toteuttamisen.

Te tiedätte, että puolueemme Keskuskomitea on juuri näin suorittanutkin organisatiotyötään selostuskautena.

Keskuskomitea on pitänyt tässä ohjeenaan sitä Leninin nerokasta ajatusta, että tärkeintä organisaatiotyössä on **ihmisten valinta ja toimeenpanon valvonta.**

Ihmisten valinnasta ja niiden henkilöiden erottamisesta, jotka eivät ole täyttäneet heihin asetettuja toiveita, tahtoisin sanoa muutaman sanan.

Paitsi parantumattomia byrokraatteja ja kansliamiehiä, joiden poistamiseen nähden meillä ei ole minäkäänlaisia erimielisyyksiä, meillä on vielä kaksi toi-

mihenkilön tyyppiä, jotka jarruttavat työtämme, häiritsevät työtämme eivätkä päästä meitä kulkemaan eteenpäin.

Eräs toimihenkilön tyyppi on sellaiset henkilöt, joilla on ollut joitakin ansioita menneisyydessä, henkilöt, joista on tullut ylimyksiä, henkilöt, jotka ovat sitä mieltä, että puolue- ja neuvostolakeja ei ole kirjoitettu heitä varten, vaan hölmöjä varten. He ovat niitä samoja ihmisiä, jotka eivät katso velvollisuudekseen täyttää puolueen ja hallituksen päätöksiä ja jotka sillä tavoin hajoittavat puolue- ja valtiokurin perustuksia. Mitä he ajattelevat rikkoessaan puolue- ja neuvostolakeja? He luottavat siihen, että Neuvostovalta ei rohkene koskea heihin heidän vanhojen ansioidensa takia. Nämä pöyhistyneet ylimykset luulevat, että he ovat korvaamattomia ja että he voivat rankaisematta rikkoa johtavien elinten päätöksiä. Mitä on tehtävä tällaisille toimihenkilöille? Heidät on epäroimättä erotettava johtavilta paikoilta katsomatta heidän ansioihinsa menneisyydessä. (Väliluutoja: „Oikein!“.) Heidät on siirrettävä alempaan toimeen ja tämä on saatettava julkisuuteen sanomalehdissä. (Väliluutoja: „Oikein!“.) Se on välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin poistaa korskeus näistä pöyhistyneistä byrokraattiylimyksistä ja saada heidät asettumaan. Se on välttämätöntä puolue- ja neuvostokurin lujittamiseksi kaikessa työssämme. (Väliluutoja: „Oikein!“ Suosionosoituksia.)

Ja nyt toisesta toimihenkilön tyyppistä. Tarkoitin lavertelijain tyyppiä, sanoisin rehellisten lavertelijain tyyppiä (naurua), rehellisiä, Neuvostovalalle uskollisia ihmisiä, mutta sellaisia, jotka eivät kykene

johtamaan, jotka eivät kykene mitään järjestämään. Keskustelin viime vuonna erään tällaisen toverin kanssa, sangen kunnioitettavan toverin, mutta parantumattoman lavertelijan kanssa, joka kykenee hukkuttamaan laverteluun minkä elävän työn tahansa. Keskustelu oli tällainen.

Minä: Miten teillä on kylvöjen laita?

Hän: Kylvöjenkö, toveri Stalin? Me olemme mobilisoineet itsemme. (Naurua.)

Minä: Ja entä sitten?

Hän: Me olemme asettaneet kysymyksen hyvin terävästi. (Naurua.)

Minä: Ja entä edelleen?

Hän: Meillä on käänne, toveri Stalin, pian tulee käänne. (Naurua.)

Minä: Mutta kuitenkin?

Hän: Meillä on odotettavissa edistystä. (Naurua.)

Minä: No, mutta kuitenkin, miten teillä on kylvöjen laita?

Hän: Kylvöistä ei meillä toistaiseksi ole tullut mitään, toveri Stalin. (Yleistä naurua.)

Siinä on teille kuva lavertelijasta. He ovat mobilisoineet itsensä, he ovat asettaneet kysymyksen terävästi, heillä on sekä käänne että edistystä, mutta työ ei liikahda paikaltaan.

Aivan tarkalleen samoin kuin eräs ukrainalainen työmies luonnehti äskettäin erään järjestön tilaa, kun häneltä kysyttiin, onko tässä järjestössä olemassa linja: „Kuinkas muuten, linja... linja tietysti on, työtä ei vain näy“. (Yleistä naurua.) On ilmeistä, että myöskin tällä järjestöllä on omat rehelliset lavertelijansa.

Ja kun tällaisia lavertelijoita erotetaan toimistaan ja heidät lähetetään kauemmaksi operatiivisesta työstä, niin he levittelevät käsiään ja ovat ymmällä: „Minkä takia meidät erotetaan? Emmekö me ole tehneet kaikkea sitä, mitä asia vaatii, emmekö me ole kutsuneet koolle iskurien kokousta, emmekö me ole julistaneet iskurien konferenssissa puolueen ja hallituksen tunnuksia, emmekö me ole valinneet Keskuskomitean Politbyroota kokonaisuudessaan kunniapuhemiehistöön (yleistä naurua), emmekö me ole lähettäneet tervehdystä toveri Stalinille, — mitä te vielä tahdotte meiltä?“ (Yleistä naurua.)

Mitä on tehtävä näille parantumattomille lavertelijoille? Jos heidät jätetään operatiiviseen työhön, niin he voivat upottaa minkä elävän työn tahansa vesitettyjen ja loppumattomien puheiden ryöppyyn. On ilmeistä, että heidät on erotettava johtavilta paikoilta ja asetettava toiseen, ei operatiiviseen työhön. Lavertelijoiden paikka ei ole operatiivisessa työssä. (Välihuutoja: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Miten Keskuskomitea on johtanut henkilöiden valintaa neuvosto- ja talousjärjestöihin ja miten se on suorittanut toimeenpanon valvonnan lujittamista, — sitä selostin jo lyhyesti. Yksityiskohtaisemmin teille selostaa toveri Kaganovitsh edustajakokouksen päiväjärjestyksen kolmannen kohdan yhteydessä.

Vastaisesta työstä toimeenpanon valvonnan vahvistamiseksi tahtoisin sanoa muutaman sanan.

Toimeenpanon valvonnan oikealla järjestämisellä on ratkaiseva merkitys taistelussa byrokratismia ja kanslianäpertelyä vastaan. Toteutetaanko johtavien järjestöjen päätökset vai panevatko byrokraatit ja

kansliamiehet ne veran alle? Toteutetaanko niitä oikein vai vääristelläänkö niitä? Työskenteleekö koneisto tunnollisesti ja bolshevistisesti vai jauhaako se tyhjää, — kaikesta tästä voidaan saada ajoissa selvä vain hyvin järjestetyn toimeenpanon valvonnan kautta. Hyvin järjestetty toimeenpanon valvonta on se valonheittäjä, joka auttaa valaisemaan koneiston työn tilaa minä aikana hyvänsä ja vetämään päivänvaloon byrokraatit ja kansliamiehet. Voidaan sanoa varmuudella, että yhdeksän kymmenesosaa meidän epäkohdistamme ja vaillinaisuuksistamme on selitettävissä oikein järjestetyn toimeenpanon valvonnan puuttumisella. Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tällaisen toimeenpanon valvonnan vallitessa epäkohdat ja vaillinaisuudet olisi varmasti tulleet ehkäistyiksi.

Mutta sitä varten, jotta toimeenpanon valvonta saavuttaisi päämääränsä, tarvitaan ainakin kahta ehtoa: ensiksi — että toimeenpanon valvonta olisi järjestelmällistä eikä aika-ajottaista, toiseksi — että puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjen kaikissa renkaissa toimeenpanon valvontaa eivät olisi johtamassa toisarvoiset henkilöt, vaan riittävän arvovaltaiset henkilöt, itse järjestöjen johtajat.

Toimeenpanon valvonnan oikealla järjestämisellä on kaikkein suurin merkitys johtaville keskuslaitoksille. Rakenteensa vuoksi Työläis- ja talonpoikaisinspektio ei voi tyydyttää hyvin järjestetyn toimeenpanon valvonnan vaatimuksia. Muutama vuosi sitten, jolloin taloudellinen työmme oli yksinkertaisempaa ja vähemmän tyydyttävää ja jolloin voitiin luottaa kaikkien kansankomissariaattien ja kaikkien talousjärjestöjen työn inspektoimisen mahdollisuuteen, Työ-

läis- ja talonpoikaisinspektio oli paikallaan. Mutta nyt, jolloin taloudellinen työmme on kasvanut ja tullut monimutkaisemmaksi ja jolloin ei enää ole välttämätöntä eikä mahdollista inspektoida sitä yhdestä keskuksista, on Työläis- ja talonpoikaisinspektio järjestettävä uudella tavalla. Meille ei ole nyt tarpeen inspektio, vaan keskuksen päätösten toimeenpanon valvonta, meille on nyt tarpeen keskuksen päätösten toimeenpanon kontrolli. Meille on nyt tarpeen sellainen järjestö, joka ei pyri asettamaan itselleen universaalista päämäärää — kaikkien ja kaiken inspektoimista, vaan joka voisi keskittää kaiken huomionsa kontrollityöhön, Neuvostovallan keskuselinten päätösten toteuttamisen valvontatyöhön. Tällaisena järjestönä voi olla vain Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston yhteydessä toimiva Neuvostokontrollikomitea, joka työskentelee Kansankomissaarien Neuvoston antamien tehtävien mukaan ja jolla on eri paikkakunnilla paikallisista elimistä riippumattomat edustajat. Ja jotta sillä olisi riittävä arvovalta ja jotta se voisi tarpeen vaatiessa asettaa edesvastuuseen kenet vastuunalaisista työntekijöistä tahansa, on välttämätöntä, että puolueen edustajakokous esittäisi Neuvostokontrollikomitean jäsenehdokkaat ja että Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto ja Toimeenpaneva Keskuskomitea vahvistaisivat heidät toimiinsa. Luulen, että vain tällainen järjestö voi lujittaa neuvostokontrollia ja neuvostokuria.

Mitä tulee Keskuskontrollikomiteaan, niin se, kuten tunnettua, oli muodostettu ennen kaikkea ja pääasiassa hajaannuksen ehkäisemiseksi puolueessa. Tiedätte, että hajaannuksen vaara meillä todellakin oli yhteen aikaan

olemassa. Tiedätte, että Keskuskontrollikomitean ja sen järjestöjen onnistui torjua hajaannuksen vaara. Mutta nyt meillä ei enää ole hajaannuksen vaaraa. Mutta sen sijaan meillä kaivataan nyt kipeästi sellaista järjestöä, joka voisi keskittää päähuomionsa puolueen ja sen Keskuskomitean päätösten toteuttamisen valvontatyöhön. Sellainen järjestö voi olla vain NKP(b):n Keskuskomitean yhteydessä toimiva Puoluekontrollikomitea, joka työskentelee puolueen ja sen Keskuskomitean antamissa tehtävissä ja jolla on eri paikkakunnilla paikallisista järjestöistä riippumattomat edustajat. Ymmärrettävää on, että tällaisella vastuunalaisella järjestöllä täytyy olla suuri arvovalta. Ja jotta sillä olisi riittävä arvovalta ja jotta se voisi asettaa edesvastuuseen jokaisen syyllistyneen vastuunalaisen työntekijän, myöskin Keskuskomitean jäseniä, on välttämätöntä, että tämän Komitean jäsenet voisi valita ja erottaa vain puolueen ylin elin — puolueen edustajakokous. Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tällainen järjestö tulisi olemaan täysin kykenevä turvaamaan puolueen keskuselinten päätösten toteuttamisen kontrollin ja lujittamaan puoluekuria.

Siten on organisatoorista johtamista koskevien kysymysten laita.

Tehtävämme organisatiotyön alalla ovat seuraavat:

- 1) Organisatiotyömme on vastedeskin sovitettava puolueen poliittisen linjan vaatimuksia vastaavaksi;
- 2) Organisatoorinen johto on kohotettava poliittisen johdon tasalle;
- 3) On päästävä siihen, että organisatoorinen johto turvaisi täydellisesti puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten toteuttamisen.

* * *

Lopetan, toverit, toimintaselostuksen.

Mitä johtopäätöksiä siitä seuraa?

Nyt jo kaikki myöntävät, että meidän menestyksemme ovat suuret ja epätavalliset. Verrattain lyhyessä ajassa on maa siirretty teollistamisen ja kollektivisoimisen raiteille. Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma on toteutettu menestyksellisesti. Se herättää ylpeyden tunnetta ja lujittaa uskoa omiin voimiin toimihenkilöissämme.

Se on tietenkin hyvä. Mutta menestyksillä on joskus varjopuolensakin. Ne synnyttävät joskus eräitä vaaroja, jotka voivat pilata koko asian, jos niiden annetaan kehittyä. On esimerkiksi olemassa se vaara, että eräiden tovereidemme pää voi mennä pyörälle tällaisista menestyksistä. Sellaisia tapauksia on meillä ollut, kuten tunnettua. On olemassa se vaara, että jotkut tovereistamme menestyksistä juopuneina pöyhistyvät lopullisesti ja alkavat tuuditella itseään uneen kerskuvilla lauluilla, sellaisilla kuin että „meille on nyt meri vain polveen asti“, „me voitamme kenet tahansa hatulla huitaisten“ j.n.e. Se ei ole suinkaan mahdotonta, toverit. Ei ole mitään vaarallisempaa kuin tuollaiset mielialat, sillä ne riisuvat puoluetta aseista ja demobilisoivat sen rivejä. Jos tuollaiset mielialat pääsevät vallitseviksi puolueessamme, niin kaikki menestyksemme voivat joutua alttiiksi tyhjiinraukeamisen vaaralle.

Olemme tietysti täyttäneet ensimmäisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisesti. Se on totta. Mutta siihen ei asia pääty eikä voi päättyä, toverit. Edessä

on toinen viisivuotissuunnitelma, joka myöskin on täytettävä ja myöskin menestyksellisesti. Te tiedätte, että suunnitelmat täytetään taistelussa vaikeuksia vastaan, vaikeuksien voittamisen kulussa. Siis tulee vaikeuksia, tulee myöskin taistelua niitä vastaan. Toverit Molotov ja Kuibyshev selostavat teille toisen viisivuotiskauden suunnitelmaa. Heidän selostuksistaan saatte nähdä, miten suuria vaikeuksia meillä on voitettavana tämän valtavan suunnitelman toteuttamisessa. Siis puoluetta ei ole tuuditettava uneen, vaan kehitettävä siinä valppautta, sitä ei ole nukutettava, vaan pidettävä taisteluvalmiina, sitä ei ole aseistariisuttava, vaan aseistettava, sitä ei ole demobilisoidava, vaan pidettävä liikekannalla toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamista varten.

Tästä seuraa ensimmäinen johtopäätös: ei **pidä** liikaa innostua saavutetuista menestyksistä eikä pöyhistyä.

Olemme saavuttaneet menestyksiä siitä syystä, että meillä on ollut oikea puolueen johtava linja ja olemme pystyneet järjestämään joukot tämän linjan toteuttamiseksi. Sanomattakin on selvää, että ilman näitä ehtoja ei meillä olisi niitä menestyksiä, joita meillä nyt on ja joista me olemme syystä ylpeitä. Mutta omata oikea linja ja kyetä toteuttamaan se — se on suuri harvinaisuus hallitsevien puolueiden elämässä.

Katsokaa ympärillä olevia maita: paljonko te löydätte hallitsevia puolueita, joilla on oikea linja ja jotka toteuttavat sitä? Oikeastaan sellaisia puolueita ei maailmassa nyt ole, sillä kaikki ne elävät ilman tulevaisuuden näköaloja, harhailevat pulan kaaoksessa

eivätkä näe tietä päästäkseen pois rämeiköistä. Vain meidän puolueemme tietää, mihin suuntaan asioita on johdettava, ja se johtaa niitä menestyksellisesti eteenpäin. Mitä puolueemme saa kiittää tästä etevämmyydestään? Sitä, että se on marxilainen puolue, leniniläinen puolue. Se saa kiittää sitä, että se pitää työssään ohjeenaan Marxin, Engelsin ja Leninin oppia. Ei voi olla epäilystä siitä, että niin kauan kun olemme uskollisia tälle opille, niin kauan kun osaamme käyttää tätä kompassia, meillä on menestystä työssämme.

Sanotaan, että Lännessä eräissä valtioissa on marxilaisuus jo hävitetty. Sanotaan, että sen on muka hävittänyt porvarillis-natsionalistinen virtaus, jota nimitetään fasismiksi. Se on tietenkin lorua. Niin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät tunne historiaa. Marxilaisuus on työväenluokan perusetujen tietellinen ilmaisu. Jotta voitaisiin hävittää marxilaisuus, täytyy hävittää työväenluokka. Mutta työväenluokan hävittäminen on mahdotonta. On kulunut enemmän kuin kahdeksankymmentä vuotta siitä, kun marxilaisuus astui areenalle. Tänä aikana ovat kymmenet ja sadat porvarilliset hallitukset koettaneet hävittää marxilaisuutta. Ja kuinka on käynyt? Porvarilliset hallitukset ovat tulleet ja menneet, mutta marxilaisuus on säilynyt. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Enemminkin, marxilaisuus on päässyt siihen, että se on saanut täyden voiton kuudennella osalla maapalloa, ja se on saanut voiton juuri siinä maassa, jossa marxilaisuutta pidettiin lopullisesti tuhottuna. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ei voida pitää sattumana sitä, että maa, jossa marxilaisuus on saavuttanut täyden voiton, on nyt ainoa

maa maailmassa, joka ei tunne pulia eikä työttömyyttä, silloin kun kaikissa muissa maissa, siis myöskin fasismin maissa, on jo neljä vuotta vallinnut pula ja työttömyys. Ei, toverit, se ei ole sattuma. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Niin, toverit, me saamme menestyksistämme kiittää sitä, että olemme työskennelleet ja taistelleet Marxin, Engelsin, Leninin lipun alla.

Tästä seuraa toinen johtopäätös: on oltava loppuun asti uskollisia Marxin, Engelsin, Leninin suurelle lipulle. (Suosionosoituksia.)

Neuvostoliiton työväenluokka on voimakas ei vain sen vuoksi, että sillä on taisteluissa koeteltu leniniläinen puolue. Edelleen, se on voimakas ei vain sen vuoksi, että sillä on työtätekevien talonpoikien miljoonajoukkojen kannatus. Se on voimakas vielä sen vuoksi, että sitä kannattaa ja auttaa maailman proletariaatti. Neuvostoliiton työväenluokka on maailman proletariaatin osa, sen etujoukko, ja meidän tasavaltamme on maailman proletariaatin luomus. Ei voi olla epäilystä, että jos sillä ei olisi kapitalististen maiden työväenluokan kannatusta, niin se ei olisi voinut pitää valtaa käsissään, se ei olisi voinut turvata sosialistisen rakennustyön edellytyksiä — siis sillä ei olisi niitä menestyksiä, joita sillä nyt on. Neuvostoliiton työväenluokan kansainväliset yhteydet kapitalististen maiden työläisiin, Neuvostoliiton työläisten veljesliitto kaikkien maiden työläisten kanssa, — siinä on yksi Neuvostojen Tasavallan voiman ja mahtavuuden kulmakiviä. Lännessä työläiset sanovat, että Neuvostoliiton työväenluokka on maailman proletariaatin iskuprikaati. Se on oikein hyvä. Se merkitsee, että maail-

man proletariaatti on edelleenkin valmis kannattamaan Neuvostoliiton työväenluokkaa voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan. Mutta tämä asettaa meille vakavia velvollisuuksia. Se merkitsee, että meidän on näytettävä työllämme, että ansaitsemme kaikkien maiden proletaarien iskuprikaatin kunniaakkaan nimen. Se velvoittaa meitä työskentelemään entistä paremmin ja taistelemaan entistä paremmin sosialismin lopullisen voiton puolesta maassamme, sosialismin voiton puolesta kaikissa maissa.

Tästä seuraa kolmas johtopäätös: on oltava loppuun asti uskollisia proletaarisen internationalismin asialle, kaikkien maiden proletaarien veljesliiton asialle. (Suosionosoituksia.)

Sellaiset ovat johtopäätökset.

Eläköön Marxin, Engelsin, Leninin suuri ja voittamaton lippu! (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Edustajakokous panee toimeen kunnianosoituksen toveri Stalinille. Lauletaan „Internationale“. Hymnin jälkeen kunnianosoitustoistuu uudella voimalla. Huudahduksia: „Hurraa Stalinille!“, „Eläköön Stalin!“, „Eläköön puolueen Keskuskomitea!“)

**TYÖVÄEN JA TALONPOIKAIN
PUNAISEN ARMEIJAN
FRUNZELLE NIMETYN SOTA-AKATEMIAN
PÄÄLLIKÖLLE JA KOMISSAARILLE
TOV. SHAPOSHNIKOVILLE.
POLIITTISEN ALAN APULAISELLE
TOV. SHTSHADENKOLLE**

Onnittelen Punaisen Lipun kunniamerkillä palkitun Sota-akatemian oppilaita, opettajia ja johtajia Akatemian 15-vuotispäivän ja Leniinin kunniamerkillä palkitsemisen johdosta.

Toivotan Akatemialle täydellistä menestystä Synnyinmaamme puolustukselle tarpeellisessa sivistyneiden komentaja-bolshevikkien, sota-alan mestareiden koulutuksessa.

J. Stalin

*„Pravda“ № 18,
tammikuun 18 pnd 1934*

LOPPULAUSUNNON ASEMESTA

tammikuun 31 pnä 1934

Toverit! Keskustelu edustajakokouksessa on tuonut ilmi puolueemme johtavien toimihenkilöiden mielipiteiden täydellisen yhtenäisyyden — voimme sanoa puolueen politiikan kaikissa kysymyksissä. Kuten tiedätte, ei ole esitetty mitään vastaväitteitä toimintaselostusta vastaan. On siis tullut ilmi puolueemme rivien tavaton aatteellis-poliittinen ja organisatorinen yhtenäisyys. (Suosionosoituksia.) Herää kysymys: tarvitaanko tämän jälkeen loppulausuntoa? Olen sitä mieltä, että siihen ei ole tarvetta. Sallikaa minun sen vuoksi kieltäytyä loppulausunnosta. (Myrskyisiä kunnianosoituksia, kaikki edustajat nousevat seisomaan, kuuluu jyrisevä „hurraa“; joukkohuudahduksia: „Eläköön Stalin!“). Edustajakokouksen osanottajat laulavat seisten „Internationalen“. „Internationalen“ jälkeen kunnianosoitukset toistuvat. Huudahduksia: „Hurraa!“, „Eläköön Stalin!“, „Eläköön Keskuskomitea!“)

HUOMAUTUKSIA

- 1 NKP(b):n XVI edustajakokous pidettiin Moskovassa kesäkuun 26 — heinäkuun 13 pnä 1930. Edustajakokous käsitteli puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen toimintaselostuksen; Keskustarkastusvaliokunnan, Keskuskontrollikomitean ja Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n valtuuskunnan toimintaselostukset; selostukset: teollisuuden viisivuotissuunnitelman täyttämisestä; kolhoosiliikkeestä ja maatalouden kohottamisesta; ammattiliittojen tehtävistä uudestirakentamiskaudella. Edustajakokous hyväksyi yksimielisesti puolueen Keskuskomitean poliittisen linjan ja toiminnan, velvoitti Keskuskomitean edelleenkin turvaamaan sosialistisen rakennustyön bolshevistisen vauhdin, saamaan aikaan viisivuotissuunnitelman täyttämisen neljässä vuodessa, käymään horjumattomasti sosialistista suurhyökkäystä koko rintamalla ja toteuttamaan kulakiston luokkana likvidoimista täyskolektivisoimisen pohjalla. Edustajakokous tähdensi maatalouden kehityksessä tapahtuneen murroksen maailmanhistoriallista merkitystä, minkä tuloksena kolhoositalonpoikaistosta oli tullut Neuvostovaltan todellinen ja luja tuki. Edustajakokous antoi puolueen Keskuskomitean tehtäväksi harjoittaa edelleenkin horjumatonta rauhanpolitiikkaa ja lujittaa Neuvostoliiton puolustuskuntoisuutta. Edustajakokous antoi ohjeet: raskaan teollisuuden kaikinpuolisesta kehittämisestä ja uuden, voimakkaan kivihii- ja metallurgiatukikohdan luomisesta maamme itäosassa; kaikkien joukkojärjestöjen työn uudestijärjestämi-

sestä ja ammattiliittojen osuuden kohottamisesta sosialistisessa rakennustyössä; kaikkien työläisten ja työtätekevien joukkojen mukaansäämisestä sosialistiseen kilpailuun. Edustajakokous paljasti täydellisesti oikeisto-oppportunismin kulakiston asioimistoksi puolueen sisällä ja julisti oikeisto-opposition katsantokannat yhteensopimattomiksi puolueeseen kuulumisen kanssa. Edustajakokous velvoitti puoluejärjestöjä voimistamaan taistelua poikkeamia vastaan kansallisuuskysymyksen alalla — suurvaltalaista chauvinismia ja paikallista natsionalismia ja niihin sovittavaisesti suhtautumista vastaan sekä toteuttamaan horjumattomasti leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa, joka turvaa Neuvostoliiton kansojen muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien voimakkaan kehityksen. XVI edustajakokous sai paikkansa puolueen historiassa koko rintamalla tapahtuvan sosialismin suurhyökkäyksen, kulakiston luokkana likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin toteuttamisen edustajakokouksena. J. V. Stalin teki edustajakokouksessa kesäkuun 27 p:nä NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen (kts. Teokset, 12. osa, s. 253—400) ja heinäkuun 2 p:nä esitti loppulausunnon. (NKP(b):n XVI edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suomenk. painos, s. 347—349. Edustajakokouksen päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 394—436.) — 1.

2 J. V. Stalin. „Idän kansojen Yliopiston poliittisista tehtävistä“ (kts. Teokset, 7. osa, s. 140—160). — 4.

3 V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 27. osa, s. 291—319. — 6.

4 NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto, joka pidettiin marraskuun 10—17 p:nä 1929, käsitteli kysymykset: kansantalouden kontrollinumeroista vuodelle 1929/30; kolhoosirakennustyön yhteenvedoista ja tehtävistä y.m. Käsiteltyään kysymyksen oikeistouklonistien ryhmästä täysistunto katsoi oikeisto-oppportunismin katsantokantojen propagoinnin ja oikeisto-oppportunismin sovittavaisesti suhtautumisen yhteensopimattomaksi NKP(b):n riveihin kuulumisen kanssa, päätti erottaa Buharinin, joka oli oikeistolaisten antautujain innoittaja ja johtaja,

NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanosta sekä varoitti Rykovia, Tomskia ja muita oikeisto-oppositioon kuuluvia. (NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 359—388.). — **10.**

- 5 Uralin alueen X puoluekonferenssi pidettiin Sverdlovskissa kesäkuun 3—13 pnä 1930. Konferenssi hyväksyi täydellisesti puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen linjan. Paljastaen Rykovin oikeisto-opportunistiset manööverit ja korostaen oikeistopoikkeaman vastavallankumouksellista petturimaista osuutta kommunistisessa liikkeessä konferenssi kehoitti päätöksissään Uralin puoluejärjestöä käymään leppymätöntä taistelua kaikkia oikeistoantautujain yrityksiä vastaan esiintyä puolueen linjaa ja sen Leniniläistä Keskuskomiteaa vastaan. — **10.**
- 6 Tarkoitetaan Takakaukaasian (Azerbaidzhanin, Armenian ja Gruusian) kommunististen järjestöjen VI edustajakokousta, joka pidettiin Tiflisissä kesäkuun 5—12 pnä 1930. Edustajakokous hyväksyi täydellisesti NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen linjan ja käytännöllisen toiminnan. — **12.**
- 7 J. V. Stalin. „Agraaripolitiikan kysymyksistä Neuvostoliitossa“. Puhe marxilaisten maatalousasiantuntijain konferenssissa joulukuun 27 pnä 1929 (kts. Teokset, 12. osa, s. 154—186). — **19.**
- 8 J. V. Stalin. Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus NKP(b):n XVI edustajakokoukselle (kts. Teokset, 12. osa, s. 256). — **20.**
- 9 V. I. Lenin. „Imperialismi kapitalismin korkeimpana asteena“ (kts. Teokset, 4. painos, 22. osa, s. 173—290. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 795—890). — **20.**
- 10 J. V. Stalin. Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus NKP(b):n XVI edustajakokoukselle (kts. Teokset, 12. osa, s. 322). — **21.**

- ¹¹ Kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, s. 308. — **22.**
- ¹² Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 21. osa, s. 85. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 777. — **29.**
- ¹³ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 21. osa, s. 87. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 779. — **29.**
- ¹⁴ Sosialistisen teollisuuden työntekijäin ensimmäinen Yleisliittolainen konferenssi pidettiin Moskovassa tammikuun 30 — helmikuun 4 pnä 1931. Konferenssissa oli läsnä 728 edustajaa. Konferenssin edustajain joukossa oli teollisuusyhtymäin edustajia, tehtaiden johtajia ja rakennustyömaiden päälliköitä, insinöörejä, mestareita ja parhaita iskurityöläisiä, puolue- ja ammattiliittojärjestöjen johtajia. Konferenssi kuuli Korkeimman kansantalouselvoston puheenjohtajan G. K. Ordzhonikidzen selostuksen — „Kontrollinumerot vuodelle 1931 ja talousjärjestöjen tehtävät“. Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtaja V. M. Molotov piti konferenssissa helmikuun 3 pnä puheen „Taloussuunnitelman perusedellytykset ja täyttäminen“. Konferenssin loppuistunnossa helmikuun 4 pnä piti J. V. Stalin puheen „Talousmiesten tehtävistä“. J. V. Stalinin ohjeiden mukaisesti konferenssi viitoitti käytännölliset toimenpiteet ensimmäisen viisivuotiskauden kolmannen, ratkaisevan vuoden kansantaloussuunnitelman täyttämiseksi. Konferenssi korosti, että talousmiesten perustehtäviä ovat: tekniikan omaksuminen, tuotannon johdon laadun parantaminen, yksilöpäällikkyyden johdonmukainen toteuttaminen, taloudellisen itsekannattavuuden juurruttaminen ja taistelu työn tuottavuuden kohottamisen, tuotantokustannusten alentamisen ja tuotteiden laadun parantamisen puolesta. Konferenssi lähetti tervehdyksen NKP(b):n Keskuskomitealle. — **32.**
- ¹⁵ Tarkoitetaan porvarillisten specialistien vastavallankumouksellisen järjestön tuholaistoimintaa Donetsin kaivosalueen Shahtyn y.m. piireissä. Tämä järjestö paljastettiin vuoden 1928 alussa. Shahtyn juttu käsiteltiin Neuvostoliiton Korkeimman oikeuden erikoistuomioistuimessa Moskovassa toukokuun 18 — heinäkuun 5 pnä 1928. (Shahtyn jutusta kts. J. V. Stalin.

- Teokset, 11. osa, s. 40—41, 60—71. Kts. myös „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suomenk. painos, s. 327.)— 40.
- 16 Vastavallankumouksellisen tuholais- ja vakoilujärjestön „Teollisuuspuolueen“ oikeusjuttua käsiteltiin Moskovassa marraskuun 25— joulukuun 7 p:nä 1930. Juttua käsitteli Neuvostoliiton Korkeimman oikeuden erikoistuomioistuin. Kuten oikeuskäsittelyssä selvisi, „Teollisuuspuolue“, joka oli yhdistänyt vanhan porvarillisen teknillisen intelligenssin huippukerrostien vastavallankumoukselliset ainekset, oli kansainvälisen pääoman vakoilu- ja sotilasasioimisto Neuvostoliitossa. Se oli yhteydessä valkoemigrantteihin — tsaristisen Venäjän entisiin suurkapitalisteihin — ja se toimi Ranskan yleisesikunnan suoraisten ohjeiden mukaan valmistellen imperialistien sotilaallista interventiota ja Neuvostovallan aseellista kukistamista. Tuholaiset saivat ulkomaiden imperialisteilta ohjeita ja varoja vakoilu- ja diversiotyötä varten Neuvostoliiton kansantalouden eri aloilla. — 40.
- 17 N. A. Nekrasovin runoelmasta „Kenen on hyvä elää Venäjällä“ (kts. N. A. Nekrasov, Valitut teokset. 1947, s. 323). — 42.
- 18 Toukokuun 14 p:nä 1931 Magnitogorskin metallurgisen tehtaan rakentajat tiedoittivat J. V. Stalinille lähettämässään sähkösanomassa Magnitnaja-vuoren malmikaivoksen käyntiinpanosta. — 51.
- 19 Talousmiesten neuvottelukokous pidettiin NKP(b):n Keskuskomiteassa kesäkuun 22—23 p:nä 1931. Neuvottelukokouksessa olivat läsnä Neuvostoliiton Korkeimman kansantalousneuvoston yhdistämien talousjärjestöjen ja Neuvostoliiton Huoltoasiain kansankomissariaatin edustajat. J. V. Stalin oli neuvottelukokouksessa läsnä kesäkuun 22 ja 23 p:nä ja piti puheen „Uusi tilanne — taloudellisen rakennustyön uudet tehtävät“ kesäkuun 23 p:n istunnossa 1931. Neuvottelukokouksen työhön osallistuivat V. M. Molotov, K. J. Voroshilov, A. A. Andrejev, L. M. Kaganovitsh, A. I. Mikojan, N. M. Shvernik, M. I. Kalinin, G. K. Ordzhonikidze ja V. V. Kuibyshev. — 55.

- ²⁰ J. V. Stalin kirjoitti tervehdyksen lokakuun 1 p:nä 1931 teollisuusjättiläisen — moskovalaisen AMO-autotehtaan käyntiinpanon johdosta. Tehtaan käyntiinpanopäivänä työläisten pyynnöstä annettiin sille tehtaan työläisten, insinöörien, teknikkojen ja toimitsijain konferenssissa toveri Stalinin nimi ja sitä alettiin nimittää: Stalinille nimetty autotehdas. — **87.**
- ²¹ „Tehnika“ („Tekniikka“) — sanomalehti, jota julkaistiin kerran kolmessa päivässä vuoden 1931 lokakuusta vuoteen 1937 asti. Vuoden 1932 tammikuuhun asti lehti oli Neuvostoliiton Korkeimman kansantalousneuvoston äänenkannattaja, myöhemmin Neuvostoliiton Raskaanteollisuuden kansankomissariaatin äänenkannattaja. J. V. Stalinin tervehdys julkaistiin „Tehnika“ lehden 1. numerossa lokakuun 10 p:nä 1931. — **89.**
- ²² „Proletarskaja Revoljutsija“ („Proletaarinen Vallankumous“) — historiallinen aikakauslehti. Vuodesta 1921 vuoteen 1928 asti aikakauslehteä julkaisi Istpart (Lokakuun vallankumouksen ja VKP(b):n historian komissio, — myöhemmin Lokakuun vallankumousta ja NKP(b):n historiaa tutkiva NKP(b):n Keskuskomitean osasto) ja vuoden 1928 lokakuusta vuoteen 1931 — NKP(b):n Keskuskomitean Lenin Instituutti. Vuoden kestäneen väliajan jälkeen, vuodesta 1933 vuoteen 1941 aikakauslehteä julkaisi NKP(b):n Keskuskomitean Marx—Engels—Lenin Instituutti. — **90.**
- ²³ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 22. osa, s. 305, 304. — **94.**
- ²⁴ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 5. osa, s. 345. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 165—166. — **101.**
- ²⁵ V. I. Lenin. „Sosialidemokratian suhde talonpoikaisliikkeeseen“ (kts. Teokset, 4. painos, 9. osa, s. 213. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 593). — **108.**
- ²⁶ K. Marx. „Filosofian kurjuus. Vastaus hra Proudhonin „Kurjuuden filosofiaan“, 1941, venäjänk. painos. — **113.**
- ²⁷ Versaillen järjestelmä — kapitalistimaiden välisten poliittisten ja taloudellisten suhteiden järjestelmä, jonka loivat Eng-

- lantti, Amerikan Yhdysvallat ja Ranska Saksan ja sen liittolaisten murskaamisen jälkeen vuosien 1914—1918 imperialistisessa maailmansodassa. Tämän järjestelmän perustana oli Versaillesin rauhansopimus ja monet siihen liittyvät muut sopimukset, joilla muun muassa säädettiin Euroopan valtioiden uudet rajat. — **125.**
- ²⁸ K. Marx ja F. Engels. „Saksalainen ideologia. I osa. Feuerbachin, B. Bauerin ja Stirnerin edustaman uusimman saksalaisen filosofian arvostelua“ (kts. Teokset, IV osa, 1938, s. 1—442, venäjänk. painos). — **127.**
- ²⁹ K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, 1948, s. 5—34, venäjänk. painos. — **127.**
- ³⁰ Tarkoitetaan J. V. Stalinin kohtauksia V. I. Leninin kanssa Tukholmassa VSDTP:n IV edustajakokouksessa (1906), Lontoossa VSDTP:n V edustajakokouksen aikana (1907) ja J. V. Stalinin ulkomaanmatkojen aikana — Krakovassa ja Wienissä (1912 ja 1913). — **129.**
- ³¹ Kts. J. V. Stalin. Teokset, 6. osa, s. 391—437. — **141.**
- ³² J. V. Stalinille lähettämässään kirjeessä maaliskuun 25 pltä 1932 „Associated Press“ tietotoimiston edustaja Richardson pyysi vastaamaan, ovatko ne huhut luotettavia, joita ulkomalaisessa lehdistössä levitetään siitä, että berliiniläinen lääkäri Zondek on kutsuttu Moskovaan hoitamaan J. V. Stalinia. — **146.**
- ³³ Valitustoimisto muodostettiin huhtikuussa 1919 Valtionkontrollin kansankomissariaatin yhteyteen, joka uudestijärjestettiin vuonna 1920 Työläis- ja talonpoikaisinspektion kansankomissariaatiksi. Valitusten ja anomusten Keskustoimiston tehtävät ja työn sisältö määriteltiin toukokuun 4 pntä 1919 annetulla säädöksellä sekä Keskusvalitustoimiston paikallisten osastojen tehtävät ja työn sisältö — toukokuun 24 pntä 1919 annetulla säädöksellä, jotka julkaistiin valtionkontrollin kansankomissaarin J. V. Stalinin allekirjoittamina. Perustamispäivästään alkaen Keskusvalitustoimisto ja paikalliset valitustoimistot ovat tehneet suurta työtä työtätekevien valitusten ja anomusten

tarkastamiseksi ja tutkimiseksi ja vetävät tähän työhön mukaan laajan aktiivin työläisistä ja talonpojista. Vuoden 1934 helmikuusta lähtien Valitus- ja anomustoimisto liitettiin Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston Neuvostokontrollin komission systeemiin ja vuoden 1940 syyskuusta lähtien se on ollut Neuvostoliiton Valtionkontrollin kansankomissariaatin (myöhemmin — Ministeriön) osasto.

J. V. Stalinin kirjoitus „Valitustoimistojen merkityksestä ja tehtävistä“ on kirjoitettu Valitustoimistojen työn tarkastuksen Yleisliittolaisen viisipäivän johdosta, jota vietettiin huhtikuun 9—14 pnä 1932 NKP(b):n Keskuskontrollikomitean puhemiehien ja Neuvostoliiton Työläis- ja talonpoikaisinspektion kansankomissariaatin kollegion päätöksen mukaisesti. — 147.

- 84 NLKNL:n VII Yleisliittolainen konferenssi pidettiin Moskovassa heinäkuun 1—8 pnä 1932. Konferenssi käsitteli kysymykset: viisivuotissuunnitelman neljäs, ratkaiseva vuosi ja NLKNL:n tehtävät (sosialistinen kilpailu, iskuruus j.n.e.); kommunistisen nuorisoliitto- ja pioneerijärjestön kasvu sekä poliittisen kasvatustyön tila kommunistisessa nuorisoliitossa ja pioneerien keskuudessa. J. V. Stalinin tervehdys luettiin heinäkuun 8 pnä konferenssin lopettajaisistunnossa. — 154.
- 85 „Tervehdys Maksim Gorjkiille“ on kirjoitettu suuren proletaarisen kirjailijan Aleksei Maksimovitsh Gorjkin kirjallisen ja vallankumouksellisen toiminnan nelikymmenvuotispäivän johdosta; tätä päivää vietettiin syyskuun 25 pnä 1932. — 155.
- 86 Kysymys on kansalaissodasta Amerikan eteläisten ja pohjoisten valtioiden välillä vuosina 1861—1865. — 163.
- 87 NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto, joka pidettiin tammikuun 7—12 pnä 1933, käsitteli kysymykset: ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ja kansantaloussuunnitelma vuodeksi 1933 — toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäiseksi vuodeksi (tovereiden Stalinin, Molotovin ja Kuibyshevinkin selostukset); kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittisten osastojen tarkoitus ja tehtävät; puolueen sisäiset kysymykset. J. V. Stalin piti

tammikuun 7 päivän istunnossa selostuksen „Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tulokset“ ja tammikuun 11 päivän istunnossa puheen „Työstä maaseudulla“. Päätöksissään täysistunto korosti ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa täyttämisen merkitystä huomattavimpana tapahtumana nykypäivien historiassa. Täysistunto osoitti, että uuden rakennustyön tunnusta toisen viisivuotiskauden aikana on täydennettävä tunnuksella uusien tuotantolaitosten omaksumisesta teollisuudessa ja uusien tuotantolaitosten organisatoorisesta lujittamisesta maataloudessa. Täysistunto velvoitti kaikkia talous-, puolue- ja ammattiliittojärjestöjä kiinnittämään päähuomion tehtävien täydelliseen täyttämiseen työn tuottavuuden kohottamisen ja tuotantokustannusten alentamisen alalla. Kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen lujittamiseksi poliittisesti, niiden poliittisen osuuden ja merkityksen kohottamiseksi maaseudulla, puoluejärjestöjen työn parantamiseksi kolhooseissa ja neuvostotiloilla täysistunto hyväksyi päätöksen poliittisten osastojen järjestämisestä kone- ja traktoriasemille ja neuvostotiloille. Täysistunto vahvisti Keskuskomitean Politbyroon päätöksen puoluepuhdistuksen toimeenpanemisesta vuoden 1933 kuluessa ja puolueeseen hyväksymisen keskeyttämisestä puhdistuksen päättymiseen asti. (NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 507—524.) — **173.**

³⁸ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 32. osa, s. 413. — **176.**

³⁹ „The New York Times“ — porvarillinen päivälehti Amerikan Yhdysvalloissa, Amerikan kapitalististen monopolien vaikutusvaltainen äänenkannattaja, joka on yhteydessä niin sanottuun demokraattiseen puolueeseen; julkaistaan New Yorkissa vuodesta 1851 lähtien. — **178.**

⁴⁰ „The Daily Telegraph“ — englantilainen taantumuksellinen päivälehti, joka on läheinen vanhoillisten puolueen johdolle; julkaistaan Lontoossa vuodesta 1855 lähtien. Vuodesta 1937 lähtien, sen jälkeen kun se yhdistettiin „Morning Post“ leh-

- 49 „Forward“ — trade-unionistinen „vasemmisto“-reformistisen suunnan viikkolehti; on julkaistu Glasgow'ssa (Skotlanti) vuodesta 1906 lähtien. — **183.**
- 50 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 25. osa, s. 338. — **189.**
- 51 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 31. osa, s. 483—484. — **189.**
- 52 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 33. osa, s. 388—389. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 892. — **190.**
- 53 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 33. osa, s. 459. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 935. — **192.**
- 54 Vuoden 1931 lopulla imperialistinen Japani, joka pyrki pystyttämään herruutensa Kiinassa ja Kauko-Idässä, toi sotaa julistamatta sotajoukkonsa Mantshurian alueelle. Mantshurian miehitystä seurasi japanilaisten sotajoukkojen keskitys Neuvostoliiton rajalle ja valkokaartilaisten vakoilu- ja rosvoainesten mobilisoiminen sotaa varten Neuvostoliittoa vastaan. Japanin imperialistit valmistelivat sopivia asemia Neuvostoliiton kimppuun tehtävää hyökkäystä varten pitäen päämääränään Neuvostomaan Kauko-Idän ja Siperian valtausta. — **195.**
- 55 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 30. osa, s. 127. — **205.**
- 56 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 24. osa, s. 465. — **205.**
- 57 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 30. osa, s. 123. — **205.**
- 58 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 24. osa, s. 466. — **205.**
- 59 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 30. osa, s. 173—174. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 581. — **205.**
- 60 Tarkoitetaan Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston päätöstä elokuun 22 päivältä 1932 „Taistelusta keinottelua vastaan“. Päätös julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 233 elokuun 23 pñä 1932. — **222.**

- ⁶¹ Tarkoitetaan Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston päätöstä „Valtion tuotantolaitosten, kolhoosien ja osuuskuntien omaisuuden suojelusta ja yhteiskunnallisen (sosialistisen) omistuksen lujittamisesta“, joka hyväksyttiin elokuun 7 p:nä 1932. Tässä J. V. Stalinin kirjoittamassa päätöksessä sanotaan: „Neuvostoliiton Toimeenpaneva Keskuskomitea ja Kansankomissaarien Neuvosto ovat sitä mieltä, että yhteiskunnallinen (valtion, kolhoosien ja osuuskuntien) omaisuus on Neuvostojärjestelmän perusta, se on pyhä ja koskematon, ja henkilöitä, jotka käyvät yhteiskunnallisen omaisuuden kimppuun, on pidettävä kansan vihollisina, minkä vuoksi päättäväinen taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden anastajia vastaan on Neuvostovallan elinten mitä tärkein velvollisuus“. Päätös julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 218, elokuun 8 p:nä 1932. — 227.
- ⁶² Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston ja NKP(b):n Keskuskomitean päätös toukokuun 6 päivästä „Viljanhankintojen suunnitelmasta vuoden 1932 sadosta ja kolhoosien viljakaupan kehittämisestä“ julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 125, toukokuun 7 p:nä 1932. — 237.
- ⁶³ Tarkoitetaan vastavallankumouksellista kapinaa Kronstadtissa vuoden 1921 maaliskuussa. Kapinaa johtivat valkokaartilaiset, jotka olivat yhteydessä eseriin, menshevikkeihin ja ulkomaiden edustajiin. — 215.
- ⁶⁴ „Rabotnitsa“ („Työläisnainen“) — aikakauslehti, jota julkaisee „Pravda“ lehden kustannusliike; ilmestyy vuoden 1923 tammi-kuusta lähtien. — 254.
- ⁶⁵ Ensimmäinen Yleisliittolainen kolhoosilaisiskurien edustajakokous pidettiin Moskovassa helmikuun 15—19 p:nä 1933. Edustajakokouksessa oli 1.513 edustajaa. Edustajakokouksen työhön osallistui J. V. Stalin. Edustajakokous valitsi J. V. Stalinin kunniapuhemiehistöön ja kääntyi hänen puoleensa tervehdyksellä miljoonien kolhoosilaisistonpoikien nimessä. Edustajakokous käsitteli kysymyksen kolhoosien lujittamisesta ja kevätkylvötehtävistä. J. V. Stalin piti puheen edustajakokouk-

sen päättäjäsistunnossa helmikuun 19 pnä. Edustajakokouksessa puhuivat myös V. M. Molotov, L. M. Kaganovitsh, M. I. Kalinin, K. J. Voroshilov ja S. M. Budjonnyi. Veto-omuksessaan kaikille Neuvostoliiton kolhoosilaistalonpojille edustajakokous kehoitti tekemään kolhoosit bolshevistiksi, järjestämään neuvostotilojen ja kolhoosien yleisliittolaisen sosialistisen kilpailun runsaasta sadosta, mallikelpoisesta valmistautumisesta kevätkylvöihin ja niiden suorittamisesta. — 257.

- 66 Tarkoitetaan Keski-Volgan aluepiirin (nykyään Kuibyshevin alue) Bezentshukin kone- ja traktoriaseman toimintapiiriin kuuluvien kolhoosilaisten kirjettä J. V. Stalinille, joka kirje julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 28, tammikuun 29 pnä 1933. — 277.
- 67 „Metro-Wickers“ — englantilainen sähköteknillinen yhtiö, jolla oli Neuvostoliiton kanssa sopimus teknillisestä avusta Neuvostoliiton sähköteollisuuden tuotantolaitoksille. Vuoden 1933 maaliskuussa 6 englantilaista, „Metro-Wickersin“ Moskovan toimiston virkailijaa, vedettiin oikeudelliseen vastuuseen jutussa, joka koski tuholaisuutta Neuvostoliiton suurilla sähkövoimalaitoksilla. Tutkimukset sekä oikeuskäsittely, joka tapahtui huhtikuun 12—19 pnä 1933, osoittivat, että pidätetyt „Metro-Wickersin“ virkailijat olivat harjoittaneet Neuvostoliitossa vakoilutoimintaa, järjestäneet rikollisten aineiden ryhmän avulla konekaluston tärvelemistä, vaurioita ja diversiotekoja Neuvostoliiton suurilla sähkövoimalaitoksilla neuvostoteollisuuden mahdin horjuttamiseksi ja Neuvostovaltion heikentämiseksi. — 280.
- 68 Tarkoitetaan M. I. Kalininin radiopuhetta Amerikan kansalle marraskuun 20 pnä 1933 sen johdosta, että marraskuun 16 pnä 1933 oli solmittu diplomaattiset suhteet Neuvostoliiton ja Amerikan Yhdysvaltojen välillä. — 298.
- 69 Maailman talouskonferenssi pidettiin Lontoossa kesäkuun 12 pn ja heinäkuun 27 pn välisenä aikana 1933. Konferenssin koollekutsumisen alkuunpanijat — Englanti ja muut kapitalistiset maat — yrittivät esittää sen pelastuskeinoksi talouspulan likvi-

doimiseksi ja kapitalismin „tervehdyttämiseksi“. Konferenssin piti käsitellä kysymykset valuuttojen vakaannuttamisesta, tuotannon ja kaupan järjestämisestä, tulliesteiden hävittämisestä sekä taloudellisen rauhan pystyttämistä kaikkien kapitalististen maiden kesken. Ilmaisten Neuvostoliiton järkkymättömänä pyrkimyksenä olevan rauhan asian edistämisen ja liikesuhteiden lujittamisen neuvostoedustajisto teki konferenssissa ehdotuksen taloudellisen hyökkäämättömyyssopimuksen solmimisesta sekä ilmoitti Neuvostoliiton olevan valmiin sijoittamaan ulkomaille tilauksia 1 miljardin dollarin arvosta sillä pohjalla, että Neuvostoliitto saa pitkäaikaista luottoa ja että sen viennille luodaan normaalit ehdot. Konferenssi ei kannattanut neuvostoedustajiston ehdotuksia. Konferenssissa tuli ilmi kapitalistisen maailman täydellinen voimattomuus ulospääsyn löytämisessä talouspulasta, ristiriitojen edelleenjärjestyminen kapitalististen maiden välillä, ennen kaikkea Englannin ja Amerikan välillä sekä Saksan ja sen lainanantajain välillä. Tuloksettomien keskustelujen jälkeen konferenssi päättyi epäonnistumiseen ratkaisematta ainoatakaan asettamistaan kysymyksistä. — 298.

- ⁷⁰ NKP(b):n XVII edustajakokous pidettiin Moskovassa tammikuun 26 — helmikuun 10 p:nä 1934. Edustajakokous käsiteli NKP(b):n Keskuskomitean toimintaselostuksen, Keskustarkastusvaliokunnan, Keskuskontrollikomitean — Työläis- ja talonpoikaisinspektion sekä Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n valtuuskunnan toimintaselostukset, selostukset toisesta viisivuotissuunnitelmasta ja organisiatiokysymyksistä (puolue- ja neuvostorakennustyö). Toimintaselostuksen johdosta, jonka J. V. Stalin teki NKP(b):n Keskuskomitean työstä, edustajakokous teki päätöksen, jossa se hyväksyi kokonaisuudessaan ja täydellisesti NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen linjan ja käytännöllisen työn ja velvoitti kaikkia puoluejärjestöjä pitämään ohjeena työssään niitä asettamuksia ja tehtäviä, jotka oli esitetty J. V. Stalinin selostuksessa. Edustajakokous huomioi sosialistisen rakennustyön ratkaisevat menestykset Neuvostoliitossa ja totesi, että puolueen päälinja on voittanut. NKP(b):n XVII edustajakokous on jäänyt puolueen

historiaan voittajien edustajakokouksena. V. M. Molotovin ja V. V. Kuibyshevin selostusten pohjalla edustajakokous hyväksyi päätöslauselman „Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen toisesta viisivuotissuunnitelmasta (1933—1937)“ — sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen suunnitelmasta, vahvisti koko kansantalouden teknillisen rekonstruoinnin loppuunsaattamisen sekä työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuritason yhä nopeamman kohottamisen valtavan ohjelman. Edustajakokous korosti, että toisen viisivuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen aineiden lopullinen hävittäminen sekä kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa. L. M. Kaganovitshin selostuksen pohjalla edustajakokous teki päätöksen organisaatiokysymyksistä (puolue- ja neuvostorakennustyö). Edustajakokous osoitti, että toisen viisivuotissuunnitelman tehtävät asettavat koko kärkevyydessään kysymyksen työn laadun kohottamisesta kaikilla aloilla ja ennen kaikkea organisatorisen ja käytännöllisen johtamistyön laadun parantamisesta. Edustajakokouksessa hyväksyttiin puolueen uudet säännöt. Keskuskontrollikomitean — Työläis- ja talonpoikaisinspektion asemesta edustajakokous muodosti NKP(b):n Keskuskomitean Puoluekontrollikomitean ja Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston Neuvostokontrollikomitean. (NKP(b):n XVII edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suomenk. painos, s. 358—363. Edustajakokouksen päätöslauselmia ja päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 567—596.) — 304.

- ⁷¹ Vuonna 1931 Espanjan proletariaatti ja talonpoikaisto kukistivat kenraali Primo de Riveran fasistisen sotilasdiktatuurin, joka oli pystytetty v. 1923, ja hävittivät monarkian. Huhtikuun 14 p:nä 1931 Espanjassa julistettiin tasavalta. Proletariaatin poliittisen heikkouden ja organisatorisen hajanaisuuden, sosialistisen puolueen johdon ja anarkistien petturuuden seurauksena vallan kuitenkin anastivat käsiinsä porvaristo ja tilanherrat; muodostettiin kokoomushallitus porvarillisten puolueiden ja sosialistien edustajista. Vaikka kokoomushallitus yrittikin

pidättää vallankumouksen kehittymistä, niin työläisten ja talonpoikain vallankumoukselliset joukkotaistelut, jotka oli suunnattu tilanherroja ja porvaristoa vastaan, kuitenkin jatkuivat. Tämän kauden vallankumousliikkeen huippukohtana oli Asturian vuorityöläisten yleislakko ja aseellinen taistelu vuoden 1934 lokakuussa. — 305.

72 „Toimintakomiteat“ — työläisten vallankumouksellisia järjestöjä Englannissa, Ranskassa y.m. sotilaalliseen interventioon Neuvostovaltaa vastaan vuosina 1918—1920 osallistuneissa kapitalistisissa maissa. „Toimintakomiteita“ muodostettiin tunnuksella „Kädet irti Neuvosto-Venäjältä!“. „Toimintakomiteoiden“ johdolla työläiset järjestivät lakkoja ja mielenosoituksia ja kieltäytyivät lastaamasta sotatarvikkeita estääkseen intervention. Kaikkein laajimmin olivat „Toimintakomiteat“ levinneet Englannissa vuonna 1920. — 320.

73 Kommunistisen Internationalen toinen kongressi pidettiin heinäkuun 19 — elokuun 7 pnä 1920 Kongressi avattiin Pietarissa; seuraavat istunnot pidettiin Moskovassa. Kongressissa oli läsnä yli 200 edustajaa, jotka edustivat 37 maan työväenjärjestöjä. Kaikkea valmistelutyötä kongressin koollekutsumiseksi johti V. I. Lenin. Kongressissa V. I. Lenin piti selostuksen kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen perustehtävistä sekä muita selostuksia ja puheita. VKP(b):n edustajisto valitsi V. I. Leninin ja J. V. Stalinin Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevaan Komiteaan. Toinen kongressi laski Kommunistisen Internationalen ohjelman, organisatioperiaatteiden, strategian ja taktiikan perustukset. — 321.

74 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 31. osa, s. 202—203. — 322.

75 Pieni Entente — Tshekkoslovakian, Romanian ja Jugoslavian poliittinen liitto, joka oli olemassa vuosina 1920—1938. Pieni Entente oli Ranskan vaikutuksen alainen ja miltei olemassaolonsa loppuun asti se oli luonteeltaan neuvostovastainen blokki. Pieneen Ententeen kuuluneiden maiden hallitsevat porvarilliset ja tilanherrapiirit pitivät sitä niiden alueiden

säilyttämisen välineenä, joita ne olivat saaneet Versaillesin rauhansopimuksen mukaan, ja aseena taistelussa vallankumousta vastaan Keski-Euroopassa. Agression uhka Saksan fasismin taholta ja Neuvostoliiton kansainvälisen arvovallan kasvu saivat aikaan muutoksen Pienen Ententen suhteessa Neuvostoliittoon. Vuonna 1933 Pienen Ententen maat toisten maiden ohella allekirjoittivat yhdessä Neuvostoliiton kanssa sopimuksen aggression määrittelystä, jonka perustaksi otettiin Neuvostoliiton ehdottama luonnos. — 323.

- 76 V. I. Lenin. „Elintarvikeverosta“ (kts. Teokset, 4. painos, 32. osa, s. 309—310. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 763). — 333.
- 77 V. I. Lenin. Selostus työstä maaseudulla VKP(b):n VIII edustajakokouksessa maaliskuun 23 p:nä 1919 (kts. Teokset, 4. painos, 29. osa, s. 190. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 501). — 350.
- 78 NK(b):n XV edustajakokous pidettiin Moskovassa joulukuun 2—19 p:nä 1927. J. V. Stalin teki joulukuun 3 p:nä NK(b):n Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen ja joulukuun 7 p:nä esitti siihen loppulausunnon. Edustajakokous hyväksyi puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen linjan ja velvoitti sen noudattamaan edelleenkin rauhanpolitiikkaa ja Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden lujittamisen politiikkaa, jatkamaan heikentymättömällä vauhdilla maan sosialistista teollistamista, k-hittämään kaikin voimin maatalouden kollektivisoinista ja pitämään suuntana kapitalististen aineiden hävittämistä kansantaloudesta. Oppositiosta tekemissään päätöksissä edustajakokous totesi, että puolueen ja opposition väliset erimielisyydet ovat kasvaneet erimielisyyksiksi ohjelmakysymyksissä, että trotskilainen oppositio on astunut neuvostovastaisen taistelun tielle, ja julisti, että trotskilaiseen oppositioon kuulumisen ja sen katsantokantojen propagoiminen ei sovi yhteen bolshevikkipuolueen riveihin kuulumisen kanssa. Edustajakokous hyväksyi Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean päätöksen marraskuun 14 päivältä 1927 Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta puolueesta ja erotti puolueesta kaikki

trotskilais-zinovjevilaisen blokin aktiiviset toimihenkilöt sekä „demokraattisen sentralismin“ ryhmän kokonaan. (XV edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suomenk. painos, s. 322—323. Edustajakokouksen päätöslauselmia ja päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 222—262.) — **372.**

- 79 NKP(b):n XVII konferenssi pidettiin Moskovassa tammikuun 30 — helmikuun 4 p:nä 1932. Konferenssia johti J. V. Stalin. Konferenssi käsitteli G. K. Ordzhonikidzen selostuksen teollisuuden kehityksen yhteenvedoista vuodelta 1931 ja vuoden 1932 tehtävistä sekä V. M. Molotovin ja V. V. Kuibyshevinkin selostukset ohjeista Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen toisen viisivuotissuunnitelman laatimiseksi vuosille 1933—1937. Konferenssi totesi, että puolueen edustajakokousten päätökset sosialistisen talouden perustan rakentamisesta ja tämän rakentamisen päätökseen viemisestä sekä Neuvostoliiton taloudellisen itsenäisyyden turvaamisesta on täytetty valtavalla menestyksellä. Konferenssi hyväksyi sosialistisen teollisuuden sellaisen kehittämissuunnitelman vuodelle 1932, joka turvasi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämisen neljässä vuodessa. Ohjeissa toisen viisivuotissuunnitelman laatimista varten konferenssi määritteli toisen viisivuotissuunnitelman poliittiset ja taloudelliset perustehtävät osoittaen, että toisen viisivuotissuunnitelman ratkaiseva taloudellinen perustehtävä on koko kansantalouden uudella teknillisellä pohjalla tapahtuvan rekonstruoinnin päätökseen vieminen. (NKP(b):n XVII konferenssin päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 479—493.) — **374.**

- 80 Kts. K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, 1948, s. 36 (venäjänk. painos). — **381.**
- 81 Kts. F. Engels. „Anti-Dühring“, 1950, s. 101 (venäjänk. painos). — **382.**
- 82 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 29. osa, s. 329. — **382.**

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(heinäkuu 1930 — tammikuu 1934)

1930

- Heinäkuun 2.** J. V. Stalin esittää NK(b):n XVI edustajakokouksessa loppulausunnon puolueen Keskuskomitean poliittiseen toimintaselostukseen.
- Heinäkuun 6.** J. V. Stalin on läsnä „Dynamon“ stadionilla NK(b):n XVI edustajakokoukselle omistetussa urheilujuhlassa.
- Heinäkuun 10.** NK(b):n XVI edustajakokous valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, jonka tehtävänä oli toimittaa lopulliseen sanamuotoon kolhoosiliikkeestä ja maatalouden kohottamisesta tehdyn selostuksen johdosta laadittu päätöslauselma.
- Heinäkuun 12.** NK(b):n XVI edustajakokous valitsee J. V. Stalinin puolueen Keskuskomitean jäseneksi.
- Heinäkuun 13.** NK(b):n Keskuskomitean täysistunto valitsee J. V. Stalinin Keskuskomitean Politbyroon, Organisatiobyroon ja Sihteeristön jäseneksi sekä vahvistaa hänet NK(b):n Keskuskomitean pääsihteeriksi.
- Elokuun 14.** J. V. Stalinin ehdotuksesta Neuvostoliiton Toimeenpaneva Keskuskomitea ja Kansankomissaa-

rien Neuvosto tekevät päätöksen „Yleisestä alkeisoppivelvollisuudesta“.

- Elokuu.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen tov. Shatunovskin kirjeeseen.
- Marraskuun 6.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kolmannelletoista vuosipäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa.
- Marraskuun 7.** J. V. Stalin on läsnä Punaisella torilla Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kolmannentoista vuosipäivän kunniaksi pidetyssä Moskovan varusväen sotajoukkojen paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa.
- Marraskuu, joulukuun 7.** J. V. Stalin vastaa tov. Tsh — en kirjeisiin.
- Joulukuun 9.** J. V. Stalin keskustelee Filosofian ja luonnontieteen punaisten professorien instituutin NKP(b):n solun byroon jäsenten kanssa tilanteesta filosofisella rintamalla ja tehtävistä taistelussa kahdella rintamalla filosofiassa sekä Leninin teoreettisen perinnön käsittelyn välttämättömyydestä.
- Joulukuun 12.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen Demjan Bednyin kirjeeseen.
- Joulukuun 17—21.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon työtä.
- Joulukuun 24.** J. V. Stalin vahvistetaan Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston päätöksellä Työ- ja Puolustusneuvoston jäseneksi.

1931

- Tammikuun 4.** J. V. Stalin on läsnä Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean V kokoonpanon kolmannen sessian avajaisissa.
- Tammikuun 5—6.** J. V. Stalin osallistuu NK(b):n Keskuskomiteassa rautatieliikenteen työntekijäin kanssa pidettyyn neuvottelukokoukseen.
- Tammikuun 8.** Leningradin suurten tuotantolaitosten työläiset valitsevat J. V. Stalinin Leningradin Neuvoston kunniajäseneksi.
- Tammikuun 12.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen Amerikasta tulleeseen Juutalaisen tietotoimiston kyselyyn juutalaisvihaan suhtautumisesta Neuvostoliitossa.
- Tammikuun 16.** J. V. Stalin on läsnä NLKNL:n IX edustajakokouksen avajaisissa. Edustajakokous valitsee J. V. Stalinin kunniapuhemiehistöön.
- Tammikuun 21.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa V. I. Leninin kuoleman seitsemännelle vuosipäivälle omistetussa surujuhlaistunnossa.
- Tammikuun 23.** J. V. Stalin valitaan pääkaupungin suurten tuotantolaitosten työläisten kokouksissa Moskovan Neuvoston kunniajäseneksi.
- Helmikuun 4.** J. V. Stalin pitää sosialistisen teollisuuden työntekijäin ensimmäisessä Yleisliittolaisessa konferenssissa puheen „Talousmiesten tehtävistä“.
- Helmikuun 24.** J. V. Stalin valitaan Moskovan alueen Neuvostojen II edustajakokouksessa edustajaksi Neuvostojen XV Yleisvenäläiseen ja VI Yleisliittolaiseen edustajakokoukseen.

- Helmikuun 26—** J. V. Stalin osallistuu Neuvostojen XV Yleis-
maaliskuun 5. venäläisen edustajakokouksen työhön.
- Helmikuun 27.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen tov. Ettshinin kirjeeseen.
- Maaliskuun 5.** Neuvostojen XV Yleisvenäläisen edustajakokouksen istunnossa J. V. Stalin valitaan Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean jäseneksi.
- Maaliskuun 8—17.** J. V. Stalin osallistuu Neuvostojen VI Yleisliittolaisen edustajakokouksen työhön.
- Maaliskuun 17.** J. V. Stalin valitaan Neuvostojen VI Yleisliittolaisen edustajakokouksen istunnossa Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Liittoneuvoston jäseneksi.
- Maaliskuun 31.** J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Azneftin ja Grozneftin työläisille ja hallinnollis-tek-nilliselle henkilökunnalle naftatuotannon viisi-vuotissuunnitelman kahdessa ja puolessa vuodessa täyttämisen johdosta. Tervehdys julkais-tiin „Pravda“ lehdessä № 90, huhtikuun 1 p:nä 1931.
- Huhtikuun 3.** „Pravda“ lehdessä № 92 julkaistiin J. V. Stalinin tervehdys Sähkötehtaan (Moskova) työläisille ja hallinnollis-tek-nilliselle henkilökunnalle sen johdosta, että tehdas täytti viisivuotissuun-nitelman kahdessa ja puolessa vuodessa.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä Punaisella torilla Mosko-van varusväen sotajoukkojen juhlaparaatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa.
- Toukokuun 7, 14,** J. V. Stalin osallistuu valiokunnan työhön, joka
23 ja 29 sekä laati NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon
kesäkuun 4. päätösluonnoksen Moskovan kaupunkitalouden parantamisesta ja kehittämisestä.

- Toukokuun 11 ja 13.** J. V. Stalin osallistuu kivihiiliteollisuuden työntekijäin neuvottelukokoukseen NKP(b):n Keskuskomiteassa.
- Toukokuun 19.** „Pravda“ lehdessä №136 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Magnitogorskin rakennustyömaan työläisille ja johtavalle henkilökunnalle rakennustöiden päättymisen ja Magnitogorskin valtavan malmikaivoksen käyntiinpanon johdosta.
- Toukokuun 28.** „Pravda“ lehdessä №145 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys kone- ja traktoriasemien työläisille, spesialisteille ja johtavalle henkilökunnalle sen johdosta, että kylvösuunnitelma täytettiin ennen määräaikaa.
- Toukokuun 30.** „Pravda“ lehdessä №147 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys viljaneuvostotilojen työläisille, spesialisteille ja johtajille kylvösuunnitelman täyttämisen johdosta.
- Kesäkuun 11—15.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Kesäkuun 22—23.** J. V. Stalin osallistuu talousmiesten neuvottelukokoukseen NKP(b):n Keskuskomiteassa.
- Kesäkuun 23.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomiteassa pidetyssä talousmiesten neuvottelukokouksessa puheen „Uusi tilanne — taloudellisen rakennustyön uudet tehtävät“.
- Heinäkuun 23.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean istunnossa, johon osallistui osuustoimintamiehiä, puheen kulutusosuuskuntien työn ja suurten teollisuuskeskusten työtätekevien varustelun parantamista koskevista kysymyksistä.
- Lokakuun 1.** „Pravda“ lehdessä №271 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdykset „AMO“-tehtaan (Moskova) kollek-

tiiville Neuvostoliiton ensimmäisen autotehdasjättiläisen rakennustöiden päättymisen johdosta ja Harkovin traktoritehtaan kollektiiville rakennustöiden ennen määräaikaa päättämisen johdosta.

- Lokakuun 10.** „Pravda“ lehdessä № 280 ja „Tehnika“ lehdessä № 1 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys „Tehnika“ lehdelle tämän julkaisemisen alkuunpanon johdosta.
- Lokakuun 11.** J. V. Stalin, V. M. Molotov ja K. J. Voroshilov käyvät A. M. Gorjkin luona. Gorjki lukee heille teoksensa, sadun „Tyttö ja kuolema“.
- Lokakuun 25.** J. V. Stalin, K. J. Voroshilov, G. K. Ordzhonikidze ja L. M. Kaganovitsh tapaavat Kremlessä Stalinille nimetyn (entisen „AMO“) tehtaan iskurityöläisiä, jotka olivat saapuneet ensimmäisillä tehtaan valmistamilla kuorma- ja linja-autoilla.
- Lokakuun 28—31.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Lokakuun loppu.** Aikakauslehdissä „Bolshevik“ № 19—20 ja „Proletarskaja Revoljutsija“ № 6 (113) julkaistaan J. V. Stalinin kirje aikakauslehden „Proletarskaja Revoljutsija“ toimitukselle „Eräistä bolshevismien historian kysymyksistä“.
- Marraskuun 3.** J. V. Stalin ja V. M. Molotov lähettävät tervehdyksen Nizhni-Novgorodin autotehtaan rakentajille rakennustöiden menestyksellisen päättämisen johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 305 marraskuun 4 pnä 1931.
- Marraskuun 6.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen neljännelletoista

vuosipäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa Suuressa teatterissa.

- Marraskuun 7.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen neljännentoista vuosipäivän kunniaksi pidetyssä Moskovan varusväen sotajoukkojen juhlaparaatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Marraskuun 25.** NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon päätöksellä J. V. Stalin vahvistettiin sen valiokunnan jäseneksi, joka laati NKP(b):n XVII konferenssin päätöslauselmaluonnosta „Ohjeet Neuvostoliiton kansantalouden toisen viisivuotissuunnitelman (1933—1937) laatimista varten“.
- Joulukuun 6.** J. V. Stalin ottaa vastaan ryhmän moskovalaisia kirjailijoita ja keskustelee heidän kanssaan kirjallisuuskysymyksistä.
- Joulukuun 13.** J. V. Stalin keskustelee saksalaisen kirjailijan Emil Ludwigin kanssa.
- Joulukuun 22.** J. V. Stalin on läsnä Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean VI kokoonpanon toisen sessian avajaistilaisuudessa.

1932

- Tammikuun 2.** „Pravda“ lehdessä № 2 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Molotoville nimetyn autotehtaan (Nizhni-Novgorod) kollektiiville tehtaan käynti-
tiinpanon johdosta.
- Tammikuun 4.** J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Saratovin kombainitehtaan työläisille ja johtavalle henkilökunnalle rakennustöiden päättämisen ja tehtaan käynti-
tiinpanon johdosta. Tervehdys jul-

- kaistiin „Pravda“ lehdessä № 5 tammikuun 5 pnä 1932.
- Tammikuun 15.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen Olehnovitshin kirjeeseen, joka koskee aikakauslehti „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle lähetettyä kirjettä „Eräistä bolshevismin historian kysymyksistä“. Vastaus julkaistiin aikakauslehdessä „Bolshevik“ № 16 elokuun 30 pnä 1932.
- Ennen tammi-
kuun 21.** J. V. Stalin osallistuu NKP(b):n Keskuskomitean valiokunnan työhön, joka laati päätöslauselmaluonnoksen „Ohjeet Neuvostoliiton kansantalouden toisen viisivuotissuunnitelman (1933—1937) laatimista varten“. Päätöslauselma hyväksyttiin NKP(b):n XVII konferenssissa ja NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto vahvisti sen helmikuun 4 pnä 1932.
- Tammikuun 21.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa pide-tyssä V. I. Leninin kuoleman kahdeksannelle vuosipäivälle omistetussa surujuhlaistunnossa.
- Tammikuun 25.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen Aristovin kirjeeseen, joka koskee aikakauslehti „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle lähetettyä kirjettä „Eräistä bolshevismin historian kysymyksistä“. Vastaus julkaistiin aikakauslehdessä „Bolshevik“ № 16 elokuun 30 pnä 1932.
- Tammikuun 29.** J. V. Stalin valitaan NKP(b):n Leningradin alue- ja kaupunkikomiteain yhdistetyssä täysistunnossa edustajaksi XVII Yleisliittolaiseen puoluekonferenssiin.
- Tammikuun 30.** J. V. Stalin valitaan NKP(b):n Moskovan alue- ja kaupunkikomiteain yhdistetyssä täysistunnossa edustajaksi XVII Yleisliittolaiseen puoluekonferenssiin.

- Tammikuun 30— helmikuun 4.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n XVII konferenssin työtä.
- Helmikuun 4.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Helmikuun 10— huhtikuun 1.** J. V. Stalin johtaa joukkokulutustavarain tuotantoa koskevia kysymyksiä käsittelevän NKP(b):n Keskuskomitean valiokunnan työtä.
- Maaliskuun 29.** J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Magnitogorskin rakennustyömaan työläisille ja hallinnollis-teknilliselle henkilökunnalle Neuvostoliiton ja Euroopan ensimmäisen jäättiläissulatusuunin käyntiinpanon ja koneiston omaksumisen johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 89 maaliskuun 30 p:nä 1932.
- Huhtikuun 7.** „Pravda“ lehdessä № 97 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoitus „Valitustoimistojen merkityksestä ja tehtävistä“.
- Huhtikuun 20.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa ammatiliittojen IX Yleisliittolaisen edustajakokouksen avajaistilaisuudessa. Edustajakokous valitsee J. V. Stalinin kunniapuhemiehistöön.
- Huhtikuun 23.** J. V. Stalin nimitetään Volgantakaisten seutujen kastelua koskevia asioita käsittelevän NKP(b):n Keskuskomitean valiokunnan jäseneksi.
- Huhtikuun 24.** „Pravda“ lehdessä № 114 julkaistaan J. V. Stalinin aloitteesta hyväksytty NKP(b):n Keskuskomitean päätös kirjallisuus- ja taidejärjestöjen uudestijärjestämisestä ja yhtenäisen Neuvostokirjallijain liiton perustamisesta.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä Punaisella torilla Moskovan varusväen sotajoukkojen juhlaparaatissa

ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa.

Toukokuun 2. J. V. Stalin ottaa yhdessä puolueen ja hallituksen johtajien kanssa Kremlissä vastaan toukokuun ensimmäisen päivän paraatin osanottajia.

Toukokuun 3. J. V. Stalin vastaa Ralph V. Barnesin kysymyksiin.

Toukokuun 8. NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon päätöksellä J. V. Stalin nimitetään jäseneksi valiokuntaan, joka tarkasti keskuselinten päätösten täytäntöönpanoa joukkokulutustavarain tuotannosta.

Toukokuun 23. „Pravda“ lehdessä № 141 julkaistaan J. V. Stalinin ja V. M. Molotovin allekirjoittama Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston ja NKP(b):n Keskuskomitean päätös toukokuun 22 päivästä 1932 „Taistelusta kuivuutta vastaan ja Volgantakaisten seutujen kastelusta“.

Toukokuun 24. „Pravda“ lehdessä № 142 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Kuznetskin metallurgisen tehtaan iskuryöläisille sekä teknilliselle ja johtavalle henkilökunnalle, jotka olivat päässeet suuriin saavutuksiin takkiraudan sulatuksessa ja bolshevistiseen vauhtiin uusimman tekniikan omaksumisessa.

J. V. Stalin on läsnä urheilijain paraatissa Moskovan Punaisella torilla.

Heinäkuun 8. J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen NLKNL:n VII Yleisliittolaiselle konferenssille. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 188 heinäkuun 9 pnä 1932.

- Elokuun 8.** „Pravda“ lehdessä № 218 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoittama ja Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston elokuun 7 p:nä hyväksymä laki „Valtion tuotantolaitosten, kolhoosien ja osuuskuntien omaisuuden suojelemisesta sekä yhteiskunnallisen (sosialistisen) omistuksen lujittamisesta“.
- Syyskuun 4.** J. V. Stalin on läsnä XVIII Kansainvälisen nuorisopäivän kunniaksi pidetyssä työtätekevän nuorison juhlakulkueessa Punaisella torilla Moskovassa.
- Syyskuun 25.** „Pravda“ lehdessä № 266 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys A. M. Gorjkin hänen kirjallisen ja vallankumouksellisen toimintansa 40-vuotispäivän johdosta.
- J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa pidetyssä juhlaistunnossa, joka oli omistettu A. M. Gorjkin kirjallisen ja vallankumouksellisen toiminnan 40-vuotispäivälle.
- Syyskuun 28—
lokakuun 2.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Lokakuun 7.** J. V. Stalin, V. M. Molotov ja K. J. Voroshilov keskustelevat A. M. Gorjkin asunnossa tiedemiesryhmän kanssa Kokeilevan lääketieteen yleisliittolaisen instituutin järjestämisestä.
- Lokakuun 10.** „Pravda“ lehdessä № 281 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Dneprin vesivoimalaitoksen rakennustyömaan työläisille ja johtajille rakennustöiden menestyksellisen päättämisen ja Dneprin vesivoimalaitoksen ennen määräaikaa tapahtuneen käyntiinpanon johdosta.
- Lokakuun 14.** „Pravda“ lehdessä № 285 julkaistaan J. V. Stalinin, V. M. Molotovin ja K. J. Voroshilovin tervehdys

jäänmurtaja „Sibirjakovilla“ tehdyn arktisen tutkimusretken osanottajille, jotka yhtenä purjehduskautena kulkivat koko meritien Jäämerta pitkin.

- Lokakuun 26.** J. V. Stalin keskustelee kirjailijaryhmän kanssa A. M. Gorjkin asunnossa. Tässä keskustelussa J. V. Stalin nimitti kirjailijoita „ihmissielujen insinööreiksi“.
- Marraskuun 6.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa pidetyssä Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen viidennentoista vuosipäivän johdosta.
- Marraskuun 7.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen viidennentoista vuosipäivän kunniaksi pidetyssä Moskovan varusväen sotajoukkojen paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- „Pravda“ lehdessä №309 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Leningradille Neuvostovallan pystyttämisen viidentenätoista vuosipäivänä.
- Marraskuun 9 vastainen yö.** Kuoli N. S. Allilujeva-Stalina, J. V. Stalinin vaimo ja läheinen ystävä.
- Marraskuun 11.** J. V. Stalin saattaa N. S. Allilujeva-Stalinan ruumisarkun Novodevitshjen hautausmaalle.
- Marraskuun 18.** Kirjeessä, joka julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 318, J. V. Stalin kiittää järjestöjä, laitoksia, tovereita ja yksityisiä henkilöitä, jotka olivat lausuneet suruvalittelunsa N. S. Allilujeva-Stalinan kuoleman johdosta.
- Marraskuun 23.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjoituksen „Herra Campbell puhuu palturia“. Kirjoitus julkaistiin aikakauslehdessä „Bolshevik“ № 22 marraskuun 30 pnä 1932.

- Joulukuun 20.** „Pravda“ lehdessä №350 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Valtion Yhdistetyn Poliittisen Hallinnon työntekijöille ja sotilaille Hallinnon viisitoistavuotispäivän johdosta.

1933

- Tammikuun 7—12.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon työtä.

- Tammikuun 7.** J. V. Stalin tekee NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa selostuksen „Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tulokset“.

- Tammikuun 11.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen „Työstä maaseudulla“.

J. V. Stalinin ehdotuksesta NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto tekee päätöksen kone- ja traktori-
asemien ja neuvostotilojen poliittisten osastojen järjestämisestä ja 17.000 puolue-työntekijän lähettämisestä maaseudulle.

- Tammikuun 21.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa V. I. Leninin kuoleman yhdeksännelle vuosipäivälle omistetussa surujuhlaistunnossa.

- Tammikuun 23.** J. V. Stalin on läsnä Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean VI kokoonpanon kolmannen sessian avajaistilaisuudessa.

- Tammikuun 26.** „Pravda“ lehdessä № 25 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys aikakauslehdelle „Rabotnitsa“ sen olemassaolon kymmenennen vuosipäivän johdosta.

- Helmikuun 2.** J. V. Stalin pitää kommunistisen nuorisoliiton Yleisliittolaisessa neuvottelukokouksessa puheen kommunistisen nuorisoliiton työn käytännöllisistä tehtävistä kevätkylvöjen yhteydessä.
- Helmikuun 15—19.** J. V. Stalin osallistuu kolhoosilaisiskurien ensimmäisen Yleisliittolaisen edustajakokouksen työhön.
- Helmikuun 16.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen tov. I. N. Bazhanelle.
- Helmikuun 19.** J. V. Stalin pitää puheen kolhoosilaisiskurien ensimmäisessä Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa.
- Helmikuun 23.** „Pravda“ lehdessä № 53 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Punaiselle Armeijalle sen 15-vuotispäivän johdosta.
- J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa Punaisen Armeijan 15-vuotispäivälle omistetussa juhlaistunnossa.
- Maaliskuun 14.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa Karl Marxin kuoleman 50-vuotispäivälle omistetussa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean, Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston, Kominternin Toimeenpanevan Komitean ja NKP(b):n Moskovan komitean kokouksessa.
- Maaliskuun 20.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen hra Barnesin kirjeeseen.
- Maaliskuun 30.** „Pravda“ lehdessä № 88 julkaistaan J. V. Stalinin, V. M. Molotovin ja K. J. Voroshilovin tervehdys jäänmurtaja „Malyginia“ pelastamaan lähetetyn retkikunnan osanottajille.

- Huhtikuun 17.** J. V. Stalin, V. M. Molotov, K. J. Voroshilov ja A. I. Mikojan lähettävät onnittelusähkösanoman jäänmurtaja „Krasinin“ retkikunnan osantottajille sen johdosta, että he suorittivat menestyksellisesti jääretkensä ja täyttivät ennen määräaikaa hallituksen antaman tehtävän avunannosta Novaja Zemljan saaren talvehtijoille ja asukkaille. Sähkösanoma julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 106.
- Huhtikuun 26.** „Pravda“ lehdessä № 115 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys S. M. Budjonnyille hänen viisikymmenvuotispäivänään.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä Punaisella torilla Moskovan varusväen sotajoukkojen toukokuun ensimmäisen päivän paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa.
- Toukokuun 2.** J. V. Stalin ottaa yhdessä puolueen ja hallituksen johtajien kanssa Kremlissä vastaan toukokuun ensimmäisen päivän paraatin osantottajia.
- Toukokuun 13.** J. V. Stalin keskustelee eversti Robinsin kanssa.
- Toukokuun 25.** J. V. Stalin on läsnä Moskovan konservatorion Suuressa salissa pidetyssä musiikkitaiteen esittäjäin I Yleisliittolaisten kilpailujen päättyjäiskonsertissa.
- Toukokuun 26.** J. V. Stalin yhdessä puolueen ja hallituksen johtajien kanssa ottaa Kremlissä vastaan musiikkitaiteen esittäjäin I Yleisliittolaisten kilpailujen nuoret laureaattit.
- Kesäkuun 12.** J. V. Stalin on läsnä urheilijain paraatissa Moskovan Punaisella torilla.

- Kesäkuun 22.** J. V. Stalin osallistuu Klara Zetkinin hautajaisiin Punaisella torilla Moskovassa.
- Kesäkuun 29.** J. V. Stalin kävi yhdessä V. M. Molotovin, K. J. Voroshilovin ja G. K. Ordzhonikidzen kanssa taidenäyttelyssä „Työväen ja talonpoikain Punainen Armeija 15-vuotias“.
- Heinäkuun 14.** J. V. Stalin osallistuu raskaan teollisuuden organisatiokysymyksiä käsittelevän NKP(b):n Keskuskomitean valiokunnan istuntoon.
- Heinäkuun 18.** J. V. Stalin ja K. J. Voroshilov saapuvat Leniniin ja lähtevät samana päivänä yhdessä S. M. Kirovin kanssa höyrylaiva „Anohinilla“ Valkeanmeren—Itämeren kanavalle.
- Heinäkuun 18—25.** J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Kirov tekevät matkan Valkeanmeren—Itämeren kanavaa pitkin ja tutustuvat sen hydroteknillisiin laitteisiin, käyvät Sorokan satamassa, Murmanskin satamassa ja Poljarnajan lahdessa.
- Heinäkuun 21.** J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Kirov ottavat Sorokan sataman lähistössä vastaan Pohjoisen laivaston sotalaivojen eskaaderin, joka oli siirtynyt kanavan kautta Itämereltä Valkealle merelle.
- J. V. Stalin pitää puheen punalaivastolaisten joukkokokouksessa Pohjoisen laivaston tehtävistä. Kokouksen jälkeen J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Kirov kävivät „Uritski“ miinalaivalla ja N-sukellusveneessä.
- Heinäkuun 22.** J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Kirov saapuvat Murmanskiin, tutustuvat Murmanskin satamaan ja Poljarnajan lahteen.

- Heinäkuun 25.** Leningradiin palattuun J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Kirov tarkastavat Leningradin satamaa. Samana päivänä J. V. Stalin ja K. J. Voroshilov matkustavat Moskovaan.
- Elokuun 5.** J. V. Stalin keskustelee lentokonekonstruktorien kanssa uusista vesilentokoneista.
- Elokuun 8.** J. V. Stalin keskustelee Stalinille nimetyn autotehtaan työntekijäryhmän kanssa ja antaa ohjeita henkilöautojen tuotannon omaksumisesta.
- Elokuun 10.** J. V. Stalin ottaa Kremlissä vastaan ryhmän Moskovan Neuvoston työntekijöitä ja keskustelee heidän kanssaan tierakennustöiden parantamisesta Moskovassa, Moskovan rantakaduista ja työn järjestelystä rakennustöissä.
- Elokuun 20—23.** J. V. Stalin ja K. J. Voroshilov tekevät matkan höyrylaivalla „Klara Zetkin“ Gorjkista Leningradiin.
- Elokuun 23—24.** J. V. Stalin, K. J. Voroshilov ja S. M. Budjonnyi käyvät S. M. Budjonnyille nimetyllä hevossiitoslaitoksella Salskin arolla (Rostovin alue).
- Lokakuun 3.** J. V. Stalin, V. M. Molotov, K. J. Voroshilov ja L. M. Kaganovitsh onnittelevat stratostaatti „SSSR:n“ miehistöä hallituksen antaman tehtävän täyttämistä stratosfääriin valtaamisen ja tutkimisen alalla. Onnittelu julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 273.
- J. V. Stalin, V. M. Molotov, K. J. Voroshilov ja L. M. Kaganovitsh tervehtivät Moskova—Kara-Kum—Moskova autoretken osanottajia. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 273.
- Lokakuun 17.** J. V. Stalin, V. M. Molotov, K. J. Voroshilov ja L. M. Kaganovitsh onnittelevat Neuvostomaan

vedenalaisen tekniikan työntekijöitä — epronilaisia — sen johdosta, että he olivat nostaneet menestyksellisesti meren pohjasta Arktiikassa jäänmurtaja „Sadkon“. Onnittelu julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 287.

- Lokakuun 29.** „Pravda“ lehdessä № 299 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys NLKNL:lle kommunistisen nuorisoliiton viisitoistavuotisjuhlapäivän johdosta.
- Marraskuun 6.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kuudennelletoista vuosipäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa.
- Marraskuun 7.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kuudennentoista vuosipäivän kunniaksi pidetyssä Moskovan varusväen sotajoukkojen paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Marraskuun 9.** J. V. Stalin on läsnä Japanin kommunistisen puolueen johtajan Sen-Katajaman hautajaisissa Moskovan Punaisella torilla.
- Marraskuun 20.** J. V. Stalin, V. M. Molotov, M. I. Kalinin ja L. M. Kaganovitsh ottavat vastaan Odessan alueen kolhoosilaisiskurien lähetystön ja keskustelevat sen kanssa kolhoosien työtä koskevista kysymyksistä.
- Marraskuun 29.** J. V. Stalin keskustelee Neuvostojen Palatsin luonnoksen tehneen arkkitehtiryhmän kanssa.
- Joulukuun 23.** J. V. Stalin ja L. M. Kaganovitsh ottavat vastaan Dnepropetrovskin alueen kolhoosilaisiskurien lähetystön ja keskustelevat sen kanssa kolhoosirakennustyön kysymyksistä ja maaseudun varustamisesta teollisuustavaroilla.

- J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa pidetyssä juhlaistunnossa, joka oli omistettu Aero-hydrodynamisen keskusinstituutin (TsAGI) viidennelletoista vuosipäivälle.
- Joulukuun 25.** J. V. Stalin keskustelee amerikkalaisen sanomalehden „New York Timesin“ kirjeenvaihtajan hra Durantyn kanssa.
- Joulukuun 28.** J. V. Stalin on läsnä Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean VI kokouksen neljännen sessian avajaistilaisuudessa.
- Ennen joulukuun 29.** J. V. Stalin tarkastelee ja toimittaa toverien Molotovin ja Kuibyshevinkin teesejä „Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen toisesta viisivuotissuunnitelmasta (1933—1937)“ NK(b):n XVII edustajakokoukselle. Teesit julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 359, joulukuun 30 p:nä 1933.

1934

- Tammikuun 18.** „Pravda“ lehdessä № 18 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Työväen ja talonpoikain Punaisen Armeijan Frunzelle nimetyn Punaisen lipun kunniamerkillä palkitun Sota-akatemian oppilaille, opettajille ja johtajille Akatemian viidennentoista vuosipäivän ja Leninin kunniamerkillä palkitsemisen johdosta.
- Tammikuun 21.** J. V. Stalin on läsnä Suuressa teatterissa pidetyssä V. I. Leninin kuoleman kymmenennelle vuosipäivälle omistetussa surujuhlaistunnossa.
- Tammikuun 23.** Leningradin alueen V ja kaupungin II yhdistetty puoluekonferenssi valitsee J. V. Stalinin edustajaksi NK(b):n XVII edustajakokoukseen.

- Tammikuun 24.** Moskovan alueen IV ja kaupungin III yhdistetty puoluekonferenssi valitsee J. V. Stalinin edustajaksi NKP(b):n XVII edustajakokoukseen.
- Tammikuun 26—** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n XVII edustaja-
helmikuun 10. kokouksen työtä.
- Tammikuun 26.** J. V. Stalin tekee NKP(b):n XVII edustajakokouksessa toimintaselostuksen NKP(b):n Keskuskomitean työstä.
- Tammikuun 31.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n XVII edustajakokouksessa puheen „Loppulausunnon asemesta“.
- J. V. Stalin on läsnä NKP(b):n XVII edustajakokouksen kunniaksi pidetyssä pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.

SISÄLTÖ

	Sivu
<i>Esipuhe</i>	V
LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEEN TOIMINTASELOSTUKSEEN NKP(b):n XVI EDUS- TAJAKOKOUKSELLE <i>heinäkuun 2 pntä 1930</i> . .	1
KIRJE TOV. SHATUNOVSKILLE	19
KIRJEITÄ TOV. TSH—LLE	22
TOV. DEMJAN BEDNYILLE. (<i>Otteita kirjeestä</i>)	25
JUUTALAISVIHASTA. <i>Vastaus Juutalaiselta tietotoi- mistolta Amerikasta saatuun kyselyyn</i>	31
TALOUSMIESTEN TEHTÄVISTÄ. <i>Puhe sosialistisen teollisuuden toimihenkilöiden ensimmäisessä Yleisliittolaisessa konferenssissa helmikuun 4 pntä 1931</i>	32
KIRJE TOV. ETTSHINILLE	47
TERVEHDYS AZNEFTIN JA GROZNEFTIN TYÖN- TEKIJÖILLE	49
SÄHKÖTEHTAALLE	50
MAGNITOGORSK. MAGNITOSTROILLE	51
TRAKTORIKESKUKSEN HALLINNON PUHEENJOHTA- JALLE. KAIKILLE KONE- JA TRAKTORIASE- MILLE	52

VILJATRUSTIN HALLINNON PUHEENJOHTAJALLE. KAIKILLE VILJANEUVOSTOTILOILLE	54
UUSI TILANNE — TALOUDELLISEN RAKENNUSTYÖN UUDET TEHTÄVÄT. <i>Puhe talousmiesten neuvot-</i> <i>telukokouksessa kesäkuun 23 pnä 1931</i>	55—86
I. Työvoima	56
II. Työläisten palkka	59
III. Työn organisaatio	64
IV. Kysymys työväenluokan tuotannollis-tekni-	
sistä sivistyneistöstä	69
V. Kääntein merkkejä vanhan tuotannollis-tek-	
nillisen sivistyneistön keskuudessa	74
VI. Itsekannattavuudesta	78
VII. On työskenneltävä uudella tavalla, on johdet-	
tava uudella tavalla	82
„AMO:n“ TYÖLÄISILLE JA HALLINNOLLIS-TEKNIL- LISELLE HENKILÖKUNNALLE	87
HARKOVIN TRAKTORITEHTAAN RAKENNUSTYÖ- MAAN TYÖLÄISILLE JA HALLINNOLLIS-TEK- NILLISELLE HENKILÖKUNNALLE	88
„TEHNIKA“ LEHDELLE	89
ERÄISTÄ BOLŠHEVISMIN HISTORIAN KYSYMYK- SISTÄ. <i>Kirje aikakauslehti „Proletarskaja</i> <i>Revoljutsijan“ toimitukselle</i>	90
NIZHNI-NOVGOROD. AUTOTEHDAS	110
KESKUSTELU SAKSALAISEN KIRJAILIJAN EMIL LUDWIGIN KANSSA <i>joulukuun 13 pnä 1931</i>	111
NIZHNI-NOVGOROD. AUTOTEHTAAN RAKENNUSTYÖ- MAAN PÄÄLLIKÖLLE JA TOVERI MOLOTOVILLE NIMETYN AUTOTEHTAAN JOHTAJALLE	133
SARATOV, KOMBAINITEHTAAN RAKENNUSTYÖ- MAAN PÄÄLLIKÖLLE JA KOMBAINITEHTAAN JOHTAJALLE	135

VASTAUS OLEHNOVITSHILLE JA ARISTOVILLE. „Proletarskaja Revoljutsija“ aikakauslehden toimitukselle lähetetyn kirjeen „Eräistä bolshevismien historian kysymyksistä“ johdosta	136
MAGNITOGORSK. MAGNITOGORSKIN RAKENNUSTYÖMAALLE	144
VASTAUS „ASSOCIATED PRESS'in“ TIETOTOIMISTON EDUSTAJAN hra RICHARDSONIN KIRJEESEEN . .	146
VALITUSTOIMISTOJEN MERKITYKSESTÄ JA TEHTÄVISTÄ	147
VASTAUKSET RALPH V. BARNESIN KYSYMYKSIIN <i>toukokuun 3 pnä 1932</i>	149
KUZNETSK. KUZNETSKIN RAKENNUSTYÖMAA . . .	153
TERVEHDYS NLKNL:n VII YLEISLIITTOLAISELLE KONFERENSSILLE	154
TERVEHDYS MAKSIM GORJKILLE	155
DNEPRIN VESIVOIMALAITOKSEN RAKENTAJILLE . .	156
TERVEHDYS LENINGRADILLE	157
KIRJE „PRAVDA“ LEHDEN TOIMITUKSELLE	158
HERRA CAMPBELL PUHUU PALTURIA	159—171
Hra Campbellin kanssa tapahtuneen keskustelun muistiinpanot <i>tammikuun 28 pnä 1929</i>	161
VALTION YHDISTETYN POLIITTISEN HALLINNON VIIDENNENTOISTA VUOSIPÄIVÄN JOHDOSTA . .	172
NKP(b):n KESKUSKOMITEAN JA KESKUSKONTROLLIKOMITEAN YHDISTETTY TÄYSISTUNTO <i>tammikuun 7—12 pnä 1933</i>	173—258
Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tulokset. <i>Se- lostus tammikuun 7 pnä 1933</i>	175—233
I. Viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys	175
II. Viisivuotissuunnitelman perustehtävä ja sen toteuttamisen tie	186

III. Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset teollisuuden alalla . . .	193
IV. Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset maatalouden alalla . . .	204
V. Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset työläisten ja talonpoikien aineellisen aseman parantamisen alalla . .	212
VI. Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon alalla	219
VII. Neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman tulokset taistelussa vihamielisten luokkien jätteitä vastaan	224
VIII. Yleiset johtopäätökset	230
Työstä maaseudulla. <i>Puhe tammikuun 11 pnä 1933</i>	234
„RABOTNITSALLE“	254
KIRJE TOV. I. N. BAZHANOVILLE	255
PUHE ENSIMMÄISESSÄ YLEISLIITTOLAISESSA KOLHOOSILAISISKURIEN EDUSTAJAKOKOUKSESSA helmikuun 19 pnä 1933	257—278
I. Kolhoosien tie on ainoa oikea tie	257
II. Lähin tehtävämme — on tehtävä kaikki kolhoosilaiset vauraksi	266
III. Erillisiä huomautuksia	271
TERVEHDYS PUNAISELLE ARMEIJALLE SEN 15-VUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA. <i>Neuvostoliiton Vallankumoukselliselle Sotaneuvostolle</i>	279
VASTAUS hra BARNESIN KIRJEESEEN <i>maaliskuun 20 pnä 1933</i>	280
TOV. S. M. BUDJONNYLLE	281
KESKUSTELU eversti ROBINSIN KANSSA <i>toukokuun 13 pnä 1933. (Lyhyet muistinpäätökset)</i> . . .	282
TERVEHDYS NLKNL:n VIISITOISTAVUOTISJUHLAPÄIVÄNÄ	296

KESKUSTELU „NEW YORK TIMES“ LEHDEN KIRJEENVAIHTAJAN hra DURANTYN KANSSA <i>joulukuun 25 pnä 1933</i>	298
TOIMINTASELOSTUS PUOLUEEN XVII EDUSTAJAKOKOUKSELLE NKP(b):n KESKUSKOMITEAN TYÖSTÄ <i>tammikuun 26 pnä 1934</i>	304—407
I. Maailman kapitalismin jatkuva pula ja Neuvostoliiton ulkopoliittinen asema	304—329
1. Talouspulan kulku kapitalistisissa maissa	306
2. Poliittisen tilanteen kärjistyminen kapitalistisissa maissa	313
3. Neuvostoliiton ja kapitalististen valtioiden väliset suhteet	322
II. Neuvostoliiton kansantalouden jatkuva nousu ja Neuvostoliiton sisäpoliittinen tilanne	330—372
1. Teollisuuden nousu	334
2. Maatalouden nousu	341
3. Työtätekevien aineellisen aseman ja kulttuuritason nousu	358
4. Tavaravaihdon kasvu ja liikenne	364
III. Puolue	372—407
1. Aatteellis-poliittisen johtamisen kysymyksiä	373
2. Organisaatorisen johtamisen kysymyksiä	391
TYÖVÄEN JA TALONPOIKAIN PUNAISEN ARMEIJAN FRUNZELLE NIMETYN SOTA-AKATEMIAN PÄÄLLIKÖLLE JA KOMISSAARILLE TOV. SHAPOSHNIKOVILLE. POLIITTISEN ALAN APULAISELLE TOV. SHTSHADENKOLLE	408
LOPPULAUSUNNON ASEMESTA <i>tammikuun 31 pnä 1934</i>	409
<i>Huomautuksia</i>	410
<i>Elämäkerrallisia tietoja (heinäkuu 1930 — tammikuu 1934)</i>	428

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32
